CARTEA A ȘAPTEA DIN CAPTIVANTA SERIE

STAR WARS®

X-WING

COMANDA LUI SOLO

AARON ALLSTON

AARON ALLSTON

STAR WARS

SERIA X-INTERCEPTOR
COMANDA LUI SOLO

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*
şi *Sebastian C.*

Aaron Allston
[X-Wing] – 07 – Solo Command
1999

Aaron Allston

Aaron Allston (8 decembrie 1960 - 27 februarie 2014) a fost autorul a treisprezece romane Star Wars şi a mai multor povestiri scurte. Repertoriul său a inclus trilogia *Wraith Squadron*, X-*Wing: Starfighters of Adumar*, duologia *Enemy Lines*, trei din cele nouă cărți ale seriei *Star Wars: Legacy of the Force*, urmate de trei din cele nouă cărți ale seriei *Fate of the Jedi*, şi a revenit la scrierea aventurilor *Wraith Squadron* cu *X-Wing: Mercy Kill*. A scris, de asemenea, povestiri scurte din seria *Războiul Clonelor*: *The Pengalan Tradeoff* şi *League of Spies*. S-a stins din viață la 27 februarie 2014.

DRAMATIS PERSONAE

Comandantul Wedge Antilles – *Lider Vagabond, Vagabond Unu, Lider Spectru* – bărbat uman de pe Corellia

MEMBRII *ESCADRILEI SPECTRU*

Locotenent (Căpitan Împuternicit) Garik *Face*[1] Loran – *Spectru Unu* – bărbat uman de pe Pantolomin

Ofiţer de zbor Lara Notsil – *Spectru Doi* – femeie umană de pe Aldivy

Locotenent Myn Donos – *Spectru Trei* – bărbat uman de pe Corellia

Ofiţer de zbor Tyria Sarkin – *Spectru Patru* – femeie umană de pe Toprawa

Locotenent Kell Tainer – *Spectru Cinci* – bărbat uman de pe Sluis Van

Ofiţer de zbor Hohass *Runt*[2] Ekwesh – *Spectru Şase* – mascul Thakwaash de pe Thakwaa

Ofiţer de zbor Dia Passik – *Spectru Şapte* – femelă Twi'lek de pe Ryloth

Ofiţer de zbor Voort *Piggy*[3] saBinring – *Spectru Opt* – mascul Gamorrean de pe Gamorr

Locotenent Shalla Nelprin – *Spectru Nouă* – femeie umană de pe Ingo

Locotenent Wes Janson – *Spectru Zece*, (Ofiţer executiv) – bărbat uman de pe Taanab

Ofiţer de zbor Elassar Targon – *Spectru Unsprezece* – mascul Devaronian de pe Devaron

MEMBRII *ESCADRILEI VAGABOND*

Căpitanul Tycho Celchu – *Vagabond Doi* – bărbat uman din Alderaan

Locotenent Pedna Scotian – *Vagabond Trei* – femelă Chev de pe Vinsoth

Locotenentul Derek *Hobbie* Klivian – *Vagabond Patru* – bărbat uman de pe Ralltiir

Locotenent Tal'dira – *Vagabond Cinci* – mascul Twi'lek de pe Ryloth

Locotenent Gavin Darklighter – *Vagabond Şase* – bărbat uman de pe Tatooine

Ofiţer de zbor Ran Kether – *Vagabond Şapte* – bărbat uman de pe Chandrila

Ofiţer de zbor Koobis *Ţintă* Nu – *Vagabond Opt* – mascul Rodian de pe Rodia

Locotenent Corran Horn – *Vagabond Nouă* – bărbat uman de pe Corellia

Locotenent Ooryl Qyrgg – *Vagabond Zece* – mascul Gand de pe Gand

Locotenent Asyr Sei'lar – *Vagabond Unsprezece* – femelă Bothană de pe Bothawui

Ofiţer de zbor Inyri Forge – *Vagabond Doisprezece* – femeie umană de pe Kessel

Locotenent Nawara Ven (Ofiţer executiv) – mascul Twi'lek de pe Ryloth

[1] Face – faţă.
[2] Runt – pitic, pipernicit.
[3] Piggy – porc, purceluş.

PERSONAL DE SPRIJIN
Koyi Komad – femelă Twi'lek de pe Ryloth, mecanic *Vagabond*
Cubber Daine – bărbat uman de pe Corellia, mecanic *Spectru*
Squeaky[4] – unitatea 3PO, intendentul escadrilei
Emtrey – droid M-3PO de protocol şi reglementări
Clink – unitatea R2 a lui Donos
Gate[5] – unitatea R5-G8 a lui Wedge
Tonin – unitatea R2 a Larei
Vape[6] – unitatea R2 a lui *Face*

ARMATA NOII REPUBLICI
Generalul Han Solo – bărbat uman de pe Corellia
Căpitanul Onoma – mascul Mon Calamari de pe Mon Calamari
Căpitanul Todra Mayn – *Polearm Unu* – femeie umană de pe Commenor
Ofiţer de zbor Nuro Tualin – *Polearm Doi* – mascul Twi'lek de pe Ryloth
Ofiţer de zbor Dorset Konnair – *Polearm Şapte* – femeie umană din Coruscant
Ofiţer de zbor Tetengo Noor – *Polearm Nouă* – bărbat uman de pe Churba

FORŢELE LUI ZSINJ
Lordul Războinic Zsinj – bărbat uman de pe Fondor
Generalul Melvar – bărbat uman de pe Kuat
Doctorul Edda Gast – femeie umană de pe Saffalore
Căpitanul Radaf Netbers – bărbat uman de pe Broest
Căpitanul Vellar – bărbat uman de pe Coruscant

[4] Squeaky – scârțâit, scârțâilă.
[5] Gate – gate şi G8 sună cam la fel în limba engleză.
[6] Vape – vapor, vaporizator.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Locotenentul de marină Jart Eyan părea odihnit şi vesel. Faptul că mai avea doar douăsprezece minute de trăit i-ar fi putut schimba dispoziția, dar el nu poseda acea informație. Coborî pe rampa navetei în cala crucişătorului *Home One* şi privi în jur pentru o clipă. Ultima dată când văzuse acea parte a navei, multe dintre navetele şi vehiculele utilitare dinăuntru purtau murdăria şi loviturile de luptă care erau inevitabile în orice campanie de lungă durată. Acum erau în mare parte readuse la o stare bună. Timpul pe care *Home One* îl petrecuse în şantierele de reparații de pe Coruscant fusese, evident, valorificat.

Eyan era Twi'lek, membru al unei specii umanoide cunoscute mai ales pentru cele două apendice cărnoase, numite *lekkuuri*, care le atârnau de cap acolo unde un om normal ar fi avut păr. Mulți oameni uitau că *lekkuurile*, mai frecvent denumite cozi cefalice, erau *pachete* senzoriale şi că adesea le dădeau Twi'lekilor un avantaj în evaluarea circumstanțelor şi a posibilelor amenințări.

Eyan tremură. Ryloth, planeta Twi'lekilor, era o lume fierbinte. Pe *Home One*, o navă proiectată pentru un echipaj de punte format din Mon Calamari, o specie acvatică, temperatura ambientală tindea să fie suficient de scăzută pentru a-l incomoda. Uniforma de ofițer a Noii Republici pe care o purta nu era niciodată suficientă pentru a depăşi acel disconfort. Totuşi, zâmbi, dezvăluind o rețea largă de dinți de carnivor. *E bine că m-am întors.*

Un ajutor, o femeie umană, se apropie de el şi îl salută.

— Bine ați revenit, domnule. Sper că v-ați bucurat de concediu.

— Oh, desigur.

Eyan se încruntă pentru o clipă, încercând să-şi amintească exact ce făcuse în concediu, dar momentul trecu. Gestul său cuprinse cala pentru vehicule şi indică nava în ansamblu.

— În ce stare se află?

— La sută la sută, domnule. Tot ce trebuie să facă Amiralul este să arate cu degetul şi vom porni la drum.

— Excelent.

— Am vrut să vă anunț că acum câteva minute ați primit o comunicare de la soția dumneavoastră. A fost marcată ca fiind urgentă.

— Căpitanul este de serviciu?

— Nu acum, domnule.

— Bine. Pot să mă ocup de mesaj înainte să intru din nou oficial la datorie.

Eyan îi mulţumi din cap asistentei şi se îndreptă spre cabina sa. Care ar putea fi problema? Abia o părăsise – ca mulţi ofiţeri ai Noii Republici, îşi mutase familia pe Coruscant după ce fusese repartizat pe fosta lume tron a Imperiului. De asemenea, abia o părăsise după ce îşi petrecuse tot concediul cu ea. Dar se încruntă, încercând să-şi amintească exact cum îşi petrecuseră timpul împreună. Amintirea nu-i venea prea clar în minte. Avea sentimentul sâcâitor că îi scăpa ceva important.

În cabina sa, îşi porni terminalul personal şi îşi deschise corespondenţa. Pe lângă numeroasele mesaje legate de îndatoririle sale, exista un mesaj cu prioritate de la soţia sa. Îl deschise. Ea stătea acolo, în fotoliul roşu cu spătar înalt care se afla în faţa terminalului lor de acasă, şi părea clar nefericită, cu pielea ei verzuie puţin mai palidă decât ar fi trebuit să fie. Aruncă o privire în lateral, ca şi cum s-ar fi consultat cu cineva din afara razei de înregistrare.

— Jart, spuse ea, Afurisiţii ăia de Wookiee dansează din nou în salon.

Eyan opri mesajul, fără să se obosească să-l asculte în întregime, şi îl şterse. Degetele sale tastară comenzi pe tastatura terminalului. Urmări procesul, momentan interesat de modul în care putea fi atât de rapid, atât de sigur, şi totuşi să nu aibă nicio idee despre ceea ce făcea.

Bineînţeles, gândi el. *Cât de neplăcut. Afurisiţii ăia de Wookiee dansează din nou în salon.* Îşi recuperă arma personală, un pistol blaster mic, dar puternic, şi îl verifică pentru a se asigura că era complet încărcat. Îl puse în buzunar şi plecă, sigur de ceea ce trebuia să facă pentru a scăpa de acei Wookiee care dansau.

* * *

— În termeni de strategie pură, nu a existat nimic interesant în lupta dintre navele capitale *Mon Remonda* şi *Pumnul de Fier.*

Vorbitorul era un Gamorrean, unul dintre umanoizii cu botul de porc cunoscuţi pentru dispoziţiile lor războinice, dar aproape nimic, în afară de aspectul său, nu-l caracteriza ca fiind membru al acelei specii. Vorbea Bazica, ceea ce depăşea abilităţile celorlalţi Gamorreni. Iar vocea lui nu era una naturală; cuvintele îi ieşeau de două ori, o dată într-o bălmăjeală guturală care suna ca o bolboroseală pentru majoritatea oamenilor şi o dată pe un ton mecanic provenit de la un implant din gât. În plus, era singurul Gamorrean cunoscut care purta o uniformă a Comandantului Flotei Noii Republici.

Pe umărul uniformei portocalii de pilot purta un ecuson al unităţii care era mult mai curat şi mult mai nou decât restul uniformei. Elementul principal al desenului era un cerc alb, peste care, într-un gri deschis, apărea simbolul central al Noii Republici, un desen asemănător cu o pasăre stilizată, cu aripi răsfirate în sus. Deasupra acestuia, în negru, se aflau douăsprezece siluete de X-interceptoare, ca şi cum ar fi fost privite de sus; una, în partea din stânga jos a cercului, era mare, iar cele unsprezece dispuse în jurul ei erau la o treime din dimensiunea sa. Toate erau orientate în aceeaşi direcţie, din stânga jos spre dreapta sus, ca şi cum ar fi zburat în formaţie strânsă şi precisă. În jurul cercului alb se afla un inel albastru lat, mărginit de două inele înguste aurii. Era un ecuson nou-nouţ de unitate pentru o forţă aproape nouă, *Escadrila Spectru.*

Fiinţa căreia Gamorreanul i se adresa de dincolo de holomasă era, de

asemenea, neobişnuită, deşi specia sa era cu siguranță bine reprezentată în rândurile armatei Noii Republici. Amiralul Ackbar era membru al speciei Mon Calamari, umanoizi cu trăsături asemănătoare cu cele ale unui peşte şi cu pielea cauciucată. Deşi existau mulți Mon Calamari în slujba Noii Republici, puțini erau cei care aveau manevre de luptă navală care să le poarte numele sau care să fi proiectat nave de luptă aşa cum o făcuse Ackbar.

— În esență, continuă Gamorreanul, i-am dat lui Zsinj o singură cale de acțiune pentru a păstra *Sărutul Briciului.* Arătă spre simularea bătăliei navale din spațiul cosmic proiectat deasupra holomesei. Vedeți manevrele sale pentru a menține *Pumnul de Fier* între noi şi *Sărutul Briciului.* Îl vedeți cum îşi încetineşte ritmul de evadare pentru a sta alături de nava avariată. Totul conform cu cele dictate de forța noastră.

Vocea Amiralului Ackbar se auzi joasă, gravă, puțin mai impunătoare decât standardul speciei sale.

— Deci nu găseşti nimic de interes în această misiune.

— Vă rog să mă iertați, nu am spus asta, domnule.

Gamorreanul manipulă comenzile de pe masă pentru a mări vederea holoproiecției foarte aproape de cel de-al doilea dintre cele două Super Distrugător. La acea apropiere, el şi Ackbar putură vedea că puternica navă ardea în nenumărate puncte de pe fuzelaj. De asemenea, se puteau vedea roiuri de nave de luptă, ale Noii Republici şi Imperiale, luptând deasupra suprafeței sale.

— Din punct de vedere matematic, continuă Gamorreanul, există multe lucruri interesante în comportamentul *Grupului 181.* Pe lângă faptul că o escadrilă Imperială de elită care a demonstrat că este loială nu ar trebui să lucreze mână în mână cu un războinic răzvrătit ca Zsinj, există ceva ciudat în modul în care luptă.

Fața lui Ackbar sugeră curiozitate.

— Nu am detectat nicio ciudățenie în analiza înregistrărilor. Dar, bineînțeles, te ai fost acolo.

— Dacă îmi permiteți să vă corectez, de fapt nu am fost. Am fost blocat pe corpul *Pumnului de Fier* în cea mai mare parte a acelei lupte, încercând să-mi fac nava să pornească. Nu am observat asta decât după ce mi-ați arătat aceste înregistrări. Perechile de nave de luptă individuale au tendința de a răspunde cu o uniformitate interesantă la anumite tipare de atac. Priviți aici... Gamorreanul arătă spre o pereche de Interceptoare TIE caracterizate de dungile roşii orizontale de pe panourile solare ale aripilor lor. În timp ce o pereche de X-interceptoare se apropiau din spatele lor, TIE-urile se desprinseră într-o mişcare strânsă spre stânga şi relativ în jos, deplasându-se la un unghi pe care X-interceptoarele nu-l puteau egala.

Gamorreanul opri holoproiecția, derulă punctul de vedere spre *Pumnul de Fier* şi îl fixă pe o altă pereche de Interceptoare *181.* Avansă înregistrarea în timp ce Interceptoarele se îndreptau spre grupul care lupta, apoi o setă să ruleze la o rată normală.

— Aici, două A-interceptoare din *Escadrila Polearm* se apropie din spate pe acelaşi vector. Vedeți că Interceptoarele se desprind exact în acelaşi mod, Interceptorul de frunte adoptând o poziție mai înaltă şi un unghi uşor mai puțin adânc, iar camaradul său coboară mai jos şi face un viraj mai dur.

— O coincidență.

— Nu. Unghiul de atac dictează modul în care se desprind. Totuşi, numai în

cazul *Grupului 181*. Nu sunt sigur ce înseamnă asta.

Ackbar se apleacă în faţă, postura sa sugerând un interes brusc.

— Arată-mi mai mult.

* * *

Locotenentul Eyan intră în biroul aghiotantului Amiralului cu zâmbetul său larg, de carnivor, fixat pe faţă. Aghiotantul, aşezat la un birou în faţa uşii încăperii lui Ackbar, îi răspunse cu un zâmbet. Era un bărbat uman care arăta de parcă se hrănea cu mâncarea armatei şi ar fi trebuit să se hrănească ceva mai bine.

Se ridică în picioare şi salută.

— Bine aţi revenit, domnule. Arătaţi ca şi cum concediul v-a prins bine.

Eyan scoase pistolul blaster din buzunar, îl înfipse în stomacul bărbatului şi apăsă pe trăgaci. Explozia îl trânti pe om în spate pe scaun, dar nu fu atât de puternică pe cât ar fi putut fi, fiind înăbuşită de contactul cu carnea victimei.

— Mi-a prins bine, spuse el.

Eyan trecu pe lângă cadavrul care încă se zbătea şi apăsă un buton de sub birou. Uşa de la biroul lui Ackbar se deschise.

Amiralul îşi ridică privirea când intră ofiţerul de marină.

— Ah, Locotenente Eyan. Permite-mi să ţi-l prezint pe Ofiţerul de zbor Voort saBinring, numit şi *Piggy*. Este pilot al *Escadrilei Spectru* şi un geniu al matematicii. SaBinring, acesta este Locotenentul Jart Eyan, de la securitatea bazei.

Piggy se ridică pentru a-l saluta pe ofiţer.

— Încântat de cunoştinţă, domnule.

Eyan îi întoarse salutul.

— La fel.

Apoi îşi scoase blasterul de la spate, îl presă în stomacul lui *Piggy* şi trase.

E remarcabil, gândi *Piggy*, *cât de brusc a fost. Acum o clipă, sunt perfect sănătos. În clipa următoare, agonie perfectă*. Nu putea să vadă – durerea din stomac fiind atât de mare, ca un foc de tabără aprins în burtă şi care îşi croia drum prin el – şi abia dacă putea să audă. Ştia că stătea întins pe spate, dar nu-şi amintea cum ajunsese acolo. *Cred că mai am doar câteva clipe de trăit. Interesant.*

Dar ştiinţa care îl modificase, dându-i controlul asupra emoţiilor şi acuitatea matematică care îl adusese în atenţia Amiralului Ackbar, nu eliminase toate imperativele biologice care veneau odată cu faptul că era Gamorrean. O altă voce se ridică în interiorul lui, din ce în ce mai puternică: *Trăieşti, mori, nu contează – omoară-l! Loveşte-l până când oasele îi devin pastă, înfige-ţi colţii în carnea caldă a gâtului său şi smulge-i-l! OMOARĂ-L!*

Ochii lui *Piggy* se deschiseră brusc. Asasinul stătea la câţiva metri distanţă, cu arma îndreptată spre Ackbar, cu cuvinte care i se formau în gură – cuvinte pe care *Piggy* nu le putea auzi. Nu contau. Twi'lekul nu trăsese încă asupra lui Ackbar. *Piggy* îşi băgă degetele în mâneca stângă şi, cu o mână tremurândă, scoase o vibrolamă ca cele pe care le purtau acolo majoritatea membrilor escadrilei sale. Apăsă butonul de activare, apoi răcni, scoţând un zgomot pe care ştia că oamenii îl considerau intimidant, şi aruncă lama. Ţinta lui tresări la zgomotul brusc şi se întoarse pentru a-l lua la ţintă pe *Piggy*. Vibrolama, în loc să-l lovească în piept, lovi blasterul, tăind metalul acolo unde se întâlneau ţeava cu garda trăgaciului. Arma produse o

străfulgerare strălucitoare şi asasinul o scăpă deoparte.

Piggy încercă să se ridice în picioare, dar îşi dădu seama că membrele sale tremurânde nu îi făceau sarcina uşoară. Îl văzu pe Ackbar sărind asupra asasinului din lateral, mâinile palmate ale Mon Calamariului închizându-se în jurul gâtului Twi'lekului. Dar Locotenentul Eyan desprinse fără efort mâinile lui Ackbar şi îl aruncă pe Amiral în perete. Apoi, la fel de deliberat ca cineva care se aşează la masă, Eyan încălecă peste Ackbar şi îşi uni mâinile pe gâtul Amiralului.

Piggy se forță să se ridice în picioare. *Timpul rămas... este estimat la zece sau douăsprezece secunde. Omoară-l, omoară-l, omoară-l. Este greu de văzut. Văd ca prin țeavă. Este un efect secundar al şocului. Smulge-i un braț şi loveşte-l cu el până când va cere moartea. E puternic, nefiresc de puternic.*

Merse în genunchi, cu picioarele nesigure, până la biroul lui Ackbar şi îşi băgă umărul sub porțiunea centrală. Se forță şi îl ridică de pe podea, deşi asta aproape că îl dezechilibră. *Bine. Încă îmi mai am putere. Loveşte-l atât de tare încât membrii familiei sale aflați la ani-lumină distanță să strige de durere şi de spaimă.*

Se puse în mişcare spre asasin, deplasându-se odată cu biroul pe măsură ce creştea viteza, şi fu răsplătit cu faptul că victima sa îl percepu brusc, având o privire de surpriză pe față.

Apoi lovi.

* * *

De cealaltă parte a peretelui comun, sublocotenentul care se sprijinea de peretele salonului, o femeie umană, fu brusc aruncată în față. Aceasta se prăbuşi pe podea – ceaşca ei de cafea stropind cizmele sublocotenentului aflat la jumătatea salonului – şi rămase întinsă, nemişcată. Ceilalți din salon se uitară la porțiunea curbată de metal ce fusese cândva un perete neted. Unul dintre ei îngenunche lângă femeia rănită, iar ceilalți se grăbiră spre uşă.

* * *

Piggy lovi cu biroul în aşa fel încât să nu cadă peste Amiralul Ackbar. Mişcarea fu mai lentă decât i-ar fi plăcut. Nu părea să mai aibă energie. Apoi privi efectele efortului său. Capul Twi'lekului avea doar un sfert din lățimea pe care ar fi trebuit să o aibă, fiind o masă zdrobită care mulțumi una dintre vocile din capul lui *Piggy*, chiar dacă o îngrozi pe cealaltă. Amiralul Ackbar se străduia să se ridice. Vorbea. Dar, brusc, *Piggy* nu îi mai înțelegea cuvintele.

Gamorreanul căzu pe spate, în timp ce căldura şi durerea din stomac se răspândeau şi îl copleşeau.

* * *

Cele două Interceptoare TIE virară, manevrând într-un cerc larg în timp ce căutau inamicii, iar suprafața lunară trecea cu viteză pe sub ele.

Pentru cineva care le vedea pentru prima dată, acele nave de luptă ar fi putut părea comice. Cabinele lor de pilotaj erau sfere cu aspect neaerodinamic mai înalte decât un om. De fiecare parte a carlingii ieşea câte un stâlp gros – pilonii aripilor –

fiecare având o lungime egală cu circumferința carlingii. La capătul fiecăruia dintre piloni se afla un ansamblu de aripi solare, o aripă curbată, aproximativ ovală, cu o crestătură adâncă pe marginea de atac. În timp ce navele de luptă TIE normale erau poreclite *ochi* în argoul de luptă al Noii Republici, pentru carlingile lor sferice, Interceptoarele, cu profilurile lor de vizibilitate mai înguste, erau numite *mijiți*.

Dar nimeni, văzându-le manevrele sau luptele, nu mai continua să le considere amuzante. Agile şi rapide, înarmate cu patru lasere capabile să străpungă orice armură de navă de luptă, erau printre cele mai letale instrumente din arsenalul Imperiului.

Nu că cele două Interceptoare ar fi fost pilotate de piloți Imperiali.

— *Vagabond Doi*, aici *Liderul*. Fac verificarea comunicațiilor.

— Te aud bine.

— Două nave necunoscute apar acum pe ecranul senzorului meu la 2-8-5. Urmează-mă.

— Sunt camaradul tău.

Interceptorul de frunte viră spre punctul îndepărtat, al doilea urmărindu-l imediat, manevrele lor fiind rapide şi sigure. În câteva clipe, inamicul – două mici pete luminoase aproape de orizont – intră în vizor.

— *Doi*, computerul a identificat un Interceptor şi un X-interceptor.

— Aşa am citit şi eu. X-interceptorul conduce. Să-i separăm? Să-i facem să se despartă pentru a ne ataca pe amândoi?

— Ehhh... nu încă. Rămâi la protocoalele Imperiale standard pentru început, pentru a face din asta un test adecvat.

— Bine.

În timp ce numerele de pe distanțier se derulau până la distanța de tragere, navele de luptă care se apropiau deschiseră focul. În mod curios, Interceptorul TIE inamic se ținu aproape în spatele X-interceptorului, coborând chiar dedesubt pentru a trage, apoi ridicându-se deasupra pentru a trage din nou. Cele două Interceptoare se mişcară şi se agitară, ferindu-se de foc în timp ce răspundeau cu rafale laser. Proiectilele lor loviră scuturile frontale ale X-interceptorului, disipându-se la câțiva metri de fuzelajul acestuia.

— Hei, am înțeles, spuse *Doi*. Se folosesc...

Focul roşu de laser X-interceptorului îl lovi la mică distanță de vizorul circular din oțel transparent. *Doi* explodă într-o străfulgerare strălucitoare, iar Interceptorul *Liderului* se zgudui, lovit de gazele care se umflau în urma detonării. Interceptorul inamic şi X-interceptorul trecură în viteză pe lângă el.

În ciuda *dispariției* sale, *Doi* continuă să vorbească, vocea sa plutind în unitatea de comunicații a *Liderului* ca o transmisiune dintr-un tărâm al morților.

— Hopa, scuze, Wedge.

— Nu este nicio problemă, Tycho.

Wedge Antilles se înclină puternic spre stânga, ajungând în spatele celor doi atacatori. În loc să se despartă, cu Interceptorul mai rapid încercând să vină în spatele lui Wedge, atacatorii rămaseră împreună, dar îşi schimbară formația: X-interceptorul era acum în spate, cu Interceptorul mişcându-se chiar în fața sa. Era un zbor strâns, economic, iar Wedge aprobă din cap. În timpul apropierii, Interceptorul inamic folosise X-interceptorul pe post de *baricadă*, rămânând în spatele scuturilor sale cu excepția celor câteva secunde necesare pentru a trage.

Probabil că X-interceptorul își folosise toată sau aproape toată energia pe scuturi în timpul apropierii. Acum, în timp ce se retrăgeau, Interceptorul încă se bucura de protecția X-interceptorului, iar energia scutului navei de luptă urma să fie concentrată în totalitate în spate.

Wedge acceleră spre cei doi, ridicându-se până când ajunse puțin deasupra unghiului lor de zbor. Ştiau că nu-i va depăşi; se va strecura în spatele lor şi va trage de acolo, relativ neprotejat, până când vor fi distruşi. Aşa că tactica lor trebuia să fie aceea de a ceda la un moment dat. X-interceptorul nu ar fi putut să-l depăşească, aşa că Interceptorul ar fi ajuns să vină în spatele lui. Asta însemna că vor aştepta până când va fi în spatele X-interceptorului înainte să se desprindă.

Graficul computerizat al X-interceptorului tremură pe ecranul senzorilor, anunțând o blocare laser. O ignoră şi începu un picaj de mică adâncime, coborând sub planul de zbor al X-interceptorului ca şi cum ar fi încercat să tragă în Interceptor. Dar, la jumătatea manevrei, trase înapoi de manşă, trimițându-şi Interceptorul într-o ascensiune bruscă.

Şi Interceptorul inamic, care se ridicase pe lângă nasul X-interceptorului în efortul de a-l ține între el şi Wedge, apăru brusc pe acelaşi ecran de senzori. Wedge trase şi văzu sclipirile verzi a trei dintre laserele sale conectându-se cu motoarele Interceptorului. *Mijitul* explodă şi Wedge se smuci puternic spre stânga pentru a evita să zboare prin cea mai groasă parte a norului de resturi.

X-interceptorul profită de eschivarea lui bruscă şi ieşi spre dreapta, într-un viraj puternic – o încercare evidentă de a se pregăti pentru o altă trecere *cap la cap*. Dar Wedge îşi comută unitatea de comunicații pe o frecvență de transmisie generală şi spuse:

— Exercițiu încheiat.

Se auzi vocea lui Garik *Face* Loran, fostul băiat actor al Imperiului şi acum pilot al Noii Republici.

— Dar încă nu sunt mort.

— Protestezi?

— Nu chiar. Sunt doar curios.

Priveliştea suprafeței lunare şi a X-interceptorului care manevra dispăru brusc în întuneric. Wedge se întinse în spate pentru a deschide trapa de acces, situată în locul motoarelor ionice gemene ale unui Interceptor TIE adevărat, şi ieşi în lumina de deasupra capului. Camera era mare, plină de mese, scaune şi simulatoare. Cele mai multe erau înguste, pentru a se potrivi mai bine cu interioarele cabinei de pilotaj ale X-interceptoarelor, Y-interceptoarelor şi A-interceptoarelor folosite de Noua Republică, dar câteva erau sferice, cum era cel pe care tocmai îl eliberase Wedge.

Camera era intens circulată de piloți, mulți dintre ei în combinezoanele portocalii ale piloților Noii Republici, cu tehnicienii în culori mai sumbre. Cei mai mulți dintre piloți erau grupați în jurul diverselor unități de simulator, monitorizând eforturile piloților practicanți pe holoecranele de deasupra capului.

De cealaltă parte a unui culoar aglomerat de trafic, *Face* Loran se lăsă agil pe podea şi se uită curios spre Wedge. Acesta văzu cum o femeie pilot stagiar se uită la el lung, apoi îşi flutură mâna peste inimă în timp ce şoptea la urechea unei confidente. *Face*, cu trăsăturile sale izbitor de arătoase, cu ochii verzi intenşi şi cu părul negru ciufulit cumva artistic, avea adesea acel efect asupra femeilor.

Wedge îi făcu semn să se apropie. O clipă mai târziu li se alăturară alți doi

piloți. Ofițerul de zbor Lara Notsil, o femeie slăbuță, cu părul blond pufos, era posesoare a unei frumuseți delicate care îi ascundea intensitatea și îndemânarea în pilotarea navelor de luptă. Căpitanul Tycho Celchu, un bărbat blond cu trăsături care sugerau că trecuse prin multe turbulențe în viața lui, vorbi primul.

— De ce ai oprit simularea, Comandante?

— Am venit aici pentru a testa noua tactică a *tinerilor*, cea a unității combinate, spuse Wedge. De îndată ce tu și Lara ați ieșit din calcul, a devenit doar un alt exercițiu X-interceptor versus TIE. Există o mulțime de lucruri de învățat din ele, desigur, dar nu pentru asta am venit aici. Își fixă atenția asupra lui *Face*. Care este părerea ta despre eficiența tacticii voastre?

Face ridică din umeri; nu părea fericit.

— Nu este nici pe departe atât de eficientă pe cât am sperat.

— Presupuneai că dușmanii experimentați vor fi atât de derutați de noutatea a ceea ce faci încât vor fi mai ușor de ucis?

— Să presupun? Nu, domnule. Doar speram.

— Lara, ce părere ai?

— Ei bine, un exercițiu nu este semnificativ din punct de vedere statistic, spuse ea. Așa că orice aș avea de spus ar fi prematur. Irelevant. Dar cred că tactica a funcționat așa cum trebuia. Am primit multă protecție din partea scuturilor lui *Face* atât la intrarea, cât și la ieșirea din cursa *cap la cap*, în ciuda faptului că m-ați scos destul de ușor din joc. Aș spune că a fost eficientă.

Tycho aprobă din cap.

— Aș fi de acord. Dar cred că este o tactică pentru o singură lovitură. Utilizabilă doar în cursele *cap la cap* în perechi sau când ai o pereche X-interceptor/TIE care merge după o singură țintă. Ar putea fi folosită cel mai bine la începutul unui angajament, apoi abandonată.

— Aș spune că merită să mai exersați și să analizați, spuse Wedge. *Face*, Lara, pregătiți niște exerciții automatizate pentru a le da tuturor *Spectrelor* posibilitatea de a se juca cu asta. Apoi își verifică ceasul de la încheietura mâinii. Dar nu acum. Avem cam zece minute să ajungem la ședința de informare. Sunteți liberi.

Cei doi piloți mai tineri salutară și se îndreptară spre fluxul de trafic.

— Hei, strigă Wedge.

Cei doi se întoarseră – *Face* curios, Lara cu un aer vinovat – ca și cum s-ar fi întrebat dacă nu cumva uitase să salute înainte să plece.

— Dezvoltarea acestui tip de tactică este unul dintre scopurile pentru care am înființat *Escadrila Spectru*, spuse Wedge. Bună treabă. Continuați.

Ei zâmbiră și își continuară drumul spre ieșirea principală a încăperii.

* * *

Majoritatea membrilor *Escadrilei Vagabond* și ai *Escadrilei Spectru* se aflau pe locurile lor în amfiteatrul semicircular de ședințe când intrară Wedge și Tycho.

— Comandantul Antilles… Trageți!

Wedge se întoarse la auzul vocii lui Wes Janson. Pilotul veșnic tânăr, ofițerul executiv al *Escadrilei Spectru*, era în picioare, țintind un datapad spre el – ca și cum ar fi fost un pistol blaster – și apăsând butonul de transmisie cu o intensitate maniacă.

Wedge oftă şi îşi scoase propriul datapad pentru a recepționa fişierul transmis. Dar năzbâtiile lui Janson erau un semn bun. Sugerau că sosiseră veştile pe care le aştepta Wedge – şi că erau bune. În drum spre tribuna principală, aruncă o privire la ofițerul executiv al *Escadrilei Vagabond*, Nawara Ven – Twi'lekul cu aspect distins şi cu cozile cefalice aranjate artistic pe umeri – şi primi un fişier de date şi de la el.

Aruncă o privire peste transmisiunile celor doi ofițeri în timp ce se afla în spatele pupitrului, apoi se uită la piloții din fața sa. Două escadrile, aproape la capacitate maximă de luptă, cu cei mai buni piloți pe care îi putea aduna şi antrena. Simți un fior de mândrie pentru ceea ce reuşise să realizeze cu cele două unități, pentru nivelul la care reuşiseră să performeze, dar şi-l ascunse de pe față.

— Am mai ales veşti bune să vă aduc astăzi. În primul rând, *Piggy* saBinring răspunde bine la tratamentul cu bacta, şi-a recăpătat cunoştința şi toate indiciile sunt că se va bucura de o recuperare completă.

Acest lucru stârni aplauze şi exclamații de uşurare din partea adunării.

— Din păcate, încă nu avem informații despre motivul pentru care asasinul l-a atacat pe Ackbar. Când Amiralul l-a întrebat de ce face asta, asasinul a spus că el, Ackbar, ştia de ce. Ştiți că asasinul a murit în timpul tentativei. Soția şi copiii săi sunt dați dispăruți, iar ancheta continuă. În al doilea rând, *Mon Remonda* se află la o zi de plecarea din docurile de reparații. Până mâine pe vremea asta, vom fi din nou în spațiu şi vom lupta iar cu Lordul Războinic Zsinj.

Asta aduse şi mai multe aplauze. *Mon Remonda*, puternicul crucişător Mon Calamari care era nava amiral a flotei comandate de Han Solo, suferise avarii semnificative în recentul duel cu nava amiral a Lordului Războinic Zsinj, Super Distrugătorul *Pumnul de Fier*. Dar forțele lui Zsinj suferiseră mult mai mult.

— În al treilea rând, şi ca urmare directă a acestui lucru, aveți cu toții o ultimă permisie. Prezentați-vă la hangarul de navete mâine la ora 15:00, cu bagajele făcute şi cu toate treburile rezolvate; până atunci, sunteți pe cont propriu. Distracție plăcută. Cu toate astea, să nu uităm că ultima dată când am avut permisie aici, pe Coruscant, o unitate secretă aparținând probabil lui Zsinj a fost aproape de a-i asasina pe piloții *Spectre*. Aşa că vom urma unele protocoale: numai îmbrăcăminte civilă. Ştiu că voi, *Spectrele*, abia v-ați primit insignele de unitate, dar va trebui să le ascundeți în timpul acestei permisii. Cei mai uşor de recunoscut dintre voi – şi vă ştiți cine sunteți – ar trebui să faceți un efort pentru a vă ascunde trăsăturile. Stați departe de barurile pe care tind să le frecventeze piloții. În al patrulea rând, am de anunțat câteva schimbări. *Spectrele* au un nou pilot pe lista lor. Targon, te rog să te ridici.

În fundul amfiteatrului, un pilot se ridică în picioare, iar *Vagabonzii* şi *Spectrele* se răsuciră pentru a-l vedea. Noul pilot era un Devaronian – cu pielea cenuşie, cu coarne de diavol care îi ieşeau din frunte şi cu dinții ca nişte colți care ar fi provocat apreciere doar în inima unui prădător carnivor. Vocea lui, atunci când vorbea, era surprinzător de profundă şi rezonantă, având în vedere aparenta sa tinerețe.

— Ofițerul de zbor Elassar Targon se prezintă la datorie, domnule.

— Targon a venit la noi proaspăt absolvent al Academiei Comandamentului Flotei; pe lângă faptul că este un pilot competent, este şi medic. Vom avea din nou un medic de unitate care poate face mai mult decât să pună plasturi de presiune şi să scoată zgomote stridente. Şi, spre deosebire de voi ceilalți, încă nu a avut timp să-

şi distrugă cariera sau mintea.

— Atunci nu va fi bun. Ăsta era Janson. Trimiteți-l acasă. Adu-ne un nebun.

— Scuzați-mă!

Pilotul Devaronian sări în picioare pe scaunul său, luă o poziție largă cu un picior pe scaunul alăturat, își aruncă brațele în spate şi scoase pieptul în afară, pozând ca un erou supraumani din cea mai ridicolă dintre holodramele lui *Face* Loran.

— Elassar Targon, *stăpânul universului*, prezent la datorie!

Wedge încruntă o sprânceană la el. Era interesant că un ofițer foarte tânăr era dispus să facă o astfel de demonstrație în primele sale momente cu noua sa unitate. Ori reputația *Escadrilei Spectru* îl convinsese că era ceva potrivit… ori era doar un alt maniac, iar Comandamentul Flotei găsise un alt nebun pentru comanda sa. În ciuda râsului care izbucni de la piloții adunați, Wedge îl auzi clar pe Janson vorbind din nou:

— Îmi retrag obiecția.

Wedge îşi îndreptă din nou atenția către piloți.

— Targon, stai jos. Toată lumea să se liniştească. În al cincilea şi ultimul rând, va fi o mică reorganizare de făcut în cadrul escadrilelor mele. Până când şi dacă nu vom convinge Comandamentul Navelor de Luptă că trebuie să participăm la o altă misiune de teren prelungită, vom fi cu *Mon Remonda* în serviciu activ. Am fost pus la comanda celor patru escadrile de vânătoare ale navei. De asemenea, mă transfer înapoi şi preiau comanda directă a *Escadrilei Vagabond*, începând din acest moment. Voi zbura în continuare cu *Spectrele*, precum şi cu *Nova* şi cu *Polearm*, atunci când circumstanțele şi oportunitățile o vor cere, dar renunț la comanda zilnică.

Văzu cum buna dispoziție a *Vagabonzilor* continuă, dar *Spectrele* înmărmuriră când îşi dădură seama că îi părăsea cel mai bun pilot al lor.

— Locotenent Loran, drepți, continuă Wedge.

Face se ridică în picioare, iar Wedge văzu o licărire de suspiciune traversându-i fața, dar dispăru rapid, pe măsură ce actorul îşi recăpăta controlul asupra sa.

— Aceasta nu este o promovare permanentă – încă – aşa că nu-ți vom face nimic care să-ți lase urme permanente, spus Wedge. Cu toate astea, am plăcerea de a-ți conferi gradul de Căpitan Împuternicit, care îți dă dreptul de a comanda o unitate precum *Escadrila Spectru*. Felicitări, *Face*. Dintr-un buzunar scoase un plic semitransparent, pe care i-l aruncă pilotului. Insigna noului tău grad.

În timp ce ceilalți aplaudau, Wedge aruncă o privire printre ceilalți piloți de rang înalt din *Escadrila Spectru*, evaluându-le reacțiile. Wes Janson, care era Locotenentul cel mai în vârstă din escadrilă, aplauda şi zâmbea uşor. Nu era o surpriză, deoarece nu avea niciun interes real pentru comandă sau, în cele din urmă, pentru a rămâne cu *Spectrele*; el prefera să fie doar unul din gaşca *Escadrilei Vagabond*, aşa că această promovare a lui *Face* peste capul lui nu era o amenințare pentru el.

Kell Tainer, cel mai înalt om din *Escadrila Spectru* şi, după *Face*, cel mai hologenic, părea de asemenea că se simțea confortabil cu această alegere. Poate că, în cele din urmă, îşi dăduse seama că, deşi era un pilot strălucit şi un tehnician foarte capabil, nu avea temperamentul necesar sau un interes real pentru comandă.

Zâmbetul Shallei Nelprin, cel mai nou Locotenent al escadrilei, era larg şi sincer.

Rămânea Myn Donos, un Locotenent cu mai mulți ani şi mai multă experiență decât *Face*. Avea un aer serios şi contemplativ. Dar seriozitatea nu era decât un pas înainte față de expresia sa obişnuită, aceea de intensitate sumbră. Totuşi, trebuia să ştie că acea promovare reflecta o lipsă de încredere în abilitățile sale de comandă. Cu doar câteva luni în urmă, în timp ce purta el însuşi gradul de Căpitan Împuternicit, Donos comandase o unitate de X-interceptoare care fusese măcelărită de un aliat al lui Zsinj, Amiralul Apwar Trigit, şi suferise o traumă emoțională gravă în urma acelui eveniment. Probabil că se gândea că Wedge încă nu avea încredere în el. Ceea ce nu era adevărat. Dar unitățile lui Wedge Antilles erau în mare parte meritocrații. Cei mai merituoşi piloți erau promovați cel mai repede, iar *Face* demonstrase mai multă pricepere tactică şi mai multe abilități de comandă decât Donos, chiar dacă Wedge considera că Donos era probabil de încredere.

În timp ce aplauzele se stingeau, Wedge spuse:

— Deocamdată, asta e tot. Aveți întrebări?

Face fu primul cu mâna ridicată.

— Dacă plecăm mâine, domnule, când îl luăm pe *Piggy* înapoi?

— Nu-l vom pierde. A cerut să fie transferat în instalația de tratament cu bacta de la bordul *Mon Remondei*. Generalul Solo a aprobat cererea. Îl vom târî după noi până când va fi gata să iasă din cuvă, apoi îl vom pune înapoi la muncă. Wes?

Ofițerul executiv al *Spectrelor* îşi coborî mâna.

— Ca de obicei.

— Răspunsul obişnuit, de asemenea. Am fost norocoşi că am reuşit să reparăm complet X-interceptorul lui *Face*. *Escadrila Spectru* nu va primi prea curând niciun X-interceptor de schimb. *Spectrele* vor continua să zboare în formații mixte de X-interceptoare şi Interceptoare TIE. Altceva? Nu? Sunteți liberi.

* * *

Treizeci de minute mai târziu, Wedge deschise uşa pentru a-şi părăsi cabina, şi făcu un pas involuntar înapoi. Acolo, umăr lângă umăr, blocând uşa, se aflau Wes Janson şi pilotul *Vagabond* Derek *Hobbie* Klivian. *Hobbie* se străduia să-şi păstreze fața serioasă; expresia lui Janson era veselă.

— Plecați undeva, Comandante? întrebă Janson.

Wedge se strecură printre ei.

— Avem permisie, îți aminteşti? Asta ar trebui să faceți şi voi doi. Să plecați.

Se aşezară lângă el, câte unul de fiecare parte. Coridorul acela, aflat în adâncul zonelor rezidențiale ale Bazei Sivantlie de pe Coruscant, ducea spre turbolifturi.

— Uită-te la el, spuse Janson. Părul pieptănat, haine de seară imaculate.

Hobbie, cu chipul lung şi trist ca întotdeauna, spuse:

— Şi miroase ca o dimineață proaspătă de primăvară.

— Cred că marele nostru Comandant se duce la o întâlnire.

— Cred că ai dreptate.

— Înseamnă că are mare nevoie de ajutorul nostru. Cât timp a trecut de când n-ai mai fost la o întâlnire, Wedge? Nu cred că unii dintre *Spectre* se născuseră atunci.

— Noi suntem escorta ta, spuse *Hobbie*. Te vom proteja de tine însuți.

— Deci, cu cine te vezi? întrebă Janson.

— Ceea ce văd eu este o sarcină la bucătărie în viitorul tău imediat, zise Wedge.

Ajunseră la grupul de turbolifturi şi aşteptară ca liftul să ajungă la ei.

— Este Iella, nu-i aşa? continuă Janson.

Wedge se încruntă.

— Ce te face să crezi asta?

— Oh, nimic. Doar felul în care te uiţi de fiecare dată când este menţionat numele ei. Ai observat asta, *Hobbie*?

— Oh, am observat. Ce părere ai?

— Nu m-am decis încă dacă este potrivită pentru Comandantul nostru. Iar restul echipei încă nu a votat.

Uşile turboliftului se deschiseră şi intrară în cabina joasă, întorcându-se cu faţa spre hol. Wedge îşi ţinea mâna pe partea laterală a intrării, împiedicând uşile să se închidă.

— Acoperişul, spuse Wedge.

Janson păru confuz.

— Acoperişul? Nu hangarul pentru vehicule personale?

— Acoperişul. Apoi Wedge respiră adânc şi urlă: Stânga împrejur! Înainte marş!

Din reflex, cei doi piloţi se întoaseră. Wedge ieşi înapoi în hol şi îi auzi pe Janson şi *Hobbie* izbindu-se de peretele din spate al turboliftului. Apoi, uşile se închiseră şi maşina îi purtă pe piloţii săi în sus şi departe de el.

Apoi zâmbi şi chemă un alt turbolift.

* * *

Două etaje mai jos, un cvartet de *Spectre* se apropia de o uşă la fel de anonimă ca şi cea a lui Wedge.

— Tocmai a primit un fel de promovare. spuse Donos. N-ar trebui să-l asaltăm cu o revoltă de la prima oră.

Îşi ascundea de pe faţă disconfortul pe care îl simţea.

— A insistat că nu se simţea bine, spuse Dia Passik, femela Twi'lek.

Lara Notsil le zâmbi peste umăr.

— A minţit. Minte tot timpul, ştiţi asta.

— Ştiu. Dar părea atât de sincer.

— Şi face asta tot timpul. Acesta este un lucru care trebuie făcut. Myn, Elassar, susţineţi-mă.

Cei doi bărbaţi schimbară priviri între ei.

— Absolut, spuse Donos.

Devaronianul păru confuz.

— Schimbi tabăra destul de repede, nu-i aşa, Locotenente? Eu abia l-am cunoscut pe Căpitanul Loran. Nu ar trebui să am o părere.

Lara se încruntă la el.

— Aşteaptă o clipă. Un camarad *Spectru* spune *Susţine-mă*, iar tu spui *Nu ştiu*?

Devaronianul se îndreptă de spate, iar vocea lui se adânci.

— Îmi cer scuze. Absolut. Aveţi dreptate. De fapt, nu ar trebui să batem la uşă. Ar trebui să aruncăm în aer încuietoarea uşii şi să lovim uşa cu piciorul.

— O să batem la uşă, spuse Lara, apoi bătu în uşă.

Nu primi niciun răspuns. Bătu din nou la uşă, mai insistent.

Dinăuntru se auzi vocea lui *Face*.

— Da?

— Putem intra?

— Nu sunt *decent*.

— Când ai fost vreodată?

Lara deschise uşa şi privi înăuntru. Donos putu să vadă peste umărul ei; *Face* era întins pe pat, încă în uniformă, uitându-se la tavan. Lara intră şi îi auzi pe ceilalți înghesuindu-se în spatele ei.

— Ce faci?

— Învăț să cânt la o varietate de instrumente muzicale folosindu-mă doar de puterea minții mele.

— Aşa am crezut şi eu. Acum e timpul să ieşi şi să te distrezi.

— Poate că nu ai auzit ordinele Comandantului în legătură cu membrii uşor de recunoscut ai echipelor?

Ea pufni.

— Aia a fost mai ales de dragul lui *Runt*. Când ai doi metri înălțime, eşti acoperit de blană şi eşti singurul membru al speciei tale în Comandamentul Navelor de Luptă, trebuie să te ascunzi uneori. Dar tu poți să te deghizezi. Am bănuit de multe ori că uneori te deghizezi chiar şi pentru a merge la baie.

— Asta este o idee bună. *Face* o privi pentru prima dată şi îi oferi un zâmbet care voia să comunice veselie. Duceți-vă. Eu voi fi bine.

— Hei, acum sunt camarada ta. E treaba mea să te împiedic să faci greşeli. Şi ar fi o mare greşeală să nu te bucuri de ultimul concediu pe care probabil că îl vei avea pentru o vreme.

— Chiar trebuie să mă folosesc de rang?

— Poți face asta doar atunci când este cazul. Asta este legea nescrisă.

— Unde ai auzit asta?

— Am citit undeva.

Face pufni.

— În regulă. Dă-mi cinci minute să mă transform în ceva discret. Unde mergem?

Lara aruncă un deget întors către tovarăşii ei.

— Din moment ce Elassar nu s-a mai întâlnit cu Zsinj – sau cu altcineva în afară de instructorii săi – până acum, îl vom duce la noua expoziție a Muzeului Galactic despre Serviciile Secrete Imperiale. Să-i dăm o idee despre ce are de înfruntat. Apoi mergem să bem ceva. Apoi, tu, Myn şi Elassar o să cedați biologiei masculine şi o să insultați un bar plin de soldați, iar Dia şi cu mine vă vom aduce trupurile zdrobite înapoi la bază.

Face se uită neputincios la Donos şi Elassar.

— Vedeți ce se întâmplă când nu ne implicăm în etapa de planificare a misiunii?

* * *

Donos hotărî că exponatele muzeului despre Serviciile Secrete Imperiale nu erau o istorie unilaterală, aşa cum ar fi putut fi. Primele exponate din cadrul turului

ofereau detalii despre divizia de informații a Vechii Republici, poliția secretă însărcinată cu protejarea Republicii de subversiune şi trădare. Unul dintre afişaje, un holoecran în interiorul unui container de mărimea şi forma aproximativă a unui rezervor de bacta, reda o dramă despre comandourile Serviciului de Informații al Republicii care zădărniciseră o tentativă de asasinat împotriva unor membri ai vechiului Senat al Republicii. Un alt afişaj care era o carcasă din oțel transparent, conținea o seamă de arme şi dispozitive folosite de agenții de pe teren; Donos recunoscu strămoşii tehnologici ai echipamentului pe care îl purtau *Spectrele* pe teren.

O altă holoproiecție arăta un bărbat îmbrăcat în haine de comando de culoare închisă. Avea pielea închisă la culoare, era încărunțit la tâmple, avea ochi intenşi, iar trăsăturile sale erau doar puțin prea diabolice pentru a fi frumoase.

— Am fost Vyn Narcassan, spunea el. În cei douăzeci de ani de carieră în cadrul Serviciului de Informații al Republicii, am îndeplinit cu succes peste o sută de misiuni secrete. Nu am putut împiedica ascensiunea la putere a Senatorului Palpatine sau domnia sa ulterioară ca Împărat. Dar am putut – şi am făcut-o – să-mi plănuiesc dispariția. Şi, în ciuda nevoii arzătoare a Serviciilor Secrete Imperiale de a mă reduce la tăcere şi de a stinge toate secretele pe care le-am aflat – proiecția se apleacă în față ca şi cum ar fi vrut să transmită o confidență – nu m-au găsit niciodată.

Se retrase, cu zâmbetul creând gropițe adânci lângă gură, expresia sa fiind una de satisfacție atât de imensă încât era la limita aroganței.

Ceva în legătură cu proiecția îi trezi memoria lui Donos, dar nu-şi putu da seama ce anume. Arhivă ideea pentru a o studia în viitor. Într-o zi, când va încerca să-şi amintească cu totul altceva, răspunsul avea să iasă la suprafață şi să-l enerveze teribil.

Mai departe, de-a lungul seriei de săli de expoziție ale muzeului, negre şi prost luminate – decorul fiind o încercare, credea Donos, de a aduce vizitatorii la o stare de spirit paranoică, adecvată unor subiecte precum Serviciile Secrete Imperiale –, exponatele deveniră mai tulburătoare. Pe măsură ce Palpatine prelua puterea, Divizia de Informații devenise un instrument de teroare şi represalii. Afişajele prezentau cronici ale asasinatelor, răpiri de loialişti ai Vechii Republici, torturi, subversiuni. O cameră de interogatoriu era prezentată cu lux de amănunte, cu imagini holografice reale ale unui subiect care era interogat în legătură cu o presupusă insurecție. Filmul arăta cum subiectul, un om de pe Chandrila, murea în timpul interogatoriului. Naratorul care încheia comentariul evenimentului sublinie că insurecția fusese în întregime imaginară.

Unul dintre ecrane îl arăta pe Armand Isard, fostul şef al Serviciului de Informații, un bărbat îmbătrânit, cu o privire inumană şi trăsături care erau tulburător de reale chiar şi în reluarea holografică. În continuare, în expoziție, o alta o arăta pe fiica sa, Ysanne Isard, supranumită *Inimă de Gheață*, o femeie înaltă şi elegantă, cu o ținută formidabilă, şi povestea despre ascensiunea ei rapidă la putere prin două tactici simple: denunțarea propriului tată pentru gânduri de trădare şi atragerea privirii Împăratului. După moartea lui Palpatine, reuşise chiar să obțină în secret, pentru o vreme, controlul asupra Imperiului însuşi.

Face, cu trăsăturile îngropate sub o barbă brună creață, zăbovi mult timp în fața proiecției lui Ysanne Isard, iar Donos îl văzu cutremurându-se – o mişcare prea uşoară care ar fi putut fi observată doar de cei care îl cunoşteau cel mai bine.

Spectrele ştiau că, pe vremea când *Face* era vedetă în holodrame, chiar o întâlnise pe *Inimă de Gheață*, fiind invitat să stea în poala ei. Acum *Inimă de Gheață* era moartă, ucisă de Tycho Celchu din *Escadrila Vagabond*, iar Donos ştia că universul era mai sigur fără ea. Într-o oarecare măsură, Serviciile Secrete Imperiale muriseră odată cu ea. Desigur, o organizație cu acest nume supraviețuise sub coaliția care o înlocuise pe *Inimă de Gheață*, dar nu era gestionată cu aceeaşi nemilozitate inventivă care îi caracterizase pe Isard şi pe tatăl ei. Organizația încă era un pericol... dar pentru tot mai puține persoane, pe măsură ce treceau anii.

În loc să iasă pe ieşirea de la capătul expoziției, *Spectrele* se întoarseră pe unde intraseră, pentru a-i da lui Targon şansa de a vedea din nou exponatele. În timp ce treceau pe lângă un holo cu *Inimă de Gheață*, Donos îl văzu pe pilotul Devaronian ridicând ceva ținut de un lanț în jurul gâtului şi apăsându-l pe frunte.

— Un talisman norocos? întrebă Donos.

Targon aprobă din cap.

— O monedă din Vechea Republică. Poartă mult noroc.

— De unde ştii?

— Fratele meu nu a fost niciodată doborât în timp ce o purta. Este mai bună decât orice altceva. Mi-a trimis-o când am intrat la Academie. E mai bună decât osul meu norocos de bantha, sculptat. Mai bună decât catarama mea norocoasă de la centură. Sau decât setul meu norocos de aurire. Sau...

— Ce este un set de aurire? îl întrerupse *Face*.

— Ei bine, ştii tu. Pentru coarnele mele.

— Nu ştiu. Ce este cu coarnele tale?

Targon ridică din umeri.

— La ocazii speciale, festivaluri importante, noi – mă refer la Devaronieni – ne punem uneori foiță de aur pe coarne. Pentru decorare.

— Şi ăsta e doar un dispozitiv care te ajută să faci asta?

— Aşa este.

— Ce anume îl face norocos?

— Ei bine, prima dată când l-am folosit, cu puțin timp înainte să intru la Academie, am atras atenția unei anumite domnişoare...

— Nu contează.

Donos şi *Face* schimbară priviri. *Spectrele* şi *Vagabonzii* nu aveau piloți care să pună prea mult preț pe farmecele norocului, dar astfel de piloți erau comuni în Noua Republică şi în Imperiu. Donos văzu că lui *Face* i se luminară ochii, probabil din cauza vreunei idei de farsă.

— Am fost Vyn Narcassan. În cei douăzeci de ani de carieră în cadrul Serviciului de Informații al Republicii, am îndeplinit cu succes peste o sută de misiuni secrete.

În timp ce ajungeau la afişul care îl onora pe ultimul dintre eroii Serviciilor de Informații ale Vechii Republici, Donos îi aruncă o ultimă privire bărbatului, îi surprinse zâmbetul cu gropițe, apoi îşi dădu seama despre ce îi amintea omul.

Nu *despre ce,* ci *de cine.* Nuanța pielii bărbatului, gropițele, frumusețea fizică neobişnuită – toate erau împărtăşite de un alt *Spectru*. Shalla Nelprin.

Asta îl țintui pe Donos pe călcâie. Dar asemănarea fizică era dramatică.

Donos îi zâmbi agentului demult dispărut.

— Vom lăsa ca acesta să fie micul nostru secret, Narcassan, spuse el în sinea

lui. Dar îi voi trimite un mesaj Shallei şi îi voi spune să vină să viziteze expoziţia astăzi. Nu şi de ce. Doar că trebuie să o facă. În cazul în care înseamnă ceva pentru ea.

— Cu cine vorbeşti?

Era Lara. *Face* şi Dia erau deja cu câţiva paşi înaintea lor, braţ la braţ, cu Targon în urma lor.

— O să-ţi spun cândva.

— Edallia? Vocea, şovăitoare şi nesigură, veni din spatele lor. Edallia Monotheer, mă bucur atât de mult să te văd!

Donos aruncă o privire înapoi. Se apropia de ei un bătrânel, cu părul de un alb şuviţos, cu trupul atât de lipsit de carne încât părea scheletic, dar nu era nimic ameninţător în zâmbetul pe care i-l întorcea Larei. În spatele lui, la o duzină de metri, dar venind zgomotos, se afla o femeie de vârstă mijlocie, supraponderală şi cu o expresie neliniştită.

— Tată, strigă ea, şi părea că nu mai are aer. Nu din nou.

Bătrânul ajunse la Lara, o apucă de mână şi i-o scutură energic.

— Edallia, a trecut atât de mult timp. Te-ai căsătorit vreodată cu băiatul acela? Ai absolvit facultatea? Ce-ai mai făcut?

Lara încercă fără succes să îşi elibereze mâna scuturată temeinic.

— Domnule, eu nu... nu sunt...

— Îmi pare atât de rău. Asta era fiica. Ajungând la tatăl ei, îi luă mâna, forţându-l să renunţe la strângerea mâinii Larei. Este... confuz. Nu-şi aminteşte întotdeauna unde se află. Sau când.

— E în regulă, spuse Lara, dar părea puţin zdruncinată.

— Copilă, trebuie să ţi-o prezint pe Edallia Monotheer, spuse bătrânul. Una dintre cele mai bune eleve ale mele.

— Când? întrebă fiica lui.

Bătrânul păru confuz.

— Ce?

— Când a fost ea una dintre cele mai bune eleve ale tale?

Bătrânul se uită înapoi la Lara, cu ochii şovăitori, nesiguri.

— Păi, au trecut treizeci, treizeci şi cinci de ani.

— Uită-te la ea, tată. Nu are nici 30 de ani.

Bătrânul se aplecă mai aproape de faţa Larei şi o privi intens.

— Edallia?

Lara clătină din cap şi, deşi păstra un zâmbet vesel, Donos decise că era forţat.

— Îmi pare rău, spuse ea. Eu sunt Lara.

— Oh. Bătrânul se retrase şi se uită în jur. Ea unde este, atunci?

— Poate mai departe în expoziţie, tată. Du-te să te uiţi. Vin şi eu imediat.

Făcând un gest de curtoazie, deşi distrat, către *Spectre*, bătrânul începu să se întoarcă pe drumul pe care venise.

— Îmi pare foarte rău, spuse femeia. A lucrat cândva la Serviciul de Informaţii al Vechii Republici, aşa că îi place să vină aici zi de zi. A fost împuşcat în timpul unei misiuni la scurt timp după ce a venit Împăratul la putere. Ea indică un loc chiar în faţa tâmplei. De atunci, nu a mai fost la fel.

— Nu este o problemă, spuse Lara. A fost foarte drăguţ.

— Vă mulţumesc pentru înţelegere.

Femeia se întoarse şi porni după tatăl ei. Lara se întoarse şi dădu peste *Face* şi

Dia, care se întorseseră în timpul conversației.

— Oops.

Face o privi cu atenție.

— Gerwa Patunkin?

— Nu.

— Totovia Lampray?

— Nu. Ea zâmbi. Încetează.

— Dipligonai Phreet?

— Taci din gură. Trecu pe lângă el, râzând, şi se îndreptă spre ieşire. Hai să luăm băutura aia. Am nevoie de ea.

— Moploogy Starco?

— *Face*, am să te împuşc.

Capitolul 2

Navele de luptă năvăliră de pe flancurile crucişătorului Mon Calamari *Mon Remonda* ca nişte insecte dintr-un cuib cosmic. Se formară în patru grupuri – două de X-interceptoare, unul de A-interceptoare, unul de B-interceptoare – şi coborâră spre Levian 2, lumea deasupra căreia orbita acum *Mon Remonda.* De la acea altitudine, părea pietroasă, portocalie şi imposibil de inospitalieră, dar discuțiile pe care piloții le recepționau sugerau contrariul.

— Intrăm în Sectorul Delta. Este la fel ca până acum. Voi cartografia locațiile supraviețuitorilor.

— Aici *Ravine Şase*. Repulsorul a ieşit din funcțiune. Va trebui să încerc o aterizare la viteză mare.

— *Ravine Şase*, treci pe 10-0-3. Ai propriul tău controlor în aşteptare.

— Baza Sectorului Beta, aici *Beta Zece*. Detectez nave necunoscute care coboară, patru escadrile.

— *Beta Zece*, aici Baza. Sunt câteva TIE-uri printre navele acelea necunoscute, dar majoritatea sunt prietene.

Wedge suspină şi îşi activă unitatea de comunicații.

— Baza Sectorului Beta, aici *Liderul Vagabond. Escadrilele Vagabond*, *Spectru*, *Polearm* şi *Nova* coboară spre poziția voastră. Se pare că am întârziat puțin la petrecere.

— Mă tem că da, *Lider Vagabond.* Ați ratat un raid *Raptor.* Au plecat de aici acum o jumătate de oră. Avem aşezări şi instalații lovite în toată emisfera. Am putea să vă implicăm într-o acțiune de căutare şi salvare?

— Ne bucurăm să vă ajutăm. Dați-ne vectorii pentru douăzeci de perechi de căutare şi ne vom ocupa de asta.

* * *

— Ies nave din hiperspațiu! Era ofițerul senzorilor de pe *Mon Remonda*, Golorno, un om suficient de tânăr pentru a nu-şi putea controla nivelul vocii în momentele de stres. Număr patru, cinci, şase nave capitale!

Han Solo îşi abandonă scaunul şi veni în spatele lui Golorno. Apoi se întoarse spre ofițerul de comunicații.

— Cheamă imediat navele de luptă. Se aplecă peste umărul lui Golorno. Detalii, am nevoie de detalii, spuse el.

— Ăă, două Distrugătoare, unul de clasă *Imperială*, unul de *clasă Victory*. Un crucişător greu, cred. Două crucişătoare uşoare – telemetria spune că probabil sunt din clasa *Carrack*. În partea din spate a formației... Vocea tânărului ofițer scăzu. Un Distrugător de *clasă Super.*

— *Pumnul de Fier.* Solo se îndreptă de spate şi îşi împreună mâinile. În sfârşit s-a hotărât să vină să se bată.

Calculă rezistența unităților sale. Nava sa amiral era *Mon Remonda*, unul dintre cele mai puternice crucişătoare Mon Calamari, iar echipajul său de piloți,

condus de Wedge Antilles, nu putea fi mai bun de atât. De asemenea, în această parte a flotei sale se aflau *Mon Karren,* un crucişător Mon Calamari cu o putere normală, *Tedevium*, o fregată recent transformată din navă de antrenament în navă de luptă, şi *Şoimul Eteric*, o corvetă din clasa *Marauder,* aflată la doar o singură lucrare de restaurare de stadiul de ruină. Nici pe departe o forță suficientă pentru a face față flotei pe care o adunase Zsinj împotriva sa… Dar Zsinj nu ştia că *Grupul Doi* al lui Solo se afla în aşteptare în afara sistemului Levian. Un singur apel prin holocomunicații şi forța lui Solo s-ar fi dublat, făcând din întâlnirea asta un meci mult mai corect.

— Cheamă *Grupul Doi*, ordonă el. Cât mai durează până când ajunge la noi forța lui Zsinj?

— Trei minute, domnule.

— Cât durează până se întorc navele de luptă?

— Se grupează. Patru sau cinci minute, domnule.

Solo oftă. *Meci de uzură* trebuia să fie expresia corectă pentru lupta asta.

Un impuls îl făcu să se întoarcă spre uşa de ieşire de pe punte. Aşa cum bănuia, Chewbacca era acolo, chiar afară, aşteptând. Wookieeul, care alesese să nu aibă niciun rol oficial în grupul anti-Zsinj, ci preferase să rămână lângă punte şi lângă Solo, venise imediat ce tonul vocilor de pe punte sunase diferit. Solo îi aruncă un zâmbet încrezător.

— Un al doilea grup iese din hiperspațiu, domnule!

Solo se întoarse să privească din nou ecranul senzorului. Acesta se lărgi, actualizându-se – fluxul de date din partea de jos indicând faptul că ecranul senzorilor era completat cu informații de la *Tedevium*. Acesta arăta o altă forță de nave capitale apărând în partea îndepărtată a lui Levian 2. Telemetria indica faptul că noua forță includea două Distrugătoare, două crucişătoare grele, un crucişător uşor şi o fregată din clasa *Lancer* – o navă concepută special pentru a ataca roiurile de nave de luptă.

— Avem probleme, spuse Solo.

Golorno se întoarse să se uite la Solo. Tânărul nu reuşi să-şi mascheze frica.

Solo îi oferi o jumătate de zâmbet liniştitor.

— Nu-ți face griji. Ştiu când să scap de încărcătură şi să fug. Se întoarse spre navigator. Stabileşte un curs de ieşire de aici. Care este cea mai apropiată cale pentru a ieşi din puțul gravitațional al lui Levian 2?

Navigatorul Mon Calamari îşi consultă consola.

— Direct prin forța de luptă a Super Distrugătorului, domnule.

— Desigur. Să fie cursul nostru principal. Transmite-l grupului nostru.

— S-a făcut, domnule.

— Comunicațiile, revocă ordinul către *Grupul Doi*. Spune-le să fie pe curs şi gata de salt în orice moment, dar să rămână în aşteptare.

— Da, domnule.

Se întoarse spre Căpitanul Onoma, un mascul Mon Calamari cu pielea de culoarea somonului.

— Căpitane, scoate-ne de aici.

— Da, domnule.

— Avem un al treilea grup ostil care iese din hiperspațiu!

Solo se întoarse să se uite, neîncrezător, la Golorno.

— Spune-mi că glumeşti.

* * *

Wedge Antilles îşi ridică X-interceptorul pe coadă şi zbură spre cer. Trimise înainte *Escadrila Polearm*, unitatea de A-interceptoare comandată de Căpitanul Todra Mayn. Nu avea niciun sens din punct de vedere tactic să țină navele mai rapide în spate cu X-interceptoarele şi B-interceptoarele. Acum conducea *Escadrila Vagabond* şi *Escadrila Spectru* ca escorte pentru *Escadrila Nova*, unitatea de B-interceptoare.

Datele senzorilor sosite de pe *Mon Remonda* arătau că grupul lui Solo se apropia încet de o unitate de şase nave capitale. Crucişătorul Mon Calamari era deja plin de nave de luptă inamice şi de apărători de pe *Mon Karren* şi *Tedevium*. Wedge adună cifrele. Acele două nave puteau alinia împreună cinci escadrile de nave de luptă. Forța inamică din fața lor putea alinia aproape 22 de escadrile. Şi mai erau şi inamicii care veneau din spate – când escadrilele lui Wedge părăsiră atmosfera, senzorii săi detectară două grupuri suplimentare de nave capitale care urmăreau forța lui Solo.

Asta nu avea să fie bine.

Wedge se întrebă dacă Baronul Fel se afla printre piloții de nave de luptă care atacau *Mon Remonda*. Soontir Fel era unul dintre cei mai buni piloți care ieşiseră vreodată din Academia Imperială, unul dintre cei mai buni care zburaseră cu *Escadrila Vagabond* – şi un om care împărtăşea un secret cu Wedge Antilles. Erau cumnați. Doar ei şi foarte puțini alții ştiau că faimoasa actriță Imperială Wynssa Starflare era, de asemenea, sora lui Wedge, Syal Antilles. De la dispariția lui Fel şi a lui Syal, cu câțiva ani în urmă, Wedge nu mai avusese niciun fel de veşti despre sora sa. Acum Fel se întorsese, dar zbura pentru partea greşită, iar despre Syal încă nu se ştia nimic. Era un secret pe care Wedge îl ținea foarte aproape. Unul dintre proprii săi piloți, *Face* Loran, jucase chiar într-o holodramă cu Wynssa Starflare, dar Wedge nu-i mărturisise niciodată secretul, nici măcar pentru a obține amintirile lui *Face* despre sora sa. Şi acum, din nou, Wedge se grăbea să intre în luptă cu o forță care îl putea include pe Fel, ceea ce ducea la posibilitatea sumbră să fie nevoit să-şi doboare propriul cumnat... şi să piardă probabil orice indiciu pe care Fel l-ar putea oferi despre soarta lui Syal.

Senzorii arătară că, de la ultima comunicare a *Mon Remondei*, forța de luptă a *Pumnului de Fier se întorsese* şi se retrăgea acum din fața forței lui Han Solo. Wedge aprobă din cap. Dacă Zsinj menținea cursul spre planetă, forța sa şi cea a lui Solo ar fi trecut una pe lângă cealaltă în câteva fracțiuni de secundă, schimbând un baraj de mică precizie, iar apoi Zsinj ar fi trebuit să-şi întoarcă forța pentru a îi urmări. Retrăgându-se dinaintea lui Solo pe cel mai scurt traseu spre zona din spațiu unde flota Noii Republici putea să-şi activeze hiperpropulsoarele, prelungea angajamentul.

Escadrilele lui Wedge ajunseră din urmă *Mon Remonda*, dar se învârtiră în cerc la câțiva kilometri de crucişătorul Mon Calamari. La acea distanță, luptele de aproape între navele mici din apropierea crucişătorului păreau stele sclipitoare. Era o comparație sumbră – Wedge îşi aminti că unele dintre acele sclipiri erau explozii care fuseseră cândva prieteni şi aliați.

— Aripile în poziție de atac, ordonă el, şi potrivi acțiunea cu cuvintele, lovind

comutatorul corespunzător de deasupra liniei sale de vedere.

Aripile se despicară şi se fixară în profilul familiar care dădea numele X-interceptorului.

— B-interceptoarele, puteți să vă activați armele.

Senzorii săi arătau că forța lui Zsinj se întindea în fața *Mon Remondei*. Era o tactică simplă; însemna că *Mon Remonda* nu se putea aştepta să facă o schimbare minoră de curs pentru a eluda un grup restrâns de nave, chiar şi temporar. Orice schimbare minoră de curs ar fi trimis *Mon Remonda* tot în plasa navelor inamice; orice schimbare majoră de curs ar fi permis navelor urmăritoare să o ajungă din urmă.

Dar această tactică era pe punctul de a funcționa în favoarea lui Wedge. Plonjă spre pupa *Pumnului de Fier*. Senzorii nu arătară niciun răspuns al navelor de luptă de pe Super Distrugător – fie escadrilele rămase întârziau să se mobilizeze, fie toate escadrilele erau deja angajate cu *Mon Remonda*. Apoi, sclipiri de lumină ieşiră din pupa Distrugătorului, adunându-se împotriva forței lui Wedge, iar detonările ca nişte bile ale rachetelor de şoc începură să umple spațiul din jurul lor.

Wedge fu zguduit de o ratare la limită.

— Începeți manevrele de evitare, spuse el. X-interceptoarele, pregătiți torpilele. Țineți minte, numai motoarele din partea stângă.

Pereche după pereche, X-interceptoarele începură un dans, făcând mişcări şi salturi pentru a nu mai intra în ținta artileriştilor Imperiali de care se apropiau atât de repede. B-interceptoarele se retraseră, permițând X-interceptoarelor să atragă focul.

Contorul de rază de acțiune al lui Wedge coborî sub doi kilometri, distanța maximă efectivă pentru computerul său de țintire. Focul turbolaserului inamic crescu în intensitate – şi în proximitate. La o mie cinci sute de metri, spuse:

— Lansare unu, lansare doi.

Trase, trimițând perechea de torpile protonice spre unul dintre motoarele pupa ale *Pumnului de Fier*. Mai multe dungi albastre decât putea număra ieşiră dinspre X-interceptoarele sale, străbătând instantaneu distanța până la Distrugător, care fu iluminat brusc şi strălucitor de detonările lor în pǎrtea stângă a pupei.

Apoi făcu o buclă spre stânga.

— *Escadrila Nova*, e rândul tău.

— Am înțeles, şi mulțumesc, *Lider Vagabond*. Asta fusese vocea lui *Nova Unu*. *Nove*, lansați o salvă de torpile protonice şi începeți salvele ionice.

Dungile albastre săriră din B-interceptoare. Apoi, navele cu aspect ciudat îşi continuară scufundarea spre motoarele *Pumnului de Fier,* tunurile lor ionice susținând focul împotriva pupei Distrugătorului. Wedge le ură succes. Erau concepute pentru a afecta navele capitale; piloții lor ştiau ce fac. Dar dacă *Pumnul de Fier* îşi chema înapoi navele de luptă şi *Escadrila Nova* nu observa la timp, întreaga echipă putea fi pierdută.

Acum era timpul să întâlnească veriga slabă a forței inamice: crucişătoarele uşoare ale lui Zsinj.

* * *

Mon Remonda se zdruncina sub lovituri după lovituri de la navele de luptă

atacatoare. Solo ignoră vibrațiile. Integritatea scutului era bună, corpul navei rezista – încă mai aveau o şansă.

— *Nova Unu* raportează avarii la motoarele *Pumnului de Fier,* spuse ofițerul de comunicații.

— Cât de extinse? întrebă Solo.

— Nu se ştie.

Golorno luă cuvântul, cu o voce acum mai aproape de normalitate.

— Multe dintre navele de luptă care ne atacă sunt în retragere. Tocmai s-au despărțit pentru a se îndrepta spre *Pumnul de Fier.*

— Câte?

— Aproximativ jumătate.

— Ah, bine. Acum îi depăşesc pe ai noştri doar cu doi la unu.

Solo ciocăni absent în brațul scaunului Căpitanului. Dacă ar fi fost acolo afară, în *Şoimul Mileniului,* făcând un asalt direct asupra inamicului… Aici, tot ce putea face era să dea ordine şi să spere că acestea erau îndeajuns de bune încât să nu moară mulți dintre luptătorii săi. Niciodată nu fuseseră îndeajuns de bune încât să nu moară niciunul dintre luptătorii lui. Niciodată.

— Mesaj pentru Generalul Solo, anunță ofițerul de comunicații. De la Lordul Războinic Zsinj!

— Ignoră-l, spuse Solo. Pun pariu pe o sută de credite Corelliene că o să urască asta. Nu, aşteaptă. Se ridică în picioare. Chewie, vino aici.

Wookieeul se strecură prin uşa punții, cu un aer întrebător.

— Poftim, ia scaunul meu. Han îşi ajută prietenul să se aşeze pe scaun, care era mult prea mic pentru el. În regulă, acum transmite acel mesaj.

Unitatea de comunicații de pe scaunul de comandă se aprinse. Chiar şi din unghiul său lateral, Solo putu distinge trăsăturile îmbujorate ale lui Zsinj, chelia şi mustața exagerată.

— Generale Solo, spuse Zsinj, vă apelez pentru a vă oferi o onorabilă… Ce este asta?

Chewbacca se aplecă şi înclină ecranul în sus, astfel încât holocamera încorporată să îi transmită fața în loc de piept. Apoi mormăi ceva la ecran.

— Eşti, ah, Chewbacca, nu-i aşa? Te rog să mi-l dai pe proprietarul tău.

Chewbacca îi oferi un discurs prelungit, aproape subsonic, zguduitor de oase. Solo zâmbi. Era un discurs elocvent despre ingredientele care îl compuneau pe Zsinj, şi niciunul dintre ele nu era genul de ingredient care să fie menționat într-o companie politicoasă sau în timpul vreunei mese.

— Limba Wookieelor nu se numără printre multele limbi pe care le cunosc, măi *blană extrudată.* Unde este Solo?

Chewbacca îşi reîncepu discursul, iar Solo se mută lângă Căpitanul Onoma, privind citirile senzorilor ofițerului, mintea sa fiind din nou complet implicată în luptă.

* * *

— Aici *Liderul.* Despărțiți-vă pe escadrile.

— *Spectru Unu* confirmă, spuse *Face.* Mult noroc, *Vagabonzi.*

Apoi începu o curbă lungă relativ în sus şi spre dreapta, care îl duse pe el şi pe

Spectre spre unul dintre cele două crucişătoare din clasa *Carrack* din grupul lui Zsinj.

Cucişătoarele *Carrack* aveau o lungime de 350 de metri, arătând ca nişte bare metalice butucănoase, cu umflături la prova şi la pupa. *Face* ştia că erau adversari formidabili pentru navele capitale; bateriile de tunuri ionice le permiteau să dezactiveze nave mult mai mari. Dar numărul relativ mic de turbolasere pe care le purtau le dădea o şansă bună navelor de luptă.

Spectrele se apropiară de țintă dinspre pupa. La comanda lui *Face*, se împărțiră în două unități, *Spectrele* de la *Unu* la *Şase* mergând spre dreapta, iar de la *Şapte* la *Unsprezece* spre stânga. Turbolasoarele de la pupa deschiseră focul asupra lor chiar înainte să ajungă în raza de acțiune.

— Trageți în voie, spuse *Face*, dar faceți să conteze toate loviturile.

Runt şi Donos fură primii din jumătatea sa de escadrilă care deschiseră focul, dârele albastre ale torpilelor protonice trasând instantaneu linii de la X-interceptoare către flancurile crucişătorului. *Face* privi exploziile lor cum se umflau pe flancul crucişătorului. Ignoră tonul pur al propriei sale țintiri, mişcă manşa astfel încât dispozitivul de țintire să cadă în centrul unuia dintre norii torpilelor detonate şi trase cu propriile torpile rămase. Apoi se îndepărtă în buclă de flancul crucişătorului, cu Lara imediat în spatele lui şi spre stânga.

— Raportați, spuse el.

— *Unu*, aici *Şapte*. Era vocea Diei, abia recunoscută prin distorsiunea obişnuită a comunicațiilor. Avem penetrare pe flancul stâng.

— *Zece* este lovit! *Zece* este lovit!

Face simți că i se răceşte stomacul, iar o verificare rapidă a ecranului senzorilor îi arătă că Janson, *Spectru Zece*, nu mai era prezent.

— Calmează-te, *Unsprezece*. Detaliază pagubele suferite de *Spectru Zece*.

— Nu e distrus, *Unu*. A fost lovit de un tun ionic. Nu mai are energie, dar *cade*.

Fața oftă de uşurare.

— Cade spre sau departe de crucişător?

— Departe, *Unu*.

— Stai departe de el, *Unsprezece*. Dacă eşti activ, vei atrage focul spre el. Echipă, continuați raportul.

— *Unu*, aici *Cinci*.

Acesta era Kell; panoul senzorilor îl arăta mai aproape de crucişător decât restul echipei. *Face* presupuse că, manevrând într-un interceptor TIE capturat, Kell se considera mai greu de lovit decât X-interceptoarele… şi avea dreptate. În plus, TIE-urile nu aveau torpile protonice, aşa că, probabil, Kell îşi alesese rolul de observator apropiat pentru a contribui la bătălie.

— Impacturile de pe flancul drept au avariat fuzelajul, dar nu, repet, nu au penetrat.

— Toate X-interceptoarele *Spectre*, spuse *Face*, pregătiți-vă pentru o cursă pe flancul drept. TIE-urile, trageți pe cel stâng pentru a le menține scuturile divizate. Țineți-i ocupați. Îşi comută unitatea de comunicații pe frecvența flotei. *Mon Remonda*, aici *Spectru Unu*. Te rog să trimiți o navetă cu o rază tractoare pentru a prelua nava de luptă dezactivată.

Face îşi întoarse încet X-interceptorul, permițând celorlalți cu X-interceptoare funcționale să se alinieze în jurul lui. Kell, Shalla şi Elassar, în Interceptoarele lor,

începuseră deja să tragă asupra flancului stâng.

— Încă o dată, *Spectre*, spuse el, şi împinse manşa înainte.

Plonjară spre crucişător în formaţie liberă, cu X-interceptoarele suficient de depărtate pentru ca manevrele lor de evitare să nu le aducă în pericol de coliziune. Fluxurile de turbolaser şi de rachete de şoc îi căutară, iar *Face* auzi pe canalul escadrilei sale un strigăt de surpriză sau de durere din partea cuiva.

Cu torpile protonice epuizate, deschiseră focul de la o jumătate de kilometru cu lasere cvadruple şi continuară să tragă şi să se scufunde până când flancul crucişătorului dispăru aproape în întregime. *Face* trase în sus de manşă, simţi cum virajul rapid îl trage mai adânc în scaun, în ciuda eforturilor compensatorului de acceleraţie de a-l proteja de consecinţele manevrei sale. Apoi văzu coca crucişătorului clipind sub el, văzu coloane de focuri laser de o parte şi de alta – dar fu liber şi se îndreptă din nou spre spaţiu. Aruncă o privire la panoul său de senzori. Zece *Spectre* erau încă pe afişaj. Răsuflă uşurat – nu aveau pierderi suplimentare.

— *Spectru Unu* către escadrilă. Raportaţi pagubele. Ale noastre şi ale lor.

— *Unu*, aici *Cinci*. Partea din dreapta a fost de asemenea spartă. Cred că am lovit ambele generatoare de energie şi cred că şi câteva dintre celulele de rezervă. Unele părţi ale navei se întunecă. Nu se mai manevrează.

— Mulţumesc, *Cinci*. Acum îndepărtează-ţi fundul de monstrul ăla înainte ca vreun artilerist care mai are puţină putere să se hotărască să facă foc de artificii din tine.

— Am înţeles, *Unu*.

— *Unu*, sunt *Patru*. Vocea Tyriei, era calmă. Am fost lovită de un turbolaser, cred că la distanţa maximă. Am câteva avarii la aripi.

Face verifică poziţia ei pe panoul de senzori, apoi manevră pentru a aluneca lateral pe lângă ea. Avea dreptate; ambele aripi stânga prezentau urme pe margini.

— Vreo defecţiune a sistemului, *Patru*?

— Nu până acum, *Lider*.

— Ţine-mă la curent. Apoi trecu pe frecvenţa flotei. *Spectru Unu* către *Liderul Vagabond*. Ţinta e sigură.

Vocea lui Wedge reveni instantaneu.

— Bună treabă, *Spectre*. Ţinta *Vagabonzilor* este distrusă. *Pumnul de Fier* are dificultăţi în a manevra. Aşteptaţi.

— Am înţeles. Trecu din nou pe frecvenţa escadrilei. *Spectre*, formaţi-vă în jurul meu. Vom sta lângă *Zece* pentru moment.

* * *

Pe puntea de comandă a *Pumnului de Fier,* Lordul Războinic Zsinj se afla pe pasarela de comandă de deasupra boxei echipajului. Nu privea prin ferestrele din faţă, care arătau doar câmpul stelar de-a lungul vectorului de ieşire al inamicului său, ci în ecranele echipajului său de pe punte.

Nu era un bărbat înalt şi nici nu era impresionant din punct de vedere fizic. Era la fel de rotund ca orice negustor gurmand, iar mustăţile sale exagerate, ca ale unui bandit, sugerau că imaginea sa de sine era cu totul alta decât cea pe care o proiecta. Uniforma albă de Mare Amiral pe care o purta sugera un rang pe care nu-l câştigase niciodată în slujba Imperiului, iar cei care cunoşteau acest fapt nu puteau

să nu-i atribuie păcatele mândriei şi ale autoamăgirii. Numai el ştia câte dintre aceste atribute erau simulate. Erau indicii false pentru a-şi convinge duşmanii – superiori şi subordonați – să ajungă la concluzii greşite despre el. Să-l subestimeze. Uneori, să-l supraestimeze – ceea ce putea fi, ocazional, la fel de util.

Alături de el se afla cel care se ocupa de trupele sale terestre şi de sprijinul navelor de luptă, Generalul Melvar. Zsinj era norocos că găsise un spirit înrudit în Melvar, un om care îşi picta pe față chipul unui sadic dedicat atunci când se confrunta cu lumea exterioară şi apoi îndepărta masca, dezvăluind trăsături extraordinare doar prin banalitatea lor, în compania Lordului Războinic. Se putea amesteca în orice mulțime din orice lume cu trăsăturile sale naturale şi, probabil, avea ascunse mult mai multe identități alternative decât cele aproximativ douăzeci pe care le ştia Zsinj.

— *Mon Remonda* şi restul flotei sale continuă să vină cu viteză maximă, spuse Melvar. Dar chiar şi cu cele două crucişătoare *Carrack* scoase din funcțiune şi cu manevrabilitatea noastră afectată, ar trebui să fim capabili să-i dăm o lovitură susținută. Dacă ne concentrăm asupra puterii şi motoarelor ei, o vom prinde aici. Nu se va îndepărta niciodată suficient de mult de Levian 2 pentru a intra în hiperspațiu.

Zsinj aprobă absent din cap.

— Cât timp mai este până când *Mon Remonda* va fi sub armele noastre?

Un membru al echipajului strigă:

— Apar nave în față, ieşind din hiperspațiu. Trei nave, domnule – un crucişător Mon Calamari, un Distrugător de clasă *Imperială* şi un crucişător de clasă *Quasar Fire.*

Zsinj suspină, supărat. Se uită înainte prin ferestre, dar nu putu distinge noii inamici.

— Nu mi-am dat seama că Solo are mai multă flotă în raza de acțiune. Nu că ar avea vreo importanță. Îmbunătățeşte imaginea.

O hologramă apăru în fața unei porțiuni din fereastra principală. Pe ea se aflau cele trei nave pe care le descrisese omul din echipaj. Toate trei se întorceau spre flancul stâng al *Pumnului*, expunându-şi părțile laterale, pregătite să tragă asupra Super Distrugătorului care se apropia.

— Se îndreaptă spre vectorul de evacuare pe care îl va lua *Mon Remonda*, spuse Zsinj. Spre flancul nostru slab, unde crucişătoarele *Carrack* au fost terminate. Se vor alinia în aşa fel încât vom intra în cea mai mare parte a avariilor provocate până acum dacă ne adaptăm pentru a continua urmărirea *Mon Remondei.* Dar nu vom intra în jocul lor.

Melvar zâmbi.

— Mă îndoiam cumva că am fi făcut-o.

Zsinj strigă spre ofițerul său de comunicații:

— Trimiteți *Mănuşa Roşie, Zâmbetul Şarpelui* şi *Represaliile* în față. Faceți o gaură în ecranul defensiv pe care îl ridică. Aduceți navele de luptă înapoi la *Pumnul de Fier* pentru a acționa ca propriul nostru ecran. Se întoarse către specialistul său în arme. Pregătiți toate armele. Spune-le să tragă în *Mon Remonda* imediat ce se apropie.

— Da, domnule.

Zsinj se îndreptă de spate, zâmbind.

— Solo chiar ar fi trebuit să răspundă la apelul meu. Ar fi putut chiar să mai

supraviețuiască pentru o vreme.

* * *

Face văzu naveta care tracta X-interceptorul lui Janson dispărând într-unul dintre hangarele *Mon Remondei.* Cei trei piloți de Interceptoare TIE ai *Spectrelor* îl urmară înăuntru. Ştia din traficul de comunicații că A-interceptoarele grupului erau deja la bord.

Apoi, marginea din față a *Mon Remondei* ajunse în raza de tragere a *Pumnului de Fier.* Sute de fulgere de turbolaser luminară spațiul dintre cele două nave capitale. Cu mult înainte, sclipiri similare luminară golul dintre *Grupul Doi* al lui Solo şi forța de înaintare a lui Zsinj. Asemenea unui mamifer marin mai tânăr care se aşează sub mama sa, *Mon Karren se* deplasă sub *Mon Remonda*, intrând în marea de focuri turbolaser alături de nava soră, cu spatele spre burta navei mai mari.

* * *

Zsinj simți cum îi cedează umerii în timp ce asista la manevra lui *Mon Karren.*

— *Am* pierdut-o pe *Mon Remonda*, spuse el.

Melvar îi oferi una dintre rarele sale încruntări.

— Abia au intrat în raza noastră de acțiune.

— Corect. Dar ele colaborează pentru a absorbi atacurile bateriilor noastre, împărțind pagubele între ele. Şi din moment ce am fost destul de prost să aduc înapoi navele noastre de luptă pentru a ne proteja motoarele...

— Ei îşi pot concentra scuturile doar împotriva noastră. Nu avem cu ce să le lovim partea cealaltă a navelor pentru a-i ține ocupați.

— Corect. Zsinj clătină din cap. Asta nu va rămâne în analele istoriei ca o pierdere pentru mine, Melvar, dar tot este o pierdere. O mică greşeală şi Solo îmi scapă printre degete.

— Totuşi, nu ați pierdut nimic în afară de muniția şi energia pe care le-ați consumat.

— Adevărat. Se apleacă spre ofițerul său de arme. Continuă cu barajul până când vor face saltul în hiperspațiu. Nu e vina ta, Maior. Ci a mea.

— Mulțumesc, domnule.

Încă gânditor, Zsinj se întoarse şi ieşi de pe punte. Restul bătăliei urma să fie banal; subordonații lui se puteau ocupa de asta. El trebuia să se odihnească şi să se pregătească pentru următorul angajament.

* * *

Flota lui Solo ieşi din hiperspațiu la doar câțiva ani-lumină de sistemul Levian şi rămase în spațiul real doar atât cât să preia navele de luptă echipate pentru hiperspațiu şi să coordoneze următorul salt. Apoi fugiră înapoi în siguranța relativă a vitezelor hiperluminice.

Capitolul 3

Obosiți, dar cu toții prezenți şi în viață – o raritate în angajamentele la scară largă ale marinei spațiale – piloții de sub comanda lui Wedge se adunară treptat în salonul piloților de pe *Mon Remonda*. Era o cameră mare, cu colțuri rotunjite, toți pereții fiind de un alb lucios antiseptic, toată mobila fiind albă, albastră sau verde. Un bar complet aprovizionat domina un perete al camerei, dar dulapurile sale erau, cât timp nava rămase în stare de alertă, toate închise, iar piloții aveau la dispoziție doar băuturi nealcoolice. Aerul era mai uscat aici decât în restul navei; niciunul dintre piloții celor patru escadrile de luptă de pe *Mon Remonda* nu era Mon Calamari sau Quarren, aşa că aveau tendința de a ajusta mediul pentru a fi mai confortabil pentru locuitorii de pe uscat.

Donos luă un scaun confortabil într-una dintre curbele care serveau drept *colțuri* ale salonului şi îi privi cu interes pe ceilalți piloți. Piloții *Escadrilei Spectru* erau bucuroşi, mai ales după problema în care fusese implicat Wes Janson, dar cei din celelalte escadrile manifestau mai puțină veselie. Unul dintre *Vagadonzi* – o femeie cu părul lung şi şaten, cu o constituție zveltă şi cu un comportament intens – stătea într-unul dintre scaunele pe care piloții le numeau *scaune ouă*. Aceste scaune aveau forma unor ouă albe de un metru şi jumătate înălțime, cu o latură scobită pentru ca cineva să poată sta înăuntru, montate pe un stâlp alături de o nişă în perete, astfel încât pilotul să se poată întoarce cu spatele la încăpere şi să-şi vadă de treburi în linişte.

Lui Donos îi trebui o clipă ca să-şi amintească numele ei: Inyri Forge.

Femeia îşi cuprinse bărbia în mână. Ochii ei căprui erau posomorâți.

— A schimbat regulile în ceea ce ne priveşte, zise ea. Ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta.

— Nu sunt sigură ce vrei să spui, spuse Tyria.

Forge îi aruncă o privire de evaluare, ca şi cum s-ar fi hotărât dacă să ofere sarcasm sau simple informații, şi se hotărî asupra celei din urmă variante.

— În timp ce voi, *Spectrele*, alergați deghizați sau vă făceați misiunile la sol, noi l-am urmărit pe Zsinj prin tot spațiul. În regiunile pe care le controlează sau în regiunile pe care le atacă în Noua Republică, oriunde am găsit semne ale trecerii sale. Găsim mici indicii pe care nu ne putem permite să le investigăm, pentru că multe dintre ele sunt indicii false pe care le lasă pentru a ne duce într-o capcană sau pentru a ne irosi timpul şi resursele. Găsim, de asemenea, rămăşițele unor atacuri la scară largă, unde ajungem întotdeauna prea târziu – intră şi iese înainte ca noi să putem pregăti un răspuns. Dar astăzi, am fost numărul doi, şi nu numai că şi-a dat seama de modelul nostru de timp de răspuns, dar ne aştepta să ne lovească atunci când am ajuns.

— Şi, spuse *Hobbie*, flota lui a fost imensă. Cam douăzeci de nave capitale. Mai multe decât am crezut că ar fi putut să pună la punct. Serviciile noastre de informații nu au ținut pasul cu el.

— Aşadar, concluzionă Forge, trebuie să schimbăm tactica. Ca să o potrivim cu a lui. Şi asta nu e bine.

Face Loran, de la măsuţa pe care o împărţea cu Dia, spuse:

— Nu trebuie să ne modificăm tactica. Trebuie să *o* modificăm pe *a lui*. Se pare că nu a mai adus *Pumnul de Fier* în puţurile gravitaţionale, probabil din cauza bătăii pe care i-am aplicat-o ultima dată când a făcut-o, până astăzi – când a avut o forţă copleşitoare. Dacă va continua să facă asta, ne va învinge.

Elassar Targon stând în picioare la bar, bătu cu pumnii pe tejghea.

— Trebuie să urmăm toate pistele pe care le primim. Chiar dacă unele dintre ele *sunt* capcane. Cum rămâne cu zvonul că plănuieşte să deturneze bacta?

Shalla se întinse spre o canapea supradimensionată şi se răsuci în timp ce cădea pe ea, astfel încât să stea cu faţa în sus.

— Prea evident, spuse ea. Şansele sunt de o sută la unu că a fost una dintre pistele plantate de Zsinj. Dacă o urmăm, vom fi din nou prinşi într-o ambuscadă.

Elassar îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Ai făcut toate analizele alea de piste, chiar înainte ca *Spectrele* să revină cu *Mon Remonda*. Asta le-ai spus celor de la planificarea misiunii?

— Da.

— Deci tu eşti cea care îl face pe Generalul Solo să fugă speriat.

Conversaţiile se liniştiră în toată sala, în timp ce piloţii se întorceau pentru a urmări acel schimb de replici. Shalla se ridică astfel încât se sprijini de unul dintre braţele canapelei. Nu părea fericită.

— Ştii, greşeşti în atât de multe privinţe încât s-ar putea să-mi ia câteva zile să te îndrept. În primul rând, nu sunt singura care îi furnizează analize de informaţii Generalului Solo. Sunt una dintre cei aproximativ treizeci şi sunt o verigă foarte îndepărtată în acest lanţ. În al doilea rând, nu e speriat. El are responsabilitatea de a-şi ţine subordonaţii în viaţă suficient de mult timp pentru ca aceştia să-şi facă treaba, un concept care poate fi puţin cam nobil pentru un căutător de senzaţii tari aflat la vârsta şcolii, ca tine.

Faţa lui Elassar se încordă.

— Nu avem *decor*, nu?

Limbajul piloţilor... Conform obiceiului, numai piloţii erau admişi în acest salon, iar odată intraţi, rangurile, uneori denumite în mod dispreţuitor *decor*, erau în mare parte ignorate. Chiar şi aşa, era uneori o presiune pentru a menţine acest obicei atunci când erau prezenţi ofiţerii cu cel mai mare grad, motiv pentru care vizitele lor în acest salon erau rare şi scurte.

Shalla clătună din cap. Elassar respiră adânc, aparent gândindu-se la cuvintele sale. Când îi ieşiră pe gură, erau mai rezonabile decât erau obişnuiţi *Spectrele* şi *Vagabonzii* să audă de la el.

— Nu am de gând să pretind că ştiu mai multe decât tine despre Zsinj sau despre operaţiunile de informaţii. Nu ştiu. Ceea ce ştiu este că treaba unui pilot este să zboare şi să vâneze inamicul. Sfaturile pe care tu şi ceilalţi le daţi superiorilor noştri ne împiedică să facem asta.

— Ai dreptate, spuse Shalla. Dar piloţii au alte slujbe. Cum ar fi să nu zboare direct în pământ, direct într-o stea sau direct într-o situaţie de luptă aleasă şi pregătită *cu dragoste* de un inamic. Nu pun la îndoială faptul că eşti curajos, Elassar. Dar eşti atât de curajos încât ai fi fericit să mori fără rost?

— Deci, ce facem?

Era Dorset Konnair, un pilot de A-interceptor din *Escadrila Polearm*. Era o

femeie mică, cu pielea foarte palidă şi părul foarte închis la culoare, cu un tatuaj albastru în formă de stea în jurul ochiului drept. Costumul ei de zbor îi ascundea celelalte tatuaje, toate în nuanțe de albastru. Era, de asemenea, foarte suplă, după cum o dovedea uşurința cu care stătea pe scaun, cu picioarele îndoite sub ea. Donos ştia că era de pe Coruscant, ceea ce explica probabil de ce era atât de des tăcută la adunările piloților; Donos cunoştea genul de suspiciune cu care unii veterani ai Noii Republici îi priveau pe nativii de pe Coruscant.

— Ori continuăm să alergăm să adunăm firimiturile lui Zsinj şi nu ajungem nicăieri, ori muşcăm din momeala pe care ne-o lasă în mod deliberat şi îl lăsăm să ne atragă în capcană.

— Trebuie să recâştigăm inițiativa, ziuse Forge. Să ne întindem singuri momeala. Oferiți-i ceva ce nu-şi poate permite să refuze.

Donos strâmbă din nas.

— Cum ar fi ce? *Mon Remonda? Să* o lăsăm să şchiopăteze prin spațiul controlat de Zsinj ca o pasăre rănită şi să sperăm că el va veni în picaj să o termine?

— Nu, spuse Elassar, apoi luă o altă postură îndrăzneață. Oferă-i-l pe Elassar Targon, *stăpânul uni...*

— *Scuipat de Sith*, eşti nesuferit. Forge îl fixă pe Elassar cu o privire amuzată. Dar eşti pe drumul cel bun. Eu mă gândeam că ar trebui să i-l oferim pe Generalul Han Solo.

— Nu face asta, spuse *Hobbie* de pe scaunul său de la bar. Vocea îi era mai mohorâtă ca niciodată. Dacă Zsinj îl ucide pe Solo, Wedge ar putea fi numit pentru a ocupa locul vacant.

— Bine zis, spuse Forge. Dar ai răbdare cu mine un minut. Kell, nu ai spus că Generalul Solo s-a plimbat cu *Şoimul Mileniului* acum două, trei luni, livrând nişte mesaje de înaltă securitate pentru Consiliul Interior?

Kell, care împărțea o canapea cu Tyria, aprobă din cap.

— Aşa este.

— Nu era niciun secret că se deplasa. Şi v-ați folosit de călătoria lui pentru a-l păcăli pe Amiralul Trigit. Pentru a-i distrage atenția de la obiectivul principal, deasupra lunii Commenor. L-ați făcut să creadă că Solo era încă prin preajmă, o țintă viabilă.

— Arată respectul cuvenit, spuse *Runt*.

Membru al unei specii ai cărei reprezentanți erau, de obicei, prea înalți pentru a încăpea în cabina de pilotaj a unei nave de luptă, *Runt* era, după standardele lor, un pitic, deşi el şi Kell erau cei mai înalți dintre *Spectre*. Corpul său păros, fața alungită, cu nări evazate şi dinți mari şi pătrați, precum şi privirea sa cu ochii mari, toate astea sugerau că specia sa era mai aproape de animale decât de umanoizi inteligenți, dar colegii săi de escadrilă îl ştiau ca pe o ființă înțeleaptă şi capabilă. Şi oarecum ciudată.

— Vorbeşti, continuă el, despre singurul zbor al *Escadrilei Cinei.* Singura escadrilă de X-interceptoare cu un record neînvins şi fără înfrângeri.

— Oh, am uitat. Forge zâmbi. Dar ceea ce vreau să spun este că avem un istoric în care Generalul Solo se îmbarcă ocazional în misiuni speciale chiar şi în timp ce comandă grupul operativ anti-Zsinj, iar dacă există cineva pentru care Zsinj şi-ar putea schimba planurile ca să-l prindă, acela ar fi Han Solo. Şansa de răzbunare este un motivator puternic.

— Îmi place.

Vocea veni de pe un alt *scaun ou* de lângă perete. Acesta era întors cu spatele la cameră, aşa că ceilalţi piloţi prezenţi presupuseseră că era neocupat sau că oricine se afla acolo era absorbit de munca sa. Acum, scaunul se întoarse cu faţa spre cameră. Ocupantul său era Han Solo – nu era îmbrăcat în uniforma incomodă care, aparent, era blestemul său, ci purta pantaloni, cămaşă şi vestă confortabile, care erau ţinuta sa preferată. Hainele îi erau pătate de pete de transpiraţie; evident, nu se schimbase de când fusese recent pe punte. Dar expresia lui era amuzată.

— Dar există două probleme cu acest plan.

Forge îşi drese glasul, ascunzând orice surpriză pe care ar fi putut-o simţi.

— Şi care sunt acestea, domnule?

— Fără *domnule*. Fără *decor*, îţi aminteşti? Problema numărul unu este că *Şoimul Mileniului* este în prezent depozitat pe nava amiral a Prinţesei Leia, *Visul Rebelilor,* şi nu se ştie când o voi revedea.

Donos se întrebă în particular la care dintre *ele* se referea.

— Problema numărul doi, continuă Solo, este că încă nu ştim ce pune la cale Zsinj. Şi voi, *Spectrele*, sunteţi în mare parte de vină pentru asta.

Piloţii de sub comanda sa priviră în jur căutând pe cineva care să poarte vreun semn de vinovăţie.

— Adică, spuse Solo, de când v-aţi dat seama că plănuia să fure un al doilea Super Distrugător, *Sărutul Briciului*, de pe Kuat, şi de când v-aţi dat seama cum să determinaţi unde se va afla ca să-l putem distruge cu toţii, l-aţi forţat pe Zsinj să treacă la planul său de rezervă. Care este?

Forge clătină din cap.

— Nu ştim.

— Deşi avem o pistă, spuse *Face*. Saffalore.

Asta era o lume controlată de Imperiu în Sectorul Corporativ, unde se afla o mare corporaţie numită *Binring Biomedical.* Acolo fusese modificat *Piggy* – într-un fel, fusese creat. O unitate de producţie deţinută de Zsinj pe o altă lume fabricase exact genul de cuşti din oţel transparent în care fusese crescut *Piggy*, sugerând că şi *Binring* ar putea avea o relaţie clandestină cu Lordul Războinic.

— Sunt la fel de obosit ca şi voi să tot urmăresc indicii şi piste vagi şi să dau buzna doar după ce a plecat Zsinj, spuse Solo. Aşadar, *Mon Remonda* părăseşte flota pentru o vreme. Saffalore este următorul nostru port de escală. Se ridică şi se îndreptă spre ieşirea din salon. Totuşi, îmi place ideea de a-l ademeni pe Zsinj să vină după mine. Nu m-ar deranja să conduc personal căderea lui Zsinj. Oferi un zâmbet, aproape sinistru, înapoi spre piloţii adunaţi. Mai gândiţi-vă la acest plan.

Apoi dispăru.

— Niciodată nu se ştie când apare un Corellian, spuse Donos.

Piloţii fură surprinşi de un sunet de izbitură – Elassar îşi lovea capul şi coarnele de partea superioară a barului. Cu faţa ca o mască tragică, îşi opri ciocănitul pentru a-şi privi colegii piloţi.

— Acum sunt terminat, zise el. Am realizat cea mai ghinionistă faptă posibilă. Am sugerat că Generalul meu fuge de luptă, şi am făcut-o chiar în prezenţa lui.

— Adevărat, spuse Shalla. Ca să fie şi mai rău, ai făcut-o când încă suntem în stare de alertă. Ceea ce înseamnă că nici măcar nu poţi şterge amintirea cu băutură.

— Nu-mi aduceţi aminte. Shalla? Dragă prietenă, bun Locotenent?

— Da?

— Vrei să mă omori? Te rog?

— Nu prea cred.

— *Runt.* Cu forța ta mare, ai putea să-mi smulgi un braț și să spui că a fost un accident de strângere de mână.

Runt clătină din cap și îi oferi un zâmbet în stil uman.

— Kell! Mă urăști, nu-i așa? Ei bine, am o ofertă pentru tine...

— Nu acum, Elassar. Avem oameni mai importanți de ucis.

Face se ridică.

— Știi, Inyri, am putea face ceea ce au făcut Kell și *Runt* în raidul de la Baza Folor.

Forge strâmbă din nas.

— Să conducem câteva X-interceptoare împreună, cu scuturi defecte, și să ne prefacem că suntem *Șoimul Mileniului*?

— Nu am vrut să spun asta în mod special. Dar în sens general, da. Ceea ce au făcut a fost să falsifice *Șoimul Mileniului.* Cu mai mult timp și mai multe resurse, am putea face o treabă mai bună.

Forge se gândi și se uită la ceilalți piloți. Aveau o mulțime mixtă de expresii pline de dubiu sau aprobatoare.

— Poate.

— Nu cumva voi, *Vagabonzii*, aveți pe cel mai bun intendent din univers? continuă *Face*.

— *Emtrey*, da. Forge aprobă din cap. M-3PO, numit *Emtrey*, era un droid de protocol atașat *Escadrilei Vagabond*, având reputația că are abilități fenomenale de căutător. Dar nu mai e la fel de bun ca înainte. A trebuit să-i reducem o parte din programare.

— Totuși...

— Totuși, merită să ne gândim la asta. Forge se ridică în picioare. Hai să găsim o sală de conferințe cu o holomasă și să discutăm câteva idei.

Ușile se deschiseră pentru a-l primi pe Corran Horn. Fostul agent CorSec privi cu suspiciune piloții care se ridicau în picioare.

— Ce am ratat?

Unii dintre piloți râseră. În lunile în care *Escadrila Vagabond* fusese pe *Mon Remonda,* Corran Horn și Han Solo nu fuseseră niciodată văzuți în același loc și la aceeași oră. Acest lucru dăduse naștere unei glume printre ceilalți piloți – ideea că, în ciuda vârstei și a personalităților lor diferite, erau aceeași persoană, dar deghizată.

— O să-ți spunem în sala de conferințe, spuse Forge. Ai întârziat, așa că tu vei lua notițele.

Elassar îl fixă pe Horn cu o expresie imploratoare.

— Locotenente! Cu abilitățile tale, ai putea să mă omori și să faci să pară un accident. Te rog...

* * *

Han Solo își băgă capul în biroul lui Wedge.

— Ai un minut?

Wedge se întoarse de la terminalul său și de la raportul pe care îl redacta cu

privire la misiunea din acea zi.

— Intră. Distrage-mi atenția. Te rog.

Generalul se aşeză cu dezinvoltura sa caracteristică şi făcu o grimasă la munca pe care o făcea Wedge.

— M-am gândit că ar trebui să fii la curent cu unele zvonuri. Am încercat să te găsesc în salonul piloților, dar te-ai ascuns.

Wedge pufni pe nas.

— A trebuit să am discuții în particular cu ofițerii executivi ai escadrilelor. Despre moralul piloților. Despre ce este vorba?

Fața lui Solo îşi pierdu expresia obraznică obişnuită. Dintr-o dată, în mod alarmant, păru mai bătrân şi mai obosit.

— Nu are nimic de-a face cu Levian. Zvonul ăsta mi-a fost transmis de nişte prieteni de pe Coruscant. Ancheta Serviciilor Secrete asupra asasinului care a încercat să-l ucidă pe Ackbar analizează posibilitatea unei conspirații Twi'lek de amploare.

— Conspirație pentru a face ce?

— Habar nu au. Planeta Ryloth a făcut întotdeauna comerț cu oricine a avut credite. Serviciile Secrete spun că există o mare castă de războinici care nu suportă modul în care planeta a fost dominată de oameni atât de mult timp şi urăsc modul în care Ryloth este privită ca o lume de negustori...

— Ultima parte este adevărată.

— Ei bine, Serviciile Secrete se întreabă dacă această acțiune face parte dintr-o conspirație fanatică menită să lovească împotriva oamenilor. Se vorbeşte chiar de o conspirație care include mai multe specii umanoide, nu doar Twi'leki. Şi despre cum un astfel de grup ar putea dori să-l elimine pe Ackbar, despre care se ştie că este prieten cu oamenii. De asemenea – Solo se aplecă mai aproape şi îşi coborî vocea – băieții lui Cracken din Serviciile Secrete au depistat un comportament interesant printre Twi'lekii de pe Coruscant. Mai exact, ofițeri şi consilieri de nivel mediu ai Noii Republici care au acces la cei *puternici şi faimoşi*. Cum ar fi asasinul Jart Eyan. Era în permisie chiar înainte de încercarea de a-l ucide pe Ackbar. Dar se pare că el şi familia lui nu au fost în concediu acolo unde ar fi trebuit să fie. Au stat ascunşi de ochii lumii câteva zile înainte de tentativa de crimă, deşi au aranjat totul pentru ca prietenii lor să creadă că se aflau într-o stațiune. Unde au fost, ce au făcut, nimeni nu ştie.

— Tu vrei să ajungi undeva cu toate astea.

— Ai câțiva Twi'leki printre piloții tăi.

— Aşa este. Tal'dira cu *Vagabonzii*, Dia Passik cu *Spectrele*, Nuro Tualin cu *Polearm*. Ofițerul meu executiv de la *Vagabonzi* este Twi'lek, la fel ca şi unul dintre mecanicii mei, Koyi Komad, de la escadrilă.

— Cât de sigur eşti de ei?

Wedge se gândi la problemă. Tal'dira era un războinic mândru de pe Ryloth. Cuvântul său era onoarea sa, iar înşelăciunea părea un talent dincolo de capacitățile sale. Dia era o altă problemă; luată, ca multe femele Twi'lek, ca sclavă de pe Ryloth, antrenată să fie dansatoare, evadase şi îşi ucisese stăpânul. Sau cel puțin aşa spunea povestea ei; era adevărat că unele elemente ale trecutului ei nu puteau fi confirmate. Nuro absolvise de curând Academia Comandamentului Flotei Noii Republici şi se antrenase cu Generalul Crespin în A-interceptoare la Baza Folor, la fel ca mai mulți dintre colegii săi de escadrilă; era în mare parte un factor necunoscut.

Wedge îl cunoştea pe Nawara Ven de când reformase *Escadrila Vagabond*, iar pe Koyi Komad de ani de zile. Niciunul dintre aceşti Twi'leki nu-l făcuse vreodată să se simtă nervos când se uitau la el. Niciunul nu îi aruncase vreodată privirea evaluativă care să spună: *Mă întreb ce ar trebui să fac ca să-l omor?* Instinctul îi spunea că erau piloți şi tehnicieni dedicați, nu nişte marionete ale vreun doritor de putere.

— Sunt sigur de ei.

Zâmbetul lui Solo reveni şi oboseala dispăru de pe trăsăturile sale.

— Bine. Apoi se ridică. Am vrut doar să fii conştient de ceea ce se întâmplă. Păstrează totul pentru tine, totuşi, bine?

— Cu siguranță. În timp ce Solo deschidea uşa pentru a pleca, Wedge spuse: Ştii ceva? În ciuda modului în care pari să urăşti asta, eşti destul de bun la chestiile astea de management.

Solo îşi pierdu zâmbetul.

— Să nu spui asta niciodată. Cineva important ar putea să te audă. Şi atunci aş rămâne blocat cu munca asta.

Apoi dispăru.

* * *

Bărbatul cu trăsături imposibil de blânde apăru în fața biroului Lordului Războinic Zsinj ca şi cum ar fi fost o holoproiecție transformată în carne şi oase.

— Am un cadou pentru tine, spuse Melvar.

Zsinj reuşi să se abțină să nu tresară. Ştia că Melvar se mândrea cu intrările şi ieşirile sale silențioase şi cu nervozitatea pe care o inducea subordonaților săi – şi chiar superiorilor –, deşi el susținea că nu era aşa. Dar Zsinj depusese recent un efort considerabil pentru a se antrena să nu mai tresară. Pentru a-şi acoperi scăparea de moment, îşi răsuci una dintre mustăți în mod răutăcios.

— Ce încântător, spuse Zsinj. Am instituit o nouă sărbătoare, pentru care se cuvine un cadou? Îşi flutură mâinile în jur, pentru a arăta somptuoasele amenajări din biroul său de la bordul navei amiral, *Pumnul de Fier*. Şi unde voi expune cadoul tău?

— Sunt sigur că vei găsi un loc.

Melvar zâmbi cu zâmbetul inofensiv al unui ofițer financiar ireproşabil, şi pocni din degete. O simplă diversiune; Zsinj ştia că bărbatul trebuia să fi apăsat în secret cu cealaltă mână butonul de la unitatea de comunicații.

Uşa de la biroul lui Zsinj se deschise şi o pereche de gardieni escortă două persoane. Unul era un bărbat, slab, îmbătrânit, cărunt – de fapt, bărbatul părea chiar să îmbătrânească în timp ce îl privea Zsinj, atât de mare era nervozitatea individului. Cea de-a doua persoană era o femeie, mai tânără decât tovarăşul ei cu douăzeci sau treizeci de ani; părul şi ochii îi erau întunecați, iar expresia îi era echilibrată, poate resemnată. Amândoi erau îmbrăcați în civil.

Melvar îi făcu lui Zsinj o mică plecăciune teatrală.

— Permiteți-mi să vi-i prezint pe Doctorii Novin Bress şi Edda Gast, de la divizia noastră de operațiuni speciale de la *Binring Biomedical* de pe Saffalore. După o investigație corespunzătoare, am decis să-i aduc să vă vorbească personal.

Zsinj îşi încrucişă mâinile peste umflătura impunătoare a stomacului său. Observă cu satisfacție că jacheta sa albă de Mare Amiral Imperial era imaculată,

aproape strălucitoare; ar fi fost nepotrivit să fie aduşi doi oameni condamnați în fața unui Lord Războinic ponosit.

— Doctore, Doctore, încântat de cunoştință.

Fu încântat să vadă prima licărire de speranță apărând în ochii bărbatului mai în vârstă; avea să fie distractiv să se joace cu el.

— Întreabă-i, spuse Melvar, despre subiecții lipsă.

Zsinj îi aruncă o privire goală, ca şi cum s-ar fi chinuit să-şi amintească ceva lipsit de importanță, apoi spuse:

— Oh, da. Doctori, spuneți-mi unde ar putea obține un Gamorrean şi un Ewok abilitățile necesare – şi temperamentul – pentru a pilota nave de luptă.

Doctorul Bress, bărbatul, încercă să atragă atenția colegei sale mai tinere. Doctorul Gast îi ignoră încercarea, păstrându-şi privirea asupra lui Zsinj.

— Ei bine, spuse Bress, s-ar putea să fi evadat din instalația noastră.

— Ah, zise Zsinj. Apoi luă datapadul şi apelă programul zilei. Avea programat un masaj peste o oră, apoi să se aşeze la o masă stimulantă la o oră după aceea. Aici scrie că am trimis un memorandum în care întrebam despre posibile evadări ale subiecților testelor cu ceva timp în urmă şi că ați răspuns negativ. Corect?

Doctorul Bress tresări.

— Corect.

Zsinj trânti datapadul pe marginea biroului său, rupând dispozitivul în două. Bress sări în sus. Interesant era că Gast nu o făcu. Zsinj îşi modulă vocea până la un răcnet şi lăsă să i se strecoare puțină culoare pe față.

— Pot să vă întreb de ce nu mi-ați spus totul când am trimis memorandumul? De ce aflu acum despre asta?

— Pentru că nu eram siguri, spuse Bress. Nu suntem siguri nici acum.

Zsinj îl privi lung, apoi îşi îndreptă atenția spre Gast.

— Nu sunt sigur că îl înțeleg pe acest om. Poate că ai putea să explici mai clar.

— Cred că pot eu, spuse ea. Îmi puteți da un scaun? Am parcurs o distanță considerabilă pentru a ajunge la biroul dumneavoastră.

Zsinj se forță să mascheze surpriza autentică pe care o simțea. Avea nevoie de mult tupeu pentru a face o astfel de cerere când ar fi trebuit să se întrebe cum ar fi putut să-şi păstreze cel mai bine viața. Se uită pentru prima dată cu adevărat bine la ea. Era o femeie umană adultă, în floarea vârstei, nu frumoasă, dar cu pomeți care o făceau izbitoare şi care aveau să o facă toată viața... iar ochii ei, întunecați, calmi, fără regrete, erau neliniştitori.

Îşi forță un zâmbet.

— Bineînțeles. Generale Melvar, unde vă sunt manierele? Dați-i Doctorului un scaun.

Bress interveni, cu vocea şovăitoare:

— Şi eu aş putea folosi...

— Fă linişte, domnule Doctor Bress. Zsinj aşteptă până când Melvar puse un scaun în spatele lui Gast şi îi acordă o clipă pentru a se aşeza. Acum, ce spuneai?

— Unchiul meu, doctorul Tuzin Gast, a participat şi el la acel proiect, spuse ea. El a fost adevăratul pionier în ceea ce priveşte partea de stimulare cognitivă. Dar el nu era foarte potrivit din punct de vedere emoțional pentru acest proiect. A devenit mai degrabă prea apropiat de subiecții săi de test. A dezvoltat o adevărată afecțiune pentru ei. Nu a fost o idee bună, având în vedere destinația lor.

Zsinj aprobă din cap şi îi făcu semn să continue.

— Într-o zi, acum câţiva ani, a avut loc o explozie în aripa *Epsilon*. Unchiul meu şi câţiva subiecţi de test au fost ucişi. Unii au fost atât de aproape încât corpurile lor au fost incinerate.

— Îmi amintesc, zise Zsinj. Promitea să fie o pierdere imensă până când Doctorul Bress mi-a spus că asistenta – şi nepoata – doctorului mort era cel puţin egala lui intelectuală şi că va putea să-şi continue munca, fără prea multe pierderi de timp. Şi s-a dovedit că avea dreptate.

Gast aprobă din cap, recunoscând complimentul fără să zâmbească.

— Am raportat pierderile şi am continuat conform programului, spuse ea. Deşi am descoperit câteva lucruri interesante despre accident.

— Cum ar fi?

Ea începu să numere pe degete.

— În primul rând, a fost sinuciderea. Unchiul meu a amestecat nişte substanţe chimice volatile într-un rezervor de purificare şi le-a declanşat. Se pare că vinovăţia l-a măcinat până când nu a mai putut suporta să trăiască. În al doilea rând, majoritatea subiecţilor care muriseră erau cei care prezentau cele mai mari reacţii agresive la tratamentele noastre de declanşare. Cu alte cuvinte, aceştia erau subiecţii care au fost cei mai schimbaţi de tratamentele noastre, cei mai violenţi...

— Cei mai promiţători, spuse Zsinj.

— Da. Cei mai promiţători. I-a adus în mod deliberat împreună pentru ca ei să moară împreună cu el.

— Ai spus că *majoritatea* subiecţilor de test...

— A existat o singură excepţie. Un Gamorrean. Trecuse prin seria de stimulare a inteligenţei, dar nu şi prin cea a agresivităţii.

— Numele lui?

Ea ridică din umeri.

— Nu l-am întâlnit niciodată. A fost înregistrat oficial ca fiind subiectul *Gamma-9104*.

— Iar acest subiect ar fi trebuit să moară în explozie.

— Da, spuse ea. Dar singurul material celular pe care l-am găsit a fost plasma sanguină.

— Pe care unchiul tău ar fi putut să o extragă din creatură şi să o distribuie înainte de explozie.

— Da.

— A fost găsită doar plasma de sânge a unchiului tău?

Ea clătină din cap.

— I-am găsit capul şi alte câteva părţi.

— Ce zici de Ewok?

— Doi dintre subiecţii de test teoretic distruşi în explozie erau Ewoki. Amândoi fuseseră supuşi unor tratamente de inteligenţă şi agresivitate. Am găsit părţi din corpul a doi Ewoki diferiţi, aşa că aveam motive să credem că au murit amândoi.

Zsinj respiră adânc.

— Ei bine. Nu există prea multe îndoieli că Voort saBinring, un pilot Rebel din *Escadrila Spectru*, este animalul de companie Gamorrean al unchiului tău. Există, de asemenea, motive să credem că Locotenentul Kettch, un pilot al unui grup de piraţi numit *Liliecii-Şoim*, este un Ewok îmbunătăţit în mod similar. Spune-mi, de ce ar fi devenit amândoi piloţi?

— Am găsit înregistrări fragmentate care indică faptul că unchiul meu l-a testat pe Gamorrean pe simulatoarele de zbor ca o modalitate de a-i măsura temperamentul şi inteligența, spuse Gast. Ar fi putut face acest lucru şi cu un Ewok. Pur şi simplu nu înțeleg cum ar fi putut scăpa un Ewok... dacă nu cumva a fost un subiect de test pe care nu l-a introdus niciodată în înregistrări.

El o fixă cu o privire furioasă.

— Ai fi putut să-mi spui toate astea atunci când am trimis prima mea cerere. M-ar fi scutit de multe dificultăți.

— Nu, nu aş fi putut. Ea îi întoarse privirea cu calm, fără să se scuze. Nu am văzut niciodată cererea. Eu mi-am făcut treaba în mod satisfăcător.

— Asta voi decide eu.

— Îmi cer scuze, Lord Zsinj, dar nu eşti calificat să îmi evaluezi performanțele.

Zsinj o privi o clipă, apoi lătră un râset.

— Foarte bune ultimele cuvinte, Doctore Gast. Dar acum e timpul pentru o socoteală. Divizia ta m-a dezamăgit şi trebuie să se verse sânge dacă vreau să mă simt mai bine.

Întinse ambele mâini, iar gardienii se aplecară pentru a pune câte un pistol blaster în fiecare mână. Apoi Zsinj le puse în fața celor doi doctori.

— M-aş bucura ca voi doi să îndepliniți singuri sarcina. Asta m-ar scuti de unele chinuri psihice, vă asigur.

Bress privi armele cu o spaimă autentică.

— Domnule, am făcut tot ce mi-ați cerut...

— Da. Şi acum îți cer să faci un ultim lucru.

Gast îşi luă pistolul şi îi verifică setările pentru a se asigura că era încărcat. Zsinj o privi cu un real interes. Era foarte rece şi ar fi putut să decidă să-l elimine din univers pentru a-şi răzbuna propria moarte.

Bress, cu vocea urcându-i-se într-un geamăt, spuse:

— Vă rog, domnule, atât de mult din succesul proiectului este opera mea, iar greşelile mele au fost atât de puține...

Gast aşeză țeava pistolului ei pe coastele lui Bress şi apăsă pe trăgaci. Sunetul umplu încăperea, urmat de mirosul de carne pârlită. Bress se clătină într-o parte şi căzu lângă peretele biroului.

Gast îşi ridică apoi pistolul şi îi permise lui Melvar să i-l ia.

— Acum, spuse ea, mă va ucide cineva?

Zsinj o privi, forțându-şi expresia să devină una rezonabilă.

— Nu ar trebui să o facem? Ai făcut parte dintr-o echipă care a acoperit erori critice de judecată. Venind în fața mea ca un penitent, ai fost nesupusă, chiar arogantă. Nu ai putut îndeplini nici măcar simpla cerere de a te sinucide.

Ea clătină din cap.

— Nimeni nu mi-a cerut să mă sinucid. Cererea ta nerostită ar fi putut fi să ne omorâm unul pe celălalt.

— Nici nu ai dat dovadă de suficient curaj pentru a încerca să mă omori când ai avut ocazia.

În cele din urmă, ea zâmbi – un zâmbet dezechilibrat, plin de veselie sarcastică.

— Te rog să nu mă insulți dacă ai de gând să mă omori şi pe mine. Pun pariu pe fiecare credit pe care îl am, pe fiecare credit pe care l-am ascuns, că dacă aş fi îndreptat acel blaster spre tine şi aş fi apăsat pe trăgaci, nu s-ar fi declanşat. Se aplecă în față şi zâmbetul ei se uniformiză, devenind mai sincer. Ei bine?

El o privi cu fermitate.

— Ei bine, ai dreptate să presupui că nu ți-am cerut să te sinucizi. De ce aş fi făcut-o? Nu ai nicio vină. Dacă te-ai fi sinucis sau dacă i-ai fi permis Doctorului Bress să te ucidă, ai fi dovedit că eşti *proastă* şi fără vină, dar din fericire nu este cazul. Ce-ai zice să-mi faci o favoare?

— Mi-ar face plăcere.

— Întoarce-te pe Saffalore. Dezmembrează operațiunea fără să laşi pe nimeni – şi asta înseamnă pe *absolut nimeni* de la *Binring* – să ştie că ai făcut asta. Trimite totul la *Pumnul de Fier;* vom contopi cele două laboratoare. Pregătiți instalațiile de la *Binring* pentru a detecta şi apoi anihila pe oricine intră. Pentru că, la un moment dat, colegii de escadrilă ai lui Voort saBinring vor primi permisiunea de a se întoarce pe tărâmul în care s-a născut acesta şi atunci va fi un moment bun pentru a-i elimina. Organizarea tuturor acestor lucruri îți garantează continuarea angajării în organizația mea; fiecare *Spectru* mort îți aduce un bonus considerabil. Ne-am înțeles?

— S-a făcut.

Cu insolența ei caracteristică, îi întinse mâna pentru a i-o strânge.

Când ea, gărzile şi cadavrul încă fumegând dispărură, Melvar se întoarse să stea în fața Lordului Războinic. Părea curios.

— Ce? întrebă Zsinj.

— Ai instruit-o să ucidă toți piloții *Spectre*. Unul dintre *Spectre* este o cantitate necunoscută. Gara Petothel.

— Ştiu. Dar de când s-a dus de râpă misiunea de la Aldivy, nu a mai comunicat. Agentul nostru a murit, fratele ei de împrumut a murit, şi nu mai avem nicio veste de la ea de atunci… Aş fi bucuros să aranjez protecția ei. Dar trebuie să-mi dea un motiv mai întâi.

— Am înțeles.

— Şi cum merge cu *Briciul Tocit*?

— Operațiunea continuă să se mişte. În fiecare zi, recuperăm tot mai multe resturi din epava *Sărutului Briciului.*

Melvar nu adăugă: *Şi numai tu ştii de ce irosim atâta energie adunând epava unui Super Distrugător terminat.* Nici nu era nevoie să o facă. Amândoi bărbații ştiau că el voia să o spună. Dar amândoi ştiau că nu o va face.

Zsinj zâmbi.

— Eşti liber.

Capitolul 4

Ofițerul de zbor Lara Notsil se aplecă cât mai aproape pentru a auzi fiecare cuvânt al şedinței, pentru a vedea tot ce plutea pe holoproiecție. Nu fusese întotdeauna Lara Notsil. Se născuse Gara Petothel şi purtase multe alte nume încă din adolescență. Nu avusese întotdeauna părul blond şi pufos, tăiat scurt, sau un ten aproape fără cusur. Natura îi oferise părul negru şi un semn din naştere pe obraz. Machiajul şi o operație chirurgicală banală efectuată atunci când îşi crease identitatea de Lara Notsil o scăpaseră de el. Delicatețea trăsăturilor şi constituția ei rămăseseră din adevărata identitate, dar puține alte lucruri.

Nu fusese întotdeauna pilot în cadrul Comandamentului Noii Republici. Încă din primii ani de viață, fiind copilul a doi dintre ofițerii loiali ai Serviciilor Secrete Imperiale, fusese pregătită să devină ofițer al Serviciilor Secrete. În acel rol, se infiltrase în rândurile inferioare ale Comandamentului Flotei Noii Republici, transmisese date vitale controlorilor ei Imperiali şi apoi Amiralului Apwar Trigit. Îi furnizase lui Trigit informații pe care acesta le folosise mai târziu pentru a distruge *Escadrila Gheară*, o unitate de X-interceptoare condusă de Myn Donos.

Iar acum lupta alături de piloții Rebeli care îi fuseseră cândva duşmani. Fusese inițial o înşelătorie, o altă infiltrare, dar nu mai era aşa; era acolo unde voia să fie, făcând ceea ce voia să facă. Dar se lupta şi cu certitudinea tot mai mari că într-o zi colegii ei aveau să-i afle adevărata identitate, să afle ce făcuse înainte de a accepta viziunea lor asupra modului în care speciile inteligente ale galaxiei ar trebui să-şi determine destinele. Când vor afla cine era, o vor respinge şi, probabil, o vor ucide.

Până atunci, va face tot ce va putea pentru a-i ține în viață. Pentru a-i ajuta să câştige. În curând, îi va mărturisi totul Comandantului ei, Wedge Antilles, iar el îi va folosi cunoştințele pentru a ajuta la distrugerea Zsinj. *În curând*.

Îşi scutură acele gânduri care o distrageau şi se forță să asculte cuvintele Comandantului ei.

— *Escadrila Spectru*, zise Wedge, are o istorie admirabilă în executarea pe cont propriu a misiunilor, cu un sprijin minim... sau chiar fără sprijin. Să presupunem că Zsinj a ajuns la această constatare. Ceea ce vom face este să schimbăm regulile în ceea ce-l priveşte. *Spectrele* vor intra cu tacticile lor obişnuite... dar vor avea un mic sprijin pregătit. Şi mă refer la *Escadrila Vagabond*.

Câțiva dintre *Spectre* făcură comentarii apreciative, dar Gavin Darklighter de la *Vagabonzi* făcu o grimasă.

— Acum suntem dădace, spuse el.

Face îi aruncă o privire amuzată.

— Cum ar fi dacă am aprinde o țintă pe care voi, dădacele, să o loviți?

— O țintă adevărată, spuse Gavin. Nu doar un parc de motoare sau o unitate de reparații fără apărare.

— O adevărată țintă, spuse *Face*. Ceva care să riposteze.

Gavin îşi îndreptă chipul într-o expresie care semăna cu demnitatea.

— Atunci mă voi mulțumi să fiu dădacă. De data asta.

— Ați terminat? întrebă Wedge.

În vocea lui nu se citea nicio cenzură, dar conversațiile se liniştiră. Gavin aprobă din cap.

— Bine, zise Wedge. Acum, *Spectrele* au o agendă generală. Să obțină informații despre ceea ce ar putea face Zsinj la *Binring Biomedical*. Suspectăm o legătură, deoarece instalația sa de pe Xartun construia exact tipul de celulă în care a crescut *Piggy* efectiv pe Saffalore, la *Binring*. Când *Face*, în calitate de General *Kargin* al *Liliecilor-Şoim*, a luat cina cu Zsinj, Lordul s-a arătat foarte interesat de povestea Locotenentului Kettch, un pilot Ewok fictiv cu o poveste identică cu cea a lui *Piggy*. Acest lucru sugerează, de asemenea, că Lordul are legături cu facilități care efectuează modificări pe umanoizi. *Spectrele* trebuie să afle tot ce pot despre acest program de modificare şi despre legăturile lui Zsinj cu el. *Piggy* nu s-a obosit să-şi ascundă trecutul. Odată ce s-a alăturat Comandamentului Navelor de Luptă, a devenit cel mai vizibil Gamorrean care serveşte Noua Republică şi a devenit inutil să ascundă de unde provine. Aşa că duşmanii noştri ar putea şti că venim. Probabil că nu ştiu când. Dacă a mai rămas ceva de găsit, probabil că va fi protejat de apărarea permanentă care a fost pregătită pentru colegii de echipă ai lui *Piggy*. Încă un motiv în plus pentru a schimba tactica atunci când e cazul. Îi voi preda cuvântul lui *Spectru Unu*.

Se aşeză şi *Face* se ridică în picioare. Lara decise că tânărul pilot părea foarte sigur pe el în aceste zile. Nu arogant, ci în largul lui cu ceea ce era chemat să facă. Ăsta era un semn bun.

— Ne vom desfăşura misiunea în etape, spuse *Face*. Echipajele de sprijin *Mon Remonda* vor face o vizită la o centură de asteroizi din jurul uneia dintre planetele din sistemul Saffalore şi vor devia mai multe valuri de asteroizi de dimensiuni mici şi medii spre Saffalore. Astfel, vor simula o serie de ploi naturale de meteoriți. *Vagabonzii* şi *Spectrele*, în navele noastre de luptă, vor însoți în atmosfera planetei cea de-a treia – cea mai mare – ploaie, care va lovi, dacă matematicienii noştri au calculat corect, în calota de gheață polară, unde senzorii lor sunt mai puțin importanți. Vom zbura în modul de urmărire a terenului de la punctul de sosire până la un loc din apropiere de Lurark, centrul guvernului lor planetar. Acolo, *Vagabonzii* îşi vor stabili tabăra de bază, iar *Spectrele* se vor îndrepta spre Lurark. Scopul nostru inițial este să aflăm unde se află pe Saffalore instalația în care a fost modificat *Piggy*. După cum a explicat *Piggy*, circumstanțele în care a fost scos clandestin l-au împiedicat să ştie unde a fost ținut, deşi bănuieşte că se afla la câtiva kilometri de Lurark, dacă nu chiar în oraş. O presupunere bună ar fi principala facilitate *Binring Biomedical* din oraş. Dar primul nostru pas acolo va fi să încercăm să aflăm ce nume foloseşte Zsinj în cadrul afacerii *Binring Biomedical*. O simplă verificare pe rețeaua lor planetară sau o vizită la ceea ce folosesc ca birou central de înregistrare a afacerilor ar trebui să fie de ajuns.

— Nu, spuse Lara.

Face privi în expectativă.

— Adică, nu, *domnule*, spuse ea, şi se supără când simți că roşeşte.

Era o jenă autentică – cât timp trecuse de când nu mai simțise asta?

— Nu-ți face griji pentru protocol. De ce nu?

— Ați sugerat că trebuie să operăm pe principii de paranoia maximă, spuse ea. Ei bine, nu poți intra pur şi simplu în centrul lor de înregistrări – sau să-l accesezi prin intermediul unui terminal – şi să spui: *Cine deține această companie?* Să

presupunem că sunt la fel de paranoici ca şi noi. S-ar putea să fi configurat lucrurile astfel încât să semnalizeze astfel de interogări.

— Ei bine, mă gândeam mai degrabă la o verificare anonimă sau la ceva care să folosească un intermediar. Ne recomanzi să piratăm rețeaua şi să încercăm să furăm informațiile?

Lara clătină din cap.

— Nu, să păstrăm această tactică pentru informațiile critice. Ceea ce sugerez este să aflăm dacă informațiile despre care vorbeşti sunt marcate; acest fapt în sine ar fi valoros de ştiut. Vom intra cu o întrebare sigură – despre un alt subiect – astfel încât să avem un standard de comparație pentru comportament. De exemplu, să presupunem că tu, *Face*, decizi să faci interogarea *Binring*. Înainte de a o face, eu intru, aflu numele unei corporații pe care o considerăm complet corectă şi cinstită şi pun aceeaşi întrebare despre *ea*. Îmi notez ce fac şi cât timp le ia să răspundă la acea întrebare şi îți raportez acest lucru. Apoi, când încercați…

— Avem un standard de comparație. *Face* aprobă din cap. Înțeleg ce vrei să spui. Dacă îşi iau timp în plus sau îşi modifică rutina într-un mod substanțial, ştim că au fost alertați.

— Vă urmărim şi la ieşire, în cazul în care se hotărăsc să facă acelaşi lucru. Putem să le strecurăm o coadă sau să o eliminăm, dar nu îi lăsăm să vă urmărească.

— Corect. Are multă logică. Ți-a spus cineva că eşti un talent înnăscut pentru munca de informații?

Lara clătină din cap, neavând încredere în ea însăşi să vorbească.

— În regulă, continuă *Face*. Dacă obținem această informație, o urmărim pentru a vedea ce altceva ar mai putea deține Zsinj pe Saffalore…

— Nu, spuse Lara.

Capetele se întoarseră din nou spre ea şi simți din nou că se înroşeşte.

Vocea lui *Face* rămase calmă.

— De ce nu?

— Ei bine… în celelalte misiuni ale *Spectrelor*, am găsit deseori numele pe care îl folosea Zsinj pe acea planetă, dar nu am găsit niciodată alte întreprinderi comerciale importante deținute cu acele nume. Fie că investeşte într-o singură afacere pe fiecare planetă, fie că foloseşte mai multe nume pentru mai multe afaceri. Dacă istoria este o indicație, nu are rost să verificăm aceste nume – nu încă. Dacă vrem să încercăm vreodată să ne jucăm cu conturile lui, cu bunurile lui, e bine să folosim acele nume. Pentru ceea ce facem în această misiune, totuşi, ar fi doar o distragere a atenției. Ceva care să ne coste timpul pe care oamenii lui l-ar putea folosi pentru a ne vâna. De fapt, nu recomand prima parte, cea legată de găsirea numelui pe care îl foloseşte în asocierea cu *Binring*, decât după ce am făcut raidul major, sau poate simultan. S-ar putea să nu fie o informație suficient de importantă pentru a risca ceva pentru a o dobândi.

Face se gândi la cele spuse.

— Poate că ai dreptate. Foarte bine. Lara are dreptate. Vom organiza un raid asupra instalației lor majore de fabricare, în speranța că are dreptate şi că Zsinj are o instalație specială ascunsă pe undeva pe acolo – sau cel puțin în speranța că ne putem da seama unde este instalația secretă din datele luate din instalația publică. Aşa că vom urma misiunile şi protocoalele ale membrilor…

— Nu, spuse Lara.

Mai mulți dintre *Spectre* şi *Vagabonzi* râseră de-a dreptul.

Face îşi lăsă capul în jos pentru o clipă, apoi îl ridică, cu o expresie de lungă suferință, şi se întoarse spre Wedge.

— Aşa este şi pentru tine?

Wedge zâmbi.

— Nici nu ai idee.

— Din adâncul inimii mele, îmi cer scuze, foarte sincer, pentru fiecare dată când am vorbit în timpul unei şedințe de informare a misiunii. Vorbesc serios.

Wedge aprobă din cap.

— Apreciez asta, dar trebuie să-ți spun: abia ai început să suferi.

— Te cred. *Face* se întoarse spre Lara. Nu, *ce*?

Ea îi aruncă o privire de scuză.

— Am schimbat deja protocolul. Avem *Escadrila Vagabond* la îndemână pentru a avea grijă de noi. Dacă nu integrăm această resursă – această resursă foarte capabilă şi periculoasă…

Impasibil, Tycho făcu un gest, aprobând-o să continue cu complimentele.

— …de la bun început, atunci nu există niciun motiv pentru a-i avea alături. Ar trebui să improvizăm participarea lor.

— Are dreptate, spuse Tycho. Şi eu am avut câteva gânduri în legătură cu asta. Am putea să-i punem pe *Spectre*, înainte sau în timpul intruziunii lor, să ajungă în anumite puncte cheie ale clădirilor *Binring* şi să planteze ținte acolo. Marcaje cu infraroşu, identificatoare de comunicații, orice care să ne dea un avantaj. Apoi, dacă ar fi nevoie să declanşăm un atac aerian, ne-ar putea da date foarte precise despre unde trebuie să facem pagube. *Treizeci şi şapte de metri pe direcția doi-cinci-cinci de la marcajul numărul trei* este foarte precis, iar astromecii noştri ar putea integra din mers acele instrucțiuni pe afişajele noastre.

— Bine zis, spuse Wedge. *Face*, nu ai lucrat suficient pentru a-ți da seama cum să vă exploatați toate resursele.

— Nu sunt obişnuit să *am* resurse.

Wedge aprobă din cap.

— Bine ai venit în adevăratul Comandament al Navelor de Luptă. Şi la faptul că trebuie să gândeşti ca un soldat în loc de un pirat. În regulă, oameni buni, să auzim restul planului lui *Face*. Îl vom diseca şi îl vom reasambla în ceva care să ne țină pe toți în viață.

* * *

Strălucirea – o iluminare care străpungea rozul din jurul lui – îl trezi pe *Piggy*.

Nu auzea nimic, nu simțea aproape nimic – doar aparatul respirator care îi era lipit de față, furnizându-i aer pentru a respira. Îi luă o fracțiune de secundă să-şi amintească unde se afla şi de ce majoritatea simțurilor sale păreau să-l lase baltă. Apoi deschise ochii. Ca şi în ultimele două dăți când se trezise, plutea, suspendat, într-un rezervor de bacta mai înalt decât un Wookiee. Mediul de bacta colora totul în roz. Putea vedea, dincolo de limitele bazinului, camera de gardă antiseptică care era casa lui temporară. Un tehnician medical, o femeie umană cu părul negru, îi făcu cu mâna, oferindu-i un zâmbet pe care oamenii îl numeau *vioi*. Ştia că masculii umani nu puteau să nu se bucure de el. Nici el nu era complet imun; faptul că ea făcuse

efortul de a-i zâmbi îi ridică totuşi moralul cu o treaptă. Îi făcu semn cu mâna la rândul lui, mişcarea sa fiind încetinită de lichidul gros.

Ceva era diferit. Îşi parcurse lista de verificare a împrejurimilor, evenimentelor şi circumstanțelor pentru a vedea ce fusese adăugat. Nimic. O inversă pentru a căuta ce fusese eliminat. *Durerea.* Ah, asta era. Nu-l mai durea nimic. Se uită în jos la stomacul său, care nu cu mult timp în urmă prezentase o rană ce semăna cu un crater fumegând, şi văzu doar carne nouă şi ceva țesut cicatricizat. Bine. Va pleca în curând. Nu se plictisea, nu se plictisea niciodată – putea oricând să pună la cale probleme de matematică, de navigație, de logică pentru a se ține ocupat. Dar lipsa contactului cu ceilalți, lipsa unei activități care să fie utilă, începea să-l enerveze.

Era mişcare în afara tancului său. Se concentră asupra mai multor oameni care intrau hotărâți în camera de gardă, spre el, în jurul tancului său – colegii lui *Spectre*. Expresiile lor erau vesele, şi nu era veselia forțată pe care mai mulți o afişaseră în timpul vizitelor anterioare.

Femeia veselă îi făcu cu mâna şi, când îi captă atenția, îi făcu un gest în sus. Aruncă o privire în sus pentru a vedea cum se deschide trapa. Se ridică dând din picioare şi câteva clipe mai târziu ieşi în aer adevărat pentru prima dată după multe zile. Când ajunse din nou cu picioarele pe pământ, cu o robă în jurul lui şi cu un prosop pentru a şterge urmele de mediu bacta, putu începe să asculte cuvintele camarazilor săi.

— Iertați-ne pentru deranj, dar am auzit că noua recoltă *Piggy* a fost decantată, spuse *Face*.

— Dar se pare că s-a transformat în oțet, spuse Lara.

— Şi are dop, spuse Dia.

Un tânăr Devaronian pe care nu-l cunoştea spuse:

— Mă bucur să te cunosc. Vreau să mă omori. Nimeni altcineva nu o va face.

Tehniciana plină de vitalitate spuse:

— Va trebui să eviți pe cât posibil activitățile care solicită muşchii stomacului.

— Ca să ne asigurăm că îți vei aminti acest mic eveniment, am pus să se pregătească câteva lucruri speciale, spuse Janson. Bomboane cu aromă de bacta. Brandy cu aromă de bacta. Brânză cu aromă de bacta.

— Kell şi cu mine am lucrat la un manual de instrucțiuni pentru tine, spuse Shalla. Se numeşte *Cum să te fereşti.*

Piggy îşi şterse pielea umedă şi îşi permise un uşor zâmbet. *E bine să fii acasă.*

* * *

Cea de-a treia ploaie de meteoriți în tot atâtea zile împânzi regiunile arctice înghețate din emisfera nordică a lumii Saffalore. Puțini dintre meteoriți supraviețuiau suficient de mult timp pentru a lovi suprafața planetei; cei mai mulți ardeau în timpul coborârii prin atmosferă, lăsând adesea în urmă dâre lungi care să marcheze sfârşitul înflăcărat al călătoriei lor. Câțiva rămaseră cu suficientă masă pentru a lovi solul sub formă de meteoriți, lăsând adesea cratere adânci în solul dur şi necultivat.

Şi mai erau şi obiecte fabricate în mijlocul lor. Navele de luptă, aproape două duzini, efectură manevre de îndepărtare de adevărații meteoriți şi se ridicară brusc din coborâre, ratând coliziunile cu solul uneori cu doar câteva zeci de metri. Nu au existat pe undele de comunicare reproşuri despre surplusul de fantezie. Piloții

păstrară tăcerea în comunicații, rămânând în raza vizuală unul față de celălalt. Trei dintre nave erau Interceptoare TIE, cele mai letale nave de luptă ale Imperiului. Restul erau X-interceptoare, încărcate cu capsule suplimentare de combustibil.

Pericolul unei astfel de intruziuni, decise Donos, *este că e suficient de plictisitoare încât să-ți distragă atenția, dar suficient de periculoasă pentru a te lăsa mort.*

Zborul de urmărire a terenului era o abilitate dificilă. Cea mai mare parte din ceea ce urmau să traverseze în acea seară era tundră, un teren înghețat tare şi cu o pătură de gheață deasupra, care nu oferea prea multe lucruri care să-i pună în pericol. Dar existau ocazional regiuni accidentate şi un lanț muntos pe care trebuiau să-l traverseze înainte să ajungă la obiectiv. În condiții de tăcere pe comunicații, fiecare pilot trebuia să fie atent la senzori; nu se putea baza pe colegii săi.

Donos continuă să se concentreze asupra senzorilor. Concentrarea nu era o problemă pentru el. Ca lunetist în cadrul forțelor armate Corelliene, învățase să îşi păstreze atenția neclintită asupra țintei sale. Vieți omeneşti depinseseră de capacitatea lui de a face asta. Se pricepea bine la acest lucru.

Desigur, la un moment dat, bănuiala că ceva era în neregulă, nedrept, în ceea ce făcea, începuse să-l macine. Da, fiecare țintă pe care o doborâse ca lunetist fusese pe punctul de a ucide un nevinovat... sau mai mulți nevinovați. Dar faptul că nu-şi putea permite niciodată să le dea o şansă încă îl sâcâia. Înrolarea în Comandamentul Navelor de Luptă păruse să fie răspunsul corect. Dovedise că avea reflexe şi cunoştințe tehnice necesare pentru a deveni pilot. Niciodată nu existase vreo dilemă morală – toți cei pe care îi doborâse ca pilot avuseseră şansa de a riposta. Urcase rapid şi sigur în rang, câştigându-şi gradul de Locotenent în decurs de un an, primind la scurt timp după aceea rangul temporar de Căpitan Împuternicit. Propria lui comandă fusese *Escadrila Gheară*. Toți membrii, cu excepția lui Donos, fuseseră ucişi în ambuscada de pe o lume nelocuită pe care nu o dorea nimeni. Asta lăsase o pată pe cariera sa pe care nu o va putea şterge niciodată. O pată în mintea lui pe care s-ar putea să nu o poată vindeca niciodată.

Îşi ridică viziera de la cască şi îşi apăsă mâinile pe ochi. Înclinația lui era să se îndepărteze de acele gânduri. Nu-şi putea permite să facă asta. Emoțiile care se ridicau – amenințând să-l copleşească – ori de câte ori îşi trimitea mintea pe acel curs erau duşmani pe care trebuia să-i învingă. Trebuia să le lovească până când îl lăsau în pace pentru totdeauna. Şi trebuia să-şi păstreze controlul asupra lui însuşi în timp ce o făcea, pentru ca ceilalți să nu-i vadă slăbiciunea. Pierduse unsprezece subordonați, colegi piloți, unii dintre ei prieteni. Îşi pierduse comanda; *Escadrila Gheară* fusese desființată. Îşi pierduse chiar şi mințile – sau cel puțin le pierduse transformându-se într-o epavă emoțională ceva mai târziu, când pierderea astromecului său îl aruncase din nou în amintirile vii ale distrugerii *Escadrilei Gheară*.

Noii săi colegi de echipă îl aduseseră înapoi la realitate. Îl forțaseră să privească din nou viața. Să înceapă să se gândească din nou la prezentul său, la viitorul său. Îşi întoarse atenția la senzori. Nu ar fi existat niciun viitor dacă va intra într-un versant.

În regulă, atunci. Avea două căi deschise pentru el... presupunând că nu va fi ucis înainte să înceapă să le urmeze. Prima era cea care îi domina gândirea încă de la moartea *Escadrilei Gheară*. De luni de zile, se gândise să ceară un transfer la

Serviciul de Informații sau să renunțe cu totul la funcție, pentru a-şi putea dedica viața urmăririi indivizilor care distruseseră *Escadrila Gheară.*

Inyri Forge avusese dreptate. Răzbunarea era o motivație puternică. Dorința de răzbunare, de dreptate, fusese mereu prezentă în Donos. Îi ura bun venit în fiecare nouă zi când se trezea, îi pândea în minte în timp ce-şi făcea treaba, îi făcea promisiuni liniştitoare în fiecare noapte când adormea. Şi uneori îi ocupa visele. Ştia, în adâncul sufletului său, că, dacă ar fi reuşit să-i aducă pe cei responsabili sub armele navei sale de luptă sau în vizorul puştii sale laser, ar fi apăsat pe trăgaci fără ezitare, fără scrupule… indiferent de cât l-ar fi costat.

Bineînțeles, doi dintre cei mai importanți conspiratori din spatele distrugerii escadrilei sale erau deja morți. Amiralul Trigit fusese cel care plănuise ambuscada. Locotenentul Gara Petothel îi furnizase lui Trigit datele de care avea nevoie pentru acea operațiune. Petothel murise pe Distrugătorul lui Trigit, *Implacabilul,* iar Trigit murise la scurt timp după aceea, încercând să scape cu un Interceptor TIE, fiind doborât de Donos însuşi. Dar trebuie să fi fost implicați şi alții. Agenții Serviciilor Imperiale îi obținuseră Locotenentului Petothel identitatea falsă şi detaşarea în Comandamentul Flotei. O aduseseră pe ascuns din spațiul controlat de Noua Republică pe *Implacabilul.* Elementele *Grupului Imperial 181 de Vânători de Elită,* care acum, în mod inexplicabil, îl ajutau pe Zsinj, participaseră la ambuscadă. Mai erau o mulțime de conspiratori care trebuiau să moară. Dar o parte din el nu mai dorea să fie instrumentul acelor morți. O parte din ce în ce mai mare din el dorea să trăiască o viață normală. Şi asta ducea la a doua sa alegere, cea cu care se jucase încă de când îşi revenise după prăbuşire: să rămână în Comandamentul Navelor de Luptă şi să încerce să îşi refacă cariera, să îşi recâştige respectabilitatea… să îşi reînnoiască viața.

O femeie pe nume Falynn Sandskimmer îl iubise. Nu ştia dacă o iubise la rândul lui, dacă fusese în stare să o facă în acel moment. Dar simțise afecțiune pentru ea, iar ceea ce simțise ea pentru el îi amintise ce înseamnă să fii un om normal. Şi ea murise în *Implacabilul*, înainte ca el să aibă şansa de a-şi defini sentimentele pentru ea.

Şi acum… Îşi verifică senzorii pentru a o vedea pe *Spectru Doi.* Era acolo, în fruntea formației lor, în spatele lui *Spectru Unu*. Lara Notsil. Schimbase atât de puține lucruri cu Notsil. Un sfat. O misiune terestră în care o salvase de la răpirea de către agenții lui Zsinj. Conversații în saloanele piloților şi în timpul permisiilor. Dar pentru puținul timp pe care îl împărțiseră, ea îi ocupase o mare parte din gânduri. Inteligența şi frumusețea ei îl atrăgeau. Şi secretul ei: părea să nu aibă nicio afecțiune pentru viața pe care o pierduse, viața de fată de la o fermă de pe Aldivy, şi totuşi atât de multe lucruri despre ea erau private, închise în spatele unor uşi care duceau, evident, la copilăria ei. Şi îi mai părea familiar un alt lucru: felul în care părea în derivă, ruptă de trecutul ei, dar fără să aibă vreo idee despre cum să navigheze spre viitor. Înțelegea acea parte din ea, simțind o imensă simpatie pentru ea. Semănau atât de mult.

Cu toate astea, acel lucru nu ar însemna nimic dacă niciunul dintre ei nu va face ceva în acest sens. Poate că ea nici măcar nu era conştientă de ceea ce simțea el, de ceea ce gândea. *Nu este conştientă,* îi spuse o voce interioară. *Şi nici nu va fi. Nu-i strica viața aşa cum ai stricat-o pe a ta. Fă ceva concludent cu viața ta. Demisionează din funcție. Vânează-ți duşmanii. Reglează conturile pentru piloții tăi.*

Adevărat. Nu ar trebui să intre cu forța în viața ei, doar pentru a o abandona când va pleca într-o răzbunare justificată. Mai bine să o lase în pace. Dar dacă i-ar putea oferi la fel de multă viață, la fel de mult viitor, pe cât credea că îi poate oferi ea lui? *Acum foloseşti acea bucată de maşinărie haotică pe care o numeşti creier.*

Asta îl sperie. Cuvintele erau rostite cu vocea lui Ton Phanan, un coleg *Spectru*; erau tipice pentru conversațiile sale obişnuite. Ton, care murise cu doar câteva săptămâni în urmă. Ton, care, de asemenea, hotărâse că nu avea niciun viitor şi poate că murise pentru că nu reuşise să lupte pentru viața lui atât de mult pe cât ar fi trebuit.

Şi iată. Donos avea un viitor, aşa cum Ton nu avusese. Donos putea alege să-l abandoneze şi să-şi urmeze viața de răzbunare, iar apoi poate – *poate – să se* întoarcă dacă supraviețuia. Sau putea alege să trăiască. Ceea ce însemna să facă ceva mai greu decât orice făcuse vreodată până atunci.

S-ar putea să trebuiască să se ierte pe sine pentru că îşi lăsase piloții să moară. S-ar putea să fie nevoit să inițieze o conversație cu o tânără femeie care, dintr-o dată, devenise importantă pentru el.

* * *

Era un loc în care versantul dealului se aplana într-o poiană fără copaci cu un diametru de aproximativ şaptezeci de metri. Fără repulsoare, nu ar fi putut ateriza niciodată cu toții acolo, dar *Escadrilele Vagabond* şi *Spectru* se aranjară cu precizie, în rânduri şi coloane ordonate.

— Scoateți husele de camuflaj, spuse Wedge în timp ce piloții ieşeau din cabinele de pilotaj, sub o fărâmă de lună. Transferați tot combustibilul rămas din rezervoarele auxiliare în Interceptoare. Grăbiți-vă. Vreau să fim acoperiți şi să dispărem în zece minute. Zorii răsar în mai puțin de o oră. *Hobbie*, Corran, Asyr, Tal'dira, vreau să fiți de gardă. Toți ceilalți, patru ore de somn. *Face*?

Îi făcu semn cu degetul. El şi *Face* făcură câțiva paşi deoparte pentru a fi în afara agitației pregătirilor piloților. Terenul de dedesubt era acoperit de ierburi înalte până la tibie, de un verde prea palid pentru a avea un aspect sănătos în ochii lui Wedge.

— Ne-am uitat destul de bine la apropierea dinspre nord-est de Lurark. Ai văzut ceva care să ne pună probleme noi?

Face clătină din cap.

— Nu cred. Marea întrebare este cum să facem rost de mijloace de transport – oraşul nu pare a fi pregătit pentru traficul pietonal.

— Depinde de tine. Gândeşte-te la asta până adormi.

Face reuşi să schițeze un zâmbet mâhnit pe care Wedge abia îl putu vedea în lumina lunii.

— Oh, sigur. De parcă aş putea să dorm.

* * *

După ce legă husele de camuflaj peste X-interceptor şi se asigură că astromecul său, *Clink*, era bine, Donos o căută pe Lara. O găsi sub propria ei acoperire de camuflaj, îngenuncheată pe aripile dreapta ale navei ei de vânătoare,

şoptindu-i ceva lui *Tonin*, propriul ei R2. Aşteptă cu răbdare până când termină şi îi întinse o mână pentru a o ajuta să coboare.

— Aş putea să-ți vorbesc puțin? întrebă el, şi se supără imediat pe sine, din cauza formalismului din vocea sa.

— Bineînțeles.

O conduse în umbra mai adâncă dintre X-interceptorul ei şi Interceptorul lui Kell.

— Vreau să te gândeşti la ceva.

Acum era mai bine – era un ton mai normal în vocea lui, în ciuda modului în care pieptul lui se simțea brusc comprimat. Avea din nou controlul deplin.

— La ce anume?

— La mine.

Ea se uită la el şi o sprânceană i se ridică, într-o privire ironică.

— Piloții Rebeli au cele mai mari orgolii din tot universul cunoscut...

— Ei bine, nu este chiar aşa. Te întreb dintr-un simț al corectitudinii. Din moment ce eu îmi petrec tot acest timp gândindu-mă la tine.

Zâmbetul ei se estompă.

— Myn, nu este amuzant.

— Bine. Nu încerc să te amuz. Uite, mi-am petrecut mult timp făcându-mi curaj să-ți spun asta. A fost mai greu decât aproape orice altceva am făcut până acum. Aşa că nu te amuza. Ia-o în serios.

Ea făcu un pas înapoi, ajungând cu spatele la panoul aripii Interceptorului lui Kell.

— Nu, nu, nu. Întoarce-te şi găseşte pe altcineva de care să fii interesat. Nu sunt potrivită pentru tine.

El nu putu să îşi rețină zâmbetul de pe față.

— Oh, ăsta e un semn foarte bun.

— *Care* anume?

— Nu mi-ai spus: *Pleacă, nu-mi place de tine*. Ai început prin a sugera motive care, teoretic, sunt în interesul meu.

Ea îşi înfăşură brațele în jurul ei, ca şi cum s-ar fi protejat de un fior, şi îl privi fix.

— *Nu-mi* place de tine.

— Acum minți. Faci asta de multe ori, la fel ca *Face*. Mă pricep din ce în ce mai bine să-mi dau seama când o faci. Se apropie. Nu poți scăpa de mine mințindu-mă.

— Sunt un dezastru. Abia dacă sunt în stare să zbor.

— Şi eu. Formăm un cuplu perfect.

— Dacă nu voi fi ucisă, sunt sigură că toată cariera mea se va duce de râpă. Voi fi o ruşine imensă pentru *Spectre*.

— Ce zici de asta – şi eu! Încă un lucru pe care îl avem în comun.

— Opreşte-te!

Păru surprinsă de volumul vocii ei şi privi în jur să vadă dacă observase cineva. Donos privi şi el, dar tabăra era încă plină de activitate. Nimeni nu se opri să se uite la sursa strigătului. Când se uită din nou la Lara, ceva se schimbase. Era o linişte în ea, o vigilență aproape reptiliană. Îşi înăbuşi impulsul de a se îndepărta de ea.

— Aş putea să spun douăsprezece cuvinte, spuse Lara, şi când voi fi terminat,

cel mai inofensiv lucru ar fi să te întorci şi să mă laşi în pace pentru totdeauna.

Îşi dădea seama că ea spunea adevărul, iar faptul că avea puterea de a face asta, de a-l alunga, îl consternă.

— Atunci nu le spune.

Donos intenționase doar să o anunțe de interesul său, poate pentru a o speria, dar acum părea atât de distantă şi de pierdută încât nu putea să o lase în pace. Îşi puse brațele în jurul ei şi o trase spre el. Când buzele ei se întâlniră cu ale lui, erau strânse cu putere şi tremura. Dar apoi se relaxă în sărut. Brațele ei se strecurară în jurul gâtului lui. Scoase un zgomot care era în parte geamăt, şi numai el îl putu auzi.

Era acolo, dintr-o dată parte din el, şi se întreba cum de trăise atâta timp fără ca ea să fie acolo. Apoi îşi retrase capul, distanța dispăru, iar expresia ei fu puțin curioasă, puțin neliniştită.

— Aşa mai merge, spuse el.

Şi îşi dădu seama imediat că fusese un lucru greşit de spus. Ea îi aruncă o privire pe care el nu şi-o putu imagina decât ca fiind valabilă pentru cineva care turnase vopsea în motoarele X-interceptorului ei.

— Mulțumesc, spuse ea. Pentru că mi-ai reamintit cât de egoist eşti.

Îl întoarse, schimbând locul cu el, şi îl împinse cu putere.

Capul lui se lovi de aripa Interceptorului.

— Au, spuse el.

Ea se întoarse şi se îndepărtă de el cu paşi rapizi.

— Stai departe de mine, Locotenente, spuse ea. Doar stai departe.

Oh, bine. Având în vedere cât de prost se descurca de obicei cu oamenii, nu fusese deloc rău. Donos suspină şi se întoarse la nava sa, rezistând impulsului de a fluiera.

Capitolul 5

Speederul de teren pe care îl conducea Seteem Ervic pe vechiul drum de ţară era vechi şi lent, dar încă suficient de puternic pentru a transporta o încărcătură de câteva tone de prăjituri de cereale de la afacerea familiei sale la clienţii săi din Lurark.

Îşi trecu o mână prin ceea ce mai rămăsese din păr. Putea să-şi cumpere un speeder mai nou şi sportiv, desigur. Dar nu moştenise afacerea falimentară a familiei şi apoi o transformase într-o afacere înfloritoare aruncând banii pe lucruri neesenţiale. Era aproape bogat. Niciodată nu va fi bogat dacă se scălda în lux. Era adevărat, îi trebuiseră ani de zile. Îl costase prima lui soţie, care spusese că era plictisitor, că nu aveau niciodată ceva de discutat. Îl costase părul, care îi căzuse odată cu trecerea anotimpurilor. Măcar părul era un subiect de discuţie. Şi, desigur, nu i se întâmplase niciodată nimic cu adevărat. Dar era aproape bogat, şi asta era ceea ce conta. Dacă fiica lui cea mai deşteaptă se dovedea a fi aşa cum se aştepta el să fie, ar fi luat afacerea lui solidă şi ar fi făcut din ea un concern mondial. Şi ar fi fost cu adevărat bogată.

Luă o curbă în drumul prăfuit şi i se întâmplă ceva. Acolo, la o sută de metri mai sus, ceva zăcea în drum. Pe măsură ce se apropia, în ciuda strălucirii soarelui, putu vedea că era un corp – un corp uman. Încetini şi, când ajunse la doar câţiva metri, blocă speederul în modul *plutire* şi sări jos pentru a arunca o privire.

Femeia era umană, cu pielea închisă la culoare, cu ochii închişi, zăcând în ţărână ca şi cum ar fi căzut... Din ce? Dintr-un speeder? Nu existau semne recente de trafic cu repulsor pe acel drum. Un animal de călărie? Nu erau nici urme de copite. De fapt, nu existau deloc urme de paşi în jurul ei.

Purta o salopetă neagră ca a unui pilot de vânătoare TIE, iar poziţia ei – întinsă pe spate, cu un braţ în spatele capului – sugera că dormea şi nu că era rănită. Nu existau semne de răni grave. Nu era nici măcar prăfuită. Se aplecă mai aproape. Poate că nu era rănită. Poate că nu va trebui să-şi întrerupă călătoria în oraş.

— Domnişoară?

Ochii ei se deschiseră brusc. Zâmbi, arătând gropiţe adânci şi devenind foarte drăguţă.

— Da?

— Sunteţi rănită?

— Oh, nu. Doar mă odihnesc.

El se îndreptă de spate.

— Ah, bine, bine. Pot să vă duc undeva?

Ea îşi luă mâna de după cap. În ea se afla un pistol blaster.

— Sigur. De fapt, poţi să-mi oferi întregul tău speeder.

El se întoarse să se uite înapoi la vehicul. O jumătate de duzină de persoane erau grupate în jurul acestuia, uitându-se la panoul de control, sau privind pe sub foliile reflectorizante deasupra compartimentului de marfă. Nu-i auzise sosind; poate că se materializaseră din senin. Se întoarse spre tânăra femeie, care era în picioare. Îi oferi un zâmbet slab şi îşi ridică mâinile. Măcar asta ar fi fost ceva de discutat.

* * *

Până la amiază, membrii umani ai *Spectrelor* înconjuraseră de mai multe ori *Binring Biomedical* şi petrecuseră ore îndelungate inspectând instalaţia.

Era imensă, cu uşurinţă de doi kilometri pe un kilometru, cea mai mare parte a acelei suprafeţe fiind ocupată de zone de fabricare. Existau zone de staţionare şi încărcare pentru speedere şi alte mijloace de transport. Locul avea propriul depozit de trenuri uşoare.

Face, Lara, Donos, Tyria, Kell, Shalla şi Wes stăteau în jurul unei mese circulare mari, la o cafenea în aer liber, separată de intrarea principală a *Binring Biomedical* de o arteră largă de circulaţie. Traficul de speedere era constant. Toată lumea de pe acea lume părea să deţină un speeder personal, iar oraşul era imens şi întins, deşi nu era dens construit sau ocupat. *Face* estimă că nu văzuse mai mult de o jumătate de duzină de clădiri cu o înălţime mai mare de trei etaje.

— În regulă, *copii*, spuse el. Avem prea multe fabrici acolo pentru a le cerceta într-o singură noapte. Trebuie să ne facem o idee bună despre unde se află instalaţiile speciale ale lui Zsinj, sau de unde putem afla aceste informaţii, înainte să intrăm la noapte. Dacă instalaţiile speciale nu se află în acest loc, va trebui neapărat să intrăm în centrul lor de calculatoare. Aveţi vreo idee?

— Văd şase locuri probabile pentru o instalaţie specială, toate conectate la zonele de andocare exterioare, spuse Lara. *Şaisprezece Vest*, *Şapte Nord-Vest*, *Doi Nord-Vest*, *Unu Nord-Est*, *Treizeci Est* sau *Treizeci şi Unu Est*. Denumirile ei se refereau la zonele de încărcare şi descărcare – *Şaisprezece Vest*, de exemplu, însemna *Sectorul de Vest*, *Zona de Încărcare Şaisprezece*.

— Doar *Doi Nord-Vest* sau *Treizeci şi Unu Est*, spuse Wes. Le putem elimina pe celelalte.

— Doar *Doi Nord-Vest*, spuse Shalla.

Tyria părea nemulţumită, dar aprobă din cap.

— *Doi Nord-Vest*.

Face suspină. El nu văzuse nimic care să sugereze perspective probabile, iar evaluarea lor îl nedumerise.

— Să o luăm de la început, în aceeaşi ordine. Lara?

— Locurile pe care le-am observat nu au contoare de energie electrică pe acoperiş. Peste tot în complexul respectiv, au contoare exterioară de energie aflate în cutii de izolare. Contoarele de rezervă sunt pentru ca managerii de energie ai oraşului să obţină datele, probabil în cazul în care cedează emiţătoarele contoarelor standard. Pun pariu că sunt mai degrabă analogice decât digitale şi reţin datele chiar şi în cazul în care le pică curentul propriu. Oricum, sunt la intervale regulate... cu excepţia acelor şase locuri. Acest lucru sugerează că acele zone au generatoare separate şi nu depind de reţeaua oraşului.

Face o privi cu atenţie.

— Lara, te simţi bine? Nu arăţi în regulă.

Avea dreptate; părea mai palidă decât de obicei, cu jumătăţi de cercuri întunecate sub ochi. Ea îi oferi un zâmbet slab.

— Întotdeauna ştii ce trebuie să spui. Nu, pur şi simplu nu am dormit bine. Voi fi în stare de luptă diseară.

— În regulă... Wes?

Locotenentul cu faţă de copil luă o ultimă înghiţitură din cafeaua lui şi făcu o grimasă.

— Rece. Hm, are legătură cu intimitatea şi capacitatea de apărare. *Doi Nord-Vest* şi *Treizeci şi Unu Est* au avantaje în acest sens. Zonele de încărcare-depozitare sunt în josul unor alei de acces care pot fi închise, de la distanţă sau direct, prin porţi. Ambele au acces pe acoperiş pentru vehicule de zbor, dar şi pe ele pot fi trase ecrane de plasă, pentru a limita accesul. Aleile nu au uşi sau ferestre, astfel încât traficul pe ele poate fi privat.

— Desigur. Shalla?

Ea făcu semn cu mâna spre faţada estică a complexului, care se afla după colţul din dreapta lor.

— *Treizeci şi Unu Est* are ceva trafic de vehicule când ne uitam la el. Speedere foarte scumpe cu cupole reflectorizante. Unul dintre ele era suficient de mare pentru a pune un bazin de înot în el. Cred că asta este intrarea privată pentru directorii de corporaţii, membrii consiliului de administraţie şi aşa mai departe. Cei foarte bogaţi. De asemenea, *Treizeci şi Unu Est* se deschide spre una dintre străzile aglomerate, în timp ce *Doi Nord-Vest* se deschide spre o stradă lăturalnică, cu nimic altceva decât clădiri de depozite în faţă. După cum a spus Wes, este o chestie de intimitate.

— Asta are sens. Tyria?

Ea nu îi întâlni privirea.

— Pur şi simplu o ştiu.

Părea ghemuită în scaun. Kell se întinse să o ia de mână, dar ea abia dacă îl băgă în seamă.

— Asta nu e suficient, Tyria, spuse *Face*. Ce ştii? De unde ştii?

Ea scutură puternic din cap, trimiţându-şi coada de cal blondă să se răsucească peste trăsăturile lui Donos de lângă ea, şi în cele din urmă se uită direct la *Face*.

— Am simţit-o. Când am trecut pe lângă ea. E ceva acolo. Un reziduu de... durere. De fiinţe atât de grav rănite încât îşi doreau cu disperare să moară. Nu sunt animale de laborator. Erau conştiinţe acolo.

Face îşi înăbuşi un fior.

— Ai simţit ceva din Forţă, spuse Kell.

Tyria aprobă din cap.

— Am muncit din greu să învăţ să mă relaxez în ea, să nu o forţez... să nu forţez Forţa, ca să zic aşa. Uneori pot să mă pun într-o stare de curgere în care aproape că nu mai sunt eu însămi. Doar reacţionez la ceea ce simt. Am reuşit să fac asta când am trecut pe acolo. Aproape că mi-aş fi dorit să nu o fi făcut. Aproape că mi-am pierdut ultima masă.

— Ei bine, ăsta e un lucru bun, spuse Kell. Când Tyria se uită la el, confuză, se corectă: Nu partea cu vomitatul. Partea cu starea de flux. Asta sună ca o îmbunătăţire.

Ea reuşi să-i zâmbească uşor.

— *Doi Nord-Vest*, spuse *Face*. Este cea mai bună intrare.

— Nu, spuse Lara.

Face ridică o mână.

— Aşteaptă o secundă. Lângă *Doi Nord-Vest*. *Unu Nord-Vest* sau *Trei Nord-Vest*.

Acolo unde securitatea este probabil să fie mai puțin substanțială.

— Da, spuse Lara.

Face se moleşi de uşurare.

— A spus *da*, zise el. Nici nu aveți idee cât am aşteptat să o aud spunând *da*.

Donos murmură ceva în sinea lui şi Lara se înroşi.

* * *

La adăpostul întunericului, ieşiră de sub prelata care acoperea platforma de marfă a speederului. Speederul era parcat între containerele de gunoi din parcarea unui depozit; peste drum se afla sectorul nord-vestic al *Binringului*. Aceea era ultima dată când *Spectrele* aveau să vadă speederul; cândva în timpul zilei, pierderea sa şi dispariția proprietarului trebuie să fi fost raportate, şi era prea periculos să îl piloteze pe bulevardele din Lurark lăsate aproape pustii la căderea nopții. Aveau să facă rost de un alt mijloc de transport pentru plecarea lor din oraş.

Shalla, îngenuncheată la umbra unuia dintre containerele de gunoi, scruta strada pustie şi clădirile întunecate ale *Binringului* printr-un set de macrobinocluri cu holoregistrare.

— Holocamere orientate în jos, cu acoperire suprapusă, spuse ea. Amplasare standard. Pentru forțele Imperiale, adică. Exagerat pentru o uzină de fabricare a produselor farmaceutice. Aşteptați o secundă.

Face îngenunche lângă ea. Secunda se transformă în mai multe, apoi, în cele din urmă, ea vorbi.

— Există un gol în acoperire. Cea mai nordică holocameră de pe peretele vestic este poziționată astfel încât nu poate vedea cu adevărat după colț. Cea mai vestică holocameră de pe peretele nordic nu este suficient de orientată spre vest pentru a acoperi golul... nu cred. Îşi coborî dispozitivul şi scoase o baghetă luminoasă ca să se poată uita la harta desenată de mână pe care o asamblaseră în acea după-amiază. Aşa este. Dacă venim dinspre nord, pe această cale de acces îngustă, holocamerele nu ne pot repera.

— Este o minciună, spuse Tyria.

Vocea ei era o şoaptă tristă. Shalla îi aruncă o privire.

— Ce vrei să spui?

Tyria tresări ca şi cum ar fi ieşit dintr-o reverie şi îi oferi un zâmbet nervos.

— Îmi pare rău, nu asta am vrut să spun. Nu este minciuna ta, Shalla. E a lor. Gestul ei cu mâna indică *Binring*. Acolo ne aşteaptă o mare... vigilență.

— Devii ciudată, Tyria, spuse Shalla.

— Da, dar hai să o credem pe cuvânt, spuse *Face*. Shalla, se poate ca ei să fi făcut greşeala de acoperire în mod deliberat, ca o momeală?

— Da.

— Ce ar putea face ca să acopere asta?

— Ar avea un set secundar de holocamere într-un loc mai puțin evident. Ridică din nou macrobinoclul. Le-aş pune în acele reflectoare suspendate. Nu ar fi nicio modalitate de a le vedea fără să te apropii de ele... şi să stingi luminile, bineînțeles.

Se auzi un vuiet de maşini în spatele lor şi speederul lor furat porni pe bulevard, cu Donos la comenzi. Treaba lui era să îl piloteze la o anumită distanță, să fure un altul şi să se întoarcă, apoi să se aşeze într-o poziție din care să tragă cu

puşca cu lunetă dacă *Spectrele* ar fi fost urmărite când plecau.

Face o observă pe Lara uitându-se după Donos mult timp după ce speederul dispăruse şi se întrebă ce se întâmpla între ei. Ceva vesel, speră el.

— În regulă, spuse *Face*. Intrăm pe drumul cel mare.

Câteva minute mai târziu, întregul echipaj de *Spectre*, îmbrăcați în negru, se afla în vârful depozitului din apropiere, unul care, din fericire, era mult mai puțin apărat decât ținta lor. De asemenea, era cu un etaj mai înalt decât clădirea *Binring*, ceea ce ar fi lucrat în favoarea lor.

Kell petrecu câteva minute montând un dispozitiv pe marginea acoperişului. Arăta asemănător cu un tun de proiectile mici pe un suport pivotant, dar sistemul de prindere pe repulsorlift de la baza suportului nu semăna cu nimic din ceea ce se vedea la un tun normal.

— Ar fi bine să funcționeze, murmură Kell.

— O să meargă, spuse Shalla.

— De unde ştii?

— Eu şi sora mea am avut unul când eram fetițe. Sunt foarte fiabile. Este o tehnologie dovedită.

— Tu şi sora ta proveniți dintr-o familie ciudată, Shalla.

Ea îi zâmbi, cu dinții strălucind.

— Nu fi gelos.

Kell făcu un ultim reglaj la armă şi privi prin lunetă.

— Gata, Căpitane.

— De acum încolo, doar numere, *copii*, spuse *Face*. *Cinci*, tragi când vrei.

Kell apăsă încet pe trăgaci. Dispozitivul făcu un zgomot asemănător cu un strănut prelungit şi lansă o rachetă peste stradă; racheta târa în urma ei o frânghie de fibră neagră. Se auzi un zgomot slab de clinchet metalic în vârful clădirii *Binring*; apoi, un motor porni în armă şi întinse frânghia de fibră.

Shalla prinse două dispozitive de cablu: carcase de manşoane de care atârnau ghidoane.

— Şenilele sunt gata de plecare.

— Du-te. *Zece*, acoper-o.

Janson îşi scoase pistolul blaster şi ținti spre acoperişul îndepărtat. Pentru majoritatea oamenilor, asta ar fi fost considerată o lovitură dificilă cu un pistol – treizeci şi cinci sau mai mulți de metri în întuneric. Dar ceilalți *Spectre* ştiau că Janson era un trăgător expert cu pistolul.

Shalla apucă cu grijă ghidonul dispozitivului cu şenile şi se balansă deasupra spațiului gol. Cu agilitate, îşi ridică picioarele astfel încât genunchii să fie deasupra barelor celui de-al doilea dispozitiv. Apoi apăsă un buton de control de pe mânerele pe care le ținea în mână şi dispozitivul porni în viteză de-a lungul corzii, transportând-o pe acoperişul clădirii îndepărtate. Câteva clipe mai târziu, cele două dispozitive se întoarseră, dispozitivul de genunchi împingând dispozitivul de mână în fața lui.

Unul după altul, trecură dincolo, fiecare *Spectru* aşezându-se în poziție ghemuită pe acoperişul îndepărtat. Până când ajunse *Face*, la jumătatea grupului de *Spectre*, Lara, Shalla şi Kell examinaseră deja împrejurimile pentru a căuta zone de acces şi alți senzori. Şi găsiseră câteva chestii.

— Trape standard de acoperiş la anumite intervale, spuse Kell. Şi raze cu

infraroşu chiar acolo. Arătă cu degetul. Pe acoperişul de peste *Doi Nord-Vest.*

— Sunt şocat, spuse *Face*. Nu, serios.

— Va trebui să-i lăsăm La... lui *Doi* unul dintre seturile de ochelari în infraroşu pentru a putea trece prin raze.

— Dă-i-l pe al tău. Ne vom baza pe *Patru* şi pe setul ei când vom fi înăuntru.

După ce se adunară, *Face* îi ordonă lui Kell să dezactiveze securitatea celui mai apropiat acces la acoperişul adiacent lui *Doi Nord-Vest*. În câteva clipe, el ocoli sistemul de securitate de bază de acolo, iar Tyria conduse coborârea pe o scară de acces, cu *Face* şi Shalla în urma ei. Şi asta era deja o problemă. Încă de când Tyria indicase faptul că slabul ei control asupra Forței îi dăduse o oarecare perspectivă asupra a ceea ce se întâmpla la *Binring*, *Face* ştiu că trebuia să o pună în echipa de intruziune. Dar ea fusese inițial desemnată pentru a pune marcaje pe acoperiş. *Face* schimbase sarcinile ei cu cele ale Larei. Iar asta costase echipa de intruziune o parte din competența tehnică, Lara fiind mai pricepută la mecanisme decât Tyria. Kell, expertul în demolări, şi Shalla, expertul în informații, trebuiau acum să împartă o mare parte din munca de securitate de care s-ar fi ocupat Lara.

Schimbarea îi costase, de asemenea, o parte din încrederea în echipa lor de marcare a țintelor. Tyria era o mână destul de sigură pentru a se putea descurca cu partenerul ei temporar, Elassar, dar abilitățile Larei de a se descurca cu o persoană necunoscută precum noul pilot erau nedovedite.

Face ridică din umeri. Se făcuse deja. Nu avea niciun rost să se mai îngrijoreze.

* * *

Lara aşeză al patrulea emițător pe bariera până la genunchi, care servea drept avertisment inadecvat pentru oameni că nu trebuie să treacă peste margine şi să cadă de pe acoperiş. Îl activă şi urmări cum se execută autotestul. Apoi se îndepărtă de el, ghemuindu-se, ceea ce făcea ca oamenii de la nivelul străzii să o vadă mai greu.

Elassar era deja la patru metri mai în spate de margine, aşezat, băgând în gură ceva ce semăna suspect de mult cu o bomboană.

— Ai terminat? întrebă el.

— Nu chiar. Voi face o holofotografie a acoperişului şi a zonei înconjurătoare, apoi voi arăta pe ea unde se află indicatoarele şi voi transmite acest lucru *Vagabonzilor*. Asta le va oferi o referință vizuală care să însoțească citirile senzorilor. De ce nu te faci util? Sau porți ghinion?

El îi zâmbi, arătându-şi colții.

— Nu sunt ghinionist. Am făcut tot ce am putut pentru această misiune în materie de noroc. Am făcut toate farmecele pe care le-am putut folosi şi, spre deosebire de voi, m-am abținut să fac ceva ghinionist. Şi m-am făcut util. Am descoperit ceva.

Lara îşi pregăti holocamera, o ținu fixă în fața ochilor şi începu o întoarcere lentă şi atentă la 360 de grade. Odată ce holocamera specială de topografiere surprindea imaginea panoramică pe care o dorea, va putea să marcheze puncte pe imagine şi să introducă valori numerice legate de altitudinea relativă şi de distanța dintre ele. Apoi, computerul intern al dispozitivului ar genera o imagine proporțională corectă pe care orice computer de navigație, cum ar fi un astromec, ar putea să o

privească de la orice altitudine relativă.

— Ce ai aflat?

— Ei bine, întreaga rețea de raze infraroşii de pe *Doi Nord-Vest*. M-am uitat la ea prin ochelarii tăi infraroşii. Stâlpii din care ies razele sunt vechi de ani de zile. Sunt bine întrețînuți, dar au coroziune pe ei şi pot vedea unde unul dintre stâlpi a trebuit să fie îndreptat şi realiniat când a fost răsturnat sau ceva de genul acesta.

— Şi?

Lara îşi termină întoarcerea şi îngenunche cu holocamera. Pe ecranul încorporat al acesteia, expuse imaginea pe care tocmai o luase. Apoi glisă un stylus de pe partea laterală a dispozitivului şi începu să marcheze punctele de referință.

— Aşadar, suprafața acoperişului de acolo este nou-nouță. Nu este nou-nouță aici sau în oricare dintre locurile pe unde am mers, dar acolo este nou-nouță.

Lara îşi ridică privirea, brusc tulburată.

— Arată-mi.

Nu exista niciun indicator care să mercheze granița dintre *Doi Nord-Vest* şi *Trei Nord-Vest*, dar se opriră la un metru de primul stâlp despre care ştiau că adăposteşte dispozitivele cu infraroşu. Elassar îngenunche, iar Lara îi urmă exemplul.

— Vezi, aici, spuse Elassar. Întinse un deget până aproape de punctul protejat de infraroşu. O *cusătură*.

Lara nu putea vedea, aşa că riscă o clipă de iluminare cu bagheta luminoasă. Elassar avea dreptate: era o *cusătură*, dreaptă ca o rază laser, care trecea de-a lungul acoperişului, între cele două secțiuni ale clădirii. Era atât de subțire încât era aproape invizibilă chiar şi în lumină bună. Apoi opri bagheta.

— Deci materialul pentru acoperiş a fost aşezat pe secțiuni. Arată la fel ca acoperişul de aici.

— Da, aşa este. A fost călcat şi zgâriat mult, la fel ca şi acoperişul de aici. Dar miroase diferit. Mult mai ascuțit. E nou.

Lara suspină. Trebuia să fie o farsă a noului pilot. Dar, serviabilă, se aplecă în spate şi adulmecă acoperişul pe care mergeau. Mirosea slab a chimicale industriale. Apoi se aplecă în față şi mirosi din nou cealaltă secțiune. Mirosul era mai puternic, mai proaspăt. Îşi scoase vibrolama din teaca de la încheietura mâinii. Nu o porni. Săpă la *cusătura* dintre cele două secțiuni de acoperiş, făcând să se ridice noua secțiune. Era o masă gumoasă, adâncă de vreo doi centimetri, care se opunea eforturilor ei, dar în cele din urmă reuşi să ridice o fâşie din material. Elassar trase cu amabilitate de margine până când fu dezvăluită o jumătate de metru pătrat sau cam aşa ceva.

Partea inferioară a materialului era groasă, cu mici dispozitive circulare din metal strălucitor. Acestea erau distanțate la intervale de aproximativ opt centimetri şi conectate prin fire subțiri argintii.

— Senzori de presiune, spuse ea.

— Nu este nicio problemă, spuse Elassar. Niciunul dintre noi nu a mers pe ele. Şi nu am exercitat presiune pentru a-i declanşa.

— Nu asta este ideea. Au adăugat un strat suplimentar de securitate sub securitatea substanțială deja existentă, şi este de un tip diferit. Dacă au făcut asta în tot complexul, *Spectrele* ar putea demonta un strat, dar nu şi pe cel nou.

— Aşa că sună-i.

— Ceea ce probabil ne va da de gol prezența.

Suspină şi privi peste bulevard spre acoperişul unde se afla Donos. Nu-l putea vedea, dar îl auzise întorcându-se cu noul speeder în urmă cu câteva minute. Era atât de greu să lucreze cu alți oameni; în misiunile ei pentru Serviciile Secrete Imperiale, fusese mereu singură. Nu avea de cine să fie responsabilă.

Îşi deschise comunicatorul şi activă modul de bruiaj.

— *Doi* către *Trei*. Nu răspunde. Securitatea suplimentară de pe acoperiş sugerează că acest loc este pregătit pentru sosirea voastră. Verifică dacă există noi modificări în împrejurimi. *Doi*, terminat. Îşi luă holocamera şi se ridică. Să mergem.

* * *

— Semnal de comunicare, spuse un tehnician.

Vocea îi era nefiresc de stridentă.

Doctorul Gast clipi şi se uită în jur. Chiar adormise. *Plictiseala şi lipsa oricărei ocupații decente îți fac asta,* gândi ea, cu *vocea* irascibilă chiar şi atunci când se exprima doar în propria-i minte.

Camera de control era de un alb antiseptic, mai puțin acolo unde podeaua şi pereții erau marcați de urme negre şi urme rezultate din graba cu care fuseseră asamblate unele dintre acele echipamente. Cei patru pereți erau ocupați de bănci de terminale, fiecare dintre ele fiind dedicat unei zone de acoperire sau unei funcții diferite. Şase pe fiecare perete, douăzeci şi patru în total, ocupate la fiecare oră din zi, şi neavând nimic de raportat vreodată, cu excepția unui reparator ocazional care lucra la o secțiune adiacentă a acoperişului sau a unei păsări care ateriza pe acoperişul zonei protejate. Până acum, poate.

Consola lui Gast era un cerc aproape complet de terminale şi comenzi, cu scaunul ei în centru. Se învârti leneşă până când putu să privească spatele tehnicianului care vorbise.

— Să ascultăm, spusă ea.

— Este criptat, doamnă Doctor.

— Descifrează-l. De unde vine?

— Am asta.

Vocea era a unui alt tehnician. Nu se deranjă să aştepte permisiunea; făcu legătura holocamerei sale de vizualizare cu unul dintre terminalele lui Gast. Îi plăcea asta. *Inițiativă.* Care dintre ei era? Era Drufeys, cel slab cu ochii leneşi.

Holocamera era o unitate cu infraroşu. Era o imagine statică a acoperişului şi arăta două siluete roşii neclare, un bărbat şi o femeie, care se deplasau de-a lungul acoperişului. *Departe* de zona protejată. Gast se încruntă. Asta era dezamăgitor. Oare recunoscuseră prima linie de securitate şi se hotărâseră să fugă?

Se întoarse spre consola unde se afla noul ei specialist în informații, un om împrumutat de la Lordul Războinic Zsinj.

— Căpitane Netbers, ce fac?

Netbers se ridică şi se apropie de ea. Era un bărbat uriaş, înalt de peste doi metri, cu o musculatură care sugera că petrecea mai mult timp îmbunătățindu-şi-o decât dormind. Păcat că era atât de urât. Era în mod evident un luptător, arătând de parcă ar fi adormit într-o uşă automată şi aceasta i s-ar fi închis peste față o după-amiază întreagă. Dar ochii de sub părul castaniu ciufulit erau întunecați şi inteligenți. Când vorbi, vocea îi era gravă şi răguşită.

— Au văzut perimetrul de securitate.

— Şi asta i-a speriat?

El zâmbi, iar dinţii îi erau normali. Ea se îndoia cumva că erau cei originali.

— Nu, spuse el. Transmisia aceea de comunicaţii a fost una prin care îi informau pe ceilalţi membri ai echipei lor. Se depărtează în caz că am prins semnalul.

— Nu am văzut niciun semn de alţi intruşi.

— O vom face.

Ea se întoarse spre Drufeys.

— Monitorizează-le progresul. Când se vor opri, pune o echipă din trupele de şoc să stea la distanţă mică de ei.

— Da, doamnă Doctor.

Îşi înăbuşi emoţia care se ridica în ea şi se întoarse spre Netbers.

— Am sentimentul că va fi distractiv, Căpitane. Este distractiv de obicei?

El aprobă din cap.

* * *

Kell înjură şi îşi împinse capul mai adânc în trapa de acces. Era agăţat de nişte trepte metalice solide în puţul turboliftului, la un etaj sub nivelul străzii, luminat doar de bagheta luminoasă ţinută de Shalla, care stătea pe aceeaşi treaptă ca şi el şi îl ajuta să se sprijine în timp ce lucra. Panoul pe care îl investiga Kell se deschidea într-un labirint de fire şi circuite, şi numai capul lui lipsea din acea pădure de echipamente.

— Dă-mi mai multă lumină.

Shalla se aplecă mai aproape pentru a se supune, trecându-şi mâna şi bagheta luminoasă prin puzderia de cabluri. Îi putea vedea gâtul îndoit în timp ce se uita în jur. În cele din urmă, Kell se retrase – încet, pentru a nu o împinge pe Shalla de pe poziţia ei. Se răsuci să se uite peste umăr la ceilalţi poliţi *Spectre*, adunaţi în uşa deschisă a turboliftului din spatele lui.

— *Doi* are dreptate. Sunt cabluri noi peste tot. Dacă am fi coborât şi am fi dezactivat monitoarele de pe panoul dintre puţurile lifturilor, am fi declanşat o altă alarmă.

— Poţi să dezactivezi alarma aia? întrebă *Face*.

Kell se gândi. Shalla ştia că asta nu era chiar specialitatea lui. Spusese deja că era norocos că se descurcase atât de bine în această misiune.

— Poate, spuse el. Dar nu pot fi sigur că am identificat toată securitatea de la acel punct de intrare. Cred că, în schimb, trebuie să trecem printr-un punct care nu reprezintă o cale normală de intrare.

— Cum ar fi unde?

— Aici. Făcu un gest spre perdeaua de cabluri. Dincolo de acest cuib, avem un panou de metal nituit între noi şi puţul liftului de la *Doi Nord-Vest*. Dar nu este de calitatea unei armuri. Eu votez să tăiem prin el şi să coborâm.

— Fă-o.

Kell îşi scoase vibrolama şi o porni.

* * *

Se aflau la trei metri de fundul puțului când Kell observă trapa de acces pe care ar fi trebuit să o folosească dacă nu şi-ar fi schimbat planurile.

— *Nouă*, din nou indicatorul?

O simți pe Shalla cotrobăind în buzunarul de sus al pachetului său de demolări. Apoi îi înmână dispozitivul senzorial pe care trebuise să-l folosească de atâtea ori în seara aceea. Acesta citea curenții electrici şi era de o utilitate vitală pentru mecanici şi experții în demolări, două categorii în care se încadra Kell.

Îndreptă aparatul spre panou şi îl mătură pe toată partea de jos a puțului. Înregistră o cantitate considerabilă de curent electric care trecea dincolo de panou, deloc surprizător, şi de-a lungul fantei încastrate folosite de maşinile turboliftturilor de acest fel pentru a-şi dobândi energia. De asemenea, pe peretele opus panoului, chiar deasupra uşii de la ieşirea din puțul liftului, era un vârf suspect de activitate. Îi trebuiră câteva clipe pentru a identifica depresiunea semisferică, nu mai mare decât capătul degetului mare, în metalul de deasupra uşii.

— Nişă pentru holocameră, spuse el. Dar este setată să supravegheze panoul. Dacă trecem pe partea cealaltă a uşii şi ne lăsăm pe lângă el, nu ar trebui să ne vadă.

— Nu există trepte acolo, *Cinci*, spuse *Face*.

— Oh, bine. Cred că mergem acasă în schimb.

Kell o puse pe Shalla să bage manometrul înapoi în rucsac. Verifică să se asigure că rucsacul şi celelalte echipamente erau în siguranță. Apoi dădu drumul treptei de care se ținea şi sări peste puțul turboliftului, lovindu-se de peretele îndepărtat ca un personaj de holocomedie. Căzu ultimii trei metri până la fundul din duracretă al puțului, corpul său mare suportând cu uşurință şocul aterizării. Făcu un gest către camarazii săi, ca şi cum ar fi vrut să spună: *Simplu.*

Îl văzu pe *Face* clătinând din cap cu părere de rău. Unul câte unul îi urmară exemplul. Îi prinse pe jumătate pe fiecare dintre ei, încetinindu-le fracționat coborârea, apoi se apucă să lucreze la securitatea minimă a uşii turboliftului.

* * *

Holurile erau goale, sanitare, încă mirosind slab a ceva antiseptic. Luminile erau aprinse la jumătate de intensitate, ceea ce făcea ca până şi albul pereților şi al podelei să pară întunecat. Tot ceea ce auzeau *Spectrele* era zumzetul îndepărtat al maşinilor care mişcau aerul şi proprii lor paşi slabi.

Lui *Face* nu îi plăcu. Părea abandonată, iar o unitate goală nu le-ar fi dezvăluit niciun secret. De asemenea, părea cumva greşit. Aruncă o privire spre Tyria pentru a-i evalua răspunsul – poate că abilitățile ei în Forță, oricât de slabe sau neregulate, îi vor spune ceva. Dar nu putea să-i citească fața; la comanda lui, toți membrii *Spectre*, acum că se deplasau în ceea ce ar fi trebuit să fie zone populate, purtau măşti negre de pânză care le acopereau totul în afară de ochi şi gură. Toți în afară de *Piggy*, adică. Nicio mască nu-i putea ascunde specia şi doar un singur membru al speciei sale ar fi călătorit în acest fel cu o unitate de comando.

— Cunosc acest etaj, spuse *Piggy*. Atât vocea lui reală, cât şi cea mecanică erau modulate atât de jos, încât *Face* abia le putu auzi. Acesta era al treilea din patru etaje. Am coborât aici doar atunci când am fost răniți. Secția de bacta era

chiar…

Arătă cu degetul spre o secțiune goală de perete din dreapta lui şi se opri.

— Chiar unde, *Opt*? întrebă *Face*.

— Pe acest hol.

— Ăsta e un zid.

— Ştiu.

Piggy se apropie de perete şi îl privi cu mare atenție. Apoi se apleca să se uite la podeaua de sub el. Când se întoarse spre Kell, expresia lui, în măsura în care *Face* putea citi expresiile Gamorreene, era confuză.

Kell îşi îndreptă cu amabilitate detectorul de curent electric spre acea secțiune de perete, agitându-l încet.

— Nu este nimic care să sugereze vreun fel de mecanism de uşă. Există o activitate electrică slabă dincolo, dar nu imediat dincolo. Câțiva metri, cred, şi niciun curent electric puternic.

— Uzura de pe podea nu arată că s-a întâmplat ceva pe holul de aici, *Opt*, spuse Tyria. Iar podeaua arată ca şi cum ar fi trecut prin mai mulți ani de uzură.

— Da, spuse *Piggy*. Dar se holba în continuare la perete ca şi cum l-ar fi acuzat că minte. Au luat podeaua din altă parte şi au adus-o aici ca să ascundă înşelăciunea.

— În regulă, spuse *Face*. Dar chiar şi aşa, singurul lucru pe acest hol era o secție bacta, corect?

— Corect.

— O să verificăm dacă nu găsim nimic în altă parte. Să ne uităm la ceea ce nu ai apucat să vezi până acum. Bine?

Piggy aprobă din cap.

Continuară să meargă prin sala principală, singura sală, până la capătul ei. În stânga era o uşă dublă mare care dădea într-o cameră circulară plină de panouri de echipamente, console şi terminale dispuse în cerc în jurul unui tip de scaun mare. Scaunul era în mod evident destinat uzului medical; avea suporturi pentru a se potrivi în jurul încheieturii mâinii şi gleznei şi era plin de echipamente – injectoare, ecrane de vizualizare, rafturi pline cu sticle.

— Cunosc acel scaun, spuse *Piggy*. Acolo ne făceau injecțiile. Şi analize. Dar era la un etaj mai sus.

— Uşa este liberă, spuse Kell. Nu sunt măsuri de securitate nejustificate. Să o deschid?

— Ai spus trei din patru, zise *Face*. Acesta a fost al treilea etaj din patru. Ai vrut să spui două deasupra acestuia şi unul dedesubt?

Piggy aprobă din cap.

— Cum ai ajuns la etajul patru?

— Lângă turbolift.

Apoi *Piggy* se încruntă şi privi înapoi pe coridor, spre uşa turboliftului.

— Dar turboliftul se termină la acest etaj, spuse *Face*. Mai jos era duracretă.

— A fost o duracretă foarte curată, zise Shalla. Fără pete de ulei. M-am gândit că era ciudat. Dar totul aici a fost atât de curat încât părea în concordanță cu restul.

— Evident, a fost ceva nou, zise *Face*. Au blocat etajul patru. Mă întreb de ce?

Ceilalți ridicară din umeri. Tyria îi aruncă doar o privire de genul *mă simt aiurea în legătură cu asta.*

— Putem pleca acum, spuse Shalla.

— Nu există date fără riscuri, spuse *Face*, aşa cum obişnuia să spună unul dintre instructorii mei. Întotdeauna am vrut să-l împuşc pentru asta. În regulă, *Cinci*, să intrăm.

Kell declanşă controlul uşii. Uşile duble se deschiseră şi *Spectrele* intrară, cu blasterele ridicate, acoperind ambele părţi ale uşii.

* * *

— Doamnă Doctor? spuse un alt tehnician. Sunt în Prima Cameră.

Transmise imaginile din holocameră către unul dintre terminalele ei.

Gast se uită la ecran şi se încruntă.

— Au trecut de perimetrul nostru exterior.

Netbers se aplecă peste umărul ei.

— Sunt destul de buni. Dar sunt aici. Deci sunt morţi.

— Alertează-ţi trupele de şoc, zise Gast, apoi dădu comenzi celorlalţi. Pregătiţi a Doua Cameră. Activaţi bruiajul comunicaţiilor imediat ce este deschisă uşa celei de-a doua camere. Nu, aşteptaţi. Alertează cealaltă echipă de trupe de şoc să îi prindă pe intruşii de pe acoperiş, *apoi* activează bruiajul comunicaţiilor de îndată ce se deschide cea de-a Doua Cameră.

Se încruntă, supărată pe ea însăşi pentru greşeala ei.

— Începi să te obişnuieşti, spuse Netbers.

* * *

Kell le făcu semn celorlalţi cu mâna. Pereţii şi tavanul nu ofereau niciun circuit care să sugereze o securitate suplimentară. Dia şi Shalla acoperiră uşa cu blasterele lor. Ceilalţi se uitară la echipamentul din cameră.

— Nu am fost niciodată aici, spuse *Piggy*. Nu ştiu ce era în camera asta. Scaunul nu era aici. Scaunul era la un etaj mai sus, unde se făceau multe teste. Am rezolvat probleme de matematică în acel scaun în timp ce eram drogat sau în timp ce eram electrocutat.

— Încântător, spuse *Face*.

— E ceva îngrozitor în camera asta, zise Tyria. Nu chiar în cameră. În apropiere.

— Aceasta este o unitate de joc, spuse Kell. Era într-un genunchi şi se uita cu atenţie la una dintre piesele de echipament din jurul scaunului. Masa în sine a fost scoasă şi unitatea a fost revopsită.

— Deci transmite prin ecranul de pe scaun? întrebă *Face*.

— Poate. Kell privi unitatea, nedumerit. Nu pare să fie fixată, dar e alimentată.

— Această maşină spală hainele. *Runt* se uita cu aceeaşi concentrare la un cub de metal gri-argintiu de două treimi din înălţimea unui om. Aveau una asemănătoare pe nava *Sungrass*.

Kell îşi flutură detectorul de curent spre dispozitivul lui *Runt*, apoi spre podeaua din jurul acestuia.

— Este autoalimentat. Ca şi masa de joc. Este alimentat cu baterii sau ceva de genul ăsta.

— De ce? întrebă *Face*.

Se uită la *Piggy*, dar Gamorreanul se uită în gol la el.

* * *

— Transferați controlul către terminalul meu, spuse Gast.

Apoi surprinse privirea rănită de pe fața lui Drufeys şi cedă.

— Oh, foarte bine, fă-o tu.

Drufeys se lumină la față şi apăsă un buton de pe consola sa.

* * *

Face simți cum podeaua cedează sub el. În jurul lui, *Spectrele* şi echipamentele căzură. Era întuneric şi căldură sub el. Când ateriză, încercă să se rostogolească şi să absoarbă o parte din şocul impactului, dar făcu o treabă proastă şi ateriză pe piept, cu aerul scos din el. Simți ceva greu şi ascuțit izbindu-se de spatele lui şi mârâi din cauza loviturii. Se auziră strigăte şi zgomote de prăbuşire în jurul lui.

Stângaci, se rostogoli pe spate. Podeaua camerei de deasupra se despicase pe mijloc. Balamalele de o parte şi de alta îi permiseră să se deschidă ca o uşă, lăsându-i să cadă pentru ceea ce părea a fi o distanță de şase sau şapte metri.

Şi acum trupele de şoc se aliniau la marginile camerei de deasupra, îndreptându-şi blasterele spre *Spectre*.

— Aruncați echipamentul de demolare sau deschidem focul, strigă unul dintre ei.

Face se uită în jur. *Spectrele* nu erau în stare să reziste. Doar Kell şi Shalla erau deja în picioare. Dincolo de Kell, *Runt* era nemişcat, aparent inconştient. Lângă el, cu o maşinărie în spate, era un alt *Spectru* căzut…

— Dia!

Face se ridică brusc în picioare, în ciuda durerii. Îngenunche lângă Dia, văzu imediat că era inconştientă, cu brațul ei stâng aşezat într-un unghi care nu era corect. Dar încă mai respira.

— Geanta de demolare, repetă soldatul. Sau sunteți morți cu toții.

Face îi captă atenția lui Kell şi aprobă din cap.

Dar Kell se întoarse spre Shalla şi îi spuse:

— Fă ce ți se spune, *Demolări*.

Shalla nu ezită. Îşi scoase propriul rucsac, în care se aflau ochelarii în infraroşu, baghetele luminoase de rezervă şi mâncarea conservată. Îl învârti de capătul curelelor şi îl aruncă în sus, spre soldații de deasupra. Vorbitorul prinse geanta. El şi ceilalți se retraseră, iar tavanul începu să se închidă.

— Ce faci? întrebă *Face*. În treizeci de secunde îşi vor da seama că am mințit. Vor deschide iar uşa şi vor începe să tragă.

— În treizeci de secunde ar trebui să fim morți, spuse Kell. Îşi scoase propriul rucsac şi scotoci în conținutul acestuia. Aruncă o privire în jur, *Unu*. Ştii ce este locul ăsta?

Face se forță să îşi întoarcă privirea de la Dia. Podeaua era un fel de grilaj. Părea să fie continuu, nu alcătuit pe secțiuni, şi era suficient de rezistent pentru a nu se îndoi sub greutatea *Spectrelor* şi a întregului echipament din camera de

deasupra. Pereții erau grei, din metal întunecat, cu o grilă strânsă de duze care ieşeau din ei.

În timp ce se uita, grilajul podelei de lângă pereți începu să strălucească în roşu. Roşeața se răspândi spre centrul camerei într-un ritm rapid. Căldura de la porțiunile incandescente ale grătarului îi lovi pe *Face* şi pe ceilalți piloți *Spectre*.

— Aici se ard materialele organice, spuse *Piggy*. Se ridică cu greu în picioare, ținându-se de o parte. Este un incinerator.

* * *

Lara îngenunchease şi se frământa. Încă nu exista niciun fel de comunicare din partea echipei. Bineînțeles, trebuiau să mențină transmisiunile de comunicații la minimum. Dar voia să ştie ce se întâmpla acolo jos. Nu o ajuta faptul că Elassar era atât de calm. Pilotul Devaronian junior se întinsese pe spate, admirând stelele.

— O stea căzătoare! şopti el. Asta înseamnă noroc.

— Mai este noroc dacă este unul dintre asteroizii pe care i-am aruncat în atmosferă ca acoperire? întrebă Lara.

— Nu ştiu, se încruntă el, gândindu-se.

La şaizeci de metri distanță, se auzi un zgomot metalic teribil şi două bucăți de acoperiş cu balamale se deschiseră brusc. Un turbolift cu laturile deschise se ridică la vedere. Duzina de soldați din el săriră afară, întorcându-se spre Lara şi Elassar.

— Cred că nu, acceptă Elassar.

* * *

Face o ridică pe Dia, cât se poate de atent la brațul ei rupt.

— Îmi pare rău că am spus ceva, *Cinci*. Scoate-ne de aici.

Kell îşi strecură geanta înapoi pe un umăr. Ținea două încărcături, câte una în fiecare mână. Băgă una într-un buzunar şi apăsă ceva în tastatura celeilalte.

Tyria țopăi pe o piesă de echipament metalic în timp ce roşeața podelei se apropia de picioarele ei. Îşi dăduse jos masca de pe față. Ceilalți piloți *Spectre* începură să-i urmeze exemplul. *Face* putu vedea că deja transpirau abundent. La fel şi el, dar, aşa împovărat cum era, nu putea face nimic în privința asta.

— Şi dacă au sigilat camera magnetic? spuse Tyria.

— N-au făcut-o, zise *Face*. Dacă ar fi fost, nu s-ar fi deranjat să ia explozibilii.

— *Unu*? spuse Kell.

— Ce este?

— Unde să pun asta?

— Foloseşte cea mai bună presupunere a ta. Tu eşti expertul în demolări. Dar la adâncimea asta, s-ar putea să avem piatră şi pământ din toate părțile.

— Arhitectura Imperială este destul de conservatoare, spuse Kell. Un etaj seamănă adesea cu altul. Ceea ce înseamnă că sala principală de deasupra poate fi o paralelă a acestui etaj. Care este… unde?

Se uită în jur cu privirea pierdută. În timpul căderii şi al dezorientării ulterioare a *Spectrelor*, pierduse urma direcțiilor. *Piggy* arătă cu degetul spre un perete, apoi îl smulse pe *Runt* înainte să ajungă la el căldura din grilajul podelei. Pilotul Thakwaash părea amețit, dar mobil.

Flacările izbucniră din fiecare duză de-a lungul pereților camerei. Nu aveau mai mult de o jumătate de metru în lungime, dar temperatura din încăpere crescu instantaneu. Mai mulți piloți *Spectre* înjurară şi tresăriră toți din cauza noii călduri.

— Trei secunde, spuse Kell. Găsiți un adăpost.

Aruncă pachetul spre un perete şi se ghemui în spatele uneia dintre lăzile metalice de echipamente false de laborator. *Face* îi urmă exemplul. Simți cum grătarul podelei începea să îl ardă prin pantofi în momentul în care intrară în contact. Se ghemui şi se sprijini de scaunul de experimente, ținându-l între el şi încărcătura explozivă, încercând să împiedice membrele Diei să atingă podeaua.

* * *

La un etaj mai sus, un soldat de trupele de şoc deschise rucsacul Shallei şi extrase un tub de nutrienți procesați. Scotoci restul conținutului rucsacului, apoi îi întinse tubul de nutrienți Comandantului său pentru inspecție.

— Oh, nu, spuse Comandantul.

Capitolul 6

— Nu eram prea sigur de această idee cu crematoriul, spuse Netbers. Dar trebuie să recunosc că se pare că a ieşit destul de bine. Deşi Lordul Războinic ar fi preferat un suvenir mai bun decât câteva kilograme de cenuşă.

Doctorul Gast aprobă din cap.

— Dar cred că va fi mulţumit că nu au murit pur şi simplu, ci că au murit foarte, foarte dureros.

— Adevărat.

Clădirea se zgudui şi sunetul unei detonări înăbuşite ajunse până la ei. Tehnicienii săriră în sus şi se uitară în jur ca şi cum nu s-ar fi hotărât dacă să se protejeze sau nu în cadrul uşilor.

Netbers suspină.

— Nu e bine, spuse el. O să conduc trupele până la nivelul crematoriului.

Gast se ridică în picioare.

— Vin cu tine. Vei avea nevoie de mine pentru a avea acces la toate nivelurile.

— Haideţi.

* * *

Explozia lovi înainte ca *Face* să o audă, înainte ca el să o înţeleagă. Tot ce ştia era că ceva tare – cadrul scaunului de experiment – îl lovi în spate şi îl propulsă în faţă, aruncându-l odată cu Dia spre podeaua şi peretele în flăcări. Se rostogoli odată cu impactul, încercând să o împiedice pe Dia să intre în contact cu grila incandescentă a podelei. Reuşi. Umărul său lovi grila şi simţi cum podeaua îl arde prin tunica uşoară, marcându-l. Continuă rostogolirea şi senzaţia de arsură îi sfâşie spatele, trecând peste fese. Avea şi o arsură în gât. Trebuie să fi fost de la ţipătul lui. Se simţea ca şi cum spatele îi fusese complet smuls, dezvăluind oasele şi sângele pentru ca să vadă toată lumea. Aproape că renunţă, deoarece durerea îi spunea corpului să se strângă într-un ghem şi să stea acolo până când va muri, dar simţi cum călcâiele sale ating podeaua şi se ridică, instinctul şi adrenalina dându-i energia necesară pentru a continua să se mişte. Se întoarse spre sursa exploziei. Flăcările de pe pereţi creşteau, extinzându-se spre el, dar în centrul lor era un alt fel de lumină – albă, nu roşie. Se năpusti spre ea, căpătând viteză. Era acolo, în mintea lui, o imagine absurdă – vizita lui din copilărie la o arenă de pe Coruscant, unde animale de pe toate planetele galaxiei făceau trucuri pentru a distra lumea. Unul dintre aceste trucuri era săritul prin cercuri şi cadre de foc. Acum o făcea chiar el.

Grilajul podelei dispăru cu doi paşi înainte, sfârşind într-o margine spartă de metal roşu strălucitor. Sări peste margine în golul alb de dincolo... Şi lovi ceva. Dur, alb, rece. Ricoşă şi ateriză pe spate. Şi acolo îl lovi durerea provocată de arsurile sale. Spatele i se arcui şi ţipă. Trupul nu-l mai asculta, făcându-l doar să se contorsioneze şi să strige. Nici măcar nu putu să se uite în jos pentru a vedea dacă Dia încă era cu el, dacă reuşise să o scoată din acel infern pe femeia pe care o iubea.

* * *

Lara îşi scoase pistolul blaster şi trase. Prima ei lovitură rată valul de soldaţi din trupele de şoc din faţă, dar le opri progresul – majoritatea căzură sau derapară în spatele antenelor, echipamentelor de aer condiţionat şi a altor echipamente de pe acoperiş. Primul dintre ei ripostă la foc şi Lara îşi dădu seama destul de târziu că nu avea nicio acoperire în faţa ei.

Elassar îşi scoase blasterul, ţinându-l cu amândouă mâinile. Trase, sfâşiind fără folos în partea laterală a carcasei metalice dintre el şi ţinta sa. Lara îi apucă tunica de umăr şi îl trase spre o altă carcasă metalică.

Se ascunseră în spatele unei cutii de echipament de mărimea unei navete şi auziră împuşcăturile de blaster din partea cealaltă.

— Avem probleme, spuse Lara.

— Adevărat. Să-i atac şi să-i elimin pentru tine?

— Oh, dacă tu crezi că poţi, ar fi foarte frumos din partea ta.

Lara se ridică rapid, trase şi fu răsplătită cu imaginea unei perechi de soldaţi din trupele de şoc care se ascunseră în spatele unui adăpost.

— Voi ajuta şi eu, spuse ea. Voi chema trupele.

— S-a făcut.

Lara îşi scoase comunicatorul.

— *Spectru Doi* către *Liderul Vagabond*. Urgenţă. Urgenţă. Mă auziţi?

Singurul răspuns fu un şuierat de electricitate statică.

* * *

Face se forţă să se uite în jur. Se afla într-un hol. Acolo, în dreapta lui, se afla Dia. Se mişca, cu ochii pe jumătate deschişi. Dincolo de ea era o gaură zimţată într-un perete alb, cândva imaculat. Avea un diametru de trei sau patru metri, începând de la înălţimea genunchilor şi continuând până în tavan, şi era plină de flăcări. Căldura se rostogolea din ea, ca un vânt constant dintr-un iad.

Din foc ieşi Wes Janson, izbindu-se de acelaşi zid de care trebuie să se fi lovit *Face*, dar îşi păstră echilibrul când ateriză. Umărul drept şi spatele îi erau în flăcări. Căzu imediat pe podea şi se rostogoli, lovind flăcările cu mâna.

Apoi veni Tyria. Ateriză în faţa zidului, cu puşca blaster în mână. Dreaptă ca o eroină dintr-o holodramă de acţiune, mătură în dreapta şi în stânga holului cu puşca. Nu era niciun semn de foc pe ea, nici măcar de arsură.

Ieşiseră patru. Mai erau patru. *Face* se ridică în picioare, lăsând-o pe Dia acolo unde zăcea pentru moment. Era sânge peste tot pe podeaua unde căzuse. Decise să nu se gândească la asta pentru moment. Sau la durere... Înjură şi îşi scoase pistolul blaster, apoi se aplecă şi începu să o tragă pe Dia din calea *Spectrelor* care veneau.

Câteva secunde mai târziu, Kell ateriză în locul în care tocmai fusese el. Părul îi era carbonizat şi sprâncenele îi dispăruseră, pârlite. Avea dungi de arsură pe piept, dungi identice cu cele de pe podeaua crematoriului – şi nu numai pe piept. Palmele şi degetele îi erau şi ele negre, cu pete roşii din cauza urmelor şi tremurau necontrolat.

Piggy ieşi din infern şi se izbi de perete. Ricoşă şi căzu pe podea, deasupra petei de sânge a lui *Face*. O fracţiune de secundă mai târziu, Shalla ateriză deasupra lui. Era în flăcări şi avea dungi de arsură de-a lungul părţii drepte, de la axilă până

la genunchi, şi țipă în timp ce se rostogolea pentru a stinge flăcările. *Piggy* o plesni, încercând să o ajute.

Şapte din opt. *Spectrele* se priviră unii pe alții în timp ce, în starea lor de durere şi de distragere a atenției, încercau să calculeze cine lipseşte.

— Oh, nu, spuse Kell. *Runt*...

Apoi *Runt* fu printre ei, cu pieptul şi partea stângă complet cuprinse de flăcări, iar blana i se înnegrea în timp ce alimenta focul. Ateriză în genunchi deasupra lui *Piggy*, urlând de durere, legănându-şi brațele ca şi cum ar fi vrut să lovească duşmanul care îl ardea. Kell se repezi la *Runt*, într-un placaj care îl luă de deasupra Gamorreanului. *Piggy* se ridică în picioare şi sări asupra lui *Runt*, lovind peticele de flacări pe care corpul său corpolent nu le putea înăbuşi. Rămaseră acolo respirând pentru o clipă.

Apoi *Face* se îndreptă, în ciuda a ceea ce îl costă agonia de pe spate. Când vorbi, constată că vocea îi scârțâia de durere şi de efort.

— Să ne mişcăm, spuse el. Trebuie să existe panouri de acces sau scări lângă locul unde era turboliftul. Mai întâi, deschideți comunicațiile cu cealaltă echipă şi cu *Vagabonzii.*

Janson luă pachetul de comunicații din spatele lui *Runt.* Din fericire, unitatea din interior, deşi înnegrită pe o parte, era funcțională. Probabil.

— Nu primesc decât şuierături, spuse Janson ridicând privirea din ea. Poate că se datorează faptului că suntem prea în adânc, dar cred că suntem bruiați.

Face aprobă din cap.

— Aşa se pare. În regulă, mergem. *Zece*, tu iei conducerea. *Patru*, ariergarda.

Janson şi Tyria aprobară din cap în semn că îşi acceptau sarcinile respective.

Shalla o puse pe Dia în picioare şi îi aranjă rapid o atelă pentru braț. Dia părea încă amețită, dar reuşi să îi atragă atenția lui *Face* şi îi aruncă o privire care spunea că era acolo, că era funcțională. Nu fu timp pentru ca ei să schimbe şi altceva.

Piggy încercă să-l tragă pe *Runt* în picioare, dar pilotul Thakwaash îi scutură mâna şi se ridică singur. Era un dezastru, o mare parte din partea superioară a corpului fiind marcată de blana înnegrită de flăcări, iar ochii îi erau mari şi intenşi.

Face ştia cum se simte. Nu era doar durere. Mânia înflorise în el ca un nor exploziv de la o torpilă protonică.

— *Spectre*, spuse el, nu mai există reguli. Fără milă. Distrugeți tot ce apare între noi şi casă.

Din privirile lor, ştia că nu ar fi acceptat niciun alt ordin.

* * *

Lara mai riscă o privire peste umăr. Cea mai apropiată cale de scăpare era marginea acoperişului, la vreo treizeci de metri în spate. Dar ei se aflau în spatele ultimului adăpost până la margine. Dacă se ridicau să fugă, ar fi fost ucişi.

— Cred că suntem terminați, spuse ea.

Elassar clătină din cap.

— Nu. Astăzi e o zi norocoasă. Am calculat-o înainte să pornim în misiune.

— Ah. Ți-ai amintit să-ți inviți norocul? Sau este în patul lui pe *Mon Remonda*?

Lara sări în sus pentru a încerca o altă lovitură. O rafală de laser, de un roşu strălucitor, fulgeră din depărtare. Lovi în spatele adăpostului de echipamente în care

trăgea Lara, şi îl lovi pe unul dintre soldaţii de acolo, aruncându-l în lateral, şi lăsându-i corpul carbonizat şi fumegând la vedere pe acoperiş.

Elassar îi aruncă un rânjet exasperant.

— Norocul meu este prietenul tău. Scuză-mă.

Se aplecă în dreapta carcasei care îl proteja.

Lara şi Elassar aveau inamicii drept în faţă, iar Donos cu puşca sa cu lunetă era peste drum, în stânga lor. Asta însemna că trupele din apropierea *Spectrelor* puteau fi protejate de Lara şi Elassar sau de Donos, dar nu din amândouă părţile. Lara văzu cum soldaţii se luptau să se pună la adăpost de arma mai puternică a lui Donos... şi, de îndată ce se mişcară de lângă adăpostul lor, Elassar deschise focul, doborând unul, doi, trei dintre ei înainte ca restul să realizeze întreaga amploare a situaţiei lor.

Lara se pregăti să apară pentru un nou schimb de lovituri. Ştia că trupele aveau doar câteva opţiuni. Puteau să se retragă până când se puteau adăposti între ei şi ambele grupuri de *Spectre*, sau puteau să elimine una dintre direcţiile de foc ale inamicului... ceea ce probabil însemna să îi atace pe ea şi pe Elassar.

Soldaţii se ridicară şi atacară, răcnind în timp ce o făceau. Lara se ridică pe jumătate şi deschise focul.

* * *

Tehnicianul Drufeys, aflat acum în scaunul de comandă din sala de control, urmărea evenimentele de pe acoperiş. Dintre cei opt soldaţi care se ridicaseră pentru a ataca cele două *Spectre* care se vedeau, patru erau acum la pământ, doi doborâţi de pistoalele blaster, iar alţi doi de lunetist. Ceilalţi patru se retrăgeau rapid.

— Asta nu merge bine, spuse el. Sună la baza Argenhald şi cere-le să trimită câteva nave de luptă TIE. Dă-le poziţia aproximativă a lunetistului.

Tehnicianul căruia i se adresase, specialistul în comunicaţii, spuse:

— Încă mai avem bruiaje.

— Foloseşte un comunicator fix, prostule.

— Nu trebuie să-mi spui că sunt prost.

— Ba da, chiar trebuie să o fac. Treci la treabă.

Drufeys se aşeză din nou pe scaun. Îi plăcea cum se simţea. Păcat că această facilitate era închisă. Dar poate că, dacă dădea dovadă de suficientă competenţă, ar fi găsit o sarcină pe lângă Lordul Războinic Zsinj. Zâmbi. Îi plăcea acea idee.

* * *

Spectrele puteau vedea vechile uşi ale turboliftului, la mai puţin de treizeci de metri şi puteau vedea cum acestea fuseseră sudate cu laser, când se deschise brusc o uşă laterală şi soldaţii din trupele de şoc începură să se reverse în sală. Soldaţii erau însoţiţi de un ofiţer fără armură şi o femeie în civil.

— Înapoi! strigă *Face*. Trebuie să...

Voia să spună *ne retragem*. Trebuiau să se retragă şi să se îndepărteze de forţa inamică superioară numeric – şi nevătămată. Dar apoi se întâmplă. *Face* îl recunoscu pe bărbatul mare în costumul de Căpitan Imperial. Cu câteva săptămâni în urmă, deghizat în Generalul Kargin al *Şoimilor*, *Face* o văzuse pe Shalla, deghizată

în Qatya Nassin, cum îl învinețise pe bărbatul cel mare într-un test de arte marțiale.

Şi acum văzu recunoaşterea din ochii Căpitanului. N-ar fi putut să-l recunoască pe el; *Face* purta machiajul de victimă a arsurilor, menit să-i facă stomacul să se întoarcă pe dos. În schimb, o văzuse pe Qatya Nassin în Shalla, recunoscând-o în ciuda machiajului pe care îl purtase în acel moment.

Shalla îl atacă pe bărbatul cel mare şi pe cei o duzină şi mai mulți de soldați din trupele de şoc care se înghesuiau acum în sală. Intenția ei era mult prea evidentă: să-l ucidă pe Căpitanul cel mare pentru ca acesta să nu poată raporta că un membru al *Escadrilei Spectru* fusese cu *Liliecii-Şoim.*

O să se lase ucisă, gândi *Face. Şi noi la fel.*

Şi atunci îşi termină comanda.

— Atacați!

* * *

Wes Janson se puse în mişcare şi atacă în urma Shallei, luând partea stângă a holului, în timp ce ea alerga pe partea dreaptă. Nu mai avea nicio glumă de spus acum. Putea oferi doar una dintre celelalte abilități ale sale, una care îl putea face inapt pentru o viață normală când acest război se va termina în sfârşit. Îndemânarea care îl făcea priceput în a ucide oameni. Cu toată viteza, îşi ridică pistolul blaster şi trase, lovindu-l în piept pe soldatul din frunte. Bărbatul fu aruncat înapoi în brațele unuia dintre camarazii săi, armura sa fiind acum înnegrită şi perforată. Janson nu ținti cum trebuie, ci ținti din instinct şi trase din nou. Cel de-al doilea soldat primi împuşcătura în materialul întunecat al vizorului de deasupra ochiului drept.

Shalla nu trăgea – de ce nu? Janson traversă spre dreapta şi trase în soldatul din frunte de pe acea parte a holului, lovindu-l în burtă. În spatele lui se afla marele Căpitan, care îşi ridica acum propriul blaster. Janson trase din nou. Lovitura lui îl prinse pe bărbat în cot, învârtindu-l înapoi în perete şi făcându-l să scape arma pe jos. Traversă din nou spre stânga, țintind un soldat cu o puşcă blaster şi împuşcându-l în gât. Cinci paşi. Cinci focuri. Cinci lovituri. Dar holul era un canal natural pentru proiectile blaster. Liniile drepte ale holului ar fi repus în joc loviturile rătăcite. Nu va ajunge niciodată la ei…

Nu o făcu. Simți din nou focul şi dintr-o dată lumea se învârti, lovindu-se în capul lui…

Întuneric.

* * *

Netbers o văzu pe femeia cu pielea închisă la culoare cum atacă şi pentru o clipă fu atât de surprins de acea tactică nebună încât nu putu reacționa. Apoi strigă:

— Foc! şi îşi scoase propriul pistol blaster.

Privirea femeii era fixată pe el. Ştia că el era ținta ei. Ştia şi de ce. Şi nu putu să-şi alinieze pistolul înainte ca ea să-l ia la țintă, înainte să apese pe trăgaci… Dar blasterul carbonizat din mâna ei nu se declanşă. Aproape că râse. O luă la țintă.

Soldatul din fața lui fu aruncat înapoi în el, zdruncinându-i ținta. Îl împinse la o parte pe omul deja mort. O rază de blaster rătăcită îi lovi brațul drept. Îl făcu să se întoarcă, iar durerea trecu prin el. Dar era în regulă. El cunoştea durerea. Durerea era prietenul lui. Când îşi ridică din nou privirea, femeia era asupra lui, atacându-l

cu o lovitură laterală menită să-i sfărâme genunchiul, pentru a-l trânti la podea. El se răsuci, primind o zgârietură pe partea laterală a genunchiului.

Ea era rănită. Avea urme de arsuri pe toată partea dreaptă. Netbers o lovi în flanc, palma mâinii stângi lovind carnea goală, arsă. Lovitura o trânti la podea şi ea rămase acolo, ghemuită şi neajutorată.

Condiționarea este o mare parte din luptă, Qatya, gândi el. Se aplecă şi luă pistolul blaster de la soldatul mort de lângă el. *Poate că m-ai învins o dată, dar niciodată de două ori...*

Ceva se ivi în fața lui şi îl lovi peste față. Se prăbuşi pe podea peste corpul unui soldat din trupele de şoc. Lovitura fusese incredibilă. Văzu stele şi îi cedă auzul. Corpul său nu mai răspundea. Atacatorul său se aplecă deasupra lui. Era un non-uman, o chestie mare şi păroasă, cu părul ars pe toată partea superioară a corpului, cu ochii mari şi holbați şi cu buzele trase peste dinții pătrați. Îl apucă de guler şi îl ridică în aer, cu toate cele 130 de kilograme ale sale, ca şi cum nu ar fi cântărit nimic.

Netbers se năpusti asupra extraterestrului, lovind una dintre petele sale arse, dar creatura îl prinse de încheietura mâinii cu mâna liberă. Apoi, cu aceeaşi dezinvoltură ca şi cum ar fi legănat un sac de cereale, îl trânti în perete. Simți cum omoplatul i se rupe sub impact. Simți cum ceva îi răzbate în gât în timp ce capul i se lovea de metalul peretelui.

Unde sunt soldații mei? Dar acum erau comandouri îmbrăcate în negru, arse, care treceau pe lângă el, alergând spre scara pe care coborâseră el şi oamenii lui. Comandourile trăgeau cu blastere, strigând – dar Netbers nu auzea niciun zgomot.

Primul val trecu şi extraterestrul ars îl azvârli spre peretele opus. Netbers se simți lovit, simți cum îi cedează umărul drept, simți cum îi explodează ceva în gât.

Apoi nu mai simți nimic.

* * *

— Opriți-vă! strigă *Face*.

Se afla la baza scărilor. Kell şi *Piggy* erau sus, în fața lui, luptându-se cu trupurile soldaților căzuți. Soldații în viață erau în fața lor, fugind pentru a scăpa.

— Să plecăm de aici!

— Femeia. Era vocea mecanică a lui *Piggy*, fără inflexiuni în ciuda durerii pe care trebuie să o simtă. Ea este unul dintre creatorii mei. Avem nevoie de ea.

Trase în sus pe scări şi îşi continuă alergarea ciudată peste cadavrele duşmanilor ucişi. O clipă mai târziu, el şi Kell dispărură din peisaj, după o cotitură a scărilor, şi tot ce mai auzi *Face* erau alte focuri de blastere. Făcu o grimasă şi urcă scările cât de repede îi permiteau picioarele obosite şi corpul ars. Un rând de trepte mai sus, îl aşteptau cei doi piloți *Spectre*. *Piggy* o ținea pe femeia umană în civil în strânsoarea sa. Kell aştepta, cu blasterul îndreptat spre scări, pentru un contraatac.

În ciuda situației în care se afla, femeia părea calmă.

— *Opt*, când vine următorul val de soldați, foloseşte-o ca scut uman, spuse *Face*. Sunt curios să văd cât timp le va lua blasterelor să treacă prin ea.

— Da, domnule.

— Sunt prea valoroasă pentru asta, spuse ea.

— Mă îndoiesc, spuse *Face*. Dar vom vedea. Dacă vrei să trăieşti, ne vei spune

o cale de ieşire de aici care să nu implice alte ambuscade din partea trupelor tale. Dacă vor veni spre noi, tu vei fi primul nostru scut. Deci?

— Tunelurile de acces, spuse ea, cu vocea rece.

— Arată-mi.

Ea arătă spre scări în jos.

* * *

Se adunară acolo unde murise Căpitanul. Janson era în picioare, sprijinit de Tyria, cu bicepsul drept înfăşurat într-un bandaj gros, deja pătat de sânge, şi cu braţul atârnându-i inutil. Sângele i se revărsa şi pe frunte, iar pe peretele de la înălţimea capului era o pată asortată de sânge. Faţa îi era deja albă de şoc. Shalla, de asemenea, era în picioare. *Runt* se legăna şi respira greu acolo unde stătea; pete de salivă albă îi decorau părţile laterale ale gurii. Şapte soldaţi şi marele Căpitan zăceau morţi în hol.

Femeia în civil pe care *Piggy* o numise Doctorul Gast, îi conduse înapoi spre camera incineratorului. Focul din cameră se răspândise în hol. Aerul devenise plin de fum şi flăcările licăreau de-a lungul tavanului din capătul îndepărtat. Dar la jumătatea drumului, Gast se întoarse spre un perete gol şi spuse:

— *Suprascriere acces, Gast unu-unu-unu.*

Secţiunea de perete se ridică precum o uşă de mare viteză, dezvăluind un mic turbolift dincolo de ea. Gast îi oferi lui *Face* un zâmbet rece.

— La un nivel mai jos se află un canal subteran pentru navete, cu un puţ de utilităţi paralel cu el.

Face se urcă la bord şi ceilalţi îl urmară.

— Ştii ce înseamnă asta pentru tine dacă e un truc.

Ea clătină din cap.

— Nu este niciun truc. Zsinj va pune să fiu ucisă pentru acest eşec. Aşa că supravieţuirea mea înseamnă să vă duc pe voi în siguranţă. *Gast, coboară la sub-cinci.*

Turboliftul coborî pentru câteva secunde. Apoi uşa se deschise pe o platformă de duracretă, slab luminată. Dincolo se afla un şanţ; câţiva metri mai încolo, un zid. Ieşiră cu prudenţă, cu blasterele ridicate în dreapta şi în stânga. Era o platformă de îmbarcare pentru un fel de cale ferată, coborârea fiind într-o pantă joasă.

— Şi pot să spun, continuă ea, că întotdeauna mi-au plăcut holodramele tale?

— Nu puteai să spui nimic care să mă dezguste mai mult.

Ea zâmbi, încă având o expresie calmă.

— Deşi îmi plăcea mai mult Tetran Cowall.

— Asta mă face să mă simt mai bine. Era un sac de excremente de bantha fără talent. *Face* gesticulă în dreapta şi în stânga. Încotro?

* * *

În timp ce se mişcau, cât de repede le permiteau corpurile maltratate, trecură pe lângă trape care permiteau accesul la etajele superioare, rezervoare în care era depozitată şi prelucrată apa, terminale de cabluri electrice şi carcase se echipamente care erau ceva mai greu de identificat.

Kell se opri lângă o grindă metalică grea care trecea din tavanul de duracretă de deasupra în podeaua de duracretă de dedesubt. O bătu cu antebrațul. Mâna încă îi era carbonizată şi îi tremura.

— Hei, spuse el. Asta este o grindă principală de susținere, nu-i aşa?

Gast aprobă din cap.

— Cred că da. De ce?

— *Cinci*, nu, spuse *Face*. Nu putem dărâma toată clădirea. Ar putea fi alți nevinovați, alți subiecți de testare acolo sus.

Kell îi oferi un zâmbet.

— Şefu', nu vreau să arunc *totul* în aer. Ascultă-mă. Tocmai am trecut pe lângă o centrală electrică, cu câțiva metri în urmă.

— Şi?

— Dacă putem adapta energia de la stație pentru a mări puterea semnalului unității de comunicații a lui *Runt* şi să transmitem semnalul prin acest fascicul…

— Atunci vom folosi întreaga clădire ca o antenă. *Face* îşi dădu o palmă peste frunte şi regretă instantaneu când palma lui întâlni carnea arsă. Fă-o. Fă-o repede.

* * *

Hobbie fugi ca nebunul până la locul unde Wedge şi Tycho stăteau sub păturile lor de camuflaj.

— Semnal de la *Spectre*, Wedge. Au nevoie de sprijin aerian imediat.

* * *

Lara şi Elassar se învârtiră, menținând focul împotriva trupelor de şoc, acum mult mai îndepărtate şi ajungând în punctul de pe perete unde dispozitivele cu frânghii de fibră le-ar fi permis accesul la acoperişul lui Donos, când văzură şi auziră navele de luptă TIE care se apropiau.

— Exact ce ne trebuia, spuse ea.

Măsură distanța până la solul de dedesubt. Dacă nu era prea departe, ar fi putut ateriza nevătămată, dar nu exista niciun loc pe o rază de o sută de metri unde să se ascundă de un TIE. De asemenea, cea mai apropiată trapă de pe acoperiş, cu încuietorile şi sistemele de securitate refăcute pentru a împiedica gărzile şi muncitorii să observe ceva în neregulă, ar fi durat prea mult să fie deschisă.

Perechea de nave de luptă TIE veni dinspre sud, încetinind în timp ce se aflau în raza de tragere a acoperişului. Se opriră complet, plutind pe repulsolifturi, când ajunseră la două sute de metri distanță. Unul dintre ele era îndreptat direct spre poziția Larei şi a lui Elassar, iar celălalt spre Donos.

Lara îşi lăsă pistolul blaster jos şi îşi ridică mâinile. Elassar făcu acelaşi lucru. De cealaltă parte a străzii, îl putură vedea vag pe Donos urmându-le exemplul.

Îi auzeau pe soldații care se apropiau din spate – se apropiau cu pas dezinvolt, glumind, cu vocile uşurate. Apoi, una dintre navele de luptă TIE căzu ca şi cum ar fi fost o marionetă căreia i se tăiaseră brusc sforile. Cealaltă se ridică zece metri şi ținti pe deasupra capului Larei, spre est…

Urmă o străfulgerare de lumină albastră şi TIE-ul explodă.

Explozia aruncă bucăți de metal şi oțel transparent în toată zona. Lara simți o

pişcătură când un ac de metal incandescent îi lovi antebraţul, apoi căldură când valul exploziei ajunse la ea. Îl văzu pe colegul ei de escadrilă Devaronian cum se prăbuşeşte la pământ, rostogolindu-se peste blasterul scăpat, şi cum se ridică într-un genunchi, trăgând deja. Lara se aruncă şi se repezi la blasterul ei. În timp ce îl alinia, văzu că un soldat era deja doborât, iar ceilalţi trei îi luau la ţintă. Lovitura ei îl nimeri pe unul dintre ei în genunchi, făcându-l să cadă pe acoperiş, iar următoarea lovitură îl nimeri în vârful capului. El tresări pentru o clipă.

Se uită apoi în jur. Ceilalţi doi soldaţi din trupele de şoc erau căzuţi. Unul dintre ei avea o arsură în burtă. Celălalt avea un crater acolo unde ar fi trebuit să fie pieptul. Iar pe acoperişul de peste drum, Donos avea puşca laser într-o mână şi făcea semne cu cealaltă. Lara auzi cealaltă navă de luptă TIE zburând în depărtare, dar se menţinea aproape la nivelul străzii. Ce îl alungase, ce îl distrusese pe celălalt?

Se uită spre est, dar nu putu vedea nimic în întunericul cerului nopţii.

* * *

— Bună lovitură, *Lider*.

— Mulţumesc, *Doi*, spuse Wedge.

Fusese, de fapt, o lovitură competentă de torpilă protonică. Activase computerul de ţintire, fixase ţinta pe unul dintre TIE-urile inamice şi trăsese, totul în mai puţin de două secunde. Apoi conduse *Escadrila Vagabond* în picaj până aproape de nivelul acoperişurilor pe deasupra oraşului Lurark, orientându-se astfel încât să nu fie îndreptat direct spre complexul *Binring*. Mai era un alt TIE acolo, care ţinea clădirile între el şi *Vagabonzi* pentru a se feri de ecranele senzorilor, şi nu era cazul să fie previzibil. În mai puţin de un minut, ar fi avut mai mult de un TIE cu care să se confrunte. Se mai uită o dată la panoul de senzori. Acolo, la limitele sale, putu vedea un nor de ţinte roşii identificate provizoriu ca fiind TIE-uri, care veneau dinspre sud. Baza aeriană Imperială locală, văzând lansarea X-interceptoarelor lui Wedge, trimisese cel puţin o escadrilă pentru a le face faţă. Asta avea să complice lucrurile.

— *Lider*, aici *Şapte*. Era Ran Kether, noul pilot de pe Chandrila, care se ocupa de sarcinile de comunicare. Semnal de la *Spectre*. Vor să aruncăm în aer o anumită locaţie pentru a putea ieşi dintr-un tunel în care se află. Şi să aruncăm în aer zona delimitată de indicatoarele de comunicaţii pe care le-au pus. Spun că este o groapă a răului.

Wedge râse.

— Nu ar fi trebuit să-l lase pe *Spectru Unu* să vorbească aşa. Limbajul lui este prea înflorit. În regulă, împărţiţi-vă pe grupe. *Grupa Unu*, *Grupa Trei*, direcţionaţi-vă spre sud şi pregătiţi-vă să atacaţi *ochii* care se apropie. *Grupa Doi*, aruncaţi în aer nişte chestii pentru *Spectre* şi scoateţi-i în siguranţă de acolo.

Auzi un geamăt, fără îndoială de la Gavin Darklighter, care făcea parte din *Grupa Doi* – şi fusese redus la rolul de dădacă, aşa cum Gavin chiar se plânsese că va fi.

* * *

— *Shrike Patru* către *Liderul Shrike*, detectez două ţinte, clasa X-interceptor.

Stau destul de aproape de nivelul clădirilor. Caută o țintă cu senzorii.

Liderul Shrike, Comandantul escadrilei de nave de luptă TIE care apăra Lurark, aprobă din cap. Erau tactici pe care le mai văzuse înainte. Navele de luptă care se apropiau își trimiseseră colegii de escadrilă în față, flancând la dreapta şi la stânga. X-interceptoarele nevăzute urmau să se întoarcă acum spre centru, zburând la nivelul străzii pentru a nu fi detectate de senzori, sincronizând lucrurile astfel încât, exact în momentul în care X-interceptoarele ajungeau în raza de tragere, TIE-urile sale să ajungă la vedere. Ştia că nu trebuia să le ofere o astfel de oportunitate.

— Reduceți viteza la două treimi, spuse el.

Asta ar fi derutat sincronizarea inamicului. X-interceptoarele nevăzute ar fi ajuns înaintea lor, neavând nimic spre care să tragă, şi asta le-ar fi oferit TIE-urilor sale un exercițiu de tragere abundent. Ori asta, ori vor rupe formația acum, ieşind din şanțurile străzilor din Lurark, iar *Escadrila Shrike* le putea angaja imediat în lupte de aproape. Dar nu sări niciun X-interceptor de pe străzi, iar cele două ținte cunoscute continuară să vină. *Liderul Shrike* se încruntă.

— Trageți în voie, spuse el.

O secundă mai târziu, unul dintre X-interceptoare tremură între parantezele computerului său de țintire – şi se scufundă, chiar în timp ce *Liderul Shrike* trăgea. Lovitura sa laser supraîncălzi aerul chiar deasupra navei inamice şi lovi ceea ce părea a fi o clădire rezidențială. Ținta lui dispăruse brusc, în labirintul de străzi de dedesubt, la fel ca şi celălalt X-interceptor care venea din sens opus – şi la fel de brusc, alte şase X-interceptoare apărură de pe alte străzi, tot din sens opus, şi deschiseră focul.

Liderul Shrike se înclină atât de brusc încât compensatorul inerțial nu putu compensa manevra – şi fu aruncat în lateral în plasa canapelei pilotului. Apoi simți ceva ca o lovitură de ciocan când aripa stângă îi fu lovită, pătrunsă…

Brusc, lumea din afara vizorului său se învârti, cerul înstelat, luminile oraşului pe timp de noapte, iar şi iar, şi iar, şi putu vedea ciotul încălzit al aripii sale stângi căzând pe lângă el, la doar câtiva metri distanță. Simți o stare de rău în stomac, dar ştiu că disconfortul său nu va dura decât încă o mie cinci sute de metri.

O mie.

Cinci sute.

* * *

Wedge îşi verifică panoul de senzori şi zâmbi subțire la ceea ce văzu. Manevra avusese mai mult succes decât sperase. Scotian din *Grupa Unu* şi Qyrgg din *Grupa Trei* zburaseră la nivelul acoperişurilor, transmițând datele senzorilor celorlalți *Vagabonzi*, care îşi aliniaseră loviturile de deschidere bazându-se doar pe datele transmise. De îndată ce Scotian şi Qyrgg detectară că erau țintiți, se scufundaseră la adăpost printre străzi, iar ceilalți şase *Vagabonzi* săriseră şi deschiseseră focul. Dintr-o dată, escadrila inamică de TIE-uri fusese redusă la cinci – trei distruse, două grav avariate şi părăsind lupta – iar şansele erau acum în favoarea *Vagabonzilor*.

Şanse numerice, îşi spuse lui însuşi. *Atacul fuseseră deja în favoarea noastră.*

— Rupeți-vă pe perechi, spuse el. Atacați şi eliminați. Fiți cu ochii în patru după alte unități care se apropie.

Apoi făcu un arc de cerc spre stânga, cu Tycho fixat bine în spatele lui.

* * *

Lara acceptă o mână de la Donos şi se balansă de pe dispozitilul de traversare până pe acoperişul acestuia. Elassar stătea de pază, cu spatele la ei.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Bine ați venit. Ceva veşti de la ceilalți?

Ea clătină din cap.

Un vuiet strident se ridică în spatele lor – şi, ca un speeder, un X-interceptor apăru imediat de după colțul nordic al clădirii, întorcându-se spre ei şi zburând pe repulsoare. Urca pe măsură ce venea, până când ajunse la nivelul acoperişului. Cupola se ridică şi pilotul *Vagabond*, Tal'dira, le făcu semn din cap, cu fața serioasă ca întotdeauna.

— Ăsta ar fi prânzul pe care l-am comandat, spuse Lara, în barbă.

Îl auzi pe Donos pufnind şi îl văzu cum se străduia să-şi păstreze fața serioasă.

— Pregătiți-vă să vă reuniți cu colegii voştri de echipă, strigă Tal'dira. Fața sudică a complexului de clădiri. Nu vă apropiați prea mult înainte să o arunc în aer.

— Am înțeles, spuse Donos. Mulțumesc.

Twi'lekul făcu o grimasă, expresia sa vorbind elocvent despre faptul că ar fi preferat să fie la jumătatea drumului prin oraş, unde restul erau angajați în luptă, decât să stea aici, discutând cu comandourile de la sol. Coborî cupola navei de luptă şi împinse X-interceptorului înainte.

* * *

Dia se aplecă aproape de *Face*, astfel încât să o audă numai el, şi întrebă:

— Cine este Tetran Cowall?

— Ce?

— Creatura aia, Gast, a spus că îl plăcea mai mult pe Tetran Cowall decât pe tine.

— Oh. Apoi râse. Îl poate avea. E un actor de pe Coruscant. Suntem de aceeaşi vârstă. Am concurat pentru orice. Amândoi am vrut să fim piloți. Am dat probe pentru aceleaşi roluri. Am alergat după aceleaşi fete. Dar nu a avut nicio abilitate actoricească perceptibilă.

Ea reuşi să zâmbească uşor.

— El era cel căruia Ton Phanan urma să-i lase banii. Dacă nu te-ai fi operat pentru a-ți şterge cicatricea de pe față.

Face aprobă din cap, mâhnit.

— Nu am auzit de el. Mai face holodrame?

— Nu. *Face* zâmbi. A fost o competiție pe care am câştigat-o clar. Era un puşti arătos, dar pe măsură ce a crescut a devenit mai banal şi nu şi-a mai găsit de lucru. Nu a mai făcut un holo de ani de zile.

Tunelul se zgudui şi o secțiune a acestuia, de şaptezeci de metri şi mai mult, se prăbuşi, trimițând praf şi bucăți mari de duracretă care se rostogoliră prin tunel spre *Spectre*.

— Cred, spuse *Face*, că a sosit transportul nostru.

* * *

Spectrele ieşiră din Lurark pe bancheta din spate a noului speeder furat de Donos, ascunzându-se sub pături care miroseau a pene şi excremente de pasăre. Stăteau cât de confortabil puteau – deloc confortabil pentru cei mai mulți dintre ei, având în vedere amplasarea şi gravitatea arsurilor. Oraşul din jurul lor era animat de zgomote – explozii îndepărtate, vuiet ocazional de sirene.

Lara, care se ocupa de unitatea de comunicații în timp ce Elassar îl bandaja pe *Runt*, le transmise informațiile.

— *Vagabond Şase* şi *Vagabond Cinci* stau de pază deasupra noastră, rămânând sub nivelul senzorilor. Comandantul şi restul *Vagabonzilor* mitraliază baza militară. Ei vor devia urmărirea de la următoarea bază. Asta înseamnă că vom putea probabil să ieşim din atmosferă destul de uşor.

— Bine, spuse *Face*. Toată lumea este aptă să zboare?

Mută o baghetă luminoasă de la o față la alta pentru a obține răspunsuri.

Dia aprobă din cap. Brațul ei rupt era acum într-un ghips făcut din pasta cu întărire rapidă din rucsacul lui Elassar.

— Gata să mergem acasă, spuse *Piggy*.

Shalla şi Kell aprobară din cap, obosiți.

— În stare de zbor, afirmă Tyria.

Ce glumă; când *Face* reuşi să o privească mai bine, constată că singurele stricăciuni pe care le suferise erau arsuri care nu-i pătrunseseră bine în tălpile bocancilor şi nişte carbonizări la capătul puştii blaster. Când o întrebase cum de scăpase fără să fie arsă, ea doar ridicase din umeri.

— Încearcă să mă opreşti, spuse Janson.

Nu mai schițase niciun zâmbet de la incinerator, iar *Face* putu vedea în sfârşit, în expresia lui sumbră şi în furia din adâncul ochilor, omul care trebuia să fie Janson atunci când zbura împotriva unui inamic.

Runt întârzie să răspundă. Apoi spuse:

— *Putem* zbura. Dar *suntem* amețiți de ceea ce ne-a dat *Unsprezece*.

— Stai în spatele meu, spuse Kell. Te duc eu acasă.

— *Noi* suntem camaradul tău.

— În regulă, atunci, spuse *Face*.

Nu credea cu adevărat că puteau zbura cu toții, dar experiența şi determinarea lor făceau posibil acest lucru, iar el nu avea prea multe opțiuni.

— Mai avem o singură problemă. Marfa.

Îşi îndreptă lumina spre fața prizonierului lor, doctorul Edda Gast. Aceasta zăcea pe o parte, cu brațele legate la spate şi cu o expresie perfect senină.

— Pune-o cu mine, spuse Shalla. Alături de mine, în TIE-ul meu. Ea nu e mare, eu nu sunt mare. Vom arunca totul din cala mea de marfă ca să ne uşurăm.

— Şi dacă devine bătăioasă?

Face îşi flutură bagheta luminoasă spre partea dreaptă a Shallei, care era decorată cu bandaje. Fața Shallei se oțeli.

— Atunci o voi ucide.

— Nu aveți de ce să vă temeți de mine, spuse Gast. Cel mai rău lucru pe care intenționez să îl fac oricăruia dintre voi este să negociez cu voi.

— *Să negociezi?* spuse *Face.*

— Din câte ştiu eu.

— Cred că o voi lăsa pe *Nouă* să te ucidă chiar acum.

Gast clătină din cap, aparent nefiind jignită de sugestia lui.

— Nu, nu o vei face. Rebelii – scuzați-mă, Noua Republică – nu procedează aşa. Asta este ceea ce mi-a plăcut întotdeauna la voi. Şi chiar vreți să ştiți cum a apărut Voort saBinring. De ce există. Nu-i aşa, Voort?

Se răsuci să se uite la Gamorrean. *Piggy* se limită să se uite la ea, cu o expresie indescifrabilă.

— Deci, începe să vorbeşti, spuse *Face*.

— Nu. Tu, personal, nu poți să-mi dai ceea ce vreau. Eliminarea oricăror acuzații pe care Noua Republică ar putea să le formuleze împotriva mea. Suficienți bani pentru a-mi începe din nou viața. Protecție față de Zsinj. Nu cred că cer prea mult…

— Pune-i căluş, spuse *Face*.

Se întinse pe spate pe marginea patului speederului şi încercă să-şi potolească stomacul, care amenința să se ridice împotriva lui.

Capitolul 7

Se întoarseră în cala de X-interceptoare a *Mon Remondei*, toate cele 23 de nave de luptă. Unele dintre ele prezentau acum noi avarii de luptă. Altele erau pilotate ca şi cum piloții lor ar fi fost beți sau chiar mai rău. Echipajele medicale erau staționate în hangare pentru a ajuta la scoaterea piloților din carlingă şi pentru a-i transporta pe tărgi repulsorlift la secția medicală.

Două ore mai târziu, împotriva ordinelor medicului, cu spatele puternic înfăşurat în bandaje de bacta pe sub o cămaşă albă de spital, *Face* se întoarse în cabina sa.

Cabina de solitar. Un Căpitan – chiar şi un Căpitan Împuternicit – merita o locuință de dimensiuni decente numai pentru el. *Face* simți o urmă de vinovăție, vechiul sentiment că nu merita o astfel de considerație specială, având în vedere binele pe care îl făcuse Imperiului pe vremea când făcea holodrame… dar îşi reprimă acel sentiment, îngropându-l sub un val de furie. Ton Phanan îi arătase că trebuia să lase astfel de gânduri în urmă. Dacă a şti *ce trebuie să facă* ar fi însemnat *să facă*, ar fi…

Un zgomot de *scrâşt-scrâşt-scrâşt* îi aminti de îndatoririle pe care trebuia să le îndeplinească. Luă cutia de carton dintr-un sertar şi se îndreptă spre masa pe care se odihneau cuştile. Două cuşti, fiecare cam până la înălțimea genunchilor, conțineau câte un artropod translucid care mergea în două picioare. Creaturile erau cam de înălțimea unui deget, cu mandibule bine definite şi ochi compuşi. *Hoinari de Sticlă*, aşa cum se numeau, de pe lumea Imperială Storinal. Ton Phanan şi *Grinder* Thri'ag plecaseră fiecare în secret din misiunea de pe Storinal a *Spectrelor* cu câte una dintre creaturi. *Face* o găsise pe a lui *Grinder* atunci când fusese pusă în cabina lui de pilotaj, ca o farsă, şi i-o dăduse lui Phanan. Apoi, Phanan murise şi el, iar *Face* le moştenise. Dar ambele creaturi erau masculi şi mai degrabă s-ar fi omorât unul pe altul decât să coexiste paşnic, iar *Face* trebuia să le țină în cuşti alăturate.

Folosi o lingură pentru a extrage mâncare din cutie. Era o chestie cu aspect neplăcut, semănând cu nişte mărgele mici de sticlă cu pete verzi în centrul lor. Dar când turnă câte o lingură de hrană în fiecarei cuşcă, *Hoinarii de Sticlă* se aruncară asupra ei ca şi cum ar fi fost cea mai minunată dintre bunătăți; brațele *Hoinarilor* se întindeau pentru a lua fiecare perlă în parte, iar mandibulele lor mestecau stratul transparent şi petele verzi din interior. *Face* zâmbi în fața voracității lor.

Se auzi un ciocănit la uşa lui.

— Intră, spuse el.

Uşa se deschise şi intră Wedge.

— Deranjez?

— Nu. Doar îmi hrăneam colegii de cameră. Luați loc.

Face îndepărtă o tunică de pe unul dintre scaunele din cameră. Se aşeză în celălalt, uitând pentru o clipă, şi tresărind când spatele lui intră în contact cu scaunul.

— Am venit să văd ce mai faci, spuse Wedge. Mai exact, să văd cum te simți în legătură cu misiunea de astăzi.

— M-am gândit că o vei face. Aşa că m-am gândit la asta.

— Şi?

— Şi mă simt destul de bine în legătură cu ea.

Asta îi atrase o sprânceană ridicată din partea Comandantului său.

— Poţi să explici?

— Ei bine, nu mă simt bine în legătură cu numărul de victime, evident. *Scuipat de Sith*. Janson şi *Runt* sunt în rezervoare de bacta, toţi ceilalţi sunt bandajaţi şi drogaţi până la sprâncene… Am doar patru piloţi apţi de zbor.

— Deci, ce te face să te simţi bine în legătură cu misiunea?

Face respiră adânc.

— Am avut un obiectiv. Să obţinem informaţii. Am reuşit, chiar dacă acele informaţii vor fi greu de smuls de la Doctorul Gast. Am ieşit de acolo cu toată lumea în viaţă, mai mult sau mai puţin. Mai mult chiar, este evident că au echipat întreaga instalaţie pentru a ne ucide, ceea ce nu am anticipat. Am fost canalizaţi spre locul în care intenţionau să ne ucidă, iar ei au aruncat cu tot ce aveau asupra noastră – şi noi am încasat şi am ieşit oricum. Este un lucru extraordinar. Când piloţii mei îşi vor da seama de asta, va fi mai greu ca niciodată să-i oprim. Să-i intimidăm. Şi, din nou, mai este şi faptul că inamicul a făcut atâtea eforturi pentru a nimici *Spectrele*. Au cheltuit o cantitate imensă de bani şi de efort. Poate că ne vor morţi, dar asta arată respect – ceea ce este ceva asupra căruia trebuie să le atrag atenţia celorlalţi *Spectre*. Ridică din umeri, apoi tresări din nou din cauza mişcării imprudente. Cu toţii ne simţim ca şi cum am fi fost tranşaţi, apoi prăjiţi pentru masa cuiva – dar de data asta am câştigat, Comandante.

Wedge aprobă din cap şi se ridică.

— Cred că nu am prea multe să-ţi mai spun.

Face se ridică şi el în picioare.

— Ai venit aici ca să mă convingi să ies dintr-o stare depresivă. Mimă că scoate un blaster şi îl pune la tâmplă. *La revedere, galaxie crudă. Piloţii mei sunt toţi arşi; trebuie să mă sinucid de ruşine*.

— Ceva de genul ăsta. Dar este evident că eşti prea deştept pentru asta.

Face clătină din cap.

— Prea experimentat. Cu un an în urmă, m-aş fi simţit ca nişte bale de bantha după aşa ceva. Poate chiar şi acum o lună. Acum, simt doar mândrie pentru piloţii mei… şi conştientizarea faptului că voi dormi pe burtă pentru o vreme. Apropo, pun o recomandare pentru Kell pentru iniţiativă şi una pentru Locotenentul Janson pentru curaj.

— De parcă ar avea nevoie de încă una.

— Poate că ar putea construi un mic fort cu ele.

Wedge zâmbi şi plecă.

La uşa lui mai bătu cineva.

— Intră.

Dia aproape că zbură prin uşă. Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, sus, ca să evite bandajele, şi îi trase faţa spre ea pentru un sărut. Unul lung. O ţinu lângă el, putând, în sfârşit, să se elibereze de tradiţiile militare care făceau să fie nepotrivit să se îmbrăţişeze în faţa celorlalţi piloţi, putând acum pur şi simplu să aprecieze faptul că amândoi erau încă în viaţă.

Când, în cele din urmă, ea îi dădu drumul, îi trebui o clipă să-şi amintească ce

făcuse în ultima vreme.

— Mă bucur că voi doi ați ajuns în ordinea corectă.

Ea păru confuză.

— Ce vrei să spui?

— Nu mi-ar fi plăcut să-ți ofer ție scaunul şi să-i dau Comandantului sărutul.

Ea îi oferi un zâmbet, cel pe care nu-l afişase niciodată înainte ca ei doi să devină un cuplu, zâmbetul care era doar pentru el.

— Hai să vedem ce putem face pentru ca să nu uiți niciodată să respecți ordinea.

* * *

Donos se aşeză pe taburetul de lângă cel al Larei şi privi barul.

— Un suc de fructe acidulat, dublu, fără gheață, spuse el.

Lara se uită curioasă la el.

— Ştii că nu e nimeni la bar.

— Sigur, dar unele dintre vechile formalități trebuie menținute.

Donos privi în jur. Ei doi erau singurii oameni din salonul piloților – ceea ce nu era neobişnuit, având în vedere ora târzie şi faptul că nimeni nu prea avea chef de sărbătoare.

— Mă întrebam dacă te-ai gândit la ceea ce ți-am cerut.

— La tine, vrei să spui.

— Ei bine, la noi, de fapt.

— Sigur, am avut o mulțime de timp, atunci când nu am plantat indicatoare de comunicații, nu am tras în soldații din trupele de şoc şi nu am îngrijit răniții.

— Aşa am crezut şi eu.

Ea îi aruncă o privire exasperată.

— Locotenente, vrei să-mi dai un răspuns absolut sincer?

— Spune-mi Myn. Sigur.

— Ce vrei de la mine?

El respiră adânc, tragând aer în piept în timp ce-şi compunea răspunsul.

— Vreau să te cunosc mai bine. Ceea ce ştiu, ceea ce am văzut, sugerează că ne-ar fi bine împreună. Vreau să încetezi să mai spui că nu se poate întâmpla niciodată – să nu mai arunci asta ca pe o teorie şi să ne laşi să acumulăm nişte dovezi. Vreau să te fac să zâmbeşti şi cu altceva decât cu o glumă. Vreau să ştiu cine eşti cu adevărat.

Râsul ei, brusc şi dur, îl sperie.

— Oh, nu, nu vrei să ştii.

— Încearcă-mă. Lara, ştie cineva cine eşti cu adevărat?

Asta opri amuzamentul ei dur. Trebui să se gândească un moment.

— Nu.

— Nici măcar tu însăți?

— Cu atât mai puțin eu.

— Deci de unde ştii că nu te poate iubi nimeni pentru ceea ce eşti? Până nu ştii, nu poți avea prieteni, nu poți avea nici măcar o familie adevărată – trebuie să fii absolut singură în univers. Îi luă un moment pentru a-şi aşeza gândurile. Lara, vreau doar să-mi dai o şansă. Dar chiar mai mult – chiar dacă nu este pentru mine – aş vrea să te văd că îți dai ție însăți o şansă.

Ea îşi întoarse privirea de la el, studiind suprafața maro strălucitoare a blatului barului. Era lemn adevărat, protejat de atâtea straturi de izolare transparentă care străluceau ca sticla. Putea vedea gândurile manevrând în spatele ochilor ei, putea s-o vadă examinându-le ca şi cum ar fi măsurat şi cântărit mărfuri comerciale. Dar expresia ei nu era una de analiză; era tristă.

În cele din urmă, cu vocea ei liniştită, spuse:

— În regulă.

— În regulă, adică ce anume?

— În regulă, nu te mai evit. În regulă, hai să ne cunoaştem.

— Bine, hai să aflăm dacă avem vreo şansă de a avea un viitor împreună?

Ea se uită din nou la el.

— Sunt destul de sigură că îți voi frânge inima.

— Ei bine, ăsta este un pas în direcția bună. Pot să ți-o frâng şi eu pe a ta?

Ea nu zâmbi.

— Poate că deja ai făcut-o.

* * *

În mod normal, să-i ducă veşti Lordului Războinic nu făcea ca stomacul lui Melvar să găzduiască un fel de luptă internă de câini. Dar, uneori, veştile erau rele. Aşa cum fuseseră atunci când trebuise să-i spună lui Zsinj cât de mult pierduseră în bătălia pentru *Sărutul Briciului* cu flota Generalului Solo. Aşa cum erau acum.

Apropiindu-se de uşa biroului lui Zsinj, făcu un semn din cap către cele două gărzi de serviciu, doi luptători de pe Coruscant aleşi cu grijă, şi activă unul dintre multele comunicatoare pe care le purta asupra sa. Acesta trimise semnal unui set foarte special de sisteme hidraulice pe care le instalase la uşile celor mai multe dintre apartamentele şi refugiile private ale lui Zsinj. Uşile se deschiseră cu o fracțiune din viteza normală şi aproape fără zgomot. În tăcere, intră înăuntru, aşteptă ca uşa să se închidă în urma lui, apoi rămase în picioare în fața Lordului Războinic.

Zsinj îşi ridică privirea. Nu mai tresărea aproape niciodată. Ce dezamăgitor.

— Ce este? întrebă el.

— Avem veşti de pe Saffalore. Aşeză un datapad în fața Lordului. Iată raportul complet.

— De la Doctorul Gast?

— Nu chiar.

Avertizat de ceva din tonul lui Melvar, Zsinj se lăsă în spate şi îşi împreună mâinile peste stomacul proeminent.

— Dă-mi versiunea scurtă.

— A avut loc un raid la *Binring Biomedical* în urmă cu aproximativ treisprezece ore. Din câte putem stabili, a fost făcut de *Spectre*.

— Au fost ucişi?

— Nu.

— A fost ucis vreunul dintre ei?

— Nu credem. Supraviețuitorii de la fața locului cred că unii dintre ei au fost răniți.

Maxilarul lui Zsinj se încleştă, apoi se forță să se relaxeze.

— Continuă.

— L-au ucis pe Căpitanul Netbers.

Zsinj oftă.

— Asta e o lovitură. Netbers era loial şi competent. Asta e tot?

Melvar clătină din cap.

— Aveau *Escadrila Vagabond* cu ei, aparent ca sprijin aerian. Rapoartele indică faptul că Wedge Antilles zboară din nou cu *Vagabonzii*, aşa cum bănuia omul nostru de pe *Mon Remonda*, aşa că nu a fost niciodată în pericol real la *Binring*. Au aruncat în aer centrul de cercetare şi se pare că au bombardat una dintre bazele aeriene din apropiere, pentru distracție.

— Şi ce are de spus Doctorul Gast în apărarea sa?

— Au luat-o.

Zsinj rămase absolut nemişcat. Melvar aşteptă, privindu-l, dar omul nu clipi timp de momente lungi, iar Melvar ştiu că avea să fie de rău.

Zsinj se ridică, trântindu-şi scaunul în peretele din spatele lui.

— Au luat-o în viață?

— Aşa se pare. Unul dintre cei trei soldați din trupele de şoc care au supraviețuit bombardamentului a văzut cum a capturat-o pilotul Gamorrean. Cadavrul ei nu a fost găsit.

Zsinj scoase un zgomot nearticulat de furie. Se răsuci şi apucă una dintre decorațiunile camerei, un stâlp care purta un steag în culorile *Raptorilor*, roşu, negru şi galben, şi îi trânti baza pe partea de sus a biroului, distrugând datapadul.

— Au luat-o? Ea ştie totul despre *Chubar*[7]! Ştie mult multe despre *Câmpul de Mine*[8]!

Melvar auzi uşa din spatele lui şuierând şi deschizându-se. Apoi o auzi şuierând şi închizându-se aproape instantaneu. Gărzile de afară trebuie să fi tras cu ochiul înăuntru şi, văzând că Lordul nu era în pericol – ci doar Generalul –, se întorseseră la posturile lor.

Zsinj balansă catargul steagului în lateral, ratându-l de puțin pe Melvar, şi îi trânti baza într-o vitrină de trofee plină de suveniruri din numeroasele sale campanii militare. Vitrina ricoşă de pe perete şi se căzu în față, prăbuşindu-se pe podea lângă biroul lui Zsinj. Acesta se uită fix la vitrina căzută ca şi cum ar fi fost un nou inamic. Apoi aruncă stâlpul într-o parte şi, dintr-un buzunar ascuns la brâu, scoase un pistol blaster mic, dar foarte puternic. Trase în vitrina cu trofee o dată, de două ori, de trei ori, făcând câte un crater în lemnul scump cu fiecare împuşcătură.

Încăperea se umplu de fum de la emisiile blasterului. Uşa alunecă şi se deschise în spatele lui Melvar, apoi se închise din nou. Zsinj se îndreptă de spate, tremurând şi uitându-se fix la stricăciunile pe care le făcuse, apoi puse blasterul deoparte şi se aşeză greoi pe scaun. Melvar dădu drumul la respirația pe care o reținuse până atunci.

— Ei bine, nu putem permite asta, spuse Zsinj. Vocea îi era aspră, iar sudoarea i se prelingea pe frunte. De asemenea, transpirația începuse să-i păteze uniforma albă de Mare Amiral la subsuori şi pe piept. Activează agentul nostru de pe *Mon Remonda*. Spune-i să o ucidă pe Doctorul Gast dacă o vede. Indiferent dacă ea

[7] *Proiectul Chubar* – inițial, proiectul a fost comandat de Împăratul Palpatine, care dorea agenți Gamorreeni cu autocontrol asemănător cu cel al oamenilor. Probabil în jurul anului 5 după Bătălia de la Yavin, Zsinj a preluat controlul proiectului, care avea deja un domeniu de aplicare de mii de subiecți extratereştrii în momentul în care a fost preluat de el.

[8] *Proiectul Câmpul de Mine* – derivat din *Proiectul Chubar*. Implică un alt set de tratamente chimice, cu acțiune mult mai rapidă, care afectează mult mai rapid mintea victimei.

este sau nu acolo, spune-i să îşi ucidă țintele principale. Va trebui să sacrificăm câteva unități ca momeală pentru flota lui Solo, dacă vrem să îi curățăm pe ceilalți. Şi pune *Proiectul Funeral* la viteză maximă. Apoi ridică o mână ca şi cum ar fi vrut să curme vreun argument, deşi Melvar nu dorea să ofere niciunul. Ştiu, este puțin cam prematur, dar toți aceşti Ranati[9] care mă muşcă de călcâie îmi vor strica întregul plan dacă nu facem ceva în privința asta, acum.

— Am înțeles, domnule. Melvar salută. Vreți să vi se restaureze biroul sau vreți dori să-l redecorați?

Zsinj se uită la el, nedumerit, apoi aruncă o privire în jur la stricăciunile pe care le făcuse. Reuşi să scoată un hohot de râs.

— O să redecorez. Vă mulțumesc, domnule General. Sunteți liber.

* * *

Pe îndepărtatul Coruscant, într-unul dintre cele mai înalte turnuri ale planetei, în inima vechiului District Guvernamental Imperial – un district la fel de mare, din punct de vedere geografic, ca națiunile puternice de pe alte planete – Mon Mothma se ridică de pe scaunul din fața mesei de machiaj. Nu că i-ar fi plăcut prea mult machiajul Consilierului Şef al Consiliului Interior al Noii Republici. Nu făcea niciun efort pentru a ascunde griul care se insinua inexorabil prin părul ei şaten. Nu făcea eforturi deosebite pentru a-şi ascunde vârsta – îşi câştigase fiecare dintre acei ani şi nu voia să-i insulte pe ceilalți din generația ei sugerând că exista o oarecare ruşine în acumularea timpului. Totuşi, avea nevoie de puțin machiaj pentru a se asigura că fața ei nu era prea strălucitoare atunci când o surprindeau holocamerele sub luminile lor puternice, iar în aceste zile era puțin prea palidă pentru a se potrivi cu ea însăşi – un pic de culoare, chiar şi artificială, sugera că poseda mai multă vigoare şi sănătate decât simțea de fapt.

Se privi pentru ultima oară în oglindă, îşi ajustă tivul rochiei albe şi mărşălui cu o energie simulată spre uşa camerei sale. Aceasta se deschise pentru a o lăsa să pătrundă în hol, iar acolo o aşteptau, aşa cum ştia că vor fi, doi membri ai suitei sale.

Cel mai mic era Malan Tugrina, un bărbat de pe Alderaan – un bărbat care îşi pierduse lumea cu mult înainte ca Alderaanul să fie distrus, deoarece se ataşase de suita lui Mon Mothma în primele zile ale activității ei cu Rebeliunea. Avea o înălțime medie, cu trăsături care ar fi fost vag plăcute dacă nu ar fi fost acoperite de o barbă şi o mustață negre şi elegante, iar singurul lucru izbitor la el erau ochii, care sugerau inteligență şi o pierdere adânc îngropată. Nu erau prea multe lucruri remarcabile în ceea ce priveşte abilitățile sale, cu excepția loialității de neclintit față de Mon Mothma şi de Noua Republică, precum şi a abilității sale de a memora – tot ceea ce i se spunea, tot ceea ce se petrecea în fața ochilor săi, era gravat în memorie ca şi cum ar fi avut un computer între urechi. Se ocupa de multe dintre sarcinile sale de secretariat atât cu eficiența, cât şi cu maniera pedantă a unei unități 3PO.

— Bună dimineața, spuse el. Peste o jumătate de oră, aveți...

— Aşteaptă, spuse ea. Nu am băut nicio cafea în dimineața asta. Poți să te aştepți să înfrunt ororile programului când nu sunt pe deplin trează? Se îndreptă spre cel mai apropiat turbolift. Bună dimineața, Tolokai.

[9] Ranati – specie de humanoizi inteligenți, asemănători cu rozătoarele.

— Bună dimineața, doamnă Consilier, zise celălalt individ pe tonul său monoton obişnuit.

Era un Gotal, un umanoid a cărui față rotunjită era împodobită cu o barbă grea, un nas lat şi turtit şi, cel mai dramatic, două coarne conice care îi ieşeau din cap. Mon Mothma ştia foarte bine că acele coarne erau senzori care făceau din Gotali unii dintre cei mai capabili vânători şi experți în recunoaştere din galaxie – ca să nu mai vorbim de gărzi de corp. Cu Tolokai alături de ea, ştia că va fi mereu avertizată de vreun atac iminent, indiferent cât de bine ar fi fost pregătit. Asta îi dădea un avantaj de care avea nevoie în aceste vremuri periculoase.

Mon Mothma chemă turboliftul, în timp ce tovarăşii ei i se aşezau în spate.

— Dacă îmi permiteți, doamnă Consilier, spuse Tolokai, vreau să vă arăt ceva.

— Nu e nimic ce trebuie să țin minte prea mult timp, nu-i aşa?

— Nu, nu prea mult timp. Fac asta în numele tuturor Gotalilor de pretutindeni.

De sub tunică, scoase o vibrolamă lungă şi curbată şi o trase înapoi. Lumea păru să se schimbe într-un fel de mişcare lentă, ca o holocomedie încetinită pentru ca toată lumea să poată vedea fiecare tresărire, fiecare gest. Vibrolama sări înainte. Se auzi un zgomot – o voce – de lângă Tolokai. Apoi Malan, cu brațul întins, mişcându-se într-un zbor bizar, pluti în calea armei. Vârful lamei îi atinse pieptul şi se înfipse încet în el; apoi, impulsul lui Malan scoase brațul lui Tolokai în afara liniei de atac, împingându-l pe Gotal în perete. Malan, cu vibrolama îngropată până la mâner în pieptul său şi cu fața devenind cenuşie, îşi înfăşură brațele în jurul lui Tolokai şi se întoarse spre Mon Mothma. Apoi rosti cuvinte lente pe care ea nu le putu înțelege.

Tolokai fu tras cu încetinitorul de arma pe care o înfipsese în pieptul prietenului său. Mon Mothma se întoarse şi se trezi că se poate mişca într-un ritm normal. Auzul îi reveni, de asemenea la normal.

— Fugi, fugi! strigă Malan.

Cuvintele lui Tolokai avură mai puțin sens.

— Rămâi şi acceptă moartea pe care ştii că o meriți!

Ea ajunse la uşa celei mai apropiate scări. Auzi o lovitură şi un oftat din spate; riscă să se uite şi îl văzu pe Malan alunecând pe podea, iar pe Tolokai avansând amenințător spre ea. Apoi fugi pe scări cât de repede putu. Dar nu suficient de repede. Când ajunse la primul palier, simți că o trage ceva de păr şi, brusc, zbură pe scările următoare... Zbură doar pe jumătate. Se lovi de scări, cu o durere care îi străbătu cutia toracică şi pieptul, şi se rostogoli până când se opri la capătul scării.

Fără aer şi fără energie, nu mai putu decât să privească în sus pe scări, spre locul unde se afla Tolokai. Expresia lui era la fel de rezonabilă, la fel de lipsită de emoții ca întotdeauna – aşa cum era la fiecare Gotal. Încercă să-l întrebe de ce, dar nu putu să rostească cuvintele; nu avea suflu cu care să le expulzeze.

Dar el înțelese. Orice Gotal ar fi înțeles.

— Pentru poporul meu, spuse el. Pentru a scăpa universul de flagelul pe care îl numiți *omenire*. Îmi pare rău.

Apoi coborî treptele cu o grijă meticuloasă. Când se afla la jumătatea drumului, Malan, cu tunica îmbibată de sânge, se prăbuşi peste balustrada de la primul rând de trepte şi căzu direct peste Tolokai. Apoi, cei doi căzură şi se rostogoliră, în sunetul oaselor care se crăpau. Mon Mothma încercă să ferească, reuşi să se rostogolească parțial, dar cei doi aterizară peste picioarele ei, imobilizând-o pe loc.

Bărbații stăteau nemişcați, cu ochii închişi. Capul lui Tolokai era îndoit într-un unghi care nu permitea supraviețuirea. Malan avea spume de sânge pe buze. Mon Mothma se uită la ei, încercând să înțeleagă ce mersese atât de prost în mintea lui Tolokai... încercând să înțeleagă cum reuşise Malan să-l surprindă cu atacul său. Nu ar fi trebuit să fie posibil.

Apoi, ochii lui Malan se deschiseră.

— Eu, spuse el. Eu...

Cuvintele lui erau simple şoapte – abia dacă se auzeau. Mon Mothma se aplecă mai aproape pentru a-l auzi.

— Nu-ți voi putea aduce cafea aceea.

Ochii i se închiseră şi capul îi căzu pe spate. Dar pieptul încă i se ridica şi cobora, deşi respirația lui era zgomotoasă. Şi încă o dată, Mon Mothma se trezi că avea treabă de făcut. Îşi scoase comunicatorul personal şi îl porni.

— Urgență, spuse ea. Etajul Consilierilor, scara 1. Urgență.

Lichidul i se rostogoli pe față. Şi-l şterse cu mâna liberă şi se uită la ea, aşteptându-se să vadă sângele lui Malan, dar în palmă îi străluceau propriile lacrimi.

* * *

Galey era un bărbat masiv, numai piept şi muşchi, cu picioare suficient de scurte pentru a-şi menține înălțimea în limitele normale, deşi nimeni nu îndrăznea să-i spună că nu era proporționat ca un idol de holodramă. Avea părul roşcat şi ciufulit, iar expresia sa era perpetuu întrebătoare, ca şi cum nu ar fi înțeles niciodată prea bine ce se întâmpla în jurul lui. Ceea ce nu era cazul. Îşi înțelegea destul de bine meseria – programa meniurile pentru cantină şi pentru mesele ofițerilor de pe *Mon Remonda*, asigurându-se că la toate întâlnirile şi şedințele de informare era disponibilă o cafea caldă şi proaspătă şi făcând aranjamente pentru mesele vizitatorilor importanți.

Asta era o sarcină importantă. Ştia că era cel puțin la fel de importantă ca orice post de pilot. La urma urmei, orice forță militară funcționa cu stomacul plin. Dar slujba nu era bine plătită şi nu oferea prea mult respect, aşa că fusese foarte atent în ultima sa permisie de pe Coruscant, când nişte oameni cu ochi inteligenți veniseră la el şi îi oferiseră o mulțime de bani. Iar acum trebuia să ucidă pe cineva important. Ar fi fost nevoie de o sincronizare precisă şi de un aranjament atent. Ar fi avut nevoie de îndemânare şi cunoştințe. Aşa că îl mulțumea faptul că îşi dăduse seama ce însemnau de fapt diferitele cereri de răcoritoare. Erau ca un cod, iar el îl descifrase.

De exemplu, o cerere pentru o cană mare de cafea şi o tavă cu produse dulci de patiserie pentru sala de conferințe a Căpitanului. Asta însemna că era o şedință neprogramată, dar de rutină a personalului, condusă de Han Solo, nu de Onoma. Întâlnirile Căpitanului erau întotdeauna scurte şi nu necesitau atât de multă cafea.

Şedințele de informare a piloților necesitau, de asemenea, cafea, dar dacă cererea includea atât produse de patiserie dulce, cât şi rulouri cu carne, însemna că va exista o misiune. Aşa că, atunci când cererea veni în această dimineață, ştiu că avea ocazia să câştige toți acei bani.

Livră căruciorul cu răcoritoare în amfiteatrul principal al şedinței de informare a piloților şi apoi zăbovi pe hol cu un datapad şi cu un al doilea cărucior cu cafea, oferind ceşti oricui cerea. Destul de curând, piloții celor patru escadrile ale *Mon*

Remondei începură să intre. Îi făcu cu mâna uriaşului *Vagabond*, cel care era aproape prea înalt pentru a încăpea în cabina de pilotaj cu cupola coborâtă – Tal'dira, Twi'lekul.

— Locotenente, îmi acorzi un moment?

Tal'dira se încruntă la acea cerere ciudată. Se uită la ceilalţi *Vagabonzi*, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă şi lor li se părea deplasată, dar ei trecură pe lângă el în camera de şedinţe.

— Ei bine, spuse el, doar un moment. Şedinţa de informare este pe cale să înceapă. Tu eşti Kaley, nu-i aşa?

— Galey. Şi am un mesaj important pentru tine. De la cineva care şi-a dat seama în sfârşit că ar vrea să te cunoască.

Îi făcu semn lui Tal'dira şi merse după cel mai apropiat colţ. Pilotul îl urmă, cu o expresie atentă pe faţă.

— Nu vrei să spui...

— Iată ce are de spus. *Wedge Antilles sare pe un picior din oţel transparent.*

Tal'dira se legănă pe călcâie, cu o expresie şocată. Se clătină pe picioare şi întinse mâna pentru a se sprijini de perete.

— Nu.

— Este adevărat. Chiar aşa este.

Twi'lekul îşi prinse capul ca şi cum ar fi vrut să reţină o forţă explozivă în el.

— Urăsc asta.

— Şi eu. Cu toţii o urâm.

Tal'dira se stabiliză din nou pe picioare, cu o nouă privire în ochi.

— Dar eu pot pune capăt la asta.

— Şi ar trebui să o faci. Dar aşteaptă până după întâlnire. Atunci o poţi face într-un X-interceptor.

— Ai dreptate. Pilotul îl plesni pe Galey pe umăr, propulsându-l în perete. Eşti un prieten bun.

— La fel ca tine. Galey se gândi să-i dea o lovitură înapoi lui Tal'dira, apoi se hotărî să nu o facă. Fie ca Forţa să fie cu tine.

Tal'dira aprobă energic din cap şi se întoarse spre amfiteatrul de şedinţe.

Galey scoase un oftat de uşurare şi îşi frecă umărul unde încă îl ustura. Spera ca celălalt Twi'lek să nu fie la fel de violent.

* * *

— În ultimele câteva ore, spuse Wedge, am fost în hiperspaţiu în drum spre sistemul Jussafet.

Un câmp stelar holografic apăru în stânga pupitrului la care stătea Wedge. Acesta arăta un grup de stele lângă o nebuloasă neclară în formă de diamant. Una dintre stele clipea în galben într-un mod cu siguranţă mecanic.

Donos aprobă din cap. Îşi amintea de Jussafet din discuţiile despre mişcările strategice de pe teritoriul Lordului Războiului Zsinj.

— Jussafet se află în teritoriul nebulos de graniţă dintre spaţiul controlat de Imperiu şi cel controlat de Zsinj, continuă Wedge. Jussafet 4 este o planetă locuibilă, cu câteva întreprinderi miniere, dar adevărata bogăţie a sistemului constă în mineritul asteroizilor; au o centură de asteroizi care reprezintă rămăşiţele unei mari planete cu miez de fier care s-a dezintegrat. La începutul zilei de astăzi, Jussafet 4 a

trimis un apel de ajutor către Imperiu, vorbind despre o invazie la scară largă a *Raptorilor*, trupele de elită ale lui Zsinj. O navă Duros care se apropia de sistem pentru a face nişte schimburi comerciale clandestine a auzit transmisia şi a transmis-o către Noua Republică. Mergem să îi lovim pe *Raptori* şi, sperăm, *Pumnul de Fier*, precum şi să facem un bine locuitorilor de pe Jussafet.

Donos ridică o mână.

— Care sunt şansele ca forțele Imperiale să vină şi ele pentru a organiza o salvare? Ar fi urât să ne luptăm în trei.

Wedge aprobă din cap.

— Aşa ar fi. Şansele sunt mici – Imperiul are destule probleme cu noi şi cu Zsinj încât este probabil să organizeze un răspuns ceva mai meticulos, determinând forța inamicului şi adunând o forță operativă precisă, chestii de genul acesta. Dar este posibil. Vom lua unele măsuri pentru a-i împiedica să cunoască întreaga noastră forță. *Mon Remonda* va intra în sistem cu câteva fregate ale flotei, dar *Mon Karren* şi *Loialitate* vor aştepta în afara sistemului, gata să intervină dacă va fi nevoie.

Mâna lui Corran Horn se ridică următoarea.

— Şi care sunt şansele ca aceasta să fie o altă capcană Zsinj?

— Din nou, este posibil, dar puțin probabil. Monitorizarea de către Duros a bătăliei din centura de asteroizi şi de pe Jussafet sugerează că avem de-a face cu o forță mare de *Raptori*, complet angajată, nu doar cu şoaptele şi zvonurile cu care suntem obişnuiți. Ne vom lansa de îndată ce vom ajunge în sistem. A-interceptoarele *Escadrilei Polearm* vor lua punctul de comandă şi vor face survolul inițial peste Jussafet 4. *Escadrila Vagabond* şi B-interceptoarele *Escadrilei Nova* se vor îndrepta spre centura de asteroizi pentru a începe să o curețe de forțele lui Zsinj. Avem active patru nave ale *Escadrilei Spectru*, care vor escorta navetele forțelor terestre ale Noii Republici către Jussafet 4.

Face Loran, aplecat în față pentru ca spatele său rănit să nu intre în contact cu scaunul, luă cuvântul. Vocea lui păru ca o imitație stranie a lui Tal'dira.

— De data asta, *Spectrele* pot face pe dădacele. Acum şi pentru totdeauna.

Piloții râseră. Toți, observă Donos, cu excepția lui Tal'dira, care îşi păstră atenția asupra biroului din fața lui şi nu reacționă. Corran Horn îi aruncă lui Tal'dira o privire curioasă.

— Asta e, spuse Wedge. Astromecii şi computerele de navigație au datele voastre de zbor. Mult noroc.

În timp ce ieşeau din amfiteatru, *Face* şi Dia îl ajunseră din urmă pe Donos.

— Mi-aş dori să zbor cu tine, spuse *Face*.

— Mă bucur că nu o faci, spuse Donos. La expresia surprinsă a lui *Face*, cedă, zâmbind. Mi se întâmplă atât de rar să fiu responsabil de ceva, încât schimbarea este binevenită. Te poți răni oricând doreşti.

— Mulțumesc, zise *Face*. Se opri în hol lângă căruciorul de cafea şi luă o ceaşcă. Mulțumesc, Galey.

— Nicio problemă, domnule.

În timp ce continuau să coboare spre hangarele navelor de luptă, Donos îl auzi pe Galey spunând:

— Scuzați-mă, domnule Ofițer de zbor Tualin! Aveți un moment din timpul dumneavoastră?

* * *

Lui Tal'dira îi era greu să parcurgă lista de verificare înainte de zbor. Gândurile lui erau departe. Cum a putut Wedge Antilles, erou al Rebeliunii – al Noii Republici – să cadă atât de jos încât să *sară pe un picior din oțel transparent*? Nimic în afară de magia Împăratului nu ar fi putut produce o asemenea schimbare în el. Furia crescu în Tal'dira şi se luptă, aşa cum numai un adevărat războinic putea, să o țină în frâu.

— *Vagabonzi*, anunțați disponibilitatea după număr.

Când îi veni timpul, Tal'dira spuse:

— *Vagabond Cinci*, patru aprinse, trei la capacitate maximă, unul la nouăzeci şi nouă la sută.

Motorul său inferior din dreapta încă nu era optim. Va trebui să insiste ca acesta să fie adus la un nivel rezonabil de performanță.

După ce-l va ucide pe Wedge Antilles, bineînțeles.

* * *

Un claxon din hangar îi avertiză pe piloți că ieşeau din hiperspațiu. Mormanul de culori întortocheate şi rotitoare din afara scutului magnetic dintre hangar şi vid se transformă brusc într-o imagine mai simplă: un câmp stelar. O planetă mică atârna, strălucitoare şi rotundă, lângă colțul din dreapta sus al câmpului magnetic.

Vagabonzii ieşiră unul câte unul prin câmp şi se adunară la un kilometru de *Mon Remonda*. Tal'dira, liderul *Grupului Doi*, se aşeză lângă camaradul său, Gavin Darklighter. Îşi simțea inima accelerând pe măsură ce se apropia momentul. O parte din traficul de comunicații îi atrase atenția, o transmisiune de la un coleg Twi'lek:

— *Polearm Doi* către *Liderul Polearm*. Am o defecțiune critică la motorul subluminic. Am scăzut la 54%. Patruzeci. Douăzeci şi opt...

— *Doi*, aici *Liderul*. Ieşi din formație şi întoarce-te. Poate data viitoare...

Pe ecranul senzorilor lui Tal'dira, ceilalți unsprezece membri ai *Escadrilei Polearm* porniră înainte, îndepărtându-se de *Mon Remonda* şi apropiindu-se de îndepărtata Jussafet 4. Astromecul lui Tal'dira transmise cursul unității către sistemul său de navigație, iar el revăzu absent numerele pe care nu le va folosi niciodată.

— *Liderul Vagabond* către grup. La numărătoarea mea, zece, nouă, opt...

* * *

— *Spectru Patru*, ai ieşit din poziție.

Tyria îşi ridică privirea, surprinsă. Era în afara poziției. Ar fi trebuit să păstreze distanța față de *Mon Remonda* şi să-i lase pe colegii ei *Spectre* – Donos, Lara şi Elassar – plus patru navete, să se formeze în jurul ei.

Atunci de ce se înclinase şi îşi acționase propulsoarele, îndreptându-se spre prova *Mon Remondei*? Mâinile îi acționaseră fără să fie activate de creierul ei.

În față, putea vedea un A-interceptor singuratic făcând un viraj chinuitor şi lent înapoi spre *Mon Remonda*, fiind o defecțiune evident a motorului. Evidentă, dar falsă. Adrenalina trecu prin ea când văzu prin mişcările A-interceptorului, prin

cabina de pilotaj, prin pielea şi sângele pilotului său până în mintea acestuia.

— *Mon Remonda*, strigă ea, ridică-ți scuturile. *Polearm Doi...*

* * *

— ...o să tragă asupra voastră!

Han Solo nu ezită.

— Ridicați toate scuturile la maxim!

A-interceptorul trase. Vizorul din oțel transparent, care îi oferea lui şi echipajului de pe punte o privelişte inegalabilă asupra spațiului, se întunecă în timp ce încerca să facă față loviturilor laser ale A-interceptorului. Apoi se sparse.

Pentru ochii lui Solo, cioburile ferestrei plutiră în interiorul punții, apoi îşi schimbară imediat direcția şi zburară în spațiu... ca avangardă pentru atmosfera punții.

* * *

— Patru.

Tal'dira întinse mâna pentru a acționa comutatorul care îi punea aripile în formație de luptă. Acestea se despărțiră şi computerul său de țintire se activă.

— Trei.

Tal'dira se înclină astfel încât armele sale să țintească direct spre partea din spate a X-interceptorului lui Wedge. Începu să-şi rotească dispozitivul de țintire spre nava de luptă.

— Doi...

— *Lider*, desprinde-te! se auzi vocea lui Horn.

Tal'dira, zdruncinat de întrerupere, trase înainte ca ținta să fie complet aliniată. Wedge, în mod imposibil, reacționase deja la avertismentul lui Horn, rupându-se spre dreapta. Dar Tal'dira fu răsplătit de vederea laserelor sale, care, cuplate câte două, loviră partea din stânga spate a X-interceptorului lui Wedge, spulberând complet un motor şi străpungând adânc fuzelajul din spate.

Sistemul de comunicații fu brusc zgomotos, cu multe voci, majoritatea dintre ele îndurerate. Nava de luptă a lui Wedge continuă să se încline spre dreapta şi pierdu altitudine relativă, iar Tycho ținu pasul cu el aşa cum putea să o facă numai cel mai experimentat camarad. Tal'dira zâmbi. Asta avea să fie o provocare. Una bună.

* * *

O rafală de aer îl împinse pe Solo din spate – aproape îl ridică de pe scaunul de Comandant şi îl împinse spre gaura din fereastra din față. Se agăță de scaun, dar se mişca oricum spre gaură – armătura de care era suspendat scaunul se balansa inevitabil în acea direcție. Îl putu vedea, la câțiva metri mai încolo, pe Căpitanul Onoma într-o situație similară, fiind ghidat cu scaunul său ca şi cum ar fi fost un dispozitiv mecanic de aruncare spre ieşirea fatală de pe punte.

Un claxon de alarmă răsună, puternic chiar şi peste şuieratul strident al aerului care ieşea de pe punte. Solo văzu uşa principală de ieşire de pe punte închizându-se, ca o măsură automată de siguranță. Când se va închide, va fi mort.

Ultima parte din atmosfera de pe punte va fi acolo, în spațiul cosmic, iar el va experimenta bucuriile unei decompresii explozive. La fel ca orice alt membru al echipajului de pe punte.

Coborî un picior pentru a opri balansarea armăturii scaunului. Din fericire, gravitația artificială încă funcționa şi îşi opri mişcarea înainte. Apoi îşi scoase blasterul şi ținti panoul de control de lângă uşa principală. Trase şi fu răsplătit văzând cum panoul se îndoaie înăuntru sub lovitură…

Uşa se opri. Acum echipajul punții avea o şansă să ajungă la uşă. Dar aerul era evacuat de pe unul dintre coridoarele principale ale navei. Trebuiau să treacă prin uşă, pe lângă acea rafală de vânt…

Iar A-interceptorul era încă acolo.

* * *

— Şi tu eşti în poziția de a vorbi în numele Noii Republici, spuse Doctorul Gast.

Nawara Ven, ofițerul executiv Twi'lek al *Escadrilei Vagabond*, aprobă din cap.

— Am fost autorizat în acest sens de către Consiliul Interior. Şi de îndată ce vom ajunge la o înțelegere, puteți fi eliberată de toate astea.

Gestul său cuprinse cabina mică şi simplă a lui Gast, care servea drept celulă. Ven stătea pe singurul scaun din cameră, în timp ce Gast era întinsă pe pat, sprijinindu-se de perete.

— Ei bine, ştii ce vreau. Un milion de credite, fără taxe. Amnistie pentru toate crimele, cunoscute şi necunoscute, pe care se presupune că le-aş fi comis. Şi o nouă identitate.

— Nu, spuse Ven. Putem oferi amnistie doar pentru toate crimele despre care oferiți toate detaliile. Dacă ascundeți ceva, acuzele rămân valabile. Şi putem oferi o sută de mii de credite. Suficient pentru ca să ai un început bun. Dar nu te vei îmbogăți pe seama Noii Republici. Fiecare credit pe care vi-l oferim ar putea însemna viața unuia dintre cetățenii noştri.

— Fiecare detaliu pe care vi-l dau ar putea însemna viața a zece dintre cetățenii voştri, spuse ea. O să cred în chestia aia cu mărturisirea completă. Dar un milion de credite rămâne fix. Departe, începu să sune un claxon de alarmă. Ce-i asta? Mai multe lupte împotriva lui Zsinj? Mă întreb cine va muri astăzi?

Ven se strădui să-şi țină vocea sub control.

— Cu siguranță nu folosim tortura sau crima precum Imperiul, spuse el. Pe de altă parte, am putea să vă ținem în custodie într-un port de comerț liber în timp ce adunăm acuzațiile şi să nu facem niciun secret din faptul că vă avem. Cât timp credeți i-ar lua lui Zsinj să vă găsească?

Expresia ei deveni urâtă.

— Pentru asta, o să rețin un detaliu pe care nu-l vei afla niciodată, iar unii dintre cetățenii tăi atât de prețioşi vor muri. Ce zici de asta, *nimic subuman* ce eşti? Adu-mi un negociator uman.

Se auzi un sunet inconfundabil dincolo de uşă: două explozii în succesiune rapidă, două zgârieturi şi trosnete în timp ce corpurile se loveau de podea.

Ven se ridică în picioare. Apucă partea laterală a patului lui Gast şi trase de el, aruncând-o pe podea. Împinse patul peste ea, apoi alunecă pentru a sta lângă uşă.

— Hei! spuse ea.

Patul se legănă în timp ce ea se zbătea să se elibereze.

Uşa alunecă şi se deschise. Un blaster prins într-o mână mare de om intră primul. Ven apucă blasterul şi îl răsuci în sus. Îl zări pentru scurt timp pe bărbatul cu care se lupta: mare – dar nu înalt –, musculos şi cu părul roşcat. Apoi, un lichid arzător îi intră în ochi. Țipă, întorcându-se instinctiv de la durere. Un pumn solid se izbi de falca lui, trântindu-l la podea. Îşi scutură capul pentru a-l limpezi, realizând cu întârziere că avea cafea fierbinte pe față. Deasupra lui, atacatorul se uită la patul răsturnat şi trase în el – de două ori, de trei ori, de patru ori. Se auzi un țipăt de femeie de dedesubt. Apoi asasinul se întoarse să țintească în jos, spre Ven.

Ven lovi cu piciorul, împingându-se de cadrul patului, şi alunecă parțial în hol. Lovitura asasinului lovi podeaua dintre picioarele lui. Twi'lekul se trezi între cei doi paznici de la uşă, amândoi prăbuşiți, morți. Apucă pistolul blaster aflat încă în mâna celui din stânga sa şi îl ridică exact în momentul în care îl văzu pe asasin țintindu-l…

Ven nu se obosi să țintească. Trase, auzi pocnetul distinctiv al razei blasterului care frigea carnea, în timp ce lovitura lui îl lovea pe asasin într-o gleznă. Omul cel mare țipă şi căzu, țintind cu blasterul direct spre Twi'lek…

Ven trase din nou. A doua împuşcătură îl nimeri pe asasin chiar în nas, dându-i capul pe spate, umplând camera cu şi mai mult miros de carne arsă. Bărbatul mare trase, fie intenționat, fie ca un spasm de moarte – Ven nu ştia – iar proiectilul său lovi tocul uşii. Ven se ridică. Din spatele patului nu se mai auzea nicio zvâcnire. Ştiind ce avea să vadă, trase patul de lângă perete şi se uită la ceea ce se afla dincolo.

* * *

— *Polearm Doi*, spuse Tyria, opreşte energia şi anunță-ți capitularea sau te voi distruge.

Acționă comutatorul aripilor şi simți un zumzet în timp ce acestea luau poziția de atac. A-interceptorul se înclină şi acceleră, deplasându-se în spatele masei protectoare a *Mon Remondei* şi ieşind din raza ei vizuală.

* * *

Tal'dira zâmbi când auzi tonul pur al unei fixări bune a țintei pe X-interceptorul lui Wedge, dar sunetul deveni confuz în timp ce Tycho aluneca între el şi prada sa. Tal'dira scăzu altitudinea relativă, sperând să tragă rapid pe sub Tycho, dar Căpitanul îi imită mişcarea, rămânând un obstacol.

Acum Tycho era o țintă uşoară şi atât de aproape – o torpilă protonică l-ar fi transformat într-un miliard de pete de foc. Dar Tal'dira clătină din cap la acea idee. Nu Tycho era duşmanul lui. Nu el era trădătorul.

— Căpitane Celchu, dă-te la o parte, spuse el. Am o treabă de făcut.

Aruncă o privire spre panoul de senzori. Ceilalți *Vagabonzi* rămăseseră pe poziții – toți în afară de *Vagabond Nouă*, Corran Horn, care se deplasase spre o poziție la o anumită distanță de formația *Vagabonzilor*, dar nu se apropia.

Vocea lui Tycho se auzi prin comunicator.

— *Vagabond Cinci*, dezactivează sistemele de armament şi întoarce-te imediat pe *Mon Remonda*, altfel vom fi nevoiți să te considerăm un inamic. Şi să te distrugem.

— Eu nu sunt duşmanul! Wedge Antilles este inamicul, *maniacul ăla cu un*

singur picior! Celchu, eliberează-mi câmpul de tragere!

Wedge, cu X-interceptorul care se mişca greu, îşi continuă bucla spre dreapta. Tycho rămase lipit de el, menţinându-se cu încăpăţânare între el şi Tal'dira.

Pilotul Twi'lek strânse din dinţi, viră lateral spre stânga, apoi spre dreapta, dar Tycho apăru mereu acolo, în calea lui.

* * *

Solo se împinse de pe armătura scaunului şi se împletici spre uşă. Căpitanul Onoma, apropiindu-se din cealaltă parte a punţii, îl ajunse şi îl apucă. Făcură doi paşi, trei, dar apoi, pe măsură ce se apropiară de uşă, vântul se înteţi – canalizat de uşă şi fiind mai feroce cu cât se apropiau mai mult. Solo simţi cum mişcarea de înaintare se opreşte; apoi piciorul stâng alunecă de sub el şi căzu într-un genunchi. Urechile îi pocniră în timp ce presiunea aerului continua să scadă şi simţi că-i va exploda capul.

Atât de aproape, atât de aproape – el şi Onoma aproape puteau să ajungă la cadrul uşii. Dar aerul îi oprise brusc.

Erau morţi.

Apoi, lumina din coridor fu parţial blocată şi un braţ lung şi păros se întinse de cealaltă parte a uşii pentru a-l prinde pe cel al lui Solo. Era ca o menghină acoperită de blană care îi strângea încheietura mâinii. Apoi braţul trase şi, brusc, Solo şi Onoma trecură amândoi prin uşă, împleticindu-se pe coridor, încă loviţi de curentul de aer, dar nu mai erau în pericol din cauza lui.

— Chewie.

Solo se întoarse spre salvatorul său. Apucă de cadrul uşii cu un braţ şi talia lui Chewbacca cu celălalt, ajutându-l pe Wookiee să stea ancorat.

Chewbacca se întinse din nou şi îl trase afară pe ofiţerul de comunicaţii de pe punte. Apoi din nou, şi din nou, trăgând fiecare ofiţer de punte în siguranţa comparativă a coridorului. Urmă o explozie pe punte sau dincolo de ea, iar Chewie se dădu înapoi, sângerând din piept din cauza a ceea ce părea a fi şrapnel. Wookieeul îşi scutură şocul brusc şi se uită înapoi înăuntru. Apoi mugi, scoţând nişte zgomote care ar fi sunat ca un răget de animal pentru majoritatea oamenilor, dar Solo ştiu că însemnau *Toată lumea a părăsit puntea.*

— Nu, a mai rămas unul, spuse Solo, uitându-se în jur. Golorno, la senzori.

— E mort, spuse Onoma.

Chiar şi cu tonurile grave ale vorbirii Mon Calamari, Solo putu distinge durerea şi regretul din vocea lui.

— A ieşit prin fereastră.

Solo făcu o grimasă.

— Chewie, hai să închidem uşa asta.

Apăsă în bariera metalică, dar Chewie îşi flexă un braţ şi închise uşa.

* * *

Senzorii nu îi erau de mare folos Tyriei. Atât de aproape de *Mon Remonda*, nici măcar nu îl putea detecta *Polearm Doi* ca navă individuală. Trebuia să se fi apropiat destul de mult de corpul navei. Poate că, dacă maşinăria nu o putea ajuta, o putea

face Forța. Se concentră pe *Polearm Doi*, pe A-interceptorul lui...

Nu, era greşit. Se lăsă în spate, limpezindu-şi gândurile. Apoi închise ochii. *Misiunea*, avea o misiune. Avea de gând să distrugă puntea sau pe cineva de pe ea. Deschise ochii şi se îndreptă spre punte, în mijlocul navei şi în partea superioară... Când trecu de orizontul carenei curbate a navei, văzu A-interceptorul aliniindu-se pentru o nouă lovitură asupra punții. Computerul de țintire o anunță că îl țintise în mod clar.

— Nu, spuse ea.

Dar nu mai era timp pentru o rugăminte lungă, pentru cuvinte care să ajungă la acel nebun. Alte câteva grade de întoarcere şi ar fi fost în linie, pregătit, cu o țintă frumoasă... Trase. Torpila ei protonică lovi şi explodă înainte ca ea să-şi dea seama că plecase. *Polearm Doi* fu dintr-o dată nimic altceva decât o străfulgerare strălucitoare şi mii de ace de metal supraîncălzit se loviră de fuzelajul *Mon Remondei* sau se îndreptară spre spațiul cosmic.

* * *

— Căpitane, te rog, spuse Tal'dira. Nu este în natura mea să implor. Te rog să te îndepărtezi de tirul meu înainte să fiu nevoit să te omor şi pe tine.

Dar vocea care răspunse era a lui Corran Horn, nu a lui Tycho.

— Tal'dira, asta nu este onorabil. L-ai împuşcat din spate.

Tal'dira îşi verifică panoul de senzori. Manevra lui Wedge îl dusese înapoi şi ocolea spre *Vagabond Nouă*. În doar câteva momente, va fi nevoit să se confrunte cu Horn. Tal'dira ridică din umeri. Îl putea înfrunta pe pilotul Corellian. Putea să învingă pe oricine.

Dezonorabil. Cuvântul acela îl ardea. Prima lui lovitură fusese dezonorantă. Cum putuse face asta?

Pentru că Wedge, trădătorul ăla *cu un picior din oțel transparent*, trebuia să moară. Dar Tal'dira nu-şi putea trăda onoarea pentru a-l ucide. Era imposibil.

Şi totuşi o făcuse. Şi ştia, în adâncul porțiunilor din mintea lui care încă mai funcționau, că o va face din nou. Şi-ar fi lepădat onoarea pentru a-l ucide pe Wedge Antilles. Şi nu va renunța niciodată la încercarea de a-şi ucide fostul Comandant.

Auzi un geamăt şi ştiu că era al lui. Asta însemna că va muri fără onoare, făcându-şi de ruşine familia şi lumea lui.

Nu. Îşi scutură gândul, ridicându-şi capul. Onoarea era mai presus de toate.

Wedge şi Tycho se îndreptau acum direct spre Corran Horn, cu Tal'dira bine plasat în spatele lor. În câteva clipe, se va afla la o distanță bună de tragere de Corellian. Îşi ajustă scuturile, apoi trecu pe lasere şi deschise focul asupra lui Tycho.

Departe în față, *Vagabond Nouă* trase.

* * *

Se văzu o străfulgerare strălucitoare în spatele lui Wedge. Aruncă o privire la panoul de senzori care pâlpâia. *Vagabond Cinci* dispăruse.

În alte circumstanțe, ar fi avut cuvinte de laudă pentru o asemenea precizie de tragere. Dar niciun *Vagabond* nu ar fi acceptat laudele pentru că doborâse pe unul dintre ai lor. Wedge se simți rău. Când vorbi, nu fu surprins să constate că vocea îi

era răguşită din cauza efortului de a-şi ține emoțiile sub control.

— *Vagabond Nouă*, eşti în stare să zbori?

Urmă o clipă de întârziere.

— Sunt în stare, domnule.

— *Vagabond Doi*, du grupul mai departe. Tu eşti la comandă. Eu voi schimba X-interceptorul şi mă voi alătura vouă.

— Da, domnule.

Tycho nu părea mai puțin îndurerat decât Wedge.

— Mulțumesc, *Doi.*

— Cu plăcere, *Lider*. *Vagabonzi*, *Nove*, aliniați-vă după mine. Intrăm.

Tycho se înclină, iar Corran se puse în formație cu el.

Capitolul 8

Misiunea, care începuse cu un dezastru, se încheie tot cu un dezastru, dar nu pentru forțele lui Solo.

A-interceptoarele *Escadrilei Polearm* identificară şi mitraliară numeroase locuri de activitate a *Raptorilor* la sol, la Jussafet 4. Navetele *Raptor* fuseseră prinse la sol şi făcute bucăți, ocupanții lor fiind împrăştiați, o pradă mai uşoară pentru forțele terestre de pe Jussafet. Soldații aduşi de navete, cu sprijinul aerian oferit de *Escadrila Spectru*, invadaseră şi cuceriseră tabăra de bază a *Raptorilor* de lângă capitala Jussafet.

Escadrilele Vagabond şi *Nova*, conduse inițial de Căpitanul Celchu, apoi de Wedge Antilles, odată ce Comandantul se întorsese în luptă cu X-interceptorul lui Wes Janson, traversaseră centura de asteroizi, făcând ravagii în unitățile rare de nave de luptă TIE şi în singura corvetă pe care o desfăşuraseră forțele lui Zsinj. Monitorizând vectorii de fugă a navelor mai mici alungate de *Escadrila Vagabond*, echipajul *Mon Remondei*, lucrând de pe puntea auxiliară a navei, reuşise să determine poziția flotei de asalt şi să pornească în urmărire. Flota era formată din două crucişătoare robuste din clasa *Carrack* şi o navă de marfă puternic modificată... şi, în momentul în care acele trei nave detectaseră apropierea crucişătorului Mon Calamari, viraseră şi fugiseră în hiperspațiu.

Nu sosi niciun cuvânt de mulțumire prin comunicații din partea apărătorilor Jussafetului – ceea ce nu era de mirare, deoarece era o lume Imperială, apărătorii ei privindu-i fără îndoială pe eliberatorii lor atât cu recunoştință, cât şi cu suspiciune – dar majoritatea navelor de luptă recepționaseră transmisiuni anonime de mulțumire, uneori însoțite de înjurături la adresa Noii Republici. Han Solo le ordonă soldaților săi de pe Jussafet 4 să se apropie de toate vehiculele *Raptor* şi de prizonierii pe care îi puteau lua, lăsând restul pentru apărătorii planetei.

* * *

Wedge, obosit – şi nu din cauza orelor petrecute în cabina de pilotaj – tocmai aliniase echipajul *Vagabond* pentru apropierea de *Mon Remonda* când veni vestea.

— Senzorii arată că un Distrugător Imperial părăseşte hiperspațiul şi intră în sistemul Jussafet. Se află încă în afara umbrei de masă a sistemului şi se poate întoarce şi fugi în orice moment. Dar se apropie încet.

— Mulțumesc, puntea. *Vagabonzi*, aliniați-vă după mine. Vom pleca în acea direcție.

Viteza de croazieră era ceea ce le trebuia – *Vagabonzii* nu mai avea suficient combustibil pentru o altă călătorie prelungită şi o luptă de aproape. Luară poziție şi se îndreptară spre exterior într-un ritm care, pentru ei, era destul de lent.

Câteva minute mai târziu, o nouă voce intră pe comunicații, cea a lui Solo.

— *Vagabonzi*, întoarceți-vă la *Mon Remonda*. Primim mesaj de la Distrugătorul *Agonizatorul*. Vor să aibă o discuție față în față cu tine, *Lider Vagabond*.

Wedge ridică o sprânceană.

— *Agonizatorul* este o unitate Zsinj sau Imperială?

— Conform ultimelor noastre înregistrări despre această navă, cu o vechime de aproximativ un an, este Imperială.

— Interesant. Cred că ar fi mai bine să mă duc să văd ce vor.

— Negativ, negativ. Eşti o perspectivă prea bună pentru un asasinat. Şi eu. Am transmis o recomandare să facă vizita Căpitanul Onoma. Aşteptaţi o secundă. Întârzierea fu de aproape un minut. Nu le-a plăcut ideea asta. Probabil pentru că este Mon Calamari. Sunt dispuşi să accepte pe cineva din afara escadrilelor voastre.

Wedge făcu în minte o trecere în revistă a listei. *Vagabonzii* lui erau obosiţi până la oase şi trebuia neapărat să le măsoare reacţia la moartea lui Tal'dira... şi să afle ce dusese la asta.

— Cere-i lui *Face* Loran să se ofere voluntar. Cred că va satisface cerinţele lor.

— S-a făcut. Vino înapoi.

* * *

Face mai făcuse parte dintr-o misiune care aterizase la bordul unui Distrugător – în cazul lui, Super Distrugătorul *Pumnul de Fier* – dar atunci fusese deghizat, un aliat aparent al celor pe care îi vizita. De data asta, venise ca inamic aflat într-un armistiţiu temporar şi îşi simţea ritmul cardiac crescând în timp ce X-interceptorul său se ridica în hangarul din partea inferioară a giganticei nave. Pe repulsorlifturi, derapă în lateral spre ofiţerul Imperial care agita baghetele luminoase şi se aşeză acolo unde îi indică omul, între două jumătăţi de escadrile de nave de luptă TIE. În timp ce cobora din cabina de pilotaj, un Locotenent Imperial se înclină în faţa lui.

— Căpitane Loran? Amiralul vă aşteaptă.

— Bine. *Face* îi întoarse plecăciunea. Apoi se uită la unitatea sa R2. *Vape*, dacă se apropie cineva la mai puţin de trei metri, activează autodistrugerea.

Astromecul său îi dădu un bip fericit în semn de răspuns afirmativ. Cu puţin noroc, niciunul dintre Imperiali nu ar fi riscat efectiv o astfel de apropiere pentru a determina că, de fapt, X-interceptorul nu avea niciun mecanism de autodistrugere.

Două holuri şi două turbolifturi mai *târziu*, Locotenentul îl conduse pe *Face* într-o sală de conferinţe. Masa ovală deborda de mâncare – feluri de mâncare gătite, platouri cu fructe proaspete, recipiente cu vin, vaze umplute cu flori proaspete. Lovit de demonstraţia ostentativă, *Face* râse înainte să se poată controla.

Singurul ocupant al încăperii, un bărbat slab, proaspăt bărbierit, de vârstă mijlocie şi încărunţit, zâmbi de pe scaunul său din spatele unui aranjament floral.

— E cam pretenţios, nu-i aşa? Se ridică, dezvăluind că purta o uniformă de Amiral, şi se apropie, cu mâna întinsă. Totuşi, aparenţele trebuie păstrate. Amiralul Teren Rogriss.

— Garik Loran, Căpitan, Comandamentul Navelor de Luptă al Noii Republici.

Face îi strânse mâna.

— Şi lasă-mă să spun că întotdeauna am crezut că holodramele şi comediile tale erau lucruri puerile, prost scrise – deşi te-ai ridicat deasupra materialului.

— Bineînţeles că erau puerile. Erau producţii Imperiale. Dar vă mulţumesc.

Amiralul lătră un râset. Amuzamentul său părea autentic. Îi făcu semn lui *Face* să ia loc.

— Te rog, serveşte-te. Protocolul cere ca eu să pun masa, aşa că ar trebui să

mâncăm. Dar nu te voi reține mult timp. Timpul mă presează, aşa cum sunt sigur că te presează şi pe tine. Urmând exemplul lui *Face*, se aşeză şi se servi imediat cu ceea ce părea a fi o farfurie cu ouă fierte, mici, îmbibate într-un fel de sirop. Ceea ce am să-ți spun este în întregime neoficial. Faceți anunțuri despre asta, transmiteți-ne întrebări pe cale oficială, iar noi le vom denunța ca fiind minciuni tipice ale Rebelilor. Pe de altă parte, vine de la cele mai înalte niveluri.

— Dați-i drumul.

Face încercă unul dintre ouă. Sosul fluid era acrişor şi deloc dulce; gălbenuşul fusese înlocuit cu un fel de umplutură de carne, deşi nu văzuse nicio *cusătură* pe suprafața fiartă a oului. Avea gustul bogat al mâncărurilor care necesitau o pregătire destul de intensă şi costa mult, aşa că doar cei bogați se forțau să creadă că le place.

— Diferențele noastre, Imperiale şi Rebele, nu vor dispărea. Vom fi duşmani până la moarte.

— Probabil.

— Dar amândoi avem un duşman comun. Ne-ar fi de folos amândurora să scăpăm de el. Eu sunt, într-un fel, omologul Generalului vostru Solo.

— Conduceți un grup operativ al cărui scop este să scăpați de Zsinj.

Rogriss aprobă din cap.

— Odată ce am terminat cu el, putem să ne întoarcem la diferențele noastre ideologice foarte personale, fără a mai fi nevoie să invităm pe altcineva să joace.

Face pufni pe nas.

— Nu eşti ca majoritatea ofițerilor Imperiali cu care am vorbit.

— Adevărat. Tu ce crezi?

— Cred că este o idee măreață. Dar nu pot vorbi, nici măcar neoficial, în numele Noii Republici. Sau chiar pentru această flotă. Tot ce sunt autorizat să fac este să ascult şi să raportez comandanților mei ceea ce aud.

Amiralul zâmbi. Dintr-un buzunar, scoase un datacard şi i-l strecură lui *Face*.

— După ce ieşim din sistem, mă poți contacta prin HoloNet pe frecvența şi la orele indicate în acest fişier. Dacă voi primi o transmisie de la Generalul Solo, adresată personal mie, care să transmită orice fel de mesaj, atunci voi considera că sunteți de acord.

— Şi apoi ce urmează?

— Şi apoi vă voi transmite toate datele înregistrate pe care le avem despre campaniile lui Zsinj. Mişcările sale strategice şi tactice împotriva lumilor, ceea ce înțelegem din strategia sa generală, ceea ce ştim despre forțele sale. Şi mă aştept la o transmisie similară din partea voastră. Fiecare dintre noi ar putea şti ceva despre inamicul nostru comun pe care celălalt îl poate exploata.

Face aprobă din cap.

— O noțiune interesantă. Şi dacă ar deveni oficial cunoscută, ați fi executat pentru colaborare cu inamicul.

Rogriss aprobă din cap. Părea atât de vesel, de parcă *Face* ar fi sugerat ca echipajul său să viziteze Coruscantul pentru un raid de bombardament.

— La fel ca şi Generalul vostru Solo. Dar asta e o posibilitate în cel mai rău caz. În cel mai bun caz, Zsinj o să moară.

— Adevărat. *Face* băgă în buzunar datacardul. O ultimă întrebare înainte să plec. De ce lucrează Baronul Fel şi *Grupul 181* cu Zsinj?

Fața Amiralului îşi pierdu cea mai mare parte din buna dispoziție.

— Nu pot să ghicesc motivele lui Fel. A dezertat către tabăra voastră, apoi a dispărut pentru câțiva ani. Acum a dezertat de la Rebeli la cineva nou. E un trădător compulsiv, aş spune. Dar îți spun asta: nu el este la conducerea *Grupului 181*.

— Cum aşa?

— Adevăratul *Grup 181* încă serveşte Imperiul cu loialitate şi pricepere, sub comanda lui Turr Phennir. Fel a adunat noi piloți, i-a numit *181* şi a pus nişte dungi roşii pe navele lor de luptă pentru a reproduce culorile grupului de luptă. Poate că el crede că este *181*, aşa că oriunde se duce el, grupul îl urmează; asta ar fi în concordanță cu genul de ego colosal pe care îl vezi la comandanții grupurilor de luptă. Dar nu este adevărat.

— Interesant. Mulțumesc pentru sinceritate.

Face se ridică în picioare. Rogriss aprobă din cap. Apoi făcut un gest spre masă.

— Vrei să-ți pun la pachet un prânz înainte să pleci?

Face râse.

* * *

În orele a ceea ce ar fi fost noaptea pe Coruscant – ora după care erau programate activitățile *Mon Remondei* – Solo şi Wedge se întâlniră în biroul Generalului.

Solo părea la fel de obosit şi de descurajat cum se simțea Wedge. Şi, Wedge observă nu pentru prima dată, când Solo se hotăra să renunțe la masca de pungaş iresponsabil – aşa cum o făcuse acum –, că putea să pară mai furios decât orice alt bărbat pe care îl cunoscuse Wedge vreodată. Aşa era acum; cât timp trecuseră în revistă atacurile celor doi Twi'leki, chipul Generalului se fixase în linii care ar fi băgat frica în inima oricărui subordonat sau duşman.

— Ai de gând să accepți oferta lui Rogriss? întrebă Wedge.

Trăsăturile lui Solo se înmuiară. Apoi aprobă din cap.

— Aştepți confirmarea din partea Comandamentului Flotei?

— Nu. Am puteri foarte largi în ceea ce priveşte căutarea lui Zsinj. Pot să fac asta fără ca nimeni să spună nimic. Solo schiță un zâmbet autoironic. Până când vor decide că am eşuat complet, încă sunt un om foarte important. Ceea ce îmi aduce aminte. Din moment ce se pare că încă sunt important pentru Zsinj, voi merge mai departe cu acel plan al piloților tăi de a face o machetă a *Şoimului Mileniului* şi de a vedea dacă îl putem atrage pe Zsinj la noi cu ea.

— Mă bucur să aud asta. Are o şansă.

Zâmbetul lui Solo se estompă.

— Orice ar fi această nebunie Twi'lek, se răspândeşte, spuse Solo. Cu puțin timp înainte de tentativele de asasinat împotriva noastră, Consilierul Mon Mothma a fost aproape ucisă de garda ei de corp, un Gotal. Este rănită. În orele care au urmat, au avut loc două incidente de împuşcături cu soldați Gotal, unul într-o sală de cazarmă frecventată mai ales de oameni, altul într-un holoteatru. Zeci de oameni au murit. Unul dintre ucigaşi a fost doborât de soldați; celălalt s-a sinucis.

— Exact cum a făcut Tal'dira, spuse Wedge.

— Ce? Corran Horn l-a ucis pe Tal'dira.

Wedge clătină din cap.

— Am văzut asta când am corelat toate datele senzoriale ale atacului lui Tal'dira. În clipa dinaintea focului lui Corran Horn, Tal'dira îşi mutase toată puterea scuturilor către spate. Prova sa era neprotejată. Într-un fel, s-a sinucis.

— Asta nu are niciun sens. Înțeleg un asasin fanatic care se sinucide după ce şi-a atins obiectivul – dar nu înainte.

— Nici eu nu înțeleg. Ai ceva despre angajatul de la cantină, Galey?

Solo făcu o grimasă.

— Nicio motivație cunoscută... ceea ce înseamnă probabil bani. Niciun semn de contact cu insurgenții sau inamicii. A petrecut mult timp de când am plecat de pe Coruscant pe simulatoarele de navete. S-ar putea să fi fost în stare să piloteze una dintre navetele noastre din clasa *Lambda* după ce şi-ar fi terminat treaba.

— Dar el este cheia. Faptul că a fost trimis să o ucidă pe Gast înseamnă că lucra pentru Zsinj. Faptul că a fost văzut vorbind atât cu Tal'dira, cât şi cu Nuro Tualin înseamnă că era implicat cu ei şi, prin urmare, cu întreaga presupusă conspirație Twi'lek, ceea ce face să fie o certitudine că Zsinj se află în spatele acesteia.

Solo respiră adânc.

— Din păcate, faptul că noi ştim asta nu înseamnă că toată lumea înțelege. Mai am o veste. O veste foarte, foarte nefericită.

I-o spuse lui Wedge.

* * *

Câteva ore mai târziu, la câteva minute după ce majoritatea piloților şi a membrilor echipajului civil îşi începuseră turele de zi, Wedge se afla în propriul său birou, privind la cei trei pe care îi chemase şi se pregăti să le dea ceea ce ar fi putut fi cea mai grosolană insultă pe care o putea oferi.

Nawara Ven îi aruncă o privire atentă, evaluativă. Era evident pentru Wedge că ştia că se pregătea ceva rău. Îi era mai greu să citească fața Diei Passik. Mecanicul său şef, Koyi Komad, părea nesigură.

— Am ordine de la Consiliul Provizoriu, spuse Wedge. Efectul asupra grupului nostru imediat este că sunt obligat să vă scot temporar pe voi trei din serviciul activ.

Koyi înregistră un şoc. Ochii Diei se îngustară. Nawara Ven aprobă din cap, ca şi cum asta era ceva la care se aştepta se.

— Este pentru că suntem Twi'leki, spuse el.

— Mă tem că da.

Vocea lui Koyi urcă un registru de indignare.

— Nu-mi vine să cred asta.

— Credeți-o, spuse Dia. Este la nivelul întregii flote, nu-i aşa, Comandante?

Wedge aprobă din cap.

— Cam atât se poate spune despre promisiunile oamenilor privind egalitatea între specii, spuse Koyi. Vocea ei era amară. Nu trebuie să stau deoparte şi să fiu tratată în acest fel. Ştii câte slujbe, slujbe civile pe bani mulți, am refuzat? Dar nu, m-am transferat înapoi la *Vagabonzi*. Am rămas cu voi după ce Zsinj a aruncat în aer Baza Noquivzor peste noi şi i-a ucis pe aproape toți cei cu care lucram. Am făcut asta pentru că *Vagabonzii* erau vârful de lance al acestei cauze pe care voiam să o susțin. O galaxie în care speciile nu contau. Acum, asta a dispărut.

— Nu a dispărut, zise Wedge. A primit o lovitură puternică, dar nu a dispărut.

Koyi îi aruncă un zâmbet, dar nu era nici amuzament, nici prietenie în el.

— Deci nu mai sunt de serviciu. Am ceva de citit. Vă rog să mă scuzați, domnule.

Wedge aprobă din cap.

— Dacă mai contează, Koyi, îmi pare rău.

— Sunt sigură că valorează ceva, domnule. La ieşire, spuse: Întreabă-mă peste un an şi poate voi şti ce.

— Cred că ar trebui să plec şi eu, domnule.

Dia se ridică.

— Tu ce mai faci, Passik?

— Consiliul Provizoriu tocmai a anunțat întreaga Nouă Republică că nu sunt demnă de încredere. Ochii ei roşii sclipiră pentru o clipă. Apoi reuşi să zâmbească. Nu era un zâmbet amar, ca al lui Koyi. Wedge îl recunoscu ca fiind o batjocură. Din fericire, părerea lor nu valorează nimic pe lângă cea a colegilor mei de echipă. Cred că mă voi duce să le țin companie. Aş face asta oricând, mai degrabă decât să mă lovesc coate în coate cu cei din Consiliul Provizoriu.

Apoi salută şi plecă.

— A fost o mare insolență din partea ta să nu o consolezi, spuse Nawara Ven.

— Mă simt aproape la fel ca ea. Nu sunt sigur când a fost ultima dată când m-am simțit atât de aiurea. Nu-mi vine să cred că Tal'dira s-a întors împotriva noastră aşa cum a făcut-o. O amintire îi zvâcni în minte. Poți să-mi spui ceva? Expresia *maniac cu un singur picior* are vreo semnificație specială în cultura Twi'lek?

— Mă întrebi pe mine? zâmbi Ven.

Apoi făcut un gest spre partea inferioară a piciorului drept, cel care fusese amputat în ultima misiune a lui Ven ca pilot al *Escadrilei Vagabond*.

— Îmi cer scuze. Am uitat despre asta. Dar, da, te întreb. Este ceva serios. Aşa mi-a spus Tal'dira chiar înainte de a muri.

— Oh. Ochii lui Ven îşi pierdură concentrarea în timp ce privea în memoria sa. Nu mă pot gândi la unul.

— Ciudat. Ce l-ar fi făcut să... Ochii lui Wedge se deschiseră mai larg. Cauză. Efect. Care este cauza şi care este efectul?

— Nu te înțeleg...

— Nu contează dacă Amiralul Ackbar a murit sau nu. Sau Mon Mothma. Asasinii lor au avut succes.

— Ce? Nu, nu au avut.

— Ba da, au reuşit. Koyi Komad este prima lor victimă.

Expresia lui Ven sugera că era la câteva secunde de a chema medicii pentru a se ocupa de Comandantul său.

— Adună *Spectrele*, spuse Wedge. Vom conduce una dintre sesiunile lor nebuneşti de speculații şi planificare. În sala piloților. Şi invită orice *Vagabond* care doreşte să participe. Ca de obicei, cu Zsinj, trebuie să săpăm cu un nivel mai jos.

Wedge se afla pe coridor înainte ca Ven să apuce să se ridice în picioare.

* * *

Toți piloții *Spectre* erau acolo, cu excepția lui *Runt* şi a lui Janson, ale căror răni îi țineau pentru moment în tratament cu bacta-tancuri. Erau prezenți şi Tycho,

Hobbie şi Corran Horn de la *Vagabonzi*.

Donos decise că Tyria şi Horn păreau neobişnuit de posomorâți şi nu putea să-i învinovăţească. Cel puţin Tyria avea pe cineva care să-i ofere sprijin; Kell rămăsese lângă ea. Ceilalţi păstrau o mică distanţă între ei şi Horn; dacă era din respect pentru sentimentele lui sau din cauza propriei lor nelinişti de a se afla în prezenţa cuiva care tocmai îşi omorâse unul dintre colegii de echipă, Donos nu-şi putea da seama.

Wedge intră, cu cizmele bocănind.

— Deci ştim despre o creştere bruscă a activităţii teroriste a Twi'lekilor, spuse el fără preambul. Am stabilit, spre satisfacţia noastră, că Zsinj este în spatele lor.

— Deşi ne lipsesc dovezile pentru a o demonstra în mod concludent, spuse Ven.

— Nu este important pentru discuţia noastră. De ce face Zsinj asta?

— Pentru a face rău Noii Republici, spuse Kell. Pierderea Amiralului Ackbar şi a lui Mon Mothma ar fi o lovitură serioasă.

Wedge luă loc şi aprobă din cap.

— Sigur că da. Şi ar fi înlocuiţi de persoane care probabil nu sunt la fel de buni ca ei în sarcinile lor. Dacă toţi membrii Consiliului Interior ar fi ucişi, am avea un Consiliu Interior care ar fi doar un pic mai puţin priceput în ceea ce face. Nu este chiar o lovitură de maestru din partea lui Zsinj. Se apleacă în faţă, încă ciudat de atent. În această dimineaţă, la ora şase, am fost obligat să eliberez din serviciul activ fiecare Twi'lek de la bordul *Mon Remondei*. Şi asta, cred, este ceea ce a vrut Zsinj.

— Să scăpăm de Twi'lekii noştri? întrebă Kell.

Wedge clătină din cap, dar Horn fu cel care luă cuvântul.

— Dintr-o dată, Twi'lekii sunt cetăţeni de mâna a doua. Se zvoneşte că Gotalii vor fi următorii, din cauza atentatului asupra lui Mon Mothma şi a împuşcăturilor care au urmat.

— Twi'lekii şi Gotalii nu reprezintă un procent prea mare din forţele armate ale Noii Republici, spuse Lara. Nici măcar nu sunt semnatari ai Noii Republici; există doar un număr destul de mare dintre ei în serviciu. Adică, pierderea lor este importantă, sigur... dar nu va paraliza flota.

— Va paraliza întreaga Nouă Republică, spuse Wedge. În momentul de faţă, este vorba de specii care reprezintă o fracţiune de un procent din populaţia Noii Republici. Dar dintr-o dată avem un precedent care îi separă de Noua Republică. În ochii lor, oamenii devin răufăcători. În ochii oamenilor, Twi'lekii şi Gotalii încep deja să pară răufăcători. Dar dacă, mâine, va fi o specie care a fost alături de Alianţă încă de la începutul Rebeliunii? Un contribuitor important la cauza Noii Republici?

Donos îi văzu pe *Spectre* şi pe *Vagabonzi* privindu-se unii pe alţii în timp ce ideea prindea rădăcini. Apoi trase aer în piept.

— Până la acest atac în trei direcţii asupra dumneavoastră, domnule, şi asupra Generalului Solo şi a Doctorului Gast, nu aveam niciun motiv real să credem că era opera lui Zsinj.

— Corect, spuse Wedge. Ar fi putut fi un proiect Imperial, o acţiune criminală sau o conspiraţie reală bazată pe specie. Dar, încercând să ne ucidă sub aceeaşi umbrelă a acestei false poveşti de conspiraţie, şi-a arătat implicarea.

— Ceea ce nu ne ajută cu nimic, spuse Donos. Nu vom reuşi să convingem Consiliul Provizoriu de această teorie.

— De ce nu?

Wedge părea provocat mai degrabă decât furios, la acea afirmație.

— Cine îi va convinge de ea? Ackbar? A avut încredere în Twi'lekul care aproape l-a ucis. Mon Mothma? Este rănită şi nu este capabilă să conducă în acest moment. Prințesa Leia? E plecată într-o misiune diplomatică. Han Solo? Ar trebui să părăsească flota, iar abandonarea misiunii nu este o modalitate de a face Consiliul Provizoriu să aibă încredere în el. Tu? Donos îşi reprimă o tresărire la cuvintele pe care avea să le rostească. Şi tu, domnule, ai avut încredere în Twi'lekul care aproape te-a ucis.

Wedge aprobă din cap.

— Corect. Dar iată răspunsul la întrebarea ta. Pentru a convinge Consiliul Provizoriu, vom deveni cu toții genii.

— Eu votez să începem cu Elassar, spuse Lara. El este cel mai *genial*.

Pilotul Devaronian tresări.

— Nu iar. Mă predau.

— Ce fel de genii? întrebă Ven.

— De genul profetic. Genul celor care pot spune Consiliului Provizoriu exact ce se va întâmpla în continuare. Care este următorul pas al lui Zsinj? Dacă îl putem prezice, îi putem convinge pe cei puternici că au de-a face cu un plan metodic al lui Zsinj... nu cu o conspirație a terorii împotriva oamenilor. Se uită la ei. Altfel, în şase luni, un an, Noua Republică va fi formată din oameni de o parte şi non-umani de cealaltă, fără nicio încredere sau interdependență posibilă între ei... iar Zsinj poate mărşălui şi lua tot ce vrea.

— Am o idee. Ăsta era *Piggy*. O teorie. Despre cum mă încadrez eu în planul lui Zsinj.

— Spune.

— Ştim cu certitudine că Zsinj încearcă de ceva timp să creeze exemple foarte inteligente de umanoizi care nu sunt cunoscuți pentru inteligența lor, spuse *Piggy*. Întrebarea, mai ales în legătură cu cealaltă teorie a ta, este de ce?

— Evident, spuse Tycho, pentru a avea agenți inteligenți care să se infiltreze în acele specii şi, prin urmare, să nu pară nelalocul lor în locurile în care se găsesc acele specii.

— Corect. *Piggy* aprobă din cap în felul exagerat al Gamorreenilor. Dar asta e doar o parte a ecuației. Ce mai cere un lider de la un agent în afară de inteligență? Mai important decât inteligența?

— Loialitate, spuse Lara.

Vocea ei păru un pic tristă. Donos o privi cu atenție. Ea îi văzu interesul brusc şi scutură din cap pentru a sugera că neliniştea ei momentană nu era nimic.

— Corect, spuse *Piggy*. Cu toate astea, eu nu îi sunt loial lui Zsinj. Nu am suferit nicio îndoctrinare din tinerețe, nimic asemănător cu învățătura pe care o primesc soldații din trupele de şoc. De ce nu? Am fost doar un specimen de test de laborator? Trebuia să fiu *epurat* atunci când testele asupra mea erau încheiate?

Nawara Ven aprobă din cap.

— Este posibil să fi fost aşa.

— Da, dar gândeşte-te. Zsinj nu s-ar fi angajat într-un proces precum crearea mea şi a celorlalți umanoizi hiperinteligenți fără să prevadă ceva pentru loialitate. Dacă a găsit o modalitate de a o insufla cu forța, mai degrabă decât prin antrenament?

— Ca o spălare a creierului.

Vocea lui Tycho era plată, dură. Donos observă că acum Căpitanul stătea absolut nemişcat. Nu era de mirare: Tycho fusese la un moment dat suspectat că ar fi fost agent cu creierul spălat al lui Isard, fosta şefă a Serviciului Imperial de Informații.

— Crezi că asasinii au fost spălați pe creier prin această tehnică.

— Da, spuse *Piggy*. Dar ştim că nu ne confruntăm cu o spălare de creier aşa cum am mai experimentat-o înainte. Twi'lekul care ne-a atacat pe mine şi pe Amiralul Ackbar ar fi putut fi spălat pe creier, dar a lipsit doar o săptămână – un timp posibil, dar foarte scurt – pentru a face aşa ceva. Din momentul în care s-a alăturat *Escadrilei Vagabond*, care a fost cea mai lungă perioadă de timp în care Tal'dira a fost departe de ochii celorlalți membri? Cel mai lung concediu al său?

Tycho şi Wedge se sfătuiră, iar Tycho spuse:

— Cam câte o zi de fiecare dată. Diverse concedii pe Coruscant.

— O zi. *Piggy* aprobă din cap. Dacă presupunem că Tal'dira a fost o victimă şi nu un conspirator, atunci a fost spălat pe creier în mai puțin de o zi. Cu siguranță că un astfel de tratament trebuie să lase urme pe corpul victimei. Semne de sonde. Dezechilibre chimice ale sângelui în urma tratamentelor medicamentoase. Tulburări neurologice. Ceva.

— Din păcate, spuse Wedge, nu avem corpul lui Tal'dira pentru a-l examina. Sau pe cel al ofițerului de zbor Tualin. Am putea să facem o cerere către Amiralul Ackbar pentru a vedea dacă poate efectua autopsii asupra atacatorului său şi a celui al lui Mon Mothma. Şi pe cei doi ucigaşi Gotali.

— Păcat că Doctorul Gast nu a supraviețuit, zise *Piggy*. Nu simt niciun sentiment de pierdere la moartea ei; de fapt, sunt uşurat. Dar, în retrospectivă, îmi doresc să fi avut cunoştințele pe care le avea ea.

Wedge şi Nawara Ven făcură un schimb de priviri.

— Va trebui să ne descurcăm fără, spuse Wedge. În regulă, hai să ne apucăm de lucru la aceste teorii ale noastre… şi să vedem dacă putem avea cariere de succes ca profeți, dar şi ca piloți.

* * *

Plutea în derivă dincolo de prova *Mon Remondei*, cu o formă asemănătoare unei farfurii, cu două vârfuri în față semnificând prova şi o mică cabină de pilotaj care se proiecta din partea dreaptă pentru a da navei un aspect dezechilibrat.

Pentru ochii lui Wedge, semăna cu *Şoimul Mileniului*, cu excepția faptului că antena de satelit din partea superioară a navei era mult mai mică. O navetă ocupată de Donos, Corran Horn şi de mecanicul şef al *Spectrelor*, Cubber Daine, toți Corellieni, plus *Emtrey*, intendentul *Vagabonzilor*, escortaseră cargobotul cu aspect de navă de luptă de la un şantier de dezmembrări din sistemul Corellian, unde astfel de nave erau cele mai comune… şi cele mai ieftine de achiziționat.

— Este cea mai urâtă navă pe care cred că am văzut-o vreodată, spuse Solo.

Căpitanul Onoma, care stătea de cealaltă parte a lui Solo, în fața noii ferestre de vizibilitate din fața punții, îşi încreți fruntea într-o aproximare corectă a unei încruntări umane.

— Mie mi se pare că seamănă cu *Şoimul.*

— Nimic nu ar putea semăna mai puțin cu *Şoimul*, spuse Solo. Ai putea să dai cu vopsea pe o barjă din deşert şi ar arăta mai mult ca *Şoimul.* Apoi suspină. Totuşi, cu Chewie însărcinat să o îmbrace, ar putea să-l păcălească pe Zsinj pentru câteva minute. Cât a plătit echipajul nostru de Corellieni pentru ea?

— Au dat la schimb Interceptorul TIE cu abilități hiperspațiale pe care l-a luat Shalla Nelprin de pe *Sărutul Briciului.*

Solo se uită la el, cu ochii mari.

— Asta e o nebunie. Să dai la schimb o navă valoroasă şi pregătită de luptă pentru acea vechitură?

— Nu. Au dat la schimb *o navă valoroasă şi gata de luptă* pentru o şansă de a-l distruge pe Zsinj.

Trăsăturile lui Solo se aşezară în linii mai calme, deşi încă părea obosit şi stresat.

— Oh. Ei bine, asta are sens. Nu va avea niciodată viteza *Şoimului.* Fără o muncă de câțiva ani, Chewie nu va putea să-i facă interiorul să funcționeze ca cel real.

— Nu vrem să o facă, spuse Wedge.

— Cum aşa?

— Pentru că, dacă se bazează pe faptul că acea navă va fi *Şoimul*, modificările noastre i-ar putea pune în încurcătură. De exemplu, *Şoimul* nu este plin de explozibili puternici.

Solo tresări.

— Există un motiv foarte bun pentru asta.

— Corect. Dar, din moment ce *Şoimul* nu este plin de explozibili, nu l-ai trimite niciodată să se prăbuşească în flancul unui Super Distrugător. Cu această bucată de gunoi, nu ai avea astfel de remuşcări.

— Cu excepția faptului că nu vrei să mori.

— Ei bine, pentru asta există capsulele de salvare. Ştii ce vreau să spun.

— Da. Da. Solo îşi întoarse atenția la transportorul Corellian YT-1300 care atârna la prova. În regulă. Asigurați cala Gamma Unu doar cu personalul autorizat şi direcționați acolo acest container de gunoi zburător. Să trecem la treabă.

* * *

Plutea în derivă de la prova *Pumnului de Fier*, ca o navă de coşmar. Corpul ei era un oval neregulat de epavă cu o lungime de peste trei kilometri, ținută laolaltă de mii de kilometri de cabluri. În jurul epavei se afla o suprastructură – un grup de motoare la un capăt, o prora în formă de pană la celălalt, o cantitate gigantică de metal care le unea şi care acționa ca un cadru de care să atârne învelişul epavei. Numele, abia vizibil pe prova, era *A Doua Moarte.*

— Este cea mai urâtă navă pe care cred că am văzut-o vreodată, spuse Zsinj. Fața îi strălucea de admirație. Melvar, ai făcut o treabă magnifică.

Generalul îi făcu o mică plecăciune.

— Există o duzină de buzunare explozive în corpul epavei; ele vor trimite componentele *Sărutului Briciului* în toate direcțiile. Există mai mulți explozibili în motoare şi pe punte, suficient pentru a elimina majoritatea dovezilor că aceste componente suplimentare au existat vreodată. Ar trebui să fie convingător. Din

nefericire, este lentă. Nu ne putem aştepta să țină pasul cu *Pumnul de Fier* sau cu alte elemente ale flotei noastre.

— Păcat. Totuşi, vom face tot ce putem. Cum o să scape echipajul?

— Atât prova, cât şi pupa sunt echipate cu câte o navă de desant din clasa *Sentinel.* Echipajul are şansa nu numai să evacueze, ci şi să lupte pentru a scăpa de urmărire. Melvar oferi un mic oftat. Echipajul nu ştie că, dacă o navă capital se apropie la mai puțin de un kilometru de navetă, înainte să fie activat hiperpropulsorul, va detona şi ea. Echipajul nu va fi capturat şi nu va putea să vă trădeze secretul.

— Excelent. Bună treabă, ca de obicei. Dați-i un loc în flotă, în afara razei vizuale a celorlalte nave. Sunt atât de mulțumit. Zsinj zâmbi. Spera că nu va fi niciodată nevoit să folosească amalgamul hidos care îi câştigase aprobarea şi laudele. Folosirea însemna un eşec din partea lui – însemna că fusese învins şi că trebuia să se ascundă pentru a-şi linge rănile. Dar îi plăcea să-şi păstreze opțiunile deschise. Cum rămâne cu funcția de *Camuflare în Noapte*?

— Funcționează... în mare parte. Vrei o demonstrație?

— Te rog.

Melvar îşi ridică comunicatorul.

— *A Doua Moarte*, aici Generalul Melvar. Activați şi inițiați *Camuflarea în Noapte*.

— Da, domnule, veni vocea de tinichea din comunicator. Desfăşurăm sateliții.

Flăcări minuscule erupseră de la *A Doua Moarte*, patru de la prova şi patru de la pupa, desfăşurându-se în unghiuri precise, astfel încât să sugereze colțurile unei cutii de sârmă care înconjura nava de fier vechi. După câteva momente de zbor, sateliții îşi încetară accelerația; urmele de ardere dispărură şi deveniră aproape invizibili în câmpul stelar.

— *Camuflarea în Noapte* se activează, spuse comunicatorul.

Şi *A Doua Moarte* dispăru brusc. Acolo unde fusese, acolo unde fusese spațiul din jurul ei, era beznă. Nu câmp stelar – nici măcar stelele nu erau vizibile prin el.

Zsinj oferi o mică expirație de fericire.

— Senzorii, dați-mi o citire despre *A Doua Moarte*.

Ofițerul de senzori din boxa echipajului de jos îşi examină ecranul. Apoi căpătă o privire îngândurată în timp ce îşi ridica privirea spre Lordul Războinic.

— Nimic, domnule. Nu primim nici măcar un răspuns de la senzorii activi. Este o anomalie a senzorilor.

— Bine, bine.

În spațiu, stelele pâlpâiră pentru scurt timp în întuneric, apoi străluciră din nou, iar *A Doua Moarte* pluti din nou în fața lor.

Melvar se încruntă.

— *A Doua Moarte*, nu am ordonat încheierea testului.

— Îmi pare rău, domnule. Este o defecțiune a sistemului. Încă nu este complet fiabil.

— Ei bine, aduceți sateliții înapoi şi întoarceți-vă la treabă. Până nu este sută la sută funcțional, nu este adecvat. Până nu este sută la sută, nu suntem mulțumiți de voi. Melvar, terminat. Generalul băgă în buzunar comunicatorul şi se întoarse spre Zsinj. Îmi pare rău, domnule.

— Să nu-ți pară. Zsinj îi respinse scuzele cu mâna. Este o demonstrație bună.

O adaptare minunată a ceea ce realizăm la *Baza Rancor*. O vor termina în timp util. Sau altfel...

Zâmbi.

* * *

În salonul piloților de pe *Mon Remonda*, pe scaune căptuşite, trase în fața ferestrei pentru a sugera că sunt tronuri, stăteau Wes Janson şi *Runt* Ekwesh.

Stând în fața lor, *Face* spuse:

— Pentru că ați primit cantități mari de avarii pentru ca noi ceilalți să nu fim nevoiți să o facem, iată coroanele, o, Măriile Voastre. Luă nişte cercuri făcute dintr-un material fragil şi puse câte unul pe capul fiecărui pilot. Pentru că ați îndurat tratamentele medicale fără să vă plângeți, pentru că ați supraviețuit zile întregi în băi de bacta fără să vă plângeți, pentru că ați ieşit din tratament fără să cereți prăjituri şi sucuri în plus, iată sceptrele voastre regale. Aşeză în mâna fiecărui pilot câte o tijă de lemn, cu capătul decorat cu ciucuri şi panglici. Şi acum, primiți laudele supuşilor voştri.

Se dădu la o parte, iar *Spectrele* şi *Vagabonzii* adunați aruncară confetti asupra lor, într-o ploaie de culoare şi resturi. Janson clipi împotriva asaltului şi se întoarse spre *Runt*.

— Asta este ultima dată, în mod cert ultima dată, când îi sugerez lui *Face* că echipa nu arată întotdeauna destulă apreciere.

Runt aprobă din cap.

— *Suntem* de acord. Toți Regii trebuie să sufere asta?

— Ei bine, este valabil orice Rege care îl are ca majordom pe *Face* Loran.

— Şi acum, spuse *Face*, cei doi Regi se vor lupta unul cu celălalt până la moarte, iar noi îl vom expulza în spațiu pe cel care pierde.

— Hei, opreşte-te. Janson se ridică şi îşi scutură puzderia de confetti din păr. Încearcă din nou.

— Îl vom expulza pe învingător?

— Încă o dată.

— O să vă facem cinste cu o băutură.

— Aşa mai merge.

În timp ce piloții se întorceau la locurile lor, Shalla se aşeză grațios pe un scaun lângă cel al lui *Piggy*.

— Spune-mi ceva, spuse ea.

— Da?

— Zilele trecute, ai spus că te-ai simțit uşurat că a murit Doctorul Gast. De ce uşurat?

Lui *Piggy* îi trebuiră câteva clipe ca să răspundă. Shalla se întrebă dacă se gândea la răspunsul său sau dacă dezbătea dacă să-i spună să se ducă la dracu'.

În cele din urmă *Piggy* spuse:

— Mă scuteşte de presiune. Presiunea deciziilor.

— Nu înțeleg.

— Din câte ştiu, sunt singurul din specia mea. Nu sunt potrivit să mă aflu printre Gamorreenii normali; îi fac nervoşi şi sunt consternat de prezența lor. De violența lor, de simplitatea lor. Aşa că nu voi găsi niciodată o parteneră, o femelă

Gamorreană, pe placul meu. Mă întrebam uneori dacă Gast a creat vreuna... sau dacă ar fi putut să o facă, dacă aş fi obligat-o. Chiar şi aşa, o astfel de relaţie ar fi plină de frustrare şi de tristeţe. Dacă am înţeles corect, modificările care mi s-au făcut nu sunt genetice; nu le-aş putea transmite urmaşilor. Aşadar, nu aş putea avea copii cu caracteristicile mele mentale şi emoţionale. Ridică mâna, studiind coniacul Churban din paharul pe care îl ţinea. În acest sens, sunt singur... şi ar trebui să fiu singur. Existenţa Doctorului Gast m-ar fi condus la speranţe pe care nu ar fi trebuit să le nutresc. Acum, că a murit, pot fi mai responsabil.

— Îmi pare rău. Din impuls, ea se întinse şi îi luă cealaltă mână. Dar, într-un sens, te înşeli.

El sorbi din coniac înainte să răspundă.

— În ce sens?

— Tu nu eşti doar carne şi oase. Nu-ţi transmiţi doar genele. Dacă ai avea copii, le-ai transmite ideile tale, exemplul curajului şi al angajamentului tău, toate lucrurile care provin din modul în care te raportezi la cultura pe care ai ales-o. Nu eşti doar o fire, ci şi un trup. Iar aceste lucruri le poţi transmite şi altora care nu sunt copiii tăi. Din punct de vedere intelectual şi emoţional, părinţii şi copiii nu sunt deloc înrudiţi prin sânge. Ştiu că poate fi o consolare mică.

El dădu pe gât restul de coniac şi, după o clipă, buzele i se încreţiră într-un zâmbet aproape uman.

— Ei bine, este o oarecare consolare.

— Vrei să dansezi?

— Ai vrea să-ţi fie zdrobite degetele de la picioare?

— Am picioare rapide.

— Adevărat. Ei bine, riscul este al tău.

El se ridică, apoi o ajută să se ridice în picioare.

Alţi dansatori erau deja în mişcare pe porţiunea de salon pe care piloţii o eliberaseră de mobilier. *Face* şi Dia aveau scena centrală, mişcându-se pe o temă clasică a vechiului Coruscant, iar Donos şi Lara se mişcau acum pentru a li se alătura.

— Nu sunt chiar împreună, spuse Dia.

Face aruncă o privire spre Donos şi Lara.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Ea este încordată. Păstrează o mică separare între ei. Expresia ei se tot înmoaie, continuă să zâmbească, ca şi cum s-ar simţi cu adevărat bine. Apoi se încordează şi se retrage. E un mic ciclu prin care trece mereu.

— Oh, eşti bună la acest joc. Dar ai ratat momentul în care ea i-a oferit ocazia unui sărut. O invitaţie deliberată.

— Nu, nu a făcut-o.

— Ba da.

Îi oferi un mic zâmbet superior.

— Când?

— Acum câteva momente. Ai văzut-o cum şi-a coborât ochii, apoi i-a ridicat şi a făcut acea mică mişcare de răsucire cu degetul?

— Da. Am presupus că descria ceva. Vorbea.

— Descria ceva. De aceea este atât de subtil felul în care a amestecat indiciul, aşa cum ar trebui să fie făcut. Este...

Apoi *Face* înţepeni, aproape pierzând ritmul dansului, şi se uită înapoi la

celălalt cuplu.

— Este ce?

— Semnătura farmecului pe Coruscant.

— Nu ştiu ce este asta.

— Este ceva în genul limbajului florilor. Ştii cum în unele lumi, florile pe care le oferi cuiva, numărul, aranjamentul, toate au o semnificație specifică.

Dia aprobă din cap.

— Este un obicei uman. Un nou mod de a comunica greşit pentru a găsi motive să vă omorâți unii pe alții.

— Este o interpretare interesantă… oricum, semnătura farmecelor este cam la fel. Este limitată la clasa socială a ofițerilor stagiari Imperiali din familiile bogate şi la cercurile lor. A apărut pe Coruscant cu mult timp înainte de ridicarea Imperiului, dar în prezent se limitează mai ales la Imperiu; majoritatea foştilor ofițeri Imperiali care au servit în Noua Republică nu erau din acest ordin social. Oricum, ea i-a făcut semnul corect pentru *Aş accepta un sărut*. Doar că el nu a ştiut ce înseamnă.

— Acesta este motivul pentru care eşti atât de surprins?

— Ei bine, da. Lara îmi tot spune despre Coruscant, fără să vrea. Când e distrasă, când e supărată… nu când se controlează. Câteodată merge ca un nativ de pe lumea tron a Imperiului – ştii genul de limbaj corporal, *nu mă atinge*?

Ea aprobă din cap. *Face* se gândi la asta.

— Şi apoi, lucruri pe care le ştia despre comerțul de pe Coruscant. Destul de elaborat pentru cineva care fusese angajat acolo doar câteva săptămâni. Şi acel incident de la Muzeul Galactic. Bătrânul care a crezut că este… cum o chema?

— Edallia Monotheer.

Face o privi cu reală surprindere.

— Cum de ți-ai amintit asta?

— Un truc al meseriei. Când eşti dansatoare sclavă, îți aminteşti numele tuturor celor care îți sunt prezentați de către stăpânul tău. Dacă nu reuşeşti, eşti bătută… sau mai rău.

— Îmi pare rău. O trase la el, într-o îmbrățişare de scuze. Se pare că întotdeauna fac ceva care să-ți amintească de acele vremuri.

— Nu e vina ta. Vocea ei era o şoaptă. Se pare că nu pot să renunț la asta. Uneori cred că spun lucruri de genul ăsta ca să le amintesc celorlalți de ceea ce am fost – când eu sunt singura care trebuie să îşi amintească. Apoi suspină, ca şi cum ar fi eliberat în aer ceva tristețe. Ce ai de gând să faci în legătură cu Lara? O s-o întrebi de unde ştie ştie acea semnătură a farmecului?

El clătină din cap, lipindu-şi obrazul de al ei.

— Am de gând să depun o cerere de informații. La Serviciile Secrete ale Noii Republici.

— Dar mai târziu, spuse ea.

— Mai târziu.

* * *

La câteva sute de metri depărtare, Wedge mergea pe rampa de acces către cargobotul YT-1300 ascuns într-unul dintre hangarele *Mon Remondei*. Zgomote de izbituri şi zdrăngănituri se auzeau vag din corpul superior al cargobotului, însoțite de

sunetul profund al vaietelor lui Chewbacca. Dar niciun cuvânt uman nu însoțea zgomotul. Îl găsi pe Han Solo în cabina de pilotaj a navei.

Se aşeză pe scaunul copilotului, lângă General.

— Credeam că vei fi la petrecerea de bun venit a piloților tăi, spuse Solo.

Nu îşi întoarse atenția de la fereastra din față. De-a lungul podelei hangarului, aglomerat de unelte şi cărucioare de reparații, se afla dreptunghiul de lumini care contura câmpul de reținere magnetică al hangarului. Dincolo de acesta, vagi din cauza luminii hangarului, se aflau stelele.

— Am trecut pe acolo, spuse Wedge. Nu am stat prea mult. Am tendința de a-i face nervoşi pe copii.

Solo reuşi un zâmbet slab.

— Ştiu ce vrei să spui. Am fost unul dintre ei. Acum intru într-o cameră şi se opreşte orice conversație. Nu mi-am imaginat, când am acceptat această slujbă, că voi deveni altcineva. Un *străin*.

— Uneori, asta înseamnă să fii ofițer. Cineva care este *unul dintre băieți* nu poate menține disciplina.

— Presupun că da.

O grindină furioasă de lovituri metalice făcu conversația imposibilă pentru o clipă. Apoi fost urmată de o mormăială neobişnuit de lungă şi articulată din partea lui Chewbacca.

— Urăşte epava asta aproape la fel de mult ca şi mine, spuse Solo.

— De ce o urăşti mai mult?

— Pentru că, în ciuda a tot ceea ce am spus, seamănă suficient de mult cu *Şoimul* pentru a face să-mi fie dor de casă.

— De *Şoim*? Sau de Leia?

Solo îşi frecă fața, atenuând unele dintre liniile de oboseală.

— Da.

— Niciodată nu am înțeles cu adevărat de ce ai lăsat *Şoimul* pe *Visul Rebel* când a plecat ea în misiune. Ai fi putut să îl depozitezi pe *Mon Remonda*.

— Doar că... nu sunt sigur. Solo privea în depărtarea spațiului. *Şoimul* este lucrul pe care îl prețuiesc cel mai mult. Nu *persoana* pe care o prețuiesc cel mai mult, ci *lucrul*. Cred că l-am lăsat cu Leia pentru ca să ştie.

— Că i-ai încredințat ceea ce prețuieşti cel mai mult.

— Ceva de genul ăsta. Şi am vrut ca ea să-şi amintească de mine.

— De parcă ar fi putut uita.

— Câteodată cred că ar trebui să uite. Solo tăcu un moment lung, iar când vorbi din nou, vocea lui era mai liniştită. Nu o merit. Şi într-o zi îşi va da seama de asta. Când e departe de mine, mă gândesc: *Poate că azi e ziua cea mare. Poate că astăzi îşi va da seama şi îşi va continua viața.*

Wedge clătină din cap.

— Asta e ridicol.

— Nu, nu este. Ea este cea care are un scop, un plan pentru viața ei. Ea este forța motrice în Noua Republică. Fără ea, eu nu am niciun loc. Sunt doar un vagabond cu o doză irezistibilă de farmec de pungaş. Şi într-o zi se va plictisi de farmec şi nu voi mai avea nimic altceva să-i ofer.

— Ştii, zise Wedge, nu pot s-o fac eu însumi, pentru că eşti ofițerul meu superior. Dar aş putea să-l chem pe Chewie aici şi să-i spun ceea ce tocmai ai spus,

iar apoi te-ar bate aproape de moarte cu o hidrocheie. Poate că atunci îți vei da seama cât de mult greşeşti.

Solo reuşi să zâmbească.

— Cred că poate de aceea m-am oferit voluntar pentru misiunea Zsinj. Am crezut că a fost din cauza a ceea ce am simțit când am auzit despre bombardamentele lui. Atacurile lui asupra lumilor lipsite de apărare. Mă vedeam pe mine însumi, copil fiind, pe străzi, privind în sus pentru a vedea salvele de turbolaser care coborau pentru a distruge bucățica de lume pe care o puteam numi a mea. Dar, de fapt, s-ar putea să fi fost doar pentru a-i arăta Leiei: *Iată-mă, vezi, pot funcționa în lumea ta.* Dar după luni de zile, devin din ce în ce mai obosit şi mai nebun. Mă trezesc dorindu-mi să-l pot lăsa pe Zsinj în pace, iar Leia să se întoarcă acasă chiar acum, cu misiunea neterminată, pentru ca lucrurile să fie ca înainte. Şi dacă ar şti asta, i-ar fi ruşine de mine.

— Este o emoție umană firească. Şi am un plan în trei etape pentru a te lăsa să te întorci la ceea ce era înainte.

Asta îi atrase atenția lui Solo; se uită la Wedge pentru prima dată de când se urcase la bordul cargobotului.

— Cum?

— Prima etapă. Wedge deschise un canal de comunicare de pe panoul de control al copilotului. YT-1300 către Punte. Aici Comandantul Antilles. Vă rog să tăiați toate luminile din cala Gamma Unu.

Câteva momente mai târziu, luminile de deasupra se întunecară. Chewbacca scoase un sunet de plângere.

— Inclusiv indicatorul scutului magnetic, vă rog, spuse Wedge.

Dreptunghiul de lumină din jurul câmpului magnetic dispăru. Acum se aflau într-un întuneric aproape perfect, luminați doar de stelele din afara câmpului. Atârnau acolo, perfecte, fără să clipească, deoarece nu exista suficientă atmosferă pentru a le face să sclipească, formând o privelişte spațială perfectă.

Solo rămase tăcut, uitând priveliştea pentru o vreme.

— E frumos, spuse el. Cred că ai dreptate. Mi-ar prinde bine mai multe astfel de imagini. Care este etapa a doua?

— Ei bine, nu eşti singurul membru al echipajului care ar putea beneficia de puțină iresponsabilitate fericită în acest moment. Aşa că am de gând să organizez o insurecție şi să preiau controlul asupra *Mon Remondei.*

Solo scoase un râset sec.

— Wedge Antilles, răzvrătit. Asta este ceva ce va trebui să văd.

— Adu-ți Wookieeul şi o să-ți arăt.

* * *

Donos şi Lara intrară în cafeneaua ofițerilor şi se opriră brusc. Nu arăta aşa cum ar fi trebuit să arate. Mesele, dispuse în mod normal în rânduri ordonate, fuseseră puse în zigzaguri, în dreptunghiuri de câte patru mese. Deşi camera era rar ocupată, chiar şi asta era diferit; în mod normal, cei care luau masa ar fi fost împrăştiați prin cameră, dar acum erau concentrați la trei sau patru mese.

Donos şi Lara merseră la cea mai apropiată masă. Cea la care Comandantul lor stătea cu Generalul Solo şi Chewbacca. Cărțile de sabacc erau aşezate pe masă în fața lor.

— Scuzați-mă, domnule, spuse Donos, nu-mi place să vă întrerup...

Wedge își ridică privirea.

— Cum mi-ai spus?

— Uh, domnule.

— Cine crezi că sunt?

Donos aruncă o privire spre Lara, dar ea părea la fel de nedumerită ca și el.

— Comandantul Wedge Antilles, Comandamentul Navelor de Luptă ale Noii...

Wedge clătină din cap.

— Nu, nu. Doar arăt ca el. Dacă aș fi fost Antilles, nu aș fi purtat însemnele de grad corespunzătoare?

Era adevărat; nu purta niciunul. De altfel, nici Generalul Solo nu purta.

— De fapt, spuse Wedge, tu ce porți? Insigna de Locotenent?

— Ăă, da...

— Jos cu ea, spuse Wedge.

— Jos, repetă Solo.

— Jos, jos, jos, jos, spuse Wedge.

Donos își scoase insigna de grad de pe haină. Lara îi urmă exemplul cu a ei.

Wedge se calmă vizibil.

— Așa e mai bine, spuse el. Așteaptă. Unde ți-e astromecul?

Gura lui Donos lucră singură o clipă în timp ce se gândea la răspunsuri.

— Nu cred că am un răspuns care să te mulțumească. Domnule. Sau nu... Sire. Oricine ați fi.

— Cu siguranță nu ai. Astromecii sunt coloana vertebrală a Comandamentului Navelor de Luptă. Cele mai muncitoare ființe din galaxie. Au nevoie și ei de odihnă și recreere. Nu ești de acord?

— Eu, ăă, sunt de acord.

— Bine. Ieșiți afară și să nu vă întoarceți fără astromecii voștri. Wedge adună cărțile de sabacc. Mână nouă. Cine se bagă?

* * *

Când *Face* intră, cu unitatea R2, *Vape*, în spatele lui, cafeneaua era mai mult de jumătate plină. Era, de asemenea, gălăgioasă; jocurile de cărți și conversațiile dominau majoritatea meselor. O parte din personalul de la bucătărie părea să fie la datorie, aducând băuturi și diverse gustări, dar aceștia schimbau cu veselie cuvinte tăioase cu ofițerii prezenți, într-un mod în care nu ar fi făcut-o niciodată în circumstanțe obișnuite. Ofițerii stăteau alături de bărbații și femeile înrolați și, deși uniformele sugerau cine erau și serviciile pe care le reprezentau, nu se vedeau însemne de grad.

Chewbacca le făcu semn să se apropie. *Face* și *Vape* se apropiară de masa lui.

Peste mâna de cărți, Wedge îi făcu o evaluare rece.

— Este cel care seamănă cu Căpitanul Loran. Dar are astromecul cu el și nu are rang. A trecut examinarea.

— Mulțumesc, ăăă, *tu cel care seamănă cu Comandantul Antilles*.

— Se prinde repede, spuse Wedge. O secundă. *Vape*, una rece.

O placă de formă trapezoidală din partea de sus a capului bilă al lui *Vape* alunecă și se deschise. Se auzi un șuierat de aer comprimat, iar o sticlă condensată

sări în aer. Wedge o prinse cu mâna liberă şi o aşeză pe masa din faţa lui.

— Mulţumesc, *Vape*. Mulţumesc, *tu cel care seamănă cu Face*. Asta e tot.

Se întoarse la jocul său.

— Nu trebuia să ştii despre asta, spuse *Face*. Şi cu siguranţă nu ar fi trebuit să funcţioneze pentru tine.

— Arăt exact ca liderul grupului. Asta îmi dă privilegii speciale.

— În plus, a fost ultima mea bere.

— Ei bine, întoarce-te când vei fi complet aprovizionat.

Ceilalţi de la masă – bărbaţii şi femeile care *semănau* cu Generalul Solo, Chewbacca, Căpitanul Todra Mayn din *Escadrila Polearm*, Gavin Darklighter şi Asyr Sei'lar din *Escadrila Vagabond*, râseră.

Face se întoarse.

— Du-te şi joacă-te, îi spuse el lui *Vape*. Va fi o seară interesantă.

* * *

Revolta Anonimilor a lui Wedge se răspândi prin navă cu un fel de persistenţă tăcută. Niciun ofiţer de serviciu nu îşi abandonă sarcinile pentru a i se alătura, dar membrii echipajului care ieşeau din serviciu gravitau spre cafenelele ofiţerilor şi, când revolta deveni prea numeroasă, în cafenelele adiacente ale subofiţerilor, în sălile de şedinţe şi în amfiteatre, de asemenea. Şi nicăieri în secţiile de revoltaţi de pe *Mon Remonda* nu se găseau ecusoane cu nume sau indicative de rang. Donos, care se plimba prin perimetrul secţiilor de răzvrătiţi împreună cu Lara, într-o stare de bună dispoziţie nedumerită, o văzu pe mecanicul *Vagabond* Koyi Komad câştigând salariul pe o săptămână de la Căpitanul Onoma într-un joc de cărţi la fel de sângeros ca orice confruntare între o navă de luptă TIE şi un X-interceptor. Îl văzură pe Chewbacca luptând simultan, cu braţele unui Locotenent de marină şi ale unui antrenor civil de luptă corp la corp, atât de viguros încât ambii oameni fură aruncaţi la podea; se ridicară râzând şi masându-şi braţele aproape smulse din încheieturi.

Astromecii se înghesuiau în colţuri, schimbând ciripituri şi triluri pe care puţine organisme le puteau interpreta, dar care se părea că îi amuzau foarte tare. Donos şi Lara fură nevoiţi să se oprească înainta unei porţiuni de podea delimitată de rânduri de observatori; un grup de unităţi R2 şi R5 accelera pe un traseu întortocheat şi sinuos, marcat cu bandă colorată pe podea. *Whistler* astromecul lui Corran Horn era în frunte, cu *Gate*, astromecul lui Wedge, pe locul al doilea, iar ambele unităţi se bâţâiau în entuziasmul momentului.

Whistler şi *Gate* îşi menţinură poziţiile până la linia de sosire, iar mulţimea de pariori izbucni în urale şi strigăte. Donos auzi vocea lui Horn ridicându-se deasupra zgomotului mulţimii:

— V-am spus eu, v-am spus. Data viitoare, faceţi o cursă cu obstacole cu măsuri de securitate. *Whistler* tot îi va bate.

— Dacă n-aş fi fost sigur că sunt doar pe jumătate nebun, spuse Donos, aş fi fost sigur că am halucinaţii.

— Logica ta este greşită, spuse Lara. Dacă ai fi zero la sută nebun, ai fi sigur că nu ai halucinaţii. Dacă ai fi sută la sută nebun, ai fi la fel de sigur că este real. Doar în starea ta actuală de cincizeci la sută nebunie te îndoieşti de ceea ce vezi.

— Nu e corect. Dacă te duc înapoi în salonul piloţilor şi dansez din nou cu tine,

nu te vei mai lua de defectele mele de logică.

— Sigur, spuse ea. Ăsta a şi fost motivul meu în primul rând.

* * *

Revolta dură de la începutul serii până seara târziu în ziua următoare, o pereche de jocuri de sabacc fiind ultima care se întrerupse, iar lucrătorii de la bucătărie bombăniră doar cu jumătate de inimă în timp ce măturau gunoiul lăsat în urmă de o zi de iresponsabilitate fericită, deşi intermitentă.

Solo şi Wedge se numărară printre cei care abandonaseră ultimii jocul de cărți care supraviețuise. Solo îşi frecă ochii obosiți şi spuse:

— Nu-i rău, *omule-care-arătă-ca-Wedge*. Care este etapa a treia?

Wedge îi aruncă un zâmbet pe care l-ar fi putut învăța de la un Bothan dințos.

— În Etapa a Treia, îl găsim pe Zsinj şi îl distrugem.

— Bun plan. Îmi place.

Capitolul 9

A doua zi dimineață, după ce mahmureala fu scuturată şi infuziile de cafea îşi făcuseră efectul, echipajul de pe *Mon Remonda* se mişcă mai vioi, cu săptămânile de frustrare şi oboseală osoasă scuturate cel puțin parțial.

La şedința de informare a *Vagabonzilor* şi *Spectrelor*, de la sfârşitul zilei, Wedge spuse:

— Pentru cei dintre voi care au fost curioşi, misiunea de mâine nu pare să fi fost pusă în pericol de amnezia în masă care pare să-i fi lovit pe piloții mei – nimeni nu pare să fie capabil să-şi amintească ce a făcut ieri. Asta stârni câteva chicoteli. Presupunând că ne funcționează din nou corect creierele, probabil că putem trece acum printr-o informare operațională preliminară.

Apăsă pe tastatura pupitrului şi o holoproiecție luă naştere lângă el. Aceasta arăta un sistem solar – un soare galben de dimensiuni medii şi o duzină de planete în jurul său. Orbitele lor erau indicate prin linii luminoase punctate.

— Acesta este sistemul Kidriff. Se află de-a lungul a ceea ce noi considerăm a fi granița dintre Imperiu şi Zsinj, atât cât se întinde influența lui Zsinj spre Nucleu. Lumea ocupată, Kidriff 5, este foarte bogată, un depozit de comerț care dezvoltă şi exportă aliaje metalice – mai multe îmbunătățiri ale corpului navelor de luptă TIE de la Sienar din ultimii ani au apărut datorită dezvoltărilor din Kidriff. Guvernul Kidriff 5 a modelat planurile de construcție şi de expansiune ale lumii foarte mult după modelul Coruscantului, ca o modalitate de a deveni mai atractivă pentru Imperiu şi curtea Imperială. Wedge activă o altă imagine, iar holoproiectorul afişă priveliştea unui oraş – o mare aparent nesfârşită de zgârie-nori care nu ar fi arătat aiurea dacă ar fi fost pe Coruscant. Cerul, totuşi, nu era la fel de încețoşat sau de înțesat de nori de furtună cum era de obicei Coruscantul. N-ar fi fost un loc rău pentru Ysanne Isard pentru a-şi stabili sediul guvernului în exil – doar că, în momentul în care *Vagabonzii* o alungaseră pe Isard de pe Coruscant, Kidriff căzuse deja în mâinile lui Zsinj. Am primit recent o mulțime de date despre Kidriff şi alte lumi ocupate de Zsinj în sectoarele Imperiale. Analizele arată că datele au fost curățate de anumite tipuri de informații utile pentru Noua Republică. Dar se pare că ştergerea a fost pripită şi nu a eliminat în totalitate faptul că a existat o activitate a unei facțiuni pro Noua Republică în lunile dinaintea preluării puterii de către Zsinj. Wedge apelă o altă imagine, de data asta a unei regiuni aparent împărțite în mod egal între întinderile de zgârie-nori şi cele de plante de culoarea ruginei. Sectorul Tobaskin de pe Kidriff 5. Sediul activității lor rebele, care încă mai poate exista sau nu. Aceasta este ținta noastră.

Janson luă cuvântul.

— Şi ce facem acolo, şefule?

— Foarte puține, de fapt. Wedge afişă imaginea unui cargobot Corellian YT-1300. Acesta nu este *Şoimul Mileniului.* Este simulacrul nostru, pe care Chewbacca şi câțiva mecanici ghinionişti l-au transformat într-o asemănare a *Şoimului.* Au vopsit rugină falsă pe coca bună şi au pus vopsea bună pe coca ruginită, astfel încât petele să se potrivească, şi au mai făcut şi alte modificări. Am botezat-o *Falsul Mileniului.* Ni

s-a dat de înțeles că este aproximativ aptă pentru spațiu.

Din fundul sălii de şedințe, Chewbacca scoase o mormăială susținută care nu le lăsă piloților nicio îndoială că Wookieeul nu avea o părere prea bună despre cargobot.

— Chewbacca şi cu mine, continuă Wedge, vom pilota *Falsul* spre sectorul Tobaskin şi vom ateriza într-una dintre acele zone de pădure. Vom lăsa să plece câțiva agenți de informații care vor încerca să ia legătura cu orice facțiuni pro Noua Republică supraviețuitoare de acolo. Dar sarcina noastră principală este să aşteptăm acolo până când vom fi văzuți, apoi să decolăm spre spațiu.

— Şi cu ce scop? întrebă Janson. De fapt, ştiu răspunsul. Dar m-am gândit că ar trebui să aveți cel puțin un om de încredere în public.

— Mă bucur să văd că îți dezvolți o abilitate pe care o poți folosi în viața civilă, spuse Wedge. Acest lucru permite ca aparentul *Şoim al Mileniului* să fie văzut bine pe teritoriul lui Zsinj, pe o lume unde Zsinj ştie că a existat activitate pro Rebeli. Este o informație care îi va stârni interesul. Vom face asta din nou şi din nou. La un moment dat, când *Falsul* va dezvolta un model previzibil de activitate, Zsinj va apărea, sperăm noi, pentru a-l distruge.

Lara ridică o mână.

— Notsil.

— Ăă, nu ştiu dacă acest lucru a intrat în planificarea misiunii dumneavoastră, domnule, dar dacă mergeți pe o lume Imperială, probabil că vor dori oricum să vă ucidă. Iar dacă aterizați şi vă lăsați observați mai târziu, probabil că vor dori să vă omoare şi atunci.

Îi aruncă o privire de parcă ar fi fost o ingenuă plină de mândrie pentru realizarea ei tactică. Piloții din amfiteatru râseră.

— Asta ne-a trecut şi nouă prin minte. Datele despre sistemul Kidriff sugerează că securitatea lor este foarte relaxată pentru a promova un comerț rapid şi eficient – sunt mult mai interesați să se asigure că încărcătura este taxată decât să protejeze instalațiile guvernamentale şi militare, care tind să fie îngropate foarte adânc şi greu de lovit. Aşa că avem convingerea că putem pur şi simplu să ducem *Falsul* acolo. Ne vom opri transponderul odată ce suntem suficient de jos, astfel încât nu vor şti unde am aterizat. Vor presupune că e o manevră a contrabandiştilor şi ne vor căuta. Vom intra cu X-interceptorul Căpitanului Celchu cuplat de corpul nostru, iar el se va desprinde pentru a ne escorta la întoarcere. Dar înainte să intrăm, *Spectrele* care au fost desemnați pentru Interceptoarele TIE vor intra şi vor face o aterizare preliminară. Dacă cercetările lor de securitate sunt mai dificile decât bănuim, ne pot semnaliza şi putem pleca de acolo. În caz contrar, vor fi gata să i se alăture lui Tycho pentru escortă în timpul zborului de plecare. Restul *Vagabonzilor* şi *Spectrelor* vor orbita în jurul lunii principale a planetei pentru a oferi sprijin suplimentar atunci când ne vor urmări.

Wedge se uită la piloții aşezați.

— Vom doborî ținte de oportunitate, în principal nave de luptă inamice, pe drumul de ieşire. Misiunea noastră este să ne desprindem cu cât mai puține pierderi posibile. Vede cineva vreun defect anume în această operațiune?

Runt strănută, apoi se uită în jur, stânjenit.

— Îmi cer scuze. Nu există defecte. Doar că bacta ne gâdilă cavitățile sinusale.

— Ceea ce aduce în discuție un alt aspect, spuse Wedge. Rapoartele medicale

ale *Spectrelor* care au suferit arsuri arată bine. Nu văd niciun semn că vreun *Spectru* nu s-a recuperat suficient pentru a lua parte la această operațiune. Dar dacă vreunul dintre voi consideră în continuare că nu este pregătit pentru misiune, anunțați-mă în particular. Credeți-mă, nimeni nu vă va reproşa nimic.

Urmă tăcere.

— Mai aveți întrebări? Nu? Mâine dimineață vom obține datele finale de zbor, vom ieşi din hiperspațiu în afara sistemului Kidriff şi vom executa chestia asta. Până atunci, odihniți-vă. Sunteți liberi.

În timp ce ieşeau din sala de şedințe, Elassar spuse:

— Nu ştiu. Am o presimțire rea în legătură cu asta.

— De ce? întrebă *Face*. Când am intrat în şedință, erai fericit ca o bantha pe un munte de fructe.

— A strănutat *Runt*.

Face îl privi pe pilotul mai tânăr.

— Păi da, a făcut-o. Am uitat de asta. Ne-a condamnat pe toți, nu-i aşa?

— Nu, e ceva serios. A strănutat chiar când Comandantul a ajuns la punctul în care a întrebat despre defectele din plan. Asta înseamnă că există un astfel de defect, iar noi nu l-am observat şi *Runt* va avea probleme atunci.

— Nu, nu, nu. *Face* clătină din cap. Asta ar fi însemnat dacă ar fi fost un strănut accidental. Dar nu a fost aşa. A fost un strănut deliberat.

Elassar se uită la el, cu o expresie nedumerită.

— De ce ar fi strănutat în mod deliberat?

— Îşi curăța camera, spuse Lara.

— Ce *cameră*?

Face se aplecă, cu o expresie conspirativă.

— Lucrăm la o armă secretă pentru situații disperate în raidurile noastre de comando. *Runt* îşi întăreşte plămânii şi cavitățile sinusurilor.

— Înainte de fiecare misiune în care mergem pe teren, spuse Lara, îi încărcăm nasul lui *Runt* cu bile din plasteel.

— Apoi, spuse *Face*, dacă suntem capturați şi ajungem în mâinile a doar câtorva gardieni, *Runt* poate inspira adânc, adânc, şi strănută acele bile spre ei.

Lara aprobă din cap, cu propria expresie serioasă.

— În cadrul unor teste secrete, am calculat că bilele de rulmenți care erup din nasul lui au puțin peste cinci sute de kilometri pe oră. Cu siguranță subsonice, dar totuşi suficient de rapide pentru a străpunge carnea şi armura uşoară de soldat din trupele de şoc.

Elassar se uită de la unul la altul.

— Hei, stai puțin. Asta nu ar funcționa niciodată. Cei doi conspiratori izbucniră în râs, iar el continuă, cu vocea nemulțumită: Eu eram serios. Voi nu puteți fi serioşi? Cineva va avea probleme.

— Tocmai ai adunat ceva noroc pentru noi, spuse *Face*. Ne bazăm pe tine.

* * *

Rostat Manr era bun în meseria lui. Ca Sullustan, trebuia să fie priceput la pilotaj şi navigație, dar ştia că el şi colegii săi piloți Sullustan de nave îşi dobândiseră reputația mai mult prin muncă grea decât prin înclinație naturală.

Rostat fusese răsplătit pentru munca sa asiduă. Timp de patru ani pilotase Y-interceptoare pentru Alianța Rebelă – acum cunoscută sub numele de Noua Republică. Cu mai puțin de un an în urmă, sătul de război, sigur că își făcuse datoria pentru cauza în care credea, acceptase un post de pilot de remorchere pentru o firmă civilă: *Event Vistas*, care avea şi o linie de nave de croazieră. Cu doar câteva luni în urmă, fusese promovat ca pilot-şef la bordul *Reginei Nebuloase*, una dintre cele mai noi şi mai frumoase nave de croazieră ale companiei.

Dar acum, era în pericol să piardă tot ce câştigase. Gândul, în timp ce privea prin fereastră cercul de culoare tot mai mare care era planeta Coruscant, îl întrista. Nu putea spune nimănui. Ar fi râs de el. Apoi l-ar fi retrogradat... în cel mai bun caz.

Pentru că nimeni nu voia să angajeze un pilot cu Ewoki în *nările* lui. Îi simțea cum dansează, auzea sunetele slabe, stridente, ale muzicii şi cântecelor lor, în timp ce se distrau în *nările* lui. Toate *săpăturile* pe care le făcuse nu reuşiseră să îi îndepărteze. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la Ewoki şi la ce ar fi trebuit să facă pentru a scăpa de ei. Tot ce trebuia să facă era să prăbuşească *Regina Nebuloasă* pe suprafața Coruscantului. Apoi totul ar fi fost bine. Zâmbi.

Curând, destul de curând.

În timp ce nava de croazieră ajungea în punctul în care ar fi trebuit să manevreze pe orbita înaltă a Coruscantului, Rostat o ținu îndreptată spre atmosferă. Folosi o apropiere atent calculată, cu viteza şi unghiul precise pentru ca nava să pătrundă în atmosfera planetară fără să se aprindă. La urma urmei, avea nevoie ca din navă să rămână suficient de mult pentru a lovi suprafața planetei.

— Rostat?

Era Căpitanul său, o femeie umană originară de pe Tatooine. Alți oameni o descriau ca fiind bătrână şi coroiată, dar Rostat nu avea perspectiva lor asupra trăsăturilor umane.

— Ce faci?

Rostat se uită la ea, încercând să-şi mascheze alarma.

— Ştii, nu-i aşa?

— Ştiu că ai ieşit din planul de apropiere.

— Nu... Adică, despre *nasul* meu.

Ea îi aruncă o privire care sugera că nu ştia. Dar trebuia să se prefacă. Trebuia să fie implicată în asta. Poate că ea fusese cea care îi pusese Ewokii în nas. Stăpânit de teama bruscă de ceea ce era, de ceea ce i-ar putea face în continuare, îşi scoase blasterul de serviciu şi trase asupra ei. Era o distanță mică tras; ar fi trebuit să facă un efort ca să rateze. Lovitura o nimeri în lateral şi ea căzu. Dar nu fusese o împuşcătură de blaster. Se uită curios la arma de serviciu. Era setată pe *ucidere*, dar apăruse o rază paralizantă. Curios, apăsă comutatorul între *ucidere* şi *paralizare*, dar nu ieşi niciun sunet. Poate că era stricat mecanismul. Nu conta. Ea era inconştientă şi avea să rămână aşa suficient de mult timp pentru ca nava să se prăbuşească.

Şi el va fi în sfârşit uşurat.

Dar panoul de control al *Reginei Nebuloase* arăta acum că altitudinea creştea, nu scădea. Se uită curios la cifre, apoi prelua din nou comenzile pilotului. Acestea nu răspunseră. Nava de croazieră începu să urce înapoi pe orbita corectă.

Făcu o diagnosticare rapidă. Aceasta indică faptul că puntea auxiliară deținea în prezent controlul. Deschise interfonul navei şi apelă puntea auxiliară. Când imaginea se concentră, arătă scaunul de control al punții. În scaunul de comandă se

afla un alt Sullustan, un ofițer foarte tânăr pe care Rostat îl cunoştea.

— Nurm, spuse el. Ce faci?

Nurm părea inconfortabil şi aruncă o privire în afara ecranului.

— Am preluat controlul navei, spuse el.

— Returnează controlul către puntea principală, spuse Rostat.

Îl mânca foarte tare nasul. Ewokii organizaseră o mare sărbătoare acolo.

— Nu, spuse Nurm.

— Dă-mi controlul chiar acum, spuse Rostat.

— Obligă-mă, spuse Nurm.

— Cum vrei. Cariera ta este la final.

Rostat se deconectă. Aşteptă o clipă, liniştindu-se, apoi făcu o mişcare bruscă, înfingându-şi degetul în nas cât de repede şi de adânc putu. Nu folosi la nimic. Ewokii scăpaseră, ferindu-se de degetul său iscoditor, aşa cum făceau întotdeauna. Suspină, apoi îşi luă blasterul şi se îndreptă spre pupa.

Câteva clipe mai târziu, intră pe puntea auxiliară cu blasterul pregătit. Nu era nimeni în scaunul de control. Dar văzu mişcare în dreapta lui. Se întoarse...

Prea târziu. Nurm trase primul, iar raza sa paralizantă trecu peste pieptul lui Rostat. Acesta simți cum îi amorțeşte corpul şi privi cu un fel de interes detaşat cum podeaua se înclină în sus şi îi loveşte capul. Apoi cunoscu doar întunericul.

* * *

Nurm se uită cu nelinişte la colegul pe care tocmai îl împuşcase.

— Va fi bine?

Bărbatul cu care vorbea, un om în uniforma de Colonel, se ridică din spatele consolei de comunicații. Se îndreptă spre corpul lui Rostat şi îl împunse cu degetul.

— Ar trebui să fie. Dacă ne putem da seama ce este în neregulă cu el.

— Nu mi-a venit să cred. Mi-ai arătat şi tot nu-mi vine să cred. A vrut să ne prăbuşească.

— Nu cred că a vrut. Totuşi, e ceva foarte greşit în capul lui. Dar l-ai salvat de la scandal, sau de la moarte, sau de amândouă.

— De ce ai vrut să-l împuşc? Abia m-am calificat cu pistoalele blaster! Sunt civil!

Ofițerul îi aruncă un zâmbet enigmatic.

— Este important. Crezi sau nu, faptul că l-ai împuşcat tu în locul meu poate salva alte vieți. Ține minte povestea aşa cum ți-am spus-o.

Îşi scoase comunicatorul pentru a chema membrii securității navei să-l ia pe Rostat în custodie, apoi îi transmise câteva cuvinte, un cod de misiune îndeplinită, Comandantului său.

* * *

Într-o stație orbitală aflată pe o orbită înaltă deasupra părții îndepărtate a Coruscantului, Generalul Airen Cracken, şeful Serviciului de Informații al Noii Republici, primi semnalul ofițerului. Îi răspunse cu câteva cuvinte de felicitare şi închise. Urma să primească raportul complet şi să ofere mai târziu cuvinte de laudă mai potrivite. Se întoarse la biroul vechi, plin de cicatrice, care îi servea drept amintire a numeroaselor sale campanii şi ani de serviciu, şi simți primele tresăriri de

uşurare. Dintr-o dată, o imagine alcătuită cândva din umbre şi forme inexplicabile începea să ia o formă pe care o putea înțelege. Apelă pe terminalul său un fişier de comunicații, un holo complet, şi îi stabili clar un semn pe care îl plasase acolo mai devreme.

Fața şi partea superioară a corpului lui Wedge Antilles apărură la scară de unu pe trei chiar deasupra biroului lui Cracken. Pilotul părea să fie aşezat în spatele biroului său, iar în spate nu se vedea nimic altceva decât peretele de compartimentare.

— Acum că Lordul Războinic a convins Noua Republică să instituie măsuri care pot fi folosite ca precedente atunci când se ocupă de incidente viitoare, următorul său pas trebuie să fie, în mod inevitabil, acela de a face o breşă între Noua Republică şi una dintre speciile membre care a contribuit în mod semnificativ la succesul nostru. Logica sugerează că Mon Calamarii ar fi cea mai bună alegere, deoarece fără expertiza lor inginerească şi fără crucişătoarele lor grele ne-ar fi fost mult mai greu în acest război decât ne-a fost. Dar bănuim că acest tratament de spălare a creierului ar putea fi limitat deocamdată la speciile de mamifere şi aproape mamifere – ar fi mult, mult mai greu de conceput un tratament care să fie la fel de funcțional în gama largă a tuturor tipurilor de specii inteligente. Aşadar, previziunea noastră este că nu va fi vorba de Mon Calamari sau Verpini în acest moment. Cea mai bună presupunere a noastră este că următorul atac va veni de la Sullustani sau Bothani. Şi avem câteva idei despre asta.

Wedge tastă ceva în datapadul din fața lui; Cracken presupuse că îşi consulta notițele.

— Gotalii sunt cunoscuți ca vânători experți. Iar în ultimii ani, Twi'lekii, care în mod tradițional au fost considerați de către oamenii Imperiului ca fiind comercianți şi, în general, ființe nu deosebit de îndrăznețe, au încercat să imprime culturilor umane importanța tradiției lor războinice. Credem că este semnificativ faptul că dezastrele cu Twi'lekii şi Gotalii au implicat războinici singuratici care au făcut ravagii. În opinia noastră, atacurile care vor urma vor corespunde într-un fel stereotipurilor populare şi concepțiilor greşite despre speciile ai căror membri le inițiază. Dacă următorul atac este Bothan, va implica piratarea de computere – cum ar fi, poate, transmisiuni de date falsificate care să provoace dezastre. Dacă următorul atac este Sullustan, este probabil să implice un incident de pilotaj sau de navigație care să coste sute sau mii de vieți. Oricum ar fi, dacă este cât de cât posibil, este important ca agenții acestor atacuri să fie prinşi în viață. Speranța noastră este că sunt constrânşi să facă ceea ce fac şi că tehnica de spălare a creierului lasă nişte urme fiziologice consistente pe care medicii din Noua Republică le pot detecta.

Antilles îşi închise datapadul. Privirea lui, destul de tulburată, păru să o caute pe cea a lui Cracken.

— Asta e tot ce avem mai bun de oferit, Generale. Dar dacă previziunile noastre se apropie de realitatea următorului set de activități teroriste misterioase, vă puteți baza pe faptul că este o încercare a lui Zsinj de a crea cât mai mult haos în Noua Republică şi puteți preveni daunele pe care le-ar putea provoca altfel efortul său. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule General. Antilles terminat.

Holograma lui Wedge dispăru. Cracken rămase nemişcat timp îndelungat. Prima dată când auzise acea transmisie, dăduse din cap şi îşi dorise, încă o dată, ca piloții să îşi păstreze atenția în carlingă şi să nu se ocupe de afacerile serviciilor de informații. A doua oară, după ce Cracken analizase dovezile privind atacurile Twi'lek

şi Gotal, aceasta căpătă un sens înspăimântător… şi Cracken începu să aloce resurse pentru o investigaţie bazată pe posibilitatea ca teoria lui Antilles să fie corectă.

Acum, Cracken îşi dorea ca unul dintre piloţi, Wedge Antilles, să acorde mai puţină atenţie cabinei de pilotaj şi să se ocupe mai mult de afacerile serviciilor de informaţii. Poate că ar putea fi atras de la Comandamentul Navelor de Luptă şi să treacă la Serviciul de Informaţii. Cracken scoase un zgomot exasperat şi îşi închise terminalul. *Nu, nicidecum în această viaţă.*

Îşi îndreptă atenţia spre căutarea în curs de desfăşurare a dovezilor unui efort Bothan de piratare a codurilor care urma să se încheie cu un dezastru.

* * *

Face Loran se trezi la sunetul unei conversaţii între trecătorii de pe coridor. Se întinse, bucurându-se de luxul care urma – câteva minute de odihnă leneşă înainte să sune alarma. Apoi aruncă o privire la cronometrul de lângă patul său. Trecuse o jumătate de oră după ce alarma ar fi trebuit să-l trezească. Nu o reglase.

Înjură şi îşi aruncă cearşafurile. Avea doar suficient timp să se spele şi să se îmbrace înainte de şedinţa de informare a misiunii, dacă se grăbea.

O porţiune din ecranul terminalului său clipi – semn de corespondenţă nouă, neexaminată încă. Tastă o comandă pentru a-i transfera totul lui *Vape*, astromecul său – o va citi când nu se va întâmpla nimic altceva în timpul misiunii Kidriff.

* * *

Cala de lansare alocată *Vagabonzilor* şi *Spectrelor* zumzăia – nu doar de activitate, ci şi de vuietul tăios al motoarelor repulsoare ale X-interceptoarelor care erau testate în timp ce piloţii treceau prin listele de verificare dinaintea lansării. Şi era frig, uşa de lansare fiind deschisă spre spaţiu, doar câmpul magnetic de reţinere menţinând atmosfera în siguranţă înăuntru… iar câmpurile magnetice nu reuşeau să reţină şi căldura în mod corespunzător. Wedge urmări activitatea, căutând stres sau îngrijorare nejustificată din partea piloţilor săi.

Gavin Darklighter. Tânărul *Vagabond* va zbura fără camarad de zbor. Fusese abătut de moartea lui Tal'dira şi încă părea neobişnuit de serios, dar nu dădea semne de distragere a atenţiei.

Corran Horn. Trecuseră doar câteva zile de când îşi omorâse un coleg de escadrilă, iar speculaţia că Tal'dira fusese spălat pe creier, nu un trădător şi, prin urmare, teoretic posibil de salvat, trebuia să-l macine. Nu dădea niciun semn, adevăratele sale emoţii fiind ascunse în siguranţă în spatele măştii de civilitate profesională pe care CorSec şi alţi membri ai poliţiei o purtau atunci când aveau de-a face cu străinii.

Tyria Sarkin. Şi ea fusese forţată să ucidă un coleg pilot. Nu-şi ascundea suferinţa, şi chiar şi acum, când îşi punea casca şi se urca în cabina de pilotaj a X-interceptorului, avea o privire tristă. Dar, spre deosebire de Horn, ea nu fusese nevoită să ucidă un coleg de echipă, un prieten. Şi nu fusese la fel de izolată ca Horn; Kell fusese acolo pentru ea. O convinsese chiar să vorbească cu Wes Janson, cel care fusese obligat, cu mulţi ani în urmă, să-l ucidă pe propriul tată al lui Kell în

circumstanțe nu foarte diferite. Janson spusese că asta o ajutase. Deşi Tyria îşi purta emoțiile foarte aproape de suprafață, Wedge simțea că nu prea avea de ce să-şi facă griji cu ea.

Dia Passik. Ea nu zbura astăzi; decizia pronunțată de Consiliul Provizoriu făcuse imposibilă venirea ei în misiune. Dar asta nu o împiedica să participe în alte moduri; era prezentă fără uniformă, trecând de la o navă la alta, oferind o recomandare aici, o urare de noroc dincolo. Şi, când crezu că nu se uită nimeni, un sărut pentru *Face*.

Elassar Targon. Pilotul Devaronian se îndeletnicea să lipească figurine făcute din pâine coaptă tare pe diverse porțiuni ale fuzelajului X-interceptorului lui *Runt*, în timp ce pilotul Thakwaash încerca ineficient să îl alunge. *Mai multe farmece*. Wedge oftă.

— Nu poți să stai aici şi să o eviți, spuse Janson.

Wedge se uită la secundul *Spectru*.

— Ce anume?

— Nu poți să stai aici, Comandante. Trebuie să ajungi la *Falsul Mileniului* şi să-ți înfrunți greşeala.

— Ce greşeală ar fi asta?

Janson zâmbi.

— Ei bine, desigur, să-i iei locul lui Han Solo la pilotarea *Falsului*, pentru că el chiar nu poate să renunțe la comanda flotei pentru plimbări de plăcere.

— Corect. Nu văd nicio greşeală până acum. Am mai multă experiență cu cargoboturile Corelliene decât oricine de pe *Mon Remonda*, cu excepția lui Han Solo.

— Şi l-ai întrebat dacă Chewbacca ar fi interesat să vină cu noi ca şi copilot şi mecanic. El are experiența de a ține laolaltă vechituri dezintegrate în timp ce zboară.

— Corect până acum.

— Iar Generalul a spus că, desigur, Chewie ar fi fericit să vină cu noi.

— Ai ghicit trei din trei.

— Wedge, tu nu vorbeşti limba Wookieelor.

— Eu... Oh, *Scuipat de Sith*.

Wedge simți cum îi urcă ceva culoare pe față. Janson avea dreptate: în toată planificarea misiunii pe care o făcuseră, nu reuşise să-şi amintească faptul că nu va putea înțelege nimic din ceea ce spunea copilotul său, deşi Chewbacca putea cu siguranță să înțeleagă Bazica.

Janson stătea acolo, cu o expresie veselă, iar Wedge suspină.

— Verifică cu *Squeaky* şi *Emtrey*. Nu pot să le dau ordin să plece, dar dacă vreunul dintre ei este dispus să se ofere voluntar, aş aprecia asta. De preferință *Squeaky*. Deşi unitățile 3PO aveau în mod normal abilități de protocol ca parte a programării lor, inclusiv diplomație şi traducerea instantanee a unui număr uluitor de limbi, programarea lui *Emtrey* era optimizată pentru funcții militare; cea a lui *Squeaky* era mai potrivită pentru acea misiune.

— Aşa voi face.

— Nu le-ai menționat asta piloților?

— Ei bine, da, mi-a cam scăpat din gură când mi-a venit ideea.

— Şi ce au spus?

— Au pus pariuri pe ceea ce vei face. Aşa că a trebuit să mă duc la toți ceilalți piloți pentru ca ei să îşi facă propriile pariuri.

— Cine a câştigat?

— Tyria Sarkin. A spus că vei spune *Scuipat de Sith*.

— Ştii, în sfârşit ți-ai câştigat cea mai dură răzbunare din partea mea.

— Tu nu te răzbuni niciodată. Asta e sub demnitatea lui Wedge Antilles, *Eroul Noii Republici*.

Wedge îi oferi un zâmbet, unul plin de dinți, iar zâmbetul lui Janson se clătină.

— Eşti liber, spuse Wedge.

* * *

Kell preluă conducerea, cu Elassar ascuns în spate şi alături ca şi camarad, şi îşi conduse unitatea de Interceptoare TIE spre Kidriff 5. Cealaltă pereche, Janson şi Shalla, rămaseră în dreapta lor, la distanța prescrisă de regulamentele Imperiale.

Lumea numită Kidriff 5 crescu treptat în vizorul lor. Planeta, cel puțin emisfera pe care o puteau vedea, părea să fie dominată de trei culori: albastru pentru mări şi roşu ruginiu pentru vegetație, şi o cantitate mai mică de alb-cenuşiu unde se aflau cele mai mari oraşe ale planetei.

Traficul de comunicații crescu, de asemenea, pe măsură ce se apropiau de planetă. Primul fu un semnal automat care îi dirija spre unul dintre vectorii de apropiere aprobați. Imediat ce sosi acel semnal, Kell transmise un semnal îngust către *Falsul Mileniului*, indicând locul în care puteau aştepta primul contact de comunicare.

Când intrară pe vectorul de apropiere, putu vedea, departe în fața lor, lumini mici – la distanțele indicate pe senzori, acestea trebuind să fie nave de marfă masive care se apropiau de planetă. Când ajunseră suficient de aproape de planetă încât Kell să nu mai poată vedea decât suprafața acesteia, cu excepția cazului în care se apleca mult mai aproape de vizorul său, primiră prima transmisie în direct.

— Grup în curs de sosire, patru Interceptoare ale *Sistemelor Sienar*, aici *Controlul Primar Kidriff*. Vă rugăm să vă identificați şi să vă declarați misiunea.

Kell îşi activă unitatea de comunicații.

— Aici *Grupul Unu* din *Escadrila Drake*, de pe *Teroarea Nopții*, comandat de Căpitanul Maristo. Suntem aici pentru recunoaştere. Accentul pe care îl puse pe ultimul cuvânt sugera un pilot care fusese departe de orice fel de divertisment pentru prea mult timp. Ne îndreptăm spre Tobaskin pentru a vedea cât de multă recreere se poate cumpăra cu o cală de marfă plină de credite.

— Am înțeles, *Drake*. Transmit vectorul de apropiere revizuit. Nava ta va sosi mai târziu?

— Negativ, am venit singuri.

Şi această minciună transmise o a doua minciună controlorilor de trafic de pe Kidriff 5: că *Escadrila Drake* era formată din TIE-uri echipate cu hiperpropulsie. Acest lucru sugera că piloții erau oameni foarte importanți. Nu era neobişnuit ca ofițerii de rang înalt să îşi ia TIE-urile personale, cu un ofițer de rang inferior ca şi comandant teoretic, care să servească drept scut al anonimatului, într-o excursie ca asta.

— Am înțeles. Lăsați transponderele pornite în permanență, conform ordonanței planetare. Distracție plăcută şi bine ați venit pe Kidriff 5.

Kell comprimă schimbul de replici şi îl transmise, laolaltă cu punctul din

spațiu în care primise primele cuvinte ale salutului, înapoi la *Falsul Mileniului.*

* * *

— Primesc plata pentru participarea la luptă, nu-i aşa?

Cel care vorbise era *Squeaky*, aflat în spatele scaunului lui Wedge de pe *Falsul Mileniului.*

— Dacă se trage asupra noastră, da, spuse Wedge. În caz contrar, primeşti doar plata pentru servicii periculoase.

Chewbacca mârâi ceva.

— Tu să taci din gură, spuse *Squeaky*.

Wedge rânji. Nu întâlnise niciodată o unitate 3PO atât de abuzivă verbal precum *Squeaky*. Cele mai multe dintre ele, din cauza programării standard şi pentru că se ştiau lipsiți de apărare, încercau să se înțeleagă cu toți cei pe care îi întâlneau – de obicei cu atât de multă vorbărie încât sfârşeau prin a-i enerva pe cei cu care doreau să se împrietenească. Dar *Squeaky* era un droid eliberat, nefiind proprietatea cuiva şi avea câteva ciudățenii.

— Ce a spus?

— Nu trebuie să traduc astfel de comentarii.

— Tradu totul. Eu voi decide ce este important şi ce nu.

— A spus că ar putea garanta că primesc plata pentru luptă dacă îmi smulge picioarele şi mă loveşte cu ele.

— Ei bine, a fost foarte generos din partea lui. Ar fi trebuit să-i spui *Mulțumesc, poate mai târziu.*

— Domnule, cred că vă lipseşte înțelegerea umorului încărcat de violență al acestui Wookiee.

* * *

De îndată ce coborâră la mai puțin de douăzeci de kilometri de suprafața planetei, deasupra sectorului Tobaskin, peste era căzuse deja noaptea, Kell şi colegii săi *Drake* începură să primească transmisiuni de la afacerile din sector – unele de date, altele vizuale şi sonore, toate lăudând virtuțile diferitelor locuri de divertisment din zonă. Una dintre transmisii era pachetul pentru vizitatori al guvernatorului oraşului, care includea hărți ale regiunii cu sute de cluburi, pensiuni şi alte afaceri evidențiate.

Ca şi cum nu ar fi fost sigur pe care dintre numeroasele oferte ale oraşului să le aleagă, Kell îşi conduse grupul spre una dintre cele mai adânci zone de pădure din sector. În timp ce piloții săi schimbau comunicări banale despre ce locuri ar oferi cea mai mare distracție, Kell scană solul pădurii în căutarea vieții. Şi când alese un loc ce includea un luminiş suficient de mare pentru *Falsul Mileniului*, dar care era atât de adânc în pădure încât părea că oamenii nu-l frecventau, transmise şi acele date.

Găsi o zonă de aterizare a vehiculelor personale în apropierea unui cartier plin de afaceri de divertisment luminate în mod strălucitor. Se opriră acolo şi ieşiră din trapele superioare ale Interceptoarelor lor.

Kell îşi scoase casca, o lăsă pe scaunul de pilot şi începu să scoată alte piese din vestimentația de pilot de care nu avea nevoie.

— *Drake Doi*, *Drake Patru*, păstrați-vă echipamentul. Veți rămâne cu navele.

Shalla aprobă din cap. Alunecă la sol în echipament complet şi se puse în gardă în fața navei sale de luptă, ca un gardian de serviciu.

— Oh, nu. Elassar părea cu inima frântă. Îşi strângea pieptul ca şi cum cineva l-ar fi împuşcat. De ce eu? Sunt cel mai tânăr, am cea mai mare nevoie de distracție.

Îmbrăcat doar în salopeta sa neagră, Kell alunecă până la pilonul aripii, apoi sări la pământ. Se cățără pe interceptorul lui Elassar şi se aplecă aproape de tânărul pilot.

— Lasă-mă să te întreb ceva, Elassar.

— Spuneți, domnule.

— Intri într-unul dintre aceste minunate baruri de divertisment.

— Da.

— Pui creditele jos.

— Sună bine până acum, domnule.

— Îți scoți casca.

— Ei bine, cu siguranță aş vrea să o fac la un moment dat. Chiar şi numai pentru a bea ceva.

— Ce văd ceilalți clienți?

— Ei bine, îl văd pe cel mai arătos pilot din galaxie.

— Un pilot Devaronian.

— Bine, domnule, am înțeles.

— Câți piloți Devaronieni de Interceptoare TIE crezi că sunt în Imperiu?

— Înțeleg, domnule, chiar înțeleg.

Kell clătină din cap şi sări la pământ.

* * *

Wedge aşeză *Falsul Mileniului* atât de uşor, încât nici măcar el nu fu pe deplin conştient de tranziția dintre susținerea cu repulsoare şi aşezarea patinelor hidraulice de aterizare.

Chewbacca rosti ceva.

— Bineînțeles că a fost o aterizare bună, spuse *Squeaky*. Nu-şi poate permite să aterizeze mai dur cu acest morman de gunoi zburător. Ar cădea bucăți.

Mormăitul lui Chewie deveni mai tare şi mai elocvent.

— Ce vrei să spui, că asta e o navă bună? Chiar azi-dimineață îi dădeai apelative care i-ar dezlipi vopseaua aia nouă de pe carcasă. Nu eşti de acord cu mine doar ca să fii neplăcut.

— Căpitanul părăseşte puntea, anunță Wedge. Chewbacca, comenzile sunt ale tale.

Merse înapoi în partea de sus a rampei de încărcare şi îşi găsi pasagerii pregătindu-se de plecare. Un bărbat şi o femeie, amândoi cu părul negru şi trăsături medii, banale, îmbrăcați în pantaloni negri şi tunici decorate cu dungi strălucitoare şi orbitoare în zigzag – însăşi definiția acelui sezon a turistului în anumite porțiuni ale Imperiului. Nu-i spuseseră niciodată lui Wedge numele lor. Se gândea la bărbat ca fiind *Fad Unu*, iar femeia *Fad Doi*.

Fad Unu se întoarse spre el şi îi întinse o mână.

— Mulțumesc pentru zborul lin. Mult mai bine decât unele inserții prin care

am trecut.

Fad Doi aprobă din cap. Wedge nu-şi amintea să fi spus vreun cuvânt. Le strânse mâna, apoi activă controlul rampei. Rampa de acces gemu, dar nu se mişcă.

— Am un pilot, zise Wedge, care ar fi sigur că ai purtat ghinion cu complimentul tău. Lovi cu piciorul în cea mai apropiată porțiune de rampă. Vuietul mecanismului crescu în volum, apoi rampa coborâ. Mult noroc.

Apoi dispărură, iar rampa se închise din nou cu mai puține vaiete.

Până când Wedge se întoarse pe punte, Tycho se decuplase de pe coca superioară, iar X-interceptorul său se aşezase la sol chiar în fața cabinei de pilotaj a *Falsului*. Apoi X-interceptorul păru să dispară în timp ce luminile sale se stingeau. Dintr-o dată se treziră în întuneric, copacii din jurul lor acționând ca un zid impenetrabil între ei şi luminile oraşului. Singura iluminare erau cele două pete de lumină aurie care marcau ochii lui *Squeaky*.

— Ei bine, zise *Squeaky*, ce să facem acum? Cunosc multe jocuri mnemotehnice. *Compararea Depozitelor* este unul bun.

Chewbacca gemu ceva.

— Nu, nu ştiu *Strivitorul de Droizi*.

Urmară alte gemete.

— Ce vrei să spui, că ai fi bucuros să faci o demonstrație? Oh, aha.

Wedge oftă. Pentru un zbor atât de scurt, aceasta avea să fie o misiune lungă.

* * *

La mult timp după ce *Vagabonzii* şi *Spectrele* se aşezară pe orbita de staționare în jurul lunii Kidriff, *Face* îşi aminti de corespondența necitită.

— *Vape*, transmite-mi stocarea cea nouă pe ecranul de comunicații. În ordinea primirii, te rog.

Prima fu o scrisoare, doar text, de la sora lui, acum la şcoala de pe Pantolomin. Era vorbăreață, plină de detalii din viața de zi cu zi, cam aşa cum şi-o amintea *Face*. Era o bucățică luminoasă de *acasă* care să-i distragă atenția de la peisajul lunar sumbru care era singura lui plăcere de vizionare în acest moment.

Al doilea, şi ultimul, era de la Serviciul de Informații al Noii Republici. Trebui să treacă prin ecran după ecran de avertismente standard că nu avea voie să distribuie acel material, sub pedeapsa procesului şi a încarcerării, înainte să ajungă la esența mesajului şi să-şi amintească despre ce era vorba: recenta lui întrebare referitoare la Lara Notsil şi Edallia Monotheer – numele cu care fusese strigată de bătrânul de pe Coruscant. Materialul ataşat era clasificat *secret*; nimic nu avea un grad de secretizare mai mare. Spera ca răspunsurile pe care le căuta să nu se ascundă în spatele unui nivel mai strict de clasificare, un nivel la care el nu putea avea acces.

Dosarul despre Lara Notsil conținea puține informații pe care să nu le cunoască deja. Multe dintre ele, ea le spusese, lui şi celorlalți *Spectre*, la un moment dat. Născută la o fermă de pe Aldivy. Note decente la şcoală. Niciun indiciu de aptitudini speciale în afară de agricultură. Apoi, datele derivate din propriile ei relatări şi o mică verificare independentă: cum comunitatea ei refuzase să ofere ajutor inamicului predând stocuri de cereale şi carne unui fost Amiral Imperial pe nume Trigit, cum nava lui Trigit, *Implacabilul*, bombardase oraşul până la dispariție.

Cum trupele de cercetare găsiseră o supraviețuitoare, pe Lara Notsil, şi o duseseră pe navă. Cum Trigit, îndrăgostit de fată, o ținuse pe jumătate în comă cu o dietă constantă de droguri şi o făcuse amanta lui fără voia ei. Până când *Escadrila Spectru* şi trupele aliate distruseseră *Implacabilul*. Până când Lara scăpase în capsula de evacuare personală a lui Trigit.

Era o relatare destul de săracă. Dar coloniştii Aldivişti, care se ocupau cu creşterea recoltelor şi a copiilor, nu acordau prea mult timp unor înregistrări personale mai ample. Pe unele colonii, nici măcar nu aveau asupra lor acte de identitate.

Apoi urmă dosarul Edalliei Monotheer. Cu toate că se născuse pe Coruscant, o planetă care se remarca prin amploarea şi calitatea înregistrărilor cetățenilor săi, dosarul ei era abia dacă era mai lung decât cel al lui Notsil. Fusese reconstituit din interviuri; toate sursele primare despre ea păreau să fi fost distruse.

Născută cu aproximativ cincizeci de ani în urmă. Antrenată pentru a fi actriță. Îi atrăsese atenția lui Armand Isard, tatăl lui Ysanne Isard; el fusese şeful Serviciului de Informații în cea mai mare parte a domniei Împăratului Palpatine. Monotheer fusese antrenată ca agent de informații şi executase cu succes multe misiuni pentru superiorii ei. Apoi, conform relatării, fusese arestată şi condamnată pentru trădare, împreună cu soțul ei. Amândoi fuseseră executați pentru că transmiseseră informații despre Serviciile Secrete Imperiale către facțiuni anti-Imperiale de pe Chandrila. O opinie adnotată de un analist anonim al Serviciilor Secrete ale Noii Republici sugera că era tehnica standard pentru a provoca moartea unui subordonat care comisese o infracțiune mai puțin semnificativă şi că Monotheer nu avusese nimic de-a face cu Alianța Rebelilor.

Soț. Face găsi linkul către datele despre familia apropiată a lui Monotheer şi îl deschise. Nu existau prea multe lucruri interesante acolo despre soțul ei. Avea un trecut similar cu al ei. Existau zvonuri că cei doi avuseseră un copil, dar nu existau date la dosar despre asta. Dar mult mai interesant decât istoricul soțului era numele lui. *Dalls Petothel*.

Face simți că i se scufundă stomacul.

* * *

— Zorii, spuse *Squeaky*.

Singurul cuvânt, izvorât din întuneric, îl scoase pe Wedge din somnul uşor. Se uită în jur, dar nu văzu nicio altă iluminare în afară de ochii droidului. Îşi frecă ochii şi îşi legănă picioarele încălțate jos de pe consola de comandă.

— Nu prea pare a fi zorii zilei.

— Dacă te uiți drept în sus, poți vedea cum se luminează cerul. Toți aceşti copaci şi clădirile de dincolo împiedică lumina dimineții să ajungă la noi, spuse *Squeaky*.

Chewbacca se întinse, scoțând zgomote puternice de tendoane, şi mârâi ceva.

— Ei bine, da, din moment ce nu avem lumină în ochi, aş fi putut să vă las să mai dormiți câteva minute, zise *Squeaky*. Dar aveam impresia că domnul Comandant voia să ştie când se face ziuă. Pentru că, de îndată ce se face ziuă, este cu atât mai probabil să fim văzuți. Sau gândul ăsta nu a pătruns prin masa de blană care-ți protejază creierul de stimulii externi?

Se auzi un mormăit.

— Ei bine, da, din punct de vedere tehnic, lumina, mai degrabă decât reperele cronologice ale zilei, este cea care face probabilă posibilitatea de a fi văzuți, dar ideea mea rămâne valabilă...

— Linişte, spuse Wedge. S-ar putea să avem ceva.

Pe ecranul senzorilor săi, un mic punct tocmai traversase, în linie dreaptă, o porțiune din acea centură de pădure, la aproximativ un kilometru spre sud. Făcuse o buclă şi traversa acum aceeaşi pădure la aproximativ o sută de metri spre nord de ultima sa trecere. În timp ce ei priveau, punctul termină acea traversare şi făcu din nou o buclă.

— O rețea de căutare? sugeră *Squeaky*.

— Da, dar este singurul vehicul care face asta în zonă. Deci nu se desfăşoară o căutare concertată.

Wedge citi registrul de text de pe placa sa de senzori. Vehiculul era identificat provizoriu ca fiind un fel de *plutitor* de mare altitudine folosit în mod obişnuit de forțele de poliție de pe lumile Imperiale.

— Probabil doar un survol de rutină a teritoriului. Ar trebui să ajungă aici în aproximativ cincisprezece minute. Reduse puterea de emisie a unității de comunicații şi o activă. *Doi*?

— Îl văd, *Lider*.

— Doar verificam. Începe pregătirile de zbor. Terminat. Aduse sistemul de comunicații la putere maximă şi selectă un cod de criptare, apoi transmise o singură propoziție: *Pe verde*.

O clipă mai târziu, primi un răspuns, criptat în acelaşi mod.

— *Două pregătite*.

Fusese vocea lui Kell.

— *Escadrila Drake* se pregăteşte, spuse Wedge. Acum vom aştepta să ne alunge localnicii.

Capitolul 10

La ora cenuşie a zorilor, *plutitorul* poliţiei se înclină atât de mult încât Wedge fu sigur că pilotul său s-ar fi prăbuşit de pe scaun dacă nu ar fi existat centurile de siguranţă şi cupola bulă a vehiculului. Pilotul privi în jos la *Falsul Mileniului,* întinse mâna spre panoul de comandă ca şi cum ar fi vrut să activeze sistemul de comunicaţii, apoi zări X-interceptorul lui Tycho.

Chiar şi cu distanţa dintre ei, Wedge putu citi şocul de pe faţa pilotului.

— Să mergem, spuse el.

Botul *Vagabondului Doi* se ridică până când X-interceptorul fu îndreptat aproape direct în sus, iar apoi Tycho dădu un şut în propulsoarele principale, lansând aparatul de luptă în aer direct pe lângă *plutitorul* poliţiei. Rată vehiculul mai mic cu mai puţin de doi metri. Pilotul poliţiei alunecă inutil în lateral pentru a se îndepărta de trecerea X-interceptorului.

Wedge copie manevra lui Tycho, punând *Falsul* într-o urcare abruptă. Deasupra, putea vedea strălucirea motoarelor lui Tycho.

— Chewie, sistemul de comunicaţii este al tău, spuse el.

Chewbacca activă unitatea de comunicaţii. Mârâi şi răcni în ea pe un canal deschis. Prin acord cu Wedge, acestea urmau să fie insulte şi înjurături în limba lui.

Falsul ajunse la altitudinea vârfului celor mai înalte clădiri din sector. Wedge echilibră nava, zburând în continuare în urma lui Tycho, într-o manevră bruscă care aduse o exclamaţie speriată din partea lui *Squeaky*... urmată de un zgomot de metal pe metal.

— Ai uitat să-ţi pui centura? întrebă Wedge.

— Eu nu uit niciodată nimic, domnule, spuse unitatea 3PO, pe un ton puţin supărat. Pur şi simplu am omis să adaug *legarea centurii* pe lista mea de lucruri de făcut. Poţi să ţii nava echilibrată pentru un moment?

— Nu.

Wedge alunecă în lateral pentru a ocoli un zgârie-nori agresiv de înalt. Se auzi o altă ciocnire şi o zgârietură de metal din spate. Tycho îl reîntâlni pe Wedge de cealaltă parte a zgârie-norilor, X-interceptorul său dansând în jurul cargobotului Corellian cu agilitatea pe care numai o navă de luptă o putea avea.

Chewbacca mormăi ceva şi indică panoul de senzori. Wedge îi aruncă o privire. Acesta arăta o mulţime de trafic aerian, majoritatea mişcându-se în ceea ce părea a fi un model care nu avea legătură cu zborul *Falsului.* Un grup de semnale, al căror număr era nedeterminat din cauza apropierii dintre ele, veneau în urma lor la o distanţă de peste doi kilometri; acestea se estompau şi ieşeau din imagine pe măsură ce coborau sub nivelul de dezordine de la sol şi apăreau la anumite intervale de timp.

— Ăştia sunt Kell şi *Drake,* spuse Wedge. Încă trebuie să ne asigurăm că am fost reperaţi de autoritatea mondială...

Un semnal puternic, o pată ce reprezenta şase sau mai multe nave de luptă, apăru la nord, apropiindu-se rapid.

— Iată-i, spuse Wedge. Să să ne ridicăm.

— Consideră că s-a făcut, spuse Tycho.

X-interceptorul lui viră direct spre spațiu.

— Oh, nu, spuse *Squeaky*.

Wedge trase din nou de comenzi şi *Falsul* îl urmă.

* * *

Kell văzu zborul brusc al lui Tycho şi al *Falsului* spre spațiu, iar semnalele de la urmăritorii îndepărtați arătară creşteri la fel de bruşte de altitudine. Îşi puse Interceptorul pe un curs ascendent – un curs aproape pentru interceptare, îndreptat spre un punct aflat nu cu mult în spatele urmăritorilor *Falsului*.

Pe măsură ce urcau, putu vedea mai clar grupul din spatele *Falsului*. Era o escadrilă completă, identificată de senzori ca fiind nave de luptă TIE. Aveau să ajungă în curând peste Wedge şi Tycho, cu siguranță înainte ca *Falsul* să iasă din atmosferă.

— *Escadrila Drake*, aici *Controlul Primar Kidriff*. Vă rugăm să renunțați la urmărirea forțelor guvernamentale oficiale. Asta este o problemă internă.

— *Controlul Primar Kidriff*, aici *Drake Unu*. Speram să vă evaluăm piloții. Zvonurile îi evaluează destul de bine. Să mă întorc să-i spun Amiralului că nu ne-ați lăsat?

— Afirmativ, *Drake Unu*. Întrerupeți urmărirea sau va trebui să vă considerăm acțiunea ca fiind ostilă. Ne vom cere scuze Amiralului şi supraviețuitorilor voştri.

Kell înjură. Nu toate aspectele securității de pe Kidriff erau neglijente. Îşi puse toată puterea discreționară la bătaie şi avansă şi mai repede după urmăritorii *Falsului*.

* * *

În momentul în care aerul se subție până la punctul în care stelele străluceau cu o claritate perfectă, fără să clipească, prima rafală laser şuieră pe lângă partea din stânga a cargobotului Corellian.

— O lovitură de la distanță, spuse Wedge.

Vocea lui Tycho veni prin comunicații:

— E uşor să nimereşti o cadă zburătoare ca cea pe care o conduci, chiar şi cu o lovitură de la mare distanță. Cer permisiunea de a ataca.

— Nu încă. Aşteaptă până se complică lucrurile.

Wedge îşi cruță o clipă pentru a se uita la senzorii săi. Escadrila de TIE-uri era la doar un kilometru în spate. *Grupul Drake* al lui Kell erau la doar o jumătate de kilometru în spatele lor şi se apropiau rapid. Şi apăru un nou semnal – o a doua escadrilă completă de TIE-uri de la baza de la sol. Avea să se complice în curând.

Câteva clipe mai târziu, un foc de armă lovi scuturile din spate. Pe senzori, Wedge văzu două perechi de nave de luptă TIE desprinzându-se şi virând spre grupul lui Kell.

— Asta e, spuse Wedge. *Vagabond Doi*, eşti liber să ataci. Chewie, ai comenzile.

Desfăcu centura şi se deplasă spre pupa.

— Domnule? spuse *Squeaky*. Doar nu-l lăsați pe acest ghem dezagreabil de păr la comanda întregii nave? Domnule?

Wedge se urcă în turela superioară a tunurilor şi le porni. Grila sa de țintire se

lumină imediat cu străluciri, cele mai multe dintre ele roşii – inamici. Două erau în fața celorlalte, trăgând pe măsură ce veneau, probabil cu scopul de a depăşi cargobotul, de a se întoarce şi de a trage din față, obligându-l pe Chewbacca să ajusteze constant scuturile navei.

Primul dintre TIE-urile din frunte trecu pe lângă el, trăgând; o lovitură laser zgudui nava. Wedge îl lăsă să treacă, dar îi cronometrase trecerea, apoi trimise turela de tunuri să se balanseze în urma lui chiar înainte ca al doilea TIE să ajungă la el. TIE-ul trecu prin vizor şi el tras. Inamicul erupse într-o minge de gaze în expansiune. Şi brusc, *Vagabond Doi* ieşi de sub cargobot şi se strecură în urma TIE-ului principal, trăgând cu lasere cvadruple. Pilotul TIE, după ce pierduse din vedere X-interceptorul pe panoul de senzori, şi presupunând că se afla prea departe în lateral pentru ca tunurile *Falsului* să îl mai urmărească, încetase să mai facă manevre. Laserele lui Tycho îi mestecară aripa solară stânga şi se prăbuşi – într-o rostogolire necontrolată care, dacă nu era salvat curând, ar fi putut să nu se mai termine niciodată.

Doi doborâți. Mai sunt 22. Wedge resetă sistemul şi aşteptă.

* * *

— Luați-o încet, spuse Kell, şi făceți-o până când ne vom desprinde. Nu uitați, se presupune că suntem echipați pentru hiperspațiu şi mai puțin manevrabili – li s-a spus deja cu ce se confruntă.

Îşi trimise Interceptorul TIE într-o curbă relativ blândă spre vest, atrăgând în urma sa două dintre navele de luptă de deasupra, şi fu încântat să-l vadă pe Elassar imitându-i mişcarea. Janson şi Shalla virară spre est la fel de leneş.

Sistemul său de senzori țiui, indicând o blocare laser inamică, iar el strigă *Acum!* şi viră dur spre dreapta. O explozie de laser verde lumină spațiul în care se aflase cu doar o clipă înainte, iar cele două nave de luptă TIE trecură prin explozie, fiind luate prinse cu garda jos. Începură să vireze, dar Kell îşi continuă manevra feroce, simțind cum i se comprimă pieptul, deoarece compensatorul inerțial al Interceptorului nu reuşea să țină pasul cu forțele G pe care le genera. Țintele sale apărură la vedere din partea dreaptă a vizorului. Şi ele virau acum spre dreapta, dar le prinsese cu garda jos şi avea avantajul a câteva secunde de manevră controlată. Cel mai din stânga dintre TIE-uri zvâcni în parantezele sale de țintire. Îl lăsă în pace – era o țintă mai uşoară şi era pentru camaradul său. Al doilea TIE trecu imediat în dispozitivul său de ochire şi zbârnâi, în semn de blocare laser.

Trase. Laserele sale verzi muşcară din fuzelajul TIE-ului, acolo unde acesta strălucea cel mai tare. Dintr-o dată, motoarele TIE-ului străluciră mult mai puternic. Ieşeau fum şi scântei. TIE-ul se înclină spre stânga şi coborî spre suprafața planetei. Pe măsură ce apăreau din ce în ce mai multe scântei, nu mai semăna cu nimic altceva decât cu o cometă artificială care se îndrepta spre locul finală ei de odihnă.

Al doilea TIE era încă intact. Continua să se rotească în buclă spre dreapta, tăind manevra mai strâns decât ar fi putut Kell, iar acum se afla cu mult în afara intervalului de țintire. Apoi, o ploaie de lasere din stânga lui Kell lovi nava de luptă. Proiectilele sfâşiară panoul solar al aripii stângi, transformând-o într-o puzderie de şrapnel, apoi trecu spre fuzelaj. Nava de luptă explodă, aruncând bucăți de mărimea unei motociclete speeder în calea lui Kell. El o ocoli pe cea mai apropiată dintre ele şi

îşi înghiţi înapoi stomacul. Cine trăsese acel foc? Îşi verifică senzorii.

— *Drake Doi*? Unde ai fost?

— Îmi pare rău, *Drake Unu*. Vocea lui Elassar era şovăielnică. Când ai trecut spre dreapta, eu am făcut o greşeală şi am trecut spre stânga. A trebuit să fac o buclă ca să mă alătur ție.

Kell tresări. Camaradul său de zbor dispăruse în acele secunde lungi, iar spatele său rămăsese neprotejat. Avea să vorbească cu Elassar despre asta mai târziu.

— Frumoasă tragere, *Drake Doi*. Să ne reunim cu Generalul Solo, adăugă el în beneficiul ascultătorilor planetari care într-o zi, în curând, vor sparge acel set de coduri de transmisie.

— Da, domnule.

Senzorii arătau că *Drake Doi* venea în urma lui, iar *Drake Trei* şi *Drake Patru* se întorceau pe cursul principal, cu țintele lor acum în afara ecranului. Dar al doilea grup de TIE-uri era mult mai aproape. Kell ştia că şmecheria aceea, de a se preface că sunt încărcați cu hiperpropulsoare, nu va funcționa a doua oară. Dar ajutase la echilibrarea şanselor. Era suficient de bine pentru moment.

* * *

Un alt TIE căzu victimă tunurilor lui Wedge până când liderul primei escadrile TIE deveni inteligent. Cele cinci TIE-uri rămase ieşiră din zona de luptă şi coborâră înapoi spre escadrila intactă care îi ajungea rapid din urmă.

Wedge desfăşură cei patru *Drake* în spatele său în două perechi şi îl ținu pe Tycho între ele, oferindu-şi la pupa un scut în cinci puncte de nave de luptă. Acum erau departe de atmosferă, ieşind spre luna principală a planetei, dar o escadrilă şi jumătate de TIE-uri înaintau rapid spre ei.

— Chewie? Cum stăm?

Primi ca răspuns un set lung de comentarii zgomotoase.

— *Squeaky*?

— Spune, în maniera lui aproape primitivă, că scuturile rezistă, dar releele care permit reglarea scuturilor sunt, după cum spune el, *nervoase*. Crede că unele dintre ele ar putea ceda dacă va continua să schimbe energia între ele.

— Minunat. În regulă, Chewbacca, pune-le pe setările implicite. Deocamdată vom folosi scuturi fixe.

O altă lovitură cu rază lungă de acțiune lovi *Falsul*, zguduind cargobotul. Wedge auzi zgomote mecanice când ceva se desprinse de pe un coridor.

— Desprindeți-vă şi trageți în voie, spuse el, şi îşi văzu escorta ieşind şi pregătindu-se să angajeze din nou inamicul.

Apoi apăru un semnal de senzor din fața *Falsului* – un semnal mare şi complicat. Şi laserele roşii fulgerară din față, din jurul cargobotului, în rândurile navelor de luptă TIE care îi urmăreau.

Chewbacca rosti ceva.

— Ştie asta, *capcană ambulantă de praf*. E vorba de *Vagabonzi* şi *Spectre*.

* * *

Pe ecranul senzorilor Larei, norul de nave de luptă TIE deveni brusc mai mare, mai difuz, apoi se dizolvă în şapte perechi şi un trio de nave de luptă.

— Grup, aici *Vagabond Nouă*. Aproape că putu recunoaşte caracteristicile vocale ale lui Corran Horn în cuvintele distorsionate de comunicație. Țineți minte: nu trageți asupra Interceptoarelor. Sunt *Spectre* şi s-ar putea plânge. Aripile în poziție de atac. Rupeți-vă pe perechi şi trageți în voie.

Face se ridică imediat în raport cu planul de zbor, îndreptându-se în sus şi departe de linia mediană a conflictului ce avea să vină. De asemenea, deceleră, lăsându-se în urma restului grupului. Confuză, Lara rămase imediat în dreapta sa.

— *Spectru Unu*? Aici *Doi*. Care este tactica noastră?

Face întârzie un moment cu răspunsul.

— Vei vedea, spuse el.

Ceilalți *Vagabonzi* şi *Spectre* traseră, coloana de lasere roşii trecând inofensivă în jurul *Falsului* şi al escortei sale, dar cu mai puțină delicatețe prin TIE-urile care se apropiau. Lara văzu cum o navă de vânătoare se aprinse şi explodă în bucăți.

Dar *Face* nu trase şi la fel făcu şi ea. O clipă mai târziu, crezu că a înțeles. Grupurile de TIE-uri şi X-interceptoare se încrucişară, cu perechi de nave de luptă care manevrau sălbatic pentru a ajunge unul în spatele celuilalt. O pereche de X-interceptoare ieşi din vâltoarea de activitate, cu o pereche de TIE-uri în urmărire. *Face* se înclină spre ele şi acceleră, plonjând oportunist, şi deschise focul. Salvele sale făcură TIE-urile să se sperie şi să se îndepărteze de prada lor, dar focul laser al Larei fu mai precis – focul ei concentrat străpunse trapa superioară a TIE-ului. Nu avu loc nicio explozie, dar atmosfera subțire din nava de luptă fu evacuată, iar TIE-ul intră într-un zbor în linie dreaptă, ieşind şi îndepărtându-se de zona de luptă.

— Frumoasă lovitură, *Spectru Doi*. Mulțumesc.

Unitatea de comunicații identifică vorbitorul ca fiind Ran Kether.

— Mă bucur să ajut, *Vagabond Şapte*.

Cu siguranță, *Face* se va arunca acum în corpul principal al luptei.

Dar nu o făcu. Se învârti în jurul periferiei bătăliei. Încruntându-se, Lara îl urmă. Îşi cunoştea datoria, chiar şi atunci când nu înțelegea ce se întâmplă.

* * *

Tyria era în fluxul momentului. Chiar şi atunci când nu se uita la panoul de senzori, avea o înțelegere – de care nu se bucurase niciodată cu adevărat înainte – a locului în care se aflau navele de luptă din jurul ei în raport cu ea şi între ei. Ştia ce intenționau. Cu o clipă înainte ca ei să facă manevre, ştia în ce direcție vor vira.

Văzu trei perechi de nave de luptă – Corran Horn şi Ooryl Qyrgg în frunte, cu două TIE-uri Kidriff în spatele lor, câştigând distanța optimă pentru o lovitură, iar în spatele lor, Donos şi Tyria, incapabili să se apropie de *Vagabonzii* din frunte.

Ooryl rămase puțin în urmă, iar Horn basculă în fața şi uşor sub el. Manevra îi oferi lui Horn o fracțiune de secundă de avantaj, întrucât urmăritorii săi nu puteau vedea primele semne ale următoarei sale acțiuni. Dintr-o dată se trezi în spatele lui Ooryl, pierzând teren în fața TIE-urilor atât de repede încât acestea îl depăşiră. Un vânător TIE, al cărui pilot era evident experimentat, se înclină spre stânga. Celălalt rămase pe loc pentru o clipă, iar Horn trase un baraj de lasere cvadruple. Tyria nu putu spune unde lovise TIE-ul; vânătorul inamic explodă atât de brusc, încât ea nu

fu în stare să înregistreze impactul.

Atât Horn, cât şi Ooryl se înclinară în urma TIE-ului care scăpase.

— Cum au făcut asta? întrebă Tyria, surprinsă, pentru că nu simțise că va avea loc manevra capcană – nu o prevăzuse. A fost prea repede pentru ca ei să fi spus ceva.

— Experiența, spuse Donos. Mai puțină vorbărie, *Spectru Patru*.

— Scuze.

* * *

— Sunt lovit! Vocea era tânără şi un pic panicată. Pierd puterea scutului. Am fum în cabina de pilotaj. Laserele indică o defecțiune.

Lara îşi verifică bordul. Transmisia venea de la *Vagabond Opt*, *Ținta* Nu, Rodianul. Era separat de camaradul său de zbor şi avea o pereche de TIE-uri pe urmele sale.

— Vin. Era camaradul său de zbor, Kether. Sunt... sunt agățat aici.

— *Vagabond Opt*, aici *Spectru Unu*. Vocea lui *Face*. Vino la 1-9-4. Mă voi îndrepta direct spre tine şi îi voi ataca *cap la cap* pe urmăritorii tăi. Tu fă pereche cu *Spectru Doi* şi stai departe de angajament.

— Mulțumesc, *Spectru Unu*.

Punctul care era *Vagabond Opt* se îndreptă spre ea şi spre *Face*. *Face* porni direct spre el, lăsând-o pe Lara suspendată în gol. Ea nu obiectă. Nu ceru ordine. Ştia ce i se cerea. Dar se întrebă ce se întâmpla, iar confuzia ei se transformă treptat în îngrijorare rece în stomac.

* * *

Şapte nave din forța TIE combinată de urmărire, inclusiv cea pe care *Face* o atacase *cap la cap* în centrul zonei de angajare, fură distruse înainte ca şeful escadrilei să ordone încetarea. Donos decise că omul trebuia să fi presupus că manevrabilitatea şi viteza mai mare a navelor de luptă TIE îi vor oferi tot avantajul de care avea nevoie împotriva unei forțe mixte superioare numeric. Dar se înşelase în privința *Vagabonzilor* şi a *Spectrelor*. TIE-urile supraviețuitoare fugiră spre planetă, fără îndoială pentru a forma cu un alt grup şi a veni din nou după *Vagabonzi* şi *Spectre*. Dar de data asta nu aveau să îi mai ajungă din urmă.

Donos răspunse la ordinul lui Wedge ca grupul să se adune la *Falsul Mileniului*. Dar pe panoul său de senzori, *Spectru Unu* şi *Spectru Doi* se mențineau departe, paralel cu cursul grupului principal, la o duzină de kilometri distanță.

* * *

Lara încă putea auzi o mică alarmă acută în vocea lui *Vagabond Opt*, dar situația părea să fie sub control.

— Primesc fluxuri regulate de energie, dar nu sunt scăderi serioase. A trebuit să opresc un motor din dreapta, dar pot să mă deplasez cu trei.

— Grup, aici *Liderul*. De îndată ce vom avea un pic de orizont lunar între noi şi planetă, *Grupul Drake* se va separa şi se va îndrepta spre *Punctul de Întâlnire Beta*.

Restul dintre noi vom lua un vector înapoi în spațiul pe care senzorii planetari îl pot scana, iar apoi vom face saltul către *Punctul de Întâlnire Alfa*. *Vagabond Doi*, vreau să întârzii saltul cu 30 de secunde pentru a te asigura că toate navele noastre de luptă avariate fac tranziția către hiperspațiu.

— *Lider*, aici *Doi*. Am înțeles.

— *Spectru Unu*, *Spectru Doi*, alăturați-vă grupului şi pregătiți-vă pentru salt.

Vocea lui *Face* se auzi următoarea.

— *Lider*, aici *Spectru Unu*. Trebuie să sărim şi să vă urmăm de aici.

— Explică asta, *Spectru Unu*.

— Pe un canal privat, dacă eşti amabil, *Lider*.

* * *

Îngrijorarea din stomacul Larei se transformă în frică. Nu existau atât de multe motive pentru care *Face* ar fi refuzat să se întoarcă la grup. Cele mai multe dintre ele implicau ca unul sau altul dintre ei să fie un pericol pentru grup, cum ar fi dacă unul dintre X-interceptoarele lor amenința să explodeze. *Face* proteja grupul, sau pe cineva din grup. Şi Lara era sigură că ştia pe cine. Îl proteja pe Wedge. De ea.

Vocea lui *Face* dispăru de pe undele de comunicație pentru câteva minute. Apoi reveni.

— *Spectru Doi*, ai verificat de două ori cursul de navigație?

— Nu, spuse ea. Ştii, nu-i aşa, *Face*?

Vocea ei ieşi ca o şoaptă înecată şi se întrebă dacă unitatea de comunicații o va recepționa măcar.

— Ştiu că eşti Gara Petothel, spuse el.

Vocea lui era mai liniştită, mai blândă decât se aştepta ea să fie.

Ea simți o senzație de pocnitură în piept, ca şi cum sternul i s-ar fi rupt. Şi apoi urmă senzația de pierdere – de dispariție bruscă din viața ei a tot ceea ce considera important. Dar nu se simțea chiar aşa cum se aşteptase ea. Era durere, cu siguranță, dar simțea şi o uşurare bruscă, o absență a greutății pe care o purtase cu ea încă de când decisese pentru prima dată că nu mai voia să-l slujească pe Zsinj, de când decisese că alianța ei cu *Spectrele* nu era un fapt o ficțiune.

Ca un animal în capcana cu gheare de oțel a unui vânător, pierduse în sfârşit acea parte din ea pe care o ținea capcana. Durerea era de nedescris. Dar era şi o anumită libertate. Şi ştia că nu mai avea nevoie să plângă.

— Nu v-am trădat niciodată, spuse Lara, fiind surprinsă de cât de calmă îi suna vocea.

— Mă bucur.

— M-am străduit atât de mult să fiu doar Lara. Dar ei nu m-au lăsat. Întregul univers nu m-a lăsat.

— Lara, îmi pare rău, spuse *Face*. Trebuie să te arestez până la investigarea întregii mizerii. Opreşte-ți sistemele de armament. Setează-ți aripile pe poziția de croazieră. Nu încerca nicio manevră bruscă.

— Am înțeles, domnule. Mă supun ordinelor.

* * *

Face simți că i se face rău la stomac. Îşi dorise, în zadar, să se fi înşelat. Dar Lara îi confirmase acest lucru. Îl lovi o teamă bruscă. Fusese pe un canal privat de comunicații cu Lara, trecuse pe canalul escadrilei pentru a se ocupa de situația lui *Țintă* Nu şi apoi pentru a răspunde la ordinul lui Wedge de a intra înapoi în formație, trecuse pe un canal privat pentru discuția rapidă cu Wedge – şi apoi se întorsese pe canalul privat cu Lara. Nu-i aşa? Se uită la panoul său de comunicații. Acum era setat pe frecvența de echipă. Ultima dată vorbise cu Lara pe un canal deschis.

Stomacul i se înrăutăți brusc.

* * *

Donos auzi cuvintele, dar nu le înțelese.

— *Ştiu că eşti Gara Petothel.*

Ştia că numele Gara Petothel însemna ceva pentru el, dar tot nu-şi putea forța mintea să înțeleagă sensul acelor cuvinte. Ah, asta era. Ofițerul de marină Chyan Mezzine, o specialistă în comunicații şi informații, trădase Noua Republică trimițând informații critice Amiralului Apwar Trigit, o slugă a lui Zsinj. Unele dintre acele informații fuseseră folosite de Trigit pentru a anihila *Escadrila Gheară* – unitatea de X-interceptoare comandată de Donos. Doar el supraviețuise. Apoi, mai târziu, Noua Republică emisese un buletin despre ea, indicând că numele ei real fusese Gara Petothel, că era de fapt un agent sub acoperire al Serviciilor Secrete Imperiale. Mai târziu, fusese declarată moartă, o altă victimă a lichidării Distrugătorului lui Trigit, *Implacabilul*.

Dar Lara Notsil era Gara Petothel. Lara Notsil îi distrusese escadrila. Ucisese cei unsprezece piloți pe care îi adunase împreună.

Dintr-o dată se afla din nou acolo, pe cerul afumat de deasupra vulcanilor de pe Gravan 7, în timp ce aliat după aliat era smuls de pe cer de piloții lui Trigit şi de ambuscada lor. Simți din nou durerea morții lor. Era o durere egoistă, parte pierdere, parte realizare a faptului că îi dezamăgise, parte înțelegere a faptului că viața lui se schimbase într-un mod pe care nu-l putea îndrepta niciodată.

Urletul care îi scăpă nu era unul de animal. Era sunetul unui om care tocmai pierduse tot ceea ce îi era drag… şi care o avea brusc în vizor pe distrugătoarea fericirii sale.

* * *

În ciuda denaturării comunicațiilor, urletul făcu pielea lui *Face* să se înfioare. Ştia cine trebuia să fie, iar o privire aruncată pe panoul de senzori arătă că *Spectru Trei* se îndepărta de la cursul său spre punctul de întâlnire, pe un curs de interceptare cu *Face* şi Lara.

Vocea lui Wedge nu părea amuzată.

— *Spectru Trei*, aici *Liderul*. Întoarce-te la direcția inițială.

Dar Donos nu se abătu de la noul său curs.

— *Spectru Doi*, vino la 3-3-2 şi accelerează la viteză maximă, spuse *Face*.

El însuşi făcu aşa cum îi ordonase, îndepărtându-se de Donos şi zburând în fața lui. Lara rămase cu el.

* * *

Se întâmplă din nou. Cuvintele erau un vuiet de angoasă în mintea Tyriei.

Încă o dată, un coleg pilot făcea un asalt asupra unei ținte prietene. Se întoarse în urma lui Donos şi îşi readuse aripile în poziție de atac. Încă o dată trebuia să-şi pună un coleg pilot în vizorul armei. Dar de data asta ținta ei nu era doar un aliat, ci şi un prieten. Un coleg de echipă.

— Myn, spuse ea, te rog, nu face asta.

* * *

Spectru Trei se apropia inexorabil, dar nu putea să ajungă la X-interceptoarele lui *Face* şi al Larei. Însă putea lansa o torpilă protonică, care ar fi traversat distanța dintre ei în doar câteva secunde şi ar fi putut obține o fixare asupra Larei.

Face îşi plasă cu grijă X-interceptorul în spatele celui al Larei.

— *Spectru Trei*, nu trage. Dacă tragi, eu sunt ținta ta principală.

— *Spectru Trei*, opreşte energia sau voi fi obligată să trag.

Cuvintele erau înăbuşite, dar vocea era identificabilă ca fiind a Tyriei.

— *Spectru Patru*, aici *Spectru Unu*. Nu trage, orice s-ar întâmpla. Asta nu este aceeaşi situație ca cea de la Jussafet. Confirmă.

— Am înțeles, domnule.

Lara, cu vocea răguşită de durere, spuse:

— Poate că ar trebui să-l laşi să mă distrugă, domnule. Dă-te la o parte.

— Taci din gură, *Doi*.

Placa de senzori a lui *Face* urlă, un zgomot nou – un geamăt distinctiv care însemna lansarea unei torpile protonice. Donos trăsese.

— *Spectru Trei*, detonează-ți torpila acum.

Face nu făcu niciun efort pentru a-şi ascunde alarma din voce; asta ar fi necesitat concentrare. Îşi menținu poziția imediat în spatele X-interceptorului Larei şi puse toată puterea disponibilă pe scuturile din spate. Îşi ținu apoi mâna liberă pe maneta de ejecție.

— *Trei*, detonează torpila, eu sunt ținta ta. Din momentul lansării, avea la dispoziție doar câteva secunde înainte ca torpila să lovească, iar cea mai mare parte din acest timp era deja pierdută. Detonează, la naiba!

Universul din spatele lui *Face* se umplu de un foc albastru strălucitor. Pupa lui tremură ca şi cum ar fi fost izbită, iar cabina de pilotaj se umplu brusc de fum, de urletul sirenelor de avarie, de țipetele mecanice de consternare ale lui *Vape* şi de zgomotul şi tremurul sistemelor defecte ale navei.

Dar era încă în viață. Fie torpila protonică detonase chiar la marginile exterioare ale scuturilor sale posterioare, fie Donos o detonase prematur – abia la timp. Mânia amară se umflă în el.

— Felicitări, *Trei*, spuse el. S-ar putea să fiu cea mai nouă victimă a ta.

* * *

Donos se ridică brusc în cabina de pilotaj, confuzia limpezindu-i-se din minte ca fumul aspirat în vidul dur. Pe ecranul senzorilor săi, *Spectru Unu* manevra

neregulat, în timp ce *Doi* continua pe cursul care îi fusese atribuit.

— *Face…Unu*. Îmi pare rău…

Încercă să-şi recapete controlul vocii şi al gândurilor.

— Ține-te bine. Mă apropii pentru un survol. Voi verifica avariile din exterior.

Astromecul său, *Clink*, țipă la el, iar tonul strident al unui dispozitiv de țintire inamic îi asaltă urechile. Asta şi vocea lui Tycho, dură şi rece, aşa cum Donos nu o mai auzise niciodată.

— Anulează manevra, *Spectru Trei*.

— Dar, Căpitane, sunt cel mai aproape, trebuie să văd…

— Deviază de la cursul actual şi te voi distruge.

Nu se putea pune la îndoială seriozitatea mortală a tonului lui Tycho.

— *Spectru Patru*, fă un survol al lui *Spectru Unu* şi raportează semnele de avarie. *Spectru Unu*, mă recepționezi?

Vocea lui *Face* fu aproape la fel de rece ca a lui Tycho, dar cuvintele lui erau mai greu de înțeles, înecate de alarmele din carlinga navei de luptă avariate.

— Recepționez, *Vagabond Doi*. Nava mea de luptă rezistă pentru moment.

— Bine. *Spectru Doi*, roteşte-te înapoi şi alătură-te grupului.

Există o întârziere perceptibilă. Apoi, vocea Larei reveni, încordată, dar nu mai era chinuită de durere, aşa cum fusese cu câteva momente în urmă.

— Nu prea cred, *Vagabond Doi*.

— Este un ordin, *Spectru Doi*, un ordin direct.

— M-am predat deja o dată, spuse ea, şi ulterior am fost atacată de un ofițer al acestui grup. Nu mai am nicio încredere că voi supraviețui suficient de mult timp pentru a întâlni o curte marțială.

— *Spectru Doi*, sunt *Liderul Vagabond*. Ştii că vei reuşi. Situația e sub control.

Era adevărat; Donos îşi menținea zborul în linie dreaptă sub tunurile lui Tycho. Nu era sigur că era capabil să facă altceva decât să execute ordinele. Nu frica de moarte de mâna lui Tycho îl ținea în linie – era şocat de ceea ce tocmai făcuse.

— Ceea ce ştiu este că nu mă crezi, zise Lara. Nu mă crezi că sunt un *Spectru* loial. Nu crezi că nu am făcut niciodată nimic care să compromită această unitate.

Wedge renunță la formalitatea numerelor de apel.

— Lara, dacă ceea ce spui este adevărat, tribunalul o va confirma. Pot afirma cu încredere că Nawara Ven va prelua cazul tău. El este cel mai bun.

— Dar s-a terminat cu *Spectrele* pentru mine. Nu voi mai putea zbura niciodată cu voi. Nu voi mai putea să vă ajut niciodată. Să vă scot din încurcături. Niciodată nu voi putea repara ceea ce am făcut. Niciodată.

— Probabil că ai dreptate, Lara. Aşa stau lucrurile. Acum vino încoace.

Când vocea reveni, nu i se adresă lui Wedge.

— *Spectru Unu*? Mă poți auzi?

Vocea lui *Face* era încă puternică şi, de data asta, nu mai era însoțită de alarme – era evident că luase măsuri pentru a reduce la tăcere sirenele din cabina sa de pilotaj.

— Te aud, *Doi*.

— Vreau să înțelegi ceva. Nu-mi pasă dacă înțelegi acum. Vreau să înțelegi mai târziu. Eu nu i-am trădat niciodată pe *Spectre*. Niciodată nu voi trăda *Spectrele*. Mă auzi?

— Eu… aud ceea ce spui.

O clipă mai târziu, ea spuse:

— Myn?

Donos tresări. Deschise gura ca să răspundă, dar nu ştia cu cine ar fi vorbit. Cu Lara, femeia pe care voise să ajungă să o iubească, sau Gara, femeia pe care jurase – şi acum încercase – să o ucidă.

— Myn?

Stătea acolo, paralizat de indecizie, şi nu răspunse. X-interceptorul Larei sări din vedere şi dispăru de pe senzori în timp ce făcea saltul în hiperspaţiu.

* * *

În hangarul *Escadrilelor Vagabond* şi *Spectru*, Donos coborî din cabina de pilotaj. Spatele îi era atât de drept încât îl durea. Avea nevoie de acea durere. Avea nevoie să i se reamintească în mod constant că trebuie să se controleze din nou.

Îşi pierduse controlul. O pierduse pe Lara. Pierduse totul.

Wedge îl aştepta la baza scării. Donos se întoarse cu faţa la el şi făcu un pas înapoi fără să vrea. Trupul lui Wedge era nemişcat ca şi cum ar fi fost cioplit în gheaţă, dar ochii lui nu aveau nimic rece. Erau plini de furie, o furie mai intensă decât văzuse Donos vreodată în ei.

— Un singur motiv, zise Wedge. Aş vrea să aud un singur motiv pentru care nu ar trebui să te trimit pe Coruscant şi să te pun sub acuzaţia de insubordonare gravă.

Donos stătea în poziţie de drepţi, fiecare muşchi de care era conştient fiind blocat la locul lui. Îşi ţinea privirea fixată deasupra capului lui Wedge şi respiră adânc în timp ce-şi punea ordine în gânduri.

— Din punct de vedere logic, nu ar trebui să fiu judecat pentru insubordonare, domnule, pentru că insubordonarea este, în general, un act deliberat. Nu cred că eram în deplinătatea facultăţilor mintale atunci când am tras asupra Ofiţerului de zbor Notsil. Nici măcar nu-mi amintesc că am făcut asta.

Nu se putea hotărî să se refere la ea ca Gara Petothel, nici măcar în mintea lui. Controlul, obţinut cu greu, ar fi putut să-i scape din nou.

— Nebunie temporară? Tonul vocii lui Wedge sugera încruntarea pe care Donos o putea vedea doar cu vederea sa periferică. Asta îmi sună a eschivare, Locotenente.

— Nu sunt sigur că e temporară, Comandante. Donos nu putu să nu-şi exprime deprimarea din propria voce. Tu şi *Face* – vreau să spun Căpitanul Loran – sunteţi la curent cu dificultăţile mele... anterioare.

Dificultatea era un fel de subestimare. La câteva săptămâni după distrugerea *Escadrilei Gheară*, când unitatea R2 a lui Donos, *Shiner*, singurul supravieţuitor al *Misiunii Gravan*, fusese distrusă, Donos căzuse într-o stare aproape catatonică. Doar intervenţia lui Kell, Tyria şi a lui Falynn Sandskimmer – ea însăşi moartă de multe săptămâni – îl scosese din acel blocaj.

— Susţin, continuă Donos, că nu eram în deplinătatea facultăţilor mintale atunci când am tras asupra ei şi nu mai am nicio încredere că voi fi în deplinătatea facultăţilor mintale în alte momente. Cu tot respectul, domnule, îmi prezint demisia din funcţie şi din locul meu în *Escadrila Spectru*.

Wedge nu răspunse imediat. Donos îi putea vedea vârful capului în timp ce Comandantul se uita în dreapta şi în stânga, comunicând cu ceilalţi ofiţeri superiori prin ceea ce putea fi o combinaţie de experienţă comună şi telepatie.

— O să iau în considerare cererea ta, spuse Wedge, în timp ce te vei gândi la o întrebare la care s-ar putea să te oblig să răspunzi la un moment dat. Dacă o vom întâlni pe Lara Notsil în viitor, într-o situație de luptă, pe care dintre *Spectre* l-ai prefera să o vâneze în locul tău?

Întrebarea era ca o lamă de gheață înfiptă direct în stomacul lui Donos. Deschise gura să răspundă, dar Wedge spuse:

— Linişte. Încă nu am nevoie de răspunsul tău. Poți pleca.

Donos se întoarse, trecând pe lângă ochii *Vagabonzilor* şi ai colegilor săi *Spectre*.

Văzu furie la unii dintre ei, confuzie la alții. Şi un fel de durere bolnavă în ochii Tyriei. Ceea ce aproape o pusese să facă – să ucidă un al doilea coleg pilot...

Ea nu l-ar fi iertat niciodată. Nu prea mai conta. El nu se va ierta niciodată.

În spatele lui, îl auzi pe Wedge îndreptându-şi furia împotriva unei alte ținte.

— Căpitane Loran. Noi doi trebuie să vorbim. În biroul meu. Chiar acum.

* * *

Primul salt al Larei o purtă doar în afara sistemului Kidriff. Al doilea, inițiat după ce avu ocazia să consulte memoria astromecului ei, *Tonin*, avea să dureze ceva timp. O va duce înapoi în sistemul Halmad, unde ea şi ceilalți *Spectre* se prefăcuseră cândva că sunt o bandă de pirați numită *Liliecii-Şoim*.

În stația abandonată a *Liliecilor-Şoim*, ar fi putut să realimenteze, să inițieze o nouă comunicare şi să-i facă unele modificări lui *Tonin*.

Dar, deocamdată, rămăsese cu gândurile ei. Cu singurul ei gând.

Lara Notsil e moartă.

Lara fusese o identitate temporară. Ceva care să o țină departe de mâinile Noii Republici, până când ar fi găsit o cale de a-l convinge pe Lordul Războinic Zsinj să o angajeze. Apoi fusese ceva convenabil, un mijloc de a se infiltra printre *Spectre* pentru a-şi spori valoarea în ochii lui Zsinj. Dar, când ajunsese să realizeze până unde ajunseseră profunzimile până la care învățătura ei timpurie o programase să accepte ideile Imperiale de guvernare ca fiind infailibile, când îşi dăduse seama că nu-l va mai putea sluji niciodată pe Zsinj sau Imperiul, Lara Notsil devenise un scut care se erodase treptat între ea şi ziua în care *Spectrele* se vor întoarce împotriva ei.

Acea zi venise. Lara Notsil nu mai exista. Cine era ea, atunci? Nu Gara Petothel. Acela era numele sub care se născuse, dar Gara fusese o creatură atât de nefericită, o slugă a Serviciului Imperial de Informații, o tânără fără scopuri proprii. Fără viitor.

Nimeni, niciun membru al familiei sau vreun prieten, care o cunoscuse sub acel nume nu mai trăia. Deci şi Gara Petothel era moartă. Dar mai era Kirney Slane – o identitate pe care o purtase pentru câteva săptămâni, atunci când învățase multe dintre tehnicile agentului de informații. Kirney nu era altceva decât o tânără femeie care se plimbase prin stratul de ofițeri bogați din cultura Imperială de pe Coruscant. Participase la dansuri, flirta cu candidații la funcția de ofițer, făcea cumpărături.

Fusese lipsită de valoare. Dar fusese fericită.

Lara se întrebă dacă ar putea să ia acea identitate abandonată acum mult timp şi să-i dea o valoare. Şi chiar, poate, să păstreze ceva din veselia ei, din certitudinea că viața merita trăită.

Gara Petothel a murit. Lara Notsil este moartă. Voi răspunde la acele nume. Dar nu mai sunt ale mele. Eu sunt Kirney Slane. Încă nu am viață. Îmi voi face una, sau voi muri încercând.

Se gândi la Donos. Şi el încercase să o ucidă pe Gara, cu cel puțin la fel de multe motive ca şi ea. Avusese dreptate. Semănau mai mult decât îşi dăduse ea seama.

* * *

— Nu crezi, spuse Wedge, că ai fi putut aştepta până când ne-am fi întors pe *Mon Remonda*.

— Nu, domnule, spuse *Face*.

— A avut destule ocazii de a mă vâna pe mine sau pe oricare dintre noi înainte de ziua de azi. Asta o clasează destul de jos ca amenințare.

— Cu tot respectul, domnule, m-am gândit la asta. Dacă gândim în acest fel, trebuie să presupunem că Lara nu lucra pentru Zsinj sau pentru Imperiu. Pentru că, dacă era agent, ar fi putut urma planul sau programul angajatorilor ei. Adică şi Galey bucătarul a avut destule ocazii de a înfige o vibrolamă în tine sau în General. Deci, dacă urmăm logica ta, faptul că nu a atacat pe cineva între ziua în care *Mon Remonda* s-a întors în spațiu şi ziua în care a murit Doctorul Gast înseamnă că el a fost demn de încredere în toate acele zile. Îi oferi lui Wedge o expresie de regret. Domnule, am făcut ceea ce am crezut că este bine pentru unitate.

— Ce îți spune instinctul?

Face privi în altă parte pentru o clipă lungă, apoi îşi întoarse atenția la Wedge.

— Instinctul îmi spune că spunea adevărul. Că a fost un *Spectru* loial.

— Dar nu ai crezut în instinctul tău.

— Ba da, domnule, am crezut. Dar nu m-am bazat pe el. Dacă aş fi făcut-o şi m-aş fi înşelat, orice ar fi făcut ea ar fi fost vina mea.

Wedge aprobă din cap.

— În regulă, *Face*. Neoficial, cred că ai greşit, iar această situație ar fi putut fi rezolvată într-un mod mai puțin catastrofal dacă nu ai fi făcut-o.

Face aprobă din cap, cu o expresie posomorâtă.

— Dar nu este nimic în neregulă cu logica ta. Nu a fost în totalitate o decizie greşită. Doar una făcută pe baza unor date incomplete. Vreau să înțelegi că un ofițer care nu se poate baza pe propriul instinct este un ofițer care nu ar trebui să fie la comanda altora.

Face se gândi la asta.

— Îmi imaginez că aveți dreptate, domnule.

— Atunci lucrează la asta. Acum întoarce-te la unitatea ta şi vezi dacă îi poți împăca emoțional.

Face plecase doar de o clipă când bătu altcineva la uşă.

Wedge clătină din cap. Asta nu avea să fie o după-amiază bună.

— Intră.

Donos intră în birou şi luă poziție de drepți.

Wedge îl lăsă să rămână aşa. Se întâmplase cu foarte puține luni în urmă când Donos intrase pentru prima dată într-unul dintre birourile sale, rămânând țeapăn exact la fel. Acum, ca şi atunci, trăsăturile pilotului erau inexpresive; privirea îi era

atent fixată pe peretele de deasupra capului lui Wedge.

— Da? spuse Wedge.

— După o reflecție adecvată, am ajuns la concluzia că intenția mea anterioară a fost cea corectă. Am venit să-mi dau oficial demisia din funcție. Este singurul curs de acțiune posibil.

Wedge aşteptă, dar Donos nu intră în detalii.

— De ce?

— Am săvârşit acte care sunt o ruşine pentru această unitate şi care vor duce inevitabil la sfârşitul carierei mele de pilot. Simt că este mai bine să o închei eu însumi, fără alte neplăceri pentru dumneavoastră sau pentru unitate.

Wedge îl privi cu fermitate. Da, era la fel ca prima dată, cu adevăratele gânduri ale lui Donos ascunse în spatele măştii feței sale, ținute rigid la distanță de disciplina sa personală. Iar cuvintele lui fuseseră foarte precise.

— Îmi pare rău, spuse Wedge, nu am reținut tot din ultima ta declarație. *Să o închei eu însumi...*

— Fără alte neplăceri pentru dumneavoastră sau pentru unitate. Domnule.

Wedge oftă. Se ridică, îşi desfăcu bocancul drept, îl scoase şi îl aşeză în poziție verticală pe biroul său.

— Şi tu, Donos. Cizma ta dreaptă. Pune-o acolo.

Confuzia se luptă cu imperturbabilitatea de pe fața lui Donos.

— Domnule, nu înțeleg.

— Fă-o.

Când Donos se conformă, aşezându-şi cizma lângă cea a lui, Wedge se aşeză, punându-şi picioarele pe birou.

— Locotenente, ia loc. Ridică-ți picioarele. E un ordin.

Se aşezară, doi ofițeri, fiecare cu câte o cizmă scoasă, cu picioarele ridicate pe birou, timp de lungi momente de tăcere. În cele din urmă, Donos spuse:

— Domnule, nu cred că luați în serios cererea mea.

— Ai fi surprins să afli cât de serios o iau. Acum, începe din nou acel mic discurs, Locotenente. Haide, îl ştii. Era ceva de genul: *Am săvârşit acte care sunt o ruşine pentru această unitate...*

— Îți bați joc de mine.

— Nu, testez o teorie. Cred că în această postură ridicolă, nu vei mai putea recita la fel de convingător discursul pe care ți l-ai format cu atâta trudă. Lasă-mă să ghicesc, continuă Wedge, şi începu să numere elementele pe degete. În discursul de demisie, îți asumai întreaga responsabilitate pentru acțiunile tale. Te aruncai în calea anchetei care se apropie, astfel încât unitatea să nu aibă de suferit. Îți cereai scuze în mod elocvent. Şi cu cuvintele tale, te anesteziai ca să nu simți nimic atunci când colegii tăi piloți te vor privi sau când ofițerii tăi superiori îți vor spune ce cred despre tine.

Fața lui Donos se înroşi, apoi se ridică.

— Nu am venit aici ca să râzi de mine...

— Stai jos! Wedge mârâi cuvântul, iar Donos tresări. Şi pune-ți picioarele înapoi pe birou. Chiar acum.

Donos se conformă. Fața lui nu reveni la o culoare normală.

— Aşa e mai bine. Acum, hai să o facem fără discurs. Nu doar cu cuvintele tale, ci cu vocea ta adevărată. Începe.

Donos păru că exersează în tăcere înjurături. Apoi spuse:

— Sunt aici pentru a-mi da demisia din funcția de ofițer al Comandamentului Navelor de Luptă.

— Pentru că vrei sau pentru că simți că trebuie să o faci?

— Pentru că e mai bine să plec înainte ca *torpila* care se apropie să te lovească.

— Ei bine, asta e o ironie, în lumina evenimentelor de astăzi. Cine este *torpila* care se apropie?

— Orice comisie care va investiga evenimentele de la Kidriff 5. Şi, dacă îmi permiteți, domnule, dumneavoastră.

— Am eu de gând să te dau afară din Comandamentul Navelor de Luptă?

— Da, domnule. Va trebui să o faci.

— Nu te invit să vorbeşti în numele meu, Locotenente. Dar să presupunem că nu trebuie să fac eu asta şi că o va face comisia de anchetă. De ce o vor face?

— Pentru că am tras în mod deliberat asupra unui coleg pilot, sau a unui inamic care se predase, sau orice ar fi fost ea – vocea lui Donos era brusc răguşită – în ciuda ordinelor unui superior de a nu face acest lucru.

— Când am aterizat, ai spus că nu-ți aminteşti să fi tras. Nu-ți aminteai nimic despre secundele critice în care te-ai întors spre țintă şi ai lansat o torpilă protonică. Îți aminteşti acum acele evenimente?

— Nu, domnule.

— Atunci de unde ştii că ai tras deliberat?

Donos se încruntă.

— Pot să pun picioarele jos? Mă simt ca un prost.

— Nu poți. Şi ar trebui să te simți ca un prost. Aşa e mult mai greu să mă bați la cap cu discursuri elegant concepute. Ceea ce poți face este să nu te grăbeşti să răspunzi.

Donos o făcu. Trase câteva respirații lungi şi fața îi reveni la o culoare normală. În cele din urmă, spuse:

— Presupunerea mea că am tras deliberat vine pentru că un astfel de act este complet în concordanță cu starea mea mentală ori de câte ori mă gândeam la ce aş face dacă aş avea vreodată sub armele mele persoana care a trădat *Escadrila Gheară.*

— Foarte bine. Ăsta este un răspuns real. Acum, spune-mi, bazându-te pe amintirile tale, nu pe ceea ce este în concordanță cu sentimentele tale dinaintea acestui eveniment. Ai tras deliberat asupra Larei Notsil?

— Nu ştiu.

— Ai nesocotit în mod deliberat ordinele unui ofițer superior?

— Nu ştiu.

— Foarte bine. Pe moment voi considera incidentul drept *descărcare accidentală* a unui sistem de armament. Aşa va fi consemnat în dosar până când o investigație va stabili altceva.

— Şi când ancheta va stabili altfel, voi trece prin curtea marțială.

— Posibil. Dar s-ar putea să nu stabilească deloc altfel. S-ar putea să nu ştim niciodată. Şi dacă vor fi nevoiți să accepte teoria *descărcării accidentale* pentru că nu se poate stabili nimic altceva, probabil că va supraviețui şi cariera ta. Va veni o vreme, în viitorul îndepărtat, când Comandamentul Navelor de Luptă va avea prea mulți piloți pe timp de pace, iar o problemă mult mai puțin semnificativă decât aceasta va torpila o carieră… dar asta va fi departe în viitor. Wedge îi aruncă lui

Donos o privire sinceră şi evaluatoare, o privire despre care ştia că este intimidantă. Donos, ştii ce cred eu că s-a întâmplat?

— Nu, domnule.

— Cred că atunci când ţi-ai dat seama că Lara Notsil fusese parţial sau total responsabilă pentru moartea colegilor tăi piloţi din *Escadrila Gheară*, ţi-ai pierdut tot controlul şi ai încercat să o omori, în ciuda pericolului pentru colegii tăi piloţi şi în ciuda ordinelor unui ofiţer superior.

Faţa lui Donos înregistră un şoc.

— Asta încerc să-ţi spun. Pentru asta încerc să-mi asum responsabilitatea.

Wedge clătină din cap.

— Nu ai încercat să-ţi accepţi responsabilitatea, ci să o eviţi. Responsabilitatea presupune să recunoşti ce ai făcut ceva greşit şi să încerci să te revanşezi.

— Eu... nu înţeleg. Încă o dată, habar nu am ce spui.

— De ce ţi-ai pierdut controlul? Mai exact, de ce niciun membru al escadrilei tale nu era conştient că ţi-ai putea pierde controlul?

— Evident, ceva încă nu e în regulă în capul meu.

— Şi, evident, ai discutat această problemă cu medicii.

— Nu, domnule.

— Ai discutat cu camaradul tău de zbor.

— Nu, domnule.

— Cu cine ai discutat despre asta pentru a îmbunătăţi situaţia?

Donos privi în altă parte, luptându-se să nu-şi arate suferinţa pe faţă.

— Cu nimeni, domnule.

— Donos, asta este responsabilitatea de care te-ai ferit. Acum, ori eşti apt să zbori, ori nu eşti. Cum aflăm?

— Cred că voi vorbi cu medicii.

— Vorbeşte mai întâi cu unul dintre colegii tăi de echipă. Cu unul sau mai mulţi dintre ei. Este mai uşor să supravieţuieşti evacuării oricărei presiuni din tine dacă se face în atmosferă şi nu în vid. Şi apoi vorbeşte cu medicii.

Donos nu îi întâlni privirea, dar aprobă din cap.

— Eşti scos de pe lista de zbor activ până când cineva îmi va spune dacă eşti apt să zbori. Dar nu tu eşti persoana care va trebui să-mi spună asta.

În cele din urmă, Donos se uită la el şi aprobă din nou din cap.

— Am înţeles, domnule.

— Ai făcut un lucru bun astăzi, Donos. Probabil că nici măcar nu ştii asta. Înregistratorul de zbor şi astromecul tău indică faptul că ai detonat torpila înainte să-l lovească pe Căpitanul Loran.

— Nu-mi amintesc nici despre asta.

— Dar e singurul motiv care stă între tine şi acceptarea imediată a demisiei tale. Eşti liber.

Donos îşi luă picioarele de pe birou.

— Înainte să plec, pot să vă întreb ceva?

— Dă-i drumul.

— În cală, m-aţi întrebat ceva. M-aţi întrebat dacă o vom întâlni din nou pe Lara, ce *Spectru* aş vrea să o ucidă în locul meu. Tot nu înţeleg de ce m-aţi întrebat. Ce înseamnă întrebarea asta.

— Ei bine, răspunde la întrebare. Apoi îţi voi explica de ce am întrebat.

— Nu sunt sigur că pot. Nu vreau să o omor, nu mai vreau. Nu vreau ca ea să

fie moartă. Nici măcar nu sunt sigur că vreau să fie pedepsită. A fost un duşman când i-a dat Amiralului Trigit date despre escadrila mea, apoi a devenit ceva care nu era un duşman. Ridicarea lui din umeri sugeră neputinţă. Nu ştiu ce vreau.

— Asta am bănuit şi eu. Unul dintre motivele pentru care te-am întrebat a fost acela de a-ţi măsura reacţia la gândul că cineva o va ucide pe Lara. Nu ţi-a plăcut această idee. Şi am mai întrebat şi ca să te gândeşti la asta. Dacă ne întâlnim cu ea într-o situaţie adversă şi – în probabilitatea foarte mică ca tu să fii pilot până atunci – îţi pierzi din nou controlul şi o ataci, s-ar putea să o provoci să riposteze. Corect?

— Da, domnule.

— Dacă colegii tăi de escadrilă văd că ai probleme cu un inamic, pot veni să te ajute. Corect?

— Da, domnule.

— Ceea ce îi pune în situaţia de a fi nevoiţi să o ucidă. Ceea ce o pune, de asemenea, pe ea în situaţia de a fi nevoită să ucidă pe vreunul dintre ei. Cealaltă jumătate a întrebării era: Pe care dintre colegii tăi de echipă eşti dispus să îl sacrifici?

— Pe niciunul, domnule.

— Atunci repară-ţi capul. Sau îţi voi accepta demisia.

Donos se ridică şi salută. Expresia de pe faţa lui era una posomorâtă. Dar, reflectă Wedge, cel puţin era o expresie.

Când Donos şi cizma lui plecară, Wedge lăsă să-i iasă un oftat şi încercă să se relaxeze. Avea prea mulţi ani de comandă pentru a nu avea ceva experienţă în a lua atenţia şi gândurile unui pilot şi a le redirecţiona, dar era totuşi un efort, unul care îi umplea stomacul de acid.

Donos era la limită. Wedge recunoscuse asta. Un pas în direcţia greşită şi ar fi fost pierdut ca pilot, prea haotic şi indisciplinat pentru a fi demn de încredere.

Dar el nu făcuse încă acel pas, iar dacă Wedge îl putea împiedica să îl facă, ar fi salvat Noua Republică de numărul impresionant de credite care fuseseră cheltuite pentru pregătirea lui Donos ca pilot. Ar putea chiar să salveze un om ale cărui aptitudini şi impulsuri războinice nu se vor transpune bine în viaţa civilă.

Se auzi o altă bătaie în uşă.

— Intră.

Wes Janson intră, cu datapadul în mână, şi se opri brusc. Se holbă la piciorul fără cizmă al lui Wedge, apoi spuse:

— Ar trebui să întreb?

— Nu, decât dacă nu vrei să mă hotărăsc asupra unui nou loc pentru cizma mea.

Capitolul 11

Era în derivă, cu dureri, şi ştia că nu voia să se trezească. Dar ceva nu o lăsa să doarmă. Nu doar durerea din spate. Deschise ochii. Roz, plutea într-o mare de roz. Nu, nu era nimic atât de poetic – era suspendată într-un rezervor de bacta, iar durerea pe care o simțea sugera că avea să rămână aici pentru încă o perioadă de timp.

Dar o femeie tehnician cu un zâmbet vioi se afla afară, făcându-i semn să se ridice în partea de sus, aşa că dădu câteva lovituri slabe din picioare şi pluti în sus prin lichidul dens. Când ieşi la suprafață, o mână de bărbat se întinse în jos pentru a o ajuta să dezlipească unitatea respiratorie de pe fața ei. Când vederea i se limpezi, îl recunoscu pe individul care se aplecase pe partea superioară a rezervorului de bacta, întinzându-se pentru a o ajuta: era avocatul Twi'lek, Nawara Ven.

— Doctore Gast, spuse el, am o ofertă pentru tine. O jumătate de milion de credite. Amnistie pentru toate crimele pentru care vei oferi mărturisiri şi detalii complete. Şi o nouă identitate – destul de uşor de gestionat, deoarece eşti deja moartă în mod oficial; doar câțiva medici şi trei ofițeri ştiu că eşti încă în viață. Dar această ofertă este valabilă doar dacă ne puteți spune, printre altele, semnele şi markerii biologici care indică atunci când cineva a fost supus tehnicilor de spălare a creierului de către Zsinj.

Gast lăsă un zâmbet lent să i se răspândească pe trăsături.

— Doamne, ce bine te-ai documentat.

* * *

— Vom scurta întâlnirea de astăzi, spuse Wedge.

Se uită la audiența sa de piloți, încercând să le evalueze starea de spirit.

Erau liniştiți. Puține glume deocheate. Puține tachinări. Se abțineau chiar şi să-l bată la cap pe Elassar Targon. Un semn rău; moralul era scăzut.

— O încercare recentă a unui pilot Sullustan de a prăbuşi o navă de lux pe Coruscant a fost zădărnicită de un coleg ofițer Sullustan. O tentativă, tot pe Coruscant, a unui angajat Bothan al serviciilor civile de a provoca o explozie la un centru energetic a fost zădărnicită de superiorul său. Deşi, în mod oficial, ambele incidente au fost împiedicate de colegii de muncă, neoficial, au fost împiedicate de Serviciile Secrete ale Noii Republici, care au urmat planul pe care l-am trimis despre operațiunile lui Zsinj. Generalul Cracken trimite felicitările sale personale membrilor *Escadrilei Spectru* şi *Escadrilei Vagabond* care au participat la sesiunile noastre de predicție. Da, *Face*?

— Asta înseamnă că ordinul care îi ține pe membrii Twi'lek ai echipajului în afara serviciului activ este anulat?

— Nu. Oficial, nu este. Apoi făcu semn cu capul spre Dia Passik. Neoficial, este, în aşteptarea unui viitor vot al Consiliului Provizoriu. Dia, te-ai întors la datorie.

— Asta nu e suficient de bine, spuse *Face*.

— Ştiu, spuse Wedge. Zsinj a rănit destul de bine Noua Republică. Va trebui să

suportăm până când rănile se vor închide şi să ne bucurăm că am împiedicat ca măsuri similare să fie luate împotriva Sullustanilor şi Bothanilor. Dar, Dia, depinde de tine. Vrei să zbori?

— Voi zbura, spuse ea. Vreau să am o şansă împotriva lui Zsinj.

— Bine, pentru că avem un program încărcat. Wedge activă holoproiectorul. Imaginea unei centuri largi de stele apăru lângă el, cu numeroase puncte de lumină care clipeau în interiorul ei. Vom sări aleatoriu prin spațiul controlat de Zsinj, lovindu-i teritoriile în unele locuri, apărând în presupusul nostru *Şoim al Mileniului* în altele. De asemenea, ne vom deplasa pe granițele dintre teritoriul Noii Republici şi cel al lui Zsinj, efectuând câteva atacuri de rutină. Horn?

Pilotul *Vagabond* îşi coborî mâna.

— Domnule, Lara Notsil nu a dispărut pur şi simplu, ci trebuie să fi dezertat. Ea nu are unde să se ducă decât în Imperiu sau la Zsinj, iar asta înseamnă că există o şansă de 50% ca schema cu *Falsul Mileniului* să fi fost compromisă.

— Este un punct de vedere foarte bun. Totul se reduce la întrebarea dacă trebuie să credem sau nu ultimele ei transmisii. Că ea încă se consideră un *Spectru* loial. Că nu ne-a trădat niciodată. O credeți?

— Nu, spuse Horn. E posibil să fi crezut ceea ce spunea. Dar după ce am vorbit cu unii dintre *Spectre* despre comportamentul ei şi trecând în revistă ceea ce a făcut la Kidriff 5, tind să cred că este o oportunistă cu câteva şuruburi slăbite în cap. Dacă va ajunge în mâinile lui Zsinj, probabil că va sfârşi prin a fi un ofițer loial lui Zsinj.

— Este o interpretare rezonabilă, spuse Wedge. Să nu crezi că nu m-am gândit la ea. Dar eu nu o cred. Cred că planul cu *Falsul* va rămâne sigur, la fel cum a rămas şi planul cu *Liliecii-Şoim*. Cu toate astea, din moment ce îmi voi pune viața în joc pe această concluzie, precum şi pe cea a piloților mei, voi accepta, fără prejudecăți, orice cerere de transfer pe care vreunul dintre voi mi-o va oferi. Faceți-o prin canalele de rutină după această şedință. Alte veşti bune. Suntem acum în posesia unor informații despre markerii de sânge care indică spălarea creierului de către Zsinj la o varietate de specii umanoide. Toți membrii acestei forțe de intervenție, de la Generalul Solo până la cei mai tineri membri ai echipajului civil, vor fi testați, iar oricine se va întoarce dintr-o permisie pe uscat sau o plecare nemonitorizată din flotă va fi testat din nou. Nu ne vom confrunta a doua oară cu tragediile lui Tal'dira şi Nuro Tualin.

Văzu că unele expresii se luminară.

— În regulă. Printre noile noastre arme se numără o mulțime de date despre modul în care Zsinj se deplasează într-un sistem aflat în prezent în mâinile inamicului şi dobândeşte controlul afacerilor de acolo. Acesta fusese un alt beneficiu al primului interviu cu Doctorul Gast; unchiul ei îl ajutase pe Zsinj să dobândească pachetul majoritar de acțiuni la *Binring Biomedical* de pe Saffalore şi îi povestise despre tehnicile precise pe care le folosise. Pe lumile deținute de Zsinj, vom da lovituri împotriva afacerilor care trebuie să-i furnizeze cele mai mari sume de bani sau materialul necesar şi vom escorta mai multe apariții ale *Falsului Mileniului* – atât pentru a-l atrage într-un atac asupra Generalului Solo, cât şi, sperăm noi, pentru a-l face paranoic în privința trădării pe lumile pe care le deține.

Era mai mult decât atât, detalii pe care Wedge nu le putea da piloților săi. Nu existau lumi deținute de Imperiu pe lista de lovituri a grupului operativ, pentru că Generalul Solo îi transmitea Amiralului Teren Rogriss aceleaşi informații despre

afacerile lui Zsinj. Serviciile Secrete ale Noii Republici ar fi cercetat afacerile deținute de Zsinj în teritoriile Noii Republici, sperând să folosească unele dintre ele pentru a-l atrage pe Zsinj într-o capcană, tăind prețioasele conducte de bani şi materiale ale lui Zsinj de la altele... iar Serviciile Secrete Imperiale ar fi făcut exact acelaşi lucru în teritoriile controlate de Imperiu.

Generalul Solo şi Amiralul Rogriss, ofițeri superiori din două guverne inamice care încheiaseră acorduri care ar fi fost uşor de interpretat ca fiind trădare... Wedge trebuia să clatine din cap în privința asta. A fost nevoie de o amenințare ca Zsinj pentru a face aliați temporari din doi oameni care altfel ar fi fost adversari înverşunați.

— Deci. *Misiunea Unu*. Mută imaginea holoproiectorului pe un singur sistem solar, cel al unui gigant gazos roşu. Acesta este sistemul Belsmuth din spațiul controlat de Zsinj. Pe a doua planetă din sistem se află ceea ce a fost una dintre cele mai bune universități tehnice ale Imperiului. Acum este o academie pentru piloții şi ofițerii lui Zsinj. Peste două zile, va fi o serie de cratere. *Escadrila Vagabond* va escorta *Escadrila Nova* dinspre nordul facilității...

* * *

— Locotenent Petothel. Încântat să vă cunosc.

La piciorul scării care cobora din cabina de pilotaj a X-interceptorului ei, Lara îşi scoase casca şi se întoarse cu fața spre interlocutor. Bărbatul care înainta spre ea era înalt şi slab, cu cele mai crude trăsături pe care le văzuse vreodată la o ființă umană. Unghiile de pe mâna pe care i-o oferea străluceau ca nişte oglinzi. Ea bănui că erau la fel de ascuțite ca o vibrolamă.

Afişă un zâmbet larg care îi mască agitația bruscă din stomac.

— Vă recunosc vocea. Generalul Melvar?

Îi luă mâna.

— Corect. Bine ați venit pe *Pumnul de Fier*. Şi vă mulțumesc că v-ați îmbrăcat pentru această ocazie.

Lara zâmbi. Îşi lăsase costumul de zbor al Noii Republici la Baza *Liliecilor-Şoim* şi acum era îmbrăcată într-o salopetă neagră de pilot TIE, deşi era împodobită cu echipamentul de zbor standard al X-interceptoarelor.

— Nici nu vă pot spune cât de fericită sunt că am ajuns în sfârşit aici.

Gestul lui Melvar cuprinse X-interceptor şi astromecul ei, care era acum extras din cuibul său de un electromagnet de hangar.

— Ne faci o prezentare a acestui vehicul?

— Nu. Ea râse. Această navă Rebelă şi astromecul ei sunt toate proprietățile pe care le am în galaxie. Dacă Lordul Războinic nu vrea să mă angajeze, voi avea nevoie de ele pentru a continua. Pentru a găsi un loc pe care să-l numesc *acasă*.

— Oh, cred că cel puțin poți conta pe un contract civil pe termen mediu. Ai mult mai multe şanse să primeşti un post de ofițer pe *Pumnul de Fier*. Dar hai să aflăm.

Melvar o conduse pe Lara afară din hangarul care în rest era ocupat de vehicule şi personal Imperial. După numărul de Interceptoare TIE şi de navete de clasă *Lambda*, ea bănui că acesta era hangarul ofițerilor superiori. Fu sigură de asta un minut mai târziu – proximitatea față de biroul personal al lui Zsinj făcea din asta

o certitudine.

Fu condusă în prezența Lordului Războinic ca un oaspete de onoare. Zsinj chiar se ridică atunci când intră ea în birou, făcându-i o mică plecăciune formală.

— Gara Petothel. Sunt atât de fericit să te întâlnesc în sfârşit.

— Dumneavoastră sunteți Lordul Războinic, spuse ea, păstrându-şi vocea percutantă. Nu voi încerca să concurăm în grade de fericire.

Zâmbetul lui Zsinj se lărgi.

— Foarte bine. Îmi dă ceea ce mi se cuvine, dar îmi fură totul înapoi făcând ca prezența ei să fie cea care induce mai multă fericire. Ai văzut asta, domnule General?

— Am văzut.

Generalul pluti parcă, stând la un metru în spatele scaunului Larei, în stânga. Ea se forță să rămână relaxată. Nu putea să-l lase să ştie cât de încordată o făcea prezența lui.

— Locotenent Petothel – pot să-ți spun Gara, cel puțin până când vom lămuri întrebările legate de angajarea ta?

— Vă rog, da.

— Gara, trebuie să ştim. Trăsăturile mobile ale Generalului căpătară o expresie de simpatie, de îngrijorare. Am trimis la Aldivy o echipă pentru a face aranjamentele necesare pentru angajarea ta şi, eventual, pentru extragerea ta. Am primit veşti de la contactele lor, câteva zile mai târziu, că agenții noştri au fost găsiți – sau, mai degrabă, corpurile lor, grav descompuse. Ce s-a întâmplat?

Lara oferi un mic oftat de supărare.

— Am călătorit la Aldivy în compania unui ofițer al *Escadrilei Spectru*. Intenționam să-l ofer pe el şi X-interceptorul său echipei de contact. Era ultimul membru al *Escadrilei Gheară*, pe care Amiralul Trigit a distrus-o cu ajutorul meu. M-am gândit că era un detaliu de care trebuia să mă ocup. Dar ceea ce nu am ştiut decât mai târziu a fost că idiotul se îndrăgostise de mine. Ar fi trebuit să rămână cu X-interceptoarele, în schimb, s-a luat după mine. Ei bine, în timpul negocierilor mele inițiale cu Căpitanul vostru, fratele meu – adică adevăratul frate al Larei Notsil – s-a enervat, a scos un blaster, doar pentru a se arăta intimidant... şi Locotenentul Donos a tras asupra lui, omorându-l. Apoi a terminat prin a-l ucide pe Căpitanul vostru. A trebuit să-mi acopăr urmele după aceea, să nu mai încerc să comunic cu voi pentru o vreme, pentru că am fost cercetată în timpul revizuirii.

Zsinj aprobă din cap.

— Dar, evident, ai ieşit curată.

— Oh, da. Pentru o vreme. Din nefericire, pe Coruscant, unul dintre *Spectre* a dat peste nişte informații despre mama mea, care fusese în Serviciile Secrete Imperiale. A observat o asemănare, a făcut câteva cercetări... şi apoi m-a confruntat în timpul unei misiuni. Cu acoperirea distrusă şi cu imposibilitatea de a mai descoperi alte informații pe care să vi le ofer, am fugit.

— Cum ai reuşit să ne contactezi?

Deşi expresia lui Zsinj era deschisă, inocentă, Lara ştia că el trebuia să fie la curent cu fiecare detaliu al poveştii. Totuşi, jucă jocul după regulile lui.

— Când aşa-zisul meu frate m-a contactat inițial, a menționat o companie care ar putea dori să mă angajeze – adică pe Lara, adevărata lui soră. După ce am fost forțată să fug de *Mon Remonda*, am decis să cercetez acea firmă, în cazul în care ar fi fost un paravan pentru operațiunile tale. Şi era, una pe care ați înființat-o cu doar

câteva săptămâni înainte de primul contact pe care l-am primit.

— Ei bine, excelent. Zsinj trecu în revistă un ecran plin de date pe terminalul său, date pe care Lara nu le putea vedea. Sunt, din păcate, prea presat de timp pentru a-ți acorda toată atenția pe care aş vrea să ți-o acord, aşa că hai să trecem direct la fapte, da? Îți pot oferi un post cu gradul de Locotenent de marină. Vei fi analist la bordul *Pumnului de Fier*. În timp ce treci prin primele săptămâni de orientare, am dori să scoatem de la tine toate cunoştințele pe care ni le poți da despre *Mon Remonda*, Generalul Solo, Comandantul Antilles şi escadrilele lui. Ți se potriveşte?

Lara îşi făcu vocea să toarcă.

— Mi se potriveşte foarte bine. Pot să-mi păstrez X-interceptorul şi R2-ul?

Fața lui Zsinj înregistră o uşoară surpriză.

— De ce ai vrea să o faci? Îți putem oferi ceva mult mai bun.

— Ei bine, sunt suveniruri. Din victoria mea asupra unui mare idiot pe nume Atton Repness. Îi aparțineau.

Zsinj schimbă o privire goală cu Melvar, apoi ridică din umeri.

— Bineînțeles că da. Avem o înțelegere, atunci? Excelent. Bine ai venit în *Pumnul de Fier*, Locotenent Petothel.

Lara se ridică în picioare, modelându-şi trăsăturile până la o stare de gol absolut şi salută. Zsinj păru surprins pentru o clipă, apoi chicoti.

— Admir modul în care schimbi vitezele, Locotenente. Eşti în afara serviciului până când vom găsi un loc pentru tine. Unul dintre acei sublocotenenți cu fața ca un aluat de acolo te va duce la noua ta cabină şi îți va fi ghid în primele zile. Plimbă-te cât vrei. Şi bine ai venit.

În cele din urmă, îi întoarse salutul.

— Mulțumesc, domnule.

Cu o precizie militară, se învârti pe călcâie şi ieşi din birou.

* * *

Sublocotenentul cu *fața ca un aluat* care o aştepta afară era orice altceva. Înalt, brunet şi solemn, avea privirea dură a unui soldat din prima linie care primise o promovare pe teren. Se identifică drept sublocotenent Gatterweld şi o conduse mai întâi înapoi în hangarul unde o aştepta X-interceptorul – pentru a-şi putea lua unitatea R2, *Tonin* – şi apoi la cabina ei. Vorbi foarte puțin.

A fost o plimbare lungă, iar finalitatea a ceea ce făcuse o lovi în cele din urmă pe Lara. Era înconjurată de nenumărate tone de maşini al căror unic scop era să plouă cu moarte asupra celor pe care ea alesese în cele din urmă să-i protejeze.

Cu excepția unei unități R2, era singură, un duşman secret al celor care o angajau acum, un duşman public al celor la care îşi dorea cu disperare să se întoarcă.

Văzu un mic droid utilitar trapezoidal care se deplasa de-a lungul holului, dirijându-se ca un animal speriat din calea ofițerilor care mergeau pe coridor, şi îşi imagină că ea însăşi era echivalentul uman al unei astfel de maşini – atât de mică şi de lipsită de importanță încât nu prezenta nicio amenințare şi nu putea determina nici cel mai mic detaliu al propriei soarte.

Apoi, cinci paşi mai târziu, îşi dădu seama cum avea să distrugă *Pumnul de*

Fier.

* * *

— Ce părere ai? întrebă Zsinj.

Melvar îşi lăsă trăsăturile să se înmoaie. Toată ameninţarea şi cruzimea din ele dispărură.

— Cu siguranţă, o parte din ceea ce spunea ea a fost adevărat. Doar că mi-e greu să am încredere în cei din serviciile de informaţii.

— Cum ar fi tu însuţi.

— Nu am lucrat niciodată în Serviciul Imperial de Informaţii. I-am văzut doar ca pe un inamic probabil şi m-am instruit în ceea ce priveşte abilităţile şi tacticile lor. Melvar ridică din umeri. Am primit primele veşti de la tehnicienii care îi examinează astromecul. Este un model nou de R2, foarte modern, şi a primit o curăţare recentă a memoriei. Îşi aminteşte saltul de la Aldivy la punctul nostru de întâlnire, dar nimic altceva. Avea un bolţ de reţinere când a sosit.

Zsinj zâmbi.

— Foarte potrivit. Inocent de potrivit. Supravegheaţi-o îndeaproape. Extrageţi de la ea orice informaţie posibilă. Dacă rămâne loială, răsplăteşte-o. Dacă se dovedeşte a fi neloială…

— Pot ghici restul.

* * *

— De ce eu? întrebă Janson.

Stătea întins pe patul său, cu mâinile la ceafă, privindu-şi cu îndoială vizitatorul.

— Nu mă pot duce la un prieten, spuse Donos. Se aşeză pe scaunul lui Janson, sprijinindu-se pe picioarele din spate ale acestuia, astfel încât umerii lui să atingă peretele. Nu am niciunul.

— Nu de când ai tras în ultimul.

Donos reuşi să schiţeze un zâmbet lipsit de amuzament.

— Nu pot să mă duc la un ofiţer subordonat. M-aş simţi inconfortabil. Sau la un superior.

— Ceea ce ne face pe noi ceilalţi să fim Locotenenţii norocoşi.

— Cam aşa ceva.

— Atunci vorbeşte. Sunt de acord. Au trecut ani de zile de când am distrus viaţa unui coleg Locotenent. Ei bine, săptămâni, oricum.

— Nu sunt sigur de unde să încep. Nu ştiu dacă sunt nebun sau nu. Ştiu doar că înainte ca *Escadrila Gheară* să fie distrusă, eram alt om. Autocontrolul, stăpânirea de sine erau uşoare. După aceea, a trebuit să muncesc din greu ca să mă descurc cu totul. Dacă nu o făceam…

— Dacă nu o făceai, ce?

— Nu ştiu. Nu am aflat niciodată. Eram atât de bun la a gestiona totul. Cu excepţia prăbuşirii. Şi ziua trecută, cu Lara.

— De câte ori te-a pălmuit Lara?

— Să mă pălmuiască? Niciodată.

— De ce nu?

— Nu i-am dat niciodată motive să o facă.

— Corect. De când ai devenit pilot, de câte ori ai fost ridicat de poliția militară pentru că erai beat şi beligerant?

— Niciodată.

— Dar bei.

— Cu moderație.

Janson oftă.

— Vezi tu, am operat sub presupunerea că tu chiar ai murit cu *Escadrila Gheară*, dar nu am observat. M-am înşelat! Eşti mort de când te-ai alăturat Comandamentului Navelor de Luptă. Poate de mai mult timp, de când erai în forțele armate Corelliene.

Donos se încruntă.

— Ți-aş fi recunoscător dacă mi-ai explica asta.

Dintr-o singură mişcare fluidă, Janson reveni în poziție verticală, se roti la nouăzeci de grade spre dreapta şi îşi puse călcâiele pe podea.

— Sigur, spuse el. Este foarte simplu. Eşti mort. Eu nu sunt. Lasă-mă să-ți demonstrez. Se ridică în picioare pe pat, apoi începu să țopăie în sus şi în jos. Ai făcut vreodată asta când erai copil?

— Bineînțeles.

— Ai făcut-o vreodată ca adult?

— Bineînțeles că nu.

— Spui *bineînțeles* foarte des şi întotdeauna greşeşti. Spune-mi, Myn. Cum arăt?

— Păi, ca un prost.

— Exact! Cu o săritură exuberantă, Janson sări de pe patul de campanie, se lovi cu capul de tavan şi înjură când ateriză din nou pe podea. Se frecă la cap şi privi fix la tavanul fals. Când a fost ultima dată când ai arătat ca un prost?

— Nu ştiu.

Janson se aplecă aproape de el.

— Încearcă să înțelegi asta. O voi spune încet. Vreau să ți-o aminteşti pentru tot restul vieții tale. *Nu poți să pari demn când te distrezi.*

— Presupunând că e adevărat, şi ce dacă?

— Dacă nu te distrezi, nu te bucuri de viață. Dacă nu te bucuri de viață, de ce te mai oboseşti să trăieşti? Janson ridică elocvent din umeri. Myn, eu trăiesc cu timp împrumutat. Aproape că am fost ucis de mai multe ori decât, ei bine, de mai multe ori decât ai fost tu pălmuit, cu siguranță. Dacă aştept până la un punct îndepărtat imaginar din viața mea pentru a începe să mă bucur de ea, voi fi mort înainte să ajung acolo. Dar dacă voi fi ucis mâine, cel puțin pot fi destul de sigur că m-am bucurat mai mult decât cel care mă va ucide. Ai înțeles?

— Nu chiar.

Dintr-o dată dezumflat, Janson se aşeză din nou pe pat.

— Hai să încercăm altfel. Vrei să ai controlul, ca să nu greşeşti într-un mod oribil. Dar eşti atât de stăpân pe tine încât eşti practic un mort ambulant. Din moment ce eşti mort, nu ai avut nimic de oferit Larei. Nu ai nimic de oferit lui Wedge – are destui piloți morți, nu are nevoie de încă unul. Totuşi, cei mai mulți dintre ei sunt suficient de deştepți încât să rămână acolo unde îi *plantăm.*

— Deci ce îmi recomanzi?

— Să te îmbeți. Să fii pălmuit. Fă ceva ce ți-ai dorit întotdeauna să faci când erai copil, mai ales dacă e ceva care te-ar umili astăzi. Dacă vei fi dat afară din Comandamentul Navelor de Luptă, să fie pentru ceva de care să fii mândru.

Ceva bipăi într-unul dintre buzunarele lui Janson. El scoase un comunicator şi îl duse la ureche pentru a asculta. Apoi se lumină.

— Semnal automat. S-au întors *Vagabonzii* şi *Falsul Mileniului*. Fără pierderi. Îmi pare rău, trebuie să plec, trebuie să mă gândesc la ceva pentru care să mă cert cu Wedge.

Apoi fugi spre uşă şi dispăru. Donos clătină din cap.

— Îi cer sfaturi despre carieră unui copil de nouă ani.

* * *

Uşa hangarului în care era *Falsul* se deschise înainte ca Janson să ajungă la ea. Ieşi o sanie de transport de marfă cu repulsor, împinsă de un singur tehnician al *Mon Remondei*. Pe sanie se afla o ladă, lungă de doi metri, lată de unul şi înaltă tot de unul. Lada se legăna pe sanie şi din ea ieşeau zgomote ciudate, ca o voce slabă şi distorsionată.

Wedge apăru în spatele tehnicianului şi se opri brusc când îl văzu pe Janson. Scoase un zgomot de exasperare şi îşi plesni mănuşile în palma deschisă.

— Nu trebuia să vezi asta.

— Să văd ce? Janson se uită fix după tehnicianul şi încărcătura care plecau. Ce a fost asta?

— A fost Locotenentul Kettch.

Janson îl privi atent pe Wedge. Antilles cu siguranță nu părea nebun.

— Um, te rog să mă corectezi dacă greşesc, dar Locotenentul Kettch este fictiv. Un pilot Ewok care nu există. Ar trebui să ştiu asta. Eu l-am inventat.

— Nu mai este fictiv.

— Acum e real?

Wedge ieşi pentru ca uşa hangarului să se închidă în urma lui.

— Pe planetă, în timp ce aşteptam ca *Falsul* să fie reperat, Tycho a găsit un magazin unde se vindeau animale exotice pentru susținătorii bogați ai lui Zsinj care se bucură de astfel de lucruri. Unul dintre *animale* era un mascul Ewok adult pe nume Chulku. Atunci când ne pregăteam să plecăm şi să facem numărul nostru obişnuit de urmărire, Tycho a organizat o evadare şi l-am adus pe Chulku cu noi. În timp ce zburam înapoi, mi-a venit o idee – dacă Zsinj va avea vreodată nevoie să-i vadă pe *Liliecii-Şoimi*, ar putea vedea un Locotenent Kettch *adevărat*. Dădu din cap după sanie. Chulku este destul de deştept şi credem că îl putem învăța ce comenzi de Interceptor TIE să atingă şi pe care să nu le atingă – mă îndoiesc că îl putem învăța să zboare fără ani de educație, dar îl putem face să pară autentic într-o cabină de pilotaj.

— Asta e o nebunie.

— Acum trebuie doar să-i construim acele proteze pentru mâini şi picioare pe care se presupune că le are Kettch, astfel încât să poată manipula comenzile unei nave de luptă.

— Tot e o nebunie.

Wedge zâmbi.

— Şi, din moment ce ai avut ghinionul de a fi martor la sosirea lui, vei face parte din echipa care îi va duce mâncare. Bine ai venit în conspirație, Wes.

Janson clătină din cap.

— Acum eu sunt nebun.

* * *

Interceptorul TIE care se îndrepta spre Lara într-o cursă *cap la cap* se clătina şi se balansa în ceea ce părea a fi un tipar aleatoriu, dar manevrele nu păreau să îl deruteze pe pilot. Focul său laser legat se îndrepta din ce în ce mai precis spre Interceptorul Larei. Şi ea, la rândul ei, îşi aruncă nava de luptă într-o parte şi în alta, în sus şi în jos, în încercarea de a împiedica laserul inamic să o lovească. Avu succes – cele două nave de luptă trecură una pe lângă alta fără ca nava ei să fie afectată. Dar nu reuşise să tragă nici măcar un singur foc precis asupra inamicului ei.

În clipa în care trecu pe lângă TIE-ul inamic, trase înapoi de manşa de zbor, câştigând altitudine relativă printr-o manevră atât de bruscă încât simți cum forțele G o trag în jos, în canapeaua pilotului, în ciuda compensatorului inerțial al navei. O clipă mai târziu era cu capul în jos şi se îndrepta înapoi pe unde venise...

Direct în calea adversarului ei.

Pilotul inamic trase cu o fracțiune de secundă înainte ca ea să-şi alinieze laserele. TIE-ul ei tremură sub impact şi se roti spre stânga. Dar nava rezistă. Nu se auzi niciun sunet de spargere a fuzelajului, niciun avertisment de detonare iminentă.

Fusese doar zgâriată.

— Sunt lovită! spuse ea. Sunt terminată.

Smuci manşa de control pentru a trimite nava învârtindu-se în direcția în care se îndrepta deja. Numără până la doi, apoi făcu Interceptorul să se întoarcă pentru a-şi înfrunta adversarul. TIE-ul inamic zbârnâi în computerul ei de țintire...

Dar era mult mai aproape decât ar fi bănuit, la doar un sfert de kilometru distanță, şi era deja pregătit să tragă. Înainte ca ea să apese pe trăgaciul laserului, sistemul de senzori strigă o recunoaştere a țintirii inamicului ei... Apoi, vizorul se opri. Gravitația artificială, care simula gravitația zero şi manevrele abrupte, se opri şi ea căzu cu toată greutatea în canapeaua pilotului. Suspină.

O voce se auzi în unitatea de comunicații. Era profundă, cu urma de accent Corellian care se strecura ocazional în vorbirea lui Han Solo şi a lui Wedge Antilles.

— A fost un zbor foarte bun. Iar ultimul truc, prefăcându-te că ai pierdut controlul, aproape că m-a păcălit. Te felicit.

— Cu cine vorbesc?

— Numele meu este Fel. Baronul Soontir Fel.

Stomacul Larei îngheță. Când fusese membră a echipajului *Implacabilului*, nici măcar nu fusese conştientă de prezența lui Fel şi a *Grupului 181* acolo, atât de secretă fusese misiunea lor. Acum, în sfârşit, avea să-l poată întâlni pe cel mai periculos pilot care îi servea pe duşmanii ei.

Odată cu teama, apăru şi o stare de euforie. Cu *Escadrila Spectru*, Lara zburase în simulatoare împotriva lui Wedge Antilles, cel mai bun pe care îl avea de oferit Noua Republică. Acum zburase împotriva Baronului Fel. Se întrecuse cu cei mai buni piloți pe care îi aveau de oferit două guverne. Păcat că pierduse de cele mai multe ori.

— Mă bucur să te cunosc, spuse ea. Îmi pare rău că nu ți-am oferit mai multă concurență.

— Să nu-ți pară rău, spuse el. Eşti foarte bună. Ceva mai multă muncă şi ai putea să te antrenezi până la standardele *Grupului 181*. Să te păstrez în evidențele mele ca şi candidată pentru *Grup*?

— Aş fi onorată. Pot să-i ofer învingătorului o băutură?

— Din păcate, am mai multe simulări de zbor – şi se pare că tu nu ai. Altă dată, totuşi.

Trapa din spatele Larei se deschise şi sublocotenentul Gatterweld îşi împinse fața înăuntru.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mulțumesc.

Începuse să se sature de omniprezentul Gatterweld. Cu excepția timpului petrecut în cabina ei, atunci când se afla în micul birou în care îşi scria comentariile despre timpul petrecut în *Escadrila Spectru* şi când se afla în simulatoare, Gatterweld era întotdeauna acolo. Umbra ei.

Desfăcu plasa care, într-un Interceptor TIE adevărat, ar fi ținut-o legată pe scaunul pilotului şi o aruncă într-o parte, apoi se trase în spate şi ieşi prin trapa deschisă în spatele simulatorului în formă de bilă. Afară, aerul era mai răcoros şi zumzetul omniprezent al motoarelor *Pumnului de Fier* îi răsună din nou în urechi.

Gatterweld îi înmână rucsacul în care îşi ținea datapadul şi alte echipamente. Se uită apoi la tabloul de control unde era afişată poziția ei.

— Te-ai descurcat destul de bine.

— Ştii să zbori?

— Pot pilota navete. Nu am reflexele necesare pentru navele de luptă. Unde mergem acum? La cantină?

Lara îşi verifică ceasul.

— Nu, e târziu. Cred că o să mă duc să mă culc.

În timp ce treceau pe lângă bancurile de stații de control amenajate pentru a monitoriza simulatoarele, văzu ceea ce avea nevoie – un dispozitiv pentru care ar fi ucis. Un set de ochelari de monitorizare cu microfon ataşat. Stăteau nesupravegheați pe una dintre stațiile de control, proprietarul lor fiind plecat, poate în pauză.

În timp ce ea şi Gatterweld treceau pe lângă stație, reuşi să îşi încurce piciorul stâng în picioarele lui. El se împiedică în față, înjurând, în timp ce ea se împiedică şi căzu într-o parte – luând setul de ochelari de protecție şi îndesându-l în rucsac când căzu pe podea.

El se ridică în picioare.

— Îmi pare rău. Eşti rănită?

Ea luă mâna pe care i-o oferea şi îl lăsă să o tragă pe jumătate în picioare. Apoi tresări când îşi puse greutatea pe piciorul stâng.

— O vânătaie, poate. Nu e vina ta. Cred că am avut o crampă de la atâta timp petrecut în simulator.

— Poți să mergi? Pot chema o targă...

— Nu, mai bine merg pe jos. Mulțumesc.

Îşi menținu prefăcătoria cu şchiopătatul până la uşa de la cabina ei, şi chiar înăuntru – deşi nu zărise holocamera, ştia că trebuia să existe una. Sau două, sau trei. Nu era de încredere, iar cu Zsinj la conducere, asta însemna că avea holocamere

asupra ei chiar şi în cabină.

Îşi aşeză rucsacul în interiorul dulapului şi aruncă o privire în jur. I se dăduse o cabină considerabilă, potrivită pentru un Locotenent de marină pe cale să promoveze. Avea de fapt un dormitor de dimensiuni decente, cu un terminal complet şi un dulap, un mic birou şi o baie separată. O cazare mult mai bună decât cea de care se bucurase pe *Mon Remonda*.

Tonin, R2-ul ei, stătea în mijlocul dormitorului. Se animă când intră ea, oferind fluierături şi clicuri pe care ea le interpretă ca pe o interogaţie politicoasă. Era aproape un străin pentru ea acum, aşa cum fusese de când îi ştersese memoria pe Aldivy.

Dar asta avea să se schimbe în curând.

— Sunt bine, *Tonin*. Doar obosită.

Odată ajunsă în pat, îşi schimbă deliberat poziţia la fiecare două-trei minute, răsucindu-se şi iar răsucindu-se, un spectacol de insomnie pentru oricine monitoriza holocamerele. O făcu timp de o oră. Apoi se ridică în şezut şi îşi trecu o mână prin părul dezordonat catastrofal.

Tonin emise un alt bip întrebător.

— Îmi pare rău, dar o să am nevoie de porţiunea de metal unde stai tu. Du-te în dulap, te rog.

Cu o serie de tonuri muzicale care sugerau că era rănit de sugestia ei, *Tonin* se rostogoli în dulap. Îşi întoarse capul astfel încât ochiul principal cu holocamera să o poată observa în continuare.

Lara se ridică şi trase salteaua din patul ei pe podea, apoi redistribui pernele şi cearşafurile pe ea. Se asigură că unul dintre cearşafuri ajungea până la roţile lui *Tonin*. Apoi băgă mâna stângă în geanta din dulapul ei şi căută ceva. Cu cea dreaptă, extrase ochelarii de monitorizare şi îi strecură sub marginea cearşafului de pe podea, apoi conectă cablul ochelarilor la o mufă din lateralul lui *Tonin*, sperând – fiind aproape sigură – că trupul ei proteja acţiunea de punctul de vedere al majorităţii locurilor în care se puteau afla holocamerele din camera ei. În cele din urmă apucă obiectul pe care se prefăcuse că nu-l poate găsi. Rămase în picioare şi se uită fix la el, întorcându-se pentru ca holocamerele să-l poată vedea bine. Era o sticlă de lichior de tuberculi de pe Aldivy, o chestie urâtă pe care localnicii de acolo o adorau.

O privi îndelung, ca şi cum i-ar fi contemplat calităţile *medicinale*, apoi clătină din cap şi o puse pe raftul de sus al dulapului ei. O clipă mai târziu, se strecură sub cearşafurile de pe saltea, se rostogoli o clipă pentru a găsi locul cel mai confortabil, apoi ridică cearşafurile peste cap şi se întinse nemişcată.

* * *

Ofiţerul de informaţii foarte tânăr care privea afişajul începu să tasteze, foarte timid, pe terminalul său. *Ora 24:00*, tastă el. *Subiectul s-a aşezat pe salteaua de pe podea. A intrat în starea de somn aproape imediat. La început a luat în considerare alcoolul ca soporific, dar a decis să nu o facă. Cauza insomniei necunoscută. Patul prea moale? Vinovăţie?*

— Nu uita de stres, pur şi simplu.

Vocea îi răsună chiar în ureche şi sări în sus. Crezuse că era singur în cameră. Îşi ridică privirea spre faţa Generalului Melvar.

— Ohh, vă mulțumesc, domnule. Noi am numi asta *anxietate profesională* sau *emoție din cauza tranziției stilului de viață*.

— Eşti plătit mai mult dacă foloseşti mai multe cuvinte?

— Nu, domnule, dar medicilor le place asta.

Melvar strâmbă din nas.

— Ei bine, scrie cum doreşti.

— Da, domnule.

Melvar mai aruncă o ultimă privire la priveliştea de deasupra patului nemişcat al Larei, apoi plecă la fel de discret cum sosise.

* * *

Cu mişcări aproape imperceptibil de lente, Lara îşi puse ochelarii de monitorizare pe cap şi îi porni. Ochelarii, trăgând energie din legătura cu *Tonin*, se activară cu un zumzet slab.

— *Tonin*, şopti ea. Denumire colocvială Aldiviană. Definiție: *Micul Atton*.

Apoi aşteptă. Dacă avea dreptate, dacă îşi făcuse treaba corect, parolele pe care tocmai le rostise ar fi provocat evenimente în adâncul unității sale R2. Hardware-ul suplimentar pe care îl avea îngropat în unitatea lui de putere s-ar fi activat. Memoria de rezervă pe care o conținea s-ar fi revărsat prin circuitele droidului, adăugându-se şi copleşind programarea curentă a lui *Tonin*. Şi în câteva clipe, va avea din nou un…

Un singur cuvânt, *PREGĂTIT*, apăru în fața ochilor ei. Părea sculptat în metal şi plutind în întuneric la un metru de ea, dar ştia că era doar proiectat pe ochelarii pe care îi purta.

— Nu comunica în mod audibil, şopti ea, deşi transmiterea de către *Tonin* a primei sale interogări sub formă de text sugera că *Tonin* înțelesese deja nevoia de păstrare a secretului.

Faptul că toate datele transmise între ei treceau printr-o conexiune prin fir direct făcea foarte puțin probabil ca observatorii ei să poată detecta comunicarea lor.

— Înainte de a face ceva, vreau să-mi cer scuze.

PENTRU CE?

— Pentru că am fost egoistă, şopti ea. Nu ar fi trebuit să te aduc. Te-am pus în pericol. S-ar putea să fiu ucisă aici, iar dacă se va întâmpla, probabil că acelaşi lucru ți se va întâmpla şi ție.

MĂ BUCUR CĂ SUNT AICI.

— Şi eu. Eşti singurul meu prieten, *Tonin*. Închise ochii pentru o clipă, conştientă de cât de patetic suna asta. Apoi îi deschise cu forța. De asemenea, trebuie să-mi cer scuze pentru ceea ce ți-am făcut. Ți-am şters memoria principală pe Aldivy. De fiecare dată când altcineva în afară de mine îți pune un şurub de imobilizare sau te deschide, memoria ta se va şterge. De fiecare dată când voi spune cuvintele potrivite, memoria ta de rezervă se va reîncărca. Aşa că s-ar putea să ai unele goluri de memorie. Îmi pare rău. Este singura modalitate de a te ține în siguranță.

ÎNȚELEG, LARA.

— Am o idee despre cum putem distruge *Pumnul de Fier*. Tu va trebui să faci cea mai mare parte din muncă. Dar dacă reuşim, ai putea deveni cea mai faimoasă unitate R2 din toate timpurile. Ei bine, poate a doua, după R2-D2.

ASTA AR FI FRUMOS. SPECTRELE O SĂ TE PLACĂ DIN NOU?

— Nu. Nu o să mă mai placă niciodată. Aşa că trebuie să fac asta pentru mine. Trebuie să fac asta pentru că aşa e corect. Trebuie să o fac pentru că nu am altceva de făcut.

CE TREBUIE SĂ FAC?

— Ei bine, Zsinj, cu excepția cazului în care plăteşte angajații şi mercenarii foarte buni, este cunoscut ca fiind zgârcit. Ceea ce înseamnă că, probabil, nu va face să-mi fie monitorizată camera când nu sunt în ea. Dacă stau departe de cabina mea toată ziua, asta îți dă suficient timp să lucrezi. Îți voi spune ce trebuie să faci. Dar mai întâi... când suntem singuri aşa... poți să-mi spui Kirney?

DA, KIRNEY.

Capitolul 12

La o jumătate de oră după plecarea Larei din apartamentul ei, în dimineața următoare, *Tonin* deveni activ. Se rostogoli din dulap până la uşă, îşi desfăşură şi întinse brațul de prindere fină şi se apucă să lucreze la comenzile uşii. În câteva minute, reconectă comenzile şi mecanismul, astfel încât să poată deschide uşa şi să o închidă atât fracționat, cât şi complet.

O deschise doar trei centimetri şi îşi întinse senzorul video prin ea aproape la nivelul podelei, oferindu-i o vedere de 360 de grade a coridorului. Un trecător nu ar fi observat probabil micul gol din uşă sau protuberanța din ea. Apoi aşteptă.

Trecu aproape o oră până când se ivi prima lui ocazie. Cu siguranță, în acel timp, mulți dintre droizii utilitari trapezoidali MSE-6 trecură pe lângă uşa lui, dar întotdeauna sub privirile unui trecător. De data asta, un droid mic, asemănător cu un rozător în mişcările sale de fugă şi nervozitate, apăru singur, neobservat.

Tonin îi făcu un semn, un ciripit care constituia un ordin de venire spre el. Droidul îşi opri înaintarea, se întoarse spre uşă, rulă cererea prin procesorul său foarte simplu şi determină că acceptarea acelui nou ordin nu era de natură să întârzie semnificativ îndeplinirea ordinelor sale permanente. Se apropie de uşă.

Tonin îşi scoase brațul greu de prindere prin deschizătură şi prinse micul droid. Acesta scoase un sunet de alarmă şi îşi învârti roțile în marşarier, dar *Tonin* îl ridică de pe podea, deschise uşa suficient de larg pentru a-şi lua prada, târî micul droid prin ea şi apoi închise uşa. După aceea se apucă de treabă.

Întinse droidul utilitar pe spate. Roțile i se învârteau într-o panică neputincioasă. Cu brațul său fin de lucru, deschise trapa de acces de pe partea inferioară a droidului şi îşi întinse conectorul în deschidere.

În timp ce noul program inunda creierul micuț, droidul utilitar se linişti.

Până la sfârşitul zilei, *Tonin* era la comanda a trei dintre droizii utilitari, iar unul dintre ei reuşise să îi aducă unele dintre componentele – benzi de şine magnetice pentru a înlocui roțile – de care avea nevoie pentru a începe modificările lor.

* * *

Cele patru escadrile ale lui Wedge – *Vagabond*, *Spectru*, *Polearm* şi *Nova* – executară misiunile, una după alta, uneori câte două într-o singură zi. Cele mai multe misiuni implicau doar o singură escadrilă. În altele, o escadrilă escorta şi proteja B-interceptoarele *Nova*, sau *Escadrila Spectru* era inserată la nivelul solului şi apoi ghida de la sol cursele de bombardament precise ale uneia sau a două dintre celelalte unități de nave de luptă. Unele misiuni nu implicau nimic mai mult decât inserarea cu grijă a *Falsului*, apoi escortarea foarte publică a navei, de obicei cu Wedge şi Chewbacca la comenzi, în spațiu şi în siguranță.

Până la sfârşitul unei săptămâni, piloții de luptă de pe *Mon Remonda* începuseră să piardă noțiunea zilei din calendar şi nu prea mai aveau timp pentru altceva decât pentru şedințele de informare, pentru misiunile propriu-zise şi pentru

somn.

La sfârşitul săptămânii, între misiunile lui Wedge şi cele pe care le executa un Amiral Imperial în altă parte a galaxiei, Lordul Războinic Zsinj pierduse mai multe milioane de credite decât ar fi putut spera să acumuleze vreodată orice pilot de vânătoare al Noii Republici.

* * *

Melvar intră în biroul Lordului Războinic la fel de tăcut ca întotdeauna. Zsinj, întors să privească în terminalul său, nu reacționă. Melvar se aşeză pe scaunul din fața biroului său, fără să se mai obosească să-şi păstreze liniştea mişcărilor, şi tot nu primi nicio reacție. În cele din urmă, Melvar tuşi.

— Mă omoară. Zsinj clătină din cap cu tristețe, în timp ce privea fix datele de pe ecranul terminalului de lângă biroul său. Mă vor mort, Melvar.

— Bineînțeles că te vor, spuse Generalul. Eşti cel mai mare duşman al lor. Este meritul tău considerabil că te vor mort.

— Uită-te la asta. Afacerile mele sunt confiscate în tot spațiul Imperial şi în spațiul Rebel. *Contralovitura* face escală la Vispil şi este alungată de către autoritățile planetare care refuză să fie mituite. Jumătate de duzină dintre cele mai bănoase afaceri ale mele au fost bombardate pe lumi din interiorul granițelor mele. Opt la sută din veniturile mele au fost eliminate în doar o săptămână. Şi peste tot, apare zburând *Şoimul Mileniului*, încurajând şi mai multă rebeliune. Suspină. Şi echipele mele din *Proiectul Funerar* din jurul Coruscantului? Dintr-o dată, sunt complet ineficiente. O jumătate de duzină de acte de terorism sau de răzvrătire oprite aproape înainte să fie puse în aplicare. Rupturile dintre oamenii şi non-umanii din guvernul Rebel se vindecă. Toată munca mea – ani de muncă – se destramă.

— Simple eşecuri, domnule.

— Nu. Nu simți asta? Hoardele duşmanilor mei se apropie, cu ghearele întinse spre mine. Zsinj scoase un oftat. Cred, chiar cred, că sunt gata să mă termine. Cred că Doctorul Gast a vorbit înainte să moară. Cred că Rebelii şi Imperialii cooperează.

— Imposibil.

— Nu este imposibil. Chiar tu ai spus că sunt cel mai mare duşman al lor. Ce altceva i-ar putea stimula să coopereze?

Melvar rămase tăcut pentru câteva clipe lungi. În toți anii în care lucrase cu Lordul, nu era cel mai trist moment în care îl văzuse, dar era cel mai resemnat, cel mai fatalist. Era o schimbare surprinzătoare. Lordul Războinic fusese întotdeauna o forță de neoprit de optimism şi voință. Acum, în ciuda faptului că nu-i scăzuse burta, părea cumva redus.

— Crezi că vor câştiga? întrebă Melvar.

Zsinj respiră adânc, apoi aprobă din cap.

— Cred că, într-un fel, au câştigat deja. Mi-au oprit procesele. Le-au pus pe ale lor în mişcare. Ale lor le înlocuiesc pe ale mele şi se pare că nu pot să fac nimic în privința asta.

— Deci, de ce va fi nevoie pentru a scoate o victorie din asta? Spune-mi minimul de care ai nevoie. Îl vom obține, şi chiar mai mult.

Zsinj îşi închise ecranul terminalului şi se gândi. Se învârti ponderat pentru a se întoarce cu fața la Melvar şi începu să numere pe degete.

— Unu... Să păstrăm *Pumnul de Fier*.

— Contează pe asta.

— Doi. Să păstrăm suficiente afaceri pentru a o lua de la capăt.

— Asta va fi mai greu. Oricât de mult ne-am străduit să vă ținem afacerile izolate unele de altele, este evident că au avut loc unele scurgeri de informații. Cu cât găsesc mai mult, cu atât mai mult par să fie capabili să găsească. Dar, statistic vorbind, nu pot găsi totul. Ne va rămâne un nucleu solid.

— Trei. Să avem timp să reconstruim, să reparăm, să recuperăm.

— Pentru asta, va trebui neapărat să folosim *A Doua Moarte* în scopul pentru care a fost făcută. Dar o putem face.

— Patru. Venim cu următorul nostru plan pentru eliminarea Noii Republici.

— Cred că asta înseamnă *Baza Rancor* şi vrăjitoarele Forței. Trebuie să aflăm ce fac şi cum o fac. Este o altă cale pe care o putem lua, cu arme cărora Rebelii şi Imperiul nu le pot face față.

— Şi cinci. Care de fapt are loc înainte de trei. Îl ucidem pe Generalul Solo şi pe cât mai mulți dintre prietenii şi ajutoarele sale.

— Asta, spuse Melvar, va fi partea cea mai plăcută a operațiunii.

* * *

Zsinj apăru la noul post de lucru al Larei, în boxa echipajului punții, aparent vesel ca de obicei.

— Locotenent Petothel. Cum te acomodezi?

— Foarte bine, spuse ea. Nu pot descrie cât de bine este să fac din nou acest tip de muncă.

— Bine. Dar în primele zile păreai, dacă îmi permiți să fiu lipsit de delicatețe, puțin obosită. Cearcăne sub ochi. O stare generală de rău.

Ea aprobă din cap.

— Mi-a luat ceva timp să mă obişnuiesc cu rutina navei. A trebuit să fac unele ajustări în ceea ce priveşte obiceiurile mele de somn.

Nu era surprinzător, deoarece se dovedise dificil să doarmă atunci când vorbea şi programa cu *Tonin* toată noaptea.

— Dar am trecut peste asta.

— Ai avut ocazia să te uiți peste pachetul de date pe care ți l-am transmis în această dimineață?

— Da.

— Concluziile tale?

Lara deveni conştientă de faptul că agenții de la consolele de o parte şi de alta a ei, deşi continuau să îşi facă treaba, ascultau cu atenție acel schimb de replici. Zâmbi. Agenții de informații erau la fel peste tot.

— Ei bine, în primul rând, cel care a compilat acele date a făcut o treabă inadecvată în ceea ce priveşte anonimizarea evenimentelor. Recunosc prima misiune ca fiind escorta *Şoimului Mileniului* la Kidriff 5. Am fost acolo, la urma urmei. Ceea ce înseamnă că ținta principală este *Şoimul*, iar ținta secundară este, în linii mari, întregul comandament de nave de luptă Rebele al Comandantului Antilles.

Zsinj aprobă din cap, cu o expresie posomorâtă.

— S-a terminat cu secretul. Ce concluzie tragi din comportamentul lor?

— Generalul Solo încearcă să vă lipsească de venitul care vă susține flota şi, în acelaşi timp, se ocupă personal de agitarea spiritelor.

— De ce?

Lara îi oferi un zâmbet care sugera dispreț față de subiectul discuției lor. Era uşor; trebuia doar să lase disprețul ei pentru Zsinj să iasă la suprafață.

— Se crede un om important. Crede că prezența lui este singurul lucru care poate inspira simpatia pentru Rebeli în rândul populației. Pe baza a ceea ce am observat personal la acel om, aş spune că este disperat. Nu a avut niciun succes real în misiunea sa împotriva voastră. Dacă eşuează, este înlocuit; dacă este înlocuit, îşi pierde tot statutul.

— Nu am avut niciodată impresia că îi pasă de statut.

— Nu-i pasă. Aproape că ezită în fața enormității minciunii pe care o pusese la cale, cea pe care Zsinj, în tot orgoliul lui, trebuia să o accepte inevitabil. Dar femeii pe care o iubeşte, da.

— Ahhh.

— El ştie că, în calitate de contrabandist de doi bani, nu poate păstra afecțiunea unei Prințese. Dar ca General Rebel, poate.

— Dar numai dacă are succes.

— Corect.

— Interesantă interpretare.

— Mai e ceva.

Lara continuă, sperând ca Zsinj să nu detecteze neliniştea pe care o simțea. Avea o idee, pe baza modelului pe care îl demonstra *Falsul Mileniului*, despre ce lume sau lumi va vizita în continuare *falsul* Han Solo. Dar asta era o concluzie pe care Zsinj şi oamenii lui de informații ar fi trebuit să o tragă, sau ajunsese ea la o concluzie bazată pe cunoştințele ei superioare despre *Spectre*, o concluzie care i-ar fi pus în pericol pe foştii ei camarazi de echipă? Nu ştia, iar incertitudinea o rodea. Trebuia să se încreadă totuşi în instinctele ei, iar instinctele îi spuneau că profilul misiunii *Falsului* provenea dintr-o planificare meticuloasă pe care Zsinj ar fi trebuit în cele din urmă să o interpreteze.

— Progresează de la o lume la alta în teritoriile voastre pe baza unui număr de factori. Gradul în care o lume este cunoscută în afara granițelor pe care le controlați. Producția planetară estimată care poate fi aplicată la finanțarea flotei tale. Proximitatea față de spațiul Noii Republici, astfel încât să poată face evadări rapide. Valoarea morală comparativă a lovirii unor ținte specifice. Prezența suspectă a facțiunilor rebele.

— Ştiu asta. Din nefericire, având în vedere câte lumi controlez, asta tot nu ne oferă un tipar.

— Da, aşa este. Mai e un factor. Fostele relații comerciale, directe sau indirecte, cu planeta Alderaan.

Zsinj se clătină pe călcâie.

— Asta ar avea sens.

— Da, domnule. Pe astfel de lumi, există o probabilitate mai mare să existe oameni care să simpatizeze cu Prințesa Leia şi cu ceilalți Alderaanieni care se aflau în afara planetei atunci când prima *Stea a Morții* a distrus planeta. De asemenea, după părerea mea, este mai probabil ca acestea să fie planete de care să audă Prințesa Leia, sporind astfel recunoaşterea faptelor lui Solo atunci când îi va povesti

despre ele.

— Foarte bine, foarte bine. Ochii lui Zsinj își pierdură concentrarea în timp ce analiza cuvintele Larei. Care sugerează asta că va fi următoarea țintă a lui Solo?

— Dau o probabilitate foarte mare pentru Comkin 5 şi o probabilitate doar puțin mai mică pentru Centura de Asteroizi Vahaba.

Comkin era o lume controlată de Zsinj, cunoscută pentru medicamentele şi dulciurile sale – două industrii inevitabil legate între ele pe acea lume –, iar Vahaba era cunoscută nu doar pentru operațiunile de exploatare a asteroizilor, ci şi pentru priceperea fabricanților săi de metale. Ştia câte ceva despre Vahaba; se afla într-un grup de stele bine populat, nu departe de Halmad, unde *Spectrele* acționaseră ca pirați nu cu mult timp în urmă.

— Ei bine. Este o speculație interesantă. Mulțumesc, Locotenente.

Încă distras, Zsinj se întoarse să părăsească puntea, fără să vadă salutul Larei.

* * *

Generalul Melvar îl ajunse din urmă pe Zsinj pe coridorul din afara punții.

— Ei bine?

— Există o întrebare corectă pe care trebuie să o dai unui ofițer superior. Nu este *Ei bine.* Ci ceva de genul: *Domnule, un moment din timpul dumneavoastră, aş dori să mă interesez de recenta dumneavoastră întrevedere cu subiectul aflat sub observație.*

— Pot să formulez toate aceste cereri astfel încât să vă irosesc cât mai mult timp, desigur, spuse Melvar.

Zsinj zâmbi.

— Nu contează. Îi povesti despre speculațiile Larei, apoi spuse: Ceea ce nu ştiu este dacă ea a ajuns la această concluzie în mod sincer sau dacă a fost la curent cu o parte din profilul misiunii lor înainte să părăsească *Mon Remonda* şi acum o prezintă ca pe o realizare bruscă din partea ei.

— Oricum ar fi, informația este valoroasă... atâta timp cât nu ne va duce într-o capcană.

— O să aflăm. Trimite jumătate din flota pregătită să stea la pândă la Vahaba, iar pe cealaltă jumătate o vom duce personal la Comkin.

* * *

Donos aştepta pe vehiculul pe care îl fabricase din resturi. Porțiuni ale lui își începuseră existența ca unitate gravitațională într-un simulator de luptător TIE. Atunci când erau coordonate cu computerul simulatorului, exercitau o gravitație artificială în jurul pilotului, trăgându-l în stânga, în dreapta, în jos, în sus, toate acestea imitând ingenios genul de forțe G pe care pilotul le-ar fi experimentat în viraje bruşte şi alte manevre. Dar simulatorul se învechise, devenise prea puțin fiabil chiar şi pentru uz recreațional şi fusese târât pe un coridor de lângă o cameră de gunoi. Acolo îl găsise Donos, care făcea un tur al porțiunilor nelocuite din *Mon Remonda*, un obicei care devenise recent parte din rutina sa obişnuită.

Eliberase porțiunile încă funcționale ale unității gravitaționale. Instalase un echipament informatic pentru a se asigura că unitatea exercita o forță

corespunzătoare în jos chiar şi atunci când unitatea se clătina, că va detecta obstacolele şi că va exercita puterea de ridicare a repulsorului împotriva acelor obstacole. La astea adăugase un strat căptuşit care făcea parte din canapeaua pilotului simulatorului şi o baterie pentru a furniza energie. Acum, într-una dintre zonele de marfă singuratice ale navei, stătea întins pe burtă deasupra vechiturii pe care o asamblase. Acum chestia plutea la o jumătate de metru deasupra podelei, zumzăind, nemişcată.

Bineînțeles că era nemişcată. Nu avea nici motor, nici motivator.

Cu excepția lui. Iar a o pune în mişcare, a o face să facă ceea ce fusese proiectată să facă, ar fi fost o prostie.

Picioarele lui se întinseră din spatele vehiculului improvizat. Le coborî pentru a se prinde de podea şi îşi făcu avânt, punându-şi *nava* în mişcare. Lovi din nou şi din nou, acumulând viteză în timp ce plutea printre rafturile cu materiale depozitate, spre un perete despărțitor îndepărtat. La jumătatea drumului, mai dădu o dată cu piciorul, în lateral, punându-şi nava să se învârtă şi se trase într-o minge deasupra ei. Sania lui plutitoare se învârti la întâmplare, ajungând la jumătate de metru de o unitate de rafturi înainte ca unitatea de repulsie a saniei să reacționeze la apropiere şi să-l facă să ricoşeze în partea cealaltă. Ca o minge, zbură de la un raft la altul prin spațiul liber dintre ele, ajungând la câțiva paşi de impact, dar fără să se lovească vreodată, în timp ce plutea spre peretele de compartimentare.

În cele din urmă, cu impulsul înainte aproape consumat, pluti până la o jumătate de metru de peretele etanş şi se opri.

— Ei bine, a arătat mişto.

Donos se rostogoli pe o parte pentru a se uita la vorbitor. Wes Janson se afla la câțiva metri distanță. Trebuie să se fi apropiat pe pasarela care se întindea de-a lungul peretelui etanş.

— Sunt uimit că a rezistat, spuse Donos. Mă aşteptam ca toată chestia să cedeze la jumătatea drumului şi să mă arunce într-un morman de lăzi.

— Este distractiv?

Donos aprobă din cap.

— Destul de distractiv.

— Nu pari prea amuzat.

— Îmi închipui că eram acum câteva clipe.

Donos se ridică în picioare, apucă vehiculul de singurul mâner şi apăsă pe ceea ce fusese cândva declanşatorul manşei pilotului. Vehiculul căzu în timp ce se dezactiva iar el îl ridică drept.

— Dar nici măcar distracția nu este prea distractivă. Îmi tot doresc ca Lara să fie aici.

Janson aprobă din cap, simpatia citindu-se clar pe trăsăturile lui.

— Da. Dar eşti pe cale să ai mai mult public decât îți doreşti, probabil. Facem un inventar aici în câteva minute. Probabil că ar trebui să încerci pe coridorul principal, jos, în Sala Motoarelor. Este destul de lung şi sunt sigur că inginerii ar fi interesați să vadă ce ai făcut.

— Probabil. Donos îşi verifică cronometrul. Un pic mai târziu, totuşi. Trebuie să ajung undeva.

* * *

În momentul în care Donos dispăru din vedere, Wedge se strecură de pe un raft de la nivelul al doilea plin de pachete de alimente.

— Ei bine, asta a fost interesant.

— Wedge! De ce nu mă sperii de moarte? Cât timp ai aşteptat acolo?

— Cam un sfert de oră. În cea mai mare parte a timpului, Donos a stat acolo, aşteptând să se decidă dacă să joace sau nu.

— Ei bine, a făcut-o. Este un semn bun.

— Sper că da.

Wedge se întinse în spatele primului rând de lăzi cu mâncare stivuite şi o târî o alta în faţă. Aceasta, ca şi celelalte, era etichetată *FRIPTURĂ DE BANTHA, AMBALATĂ INDIVIDUAL, DEHIDRATATĂ, 250 GRAME REHIDRATATĂ*. Dar partea de sus era întredeschisă, iar mirosul care plutea din ladă – ceva de genul unui amestec de fructe şi frunze, nu amintea de carnea de bantha. Wedge băgă mâna în partea de sus a lăzii şi scoase un castron plin de cocoloaşe maronii pe care Janson nu le putu identifica.

— Deci, l-ai mai hrănit pe Kettch înainte, corect?

— Nu. Tu şi orice echipă pe care o foloseşti nu m-aţi lăsat până acum.

— Aşa este. Wedge îl conduse pe Janson spre uşile din faţă care ieşeau din zona de marfă. Încă există unele probleme de securitate, deoarece Kettch trebuia să fie un *Liliac-Şoim*, nu un pilot al Noii Republici. Aşa că limităm personalul care îl vede. Primeşte un bol ca acesta, de trei ori pe zi. L-am instalat lângă o cantină pentru ofiţeri pe care Generalul Solo nu o foloseşte, pentru că el nu se distrează niciodată. Aşa că vei lua apă pentru Kettch de la popotă.

— Bine.

Trecură printr-o uşă mică într-o zonă de marfă secundară, mult mai mică decât cea pe care o părăsiseră, cu rafturile pline de lăzi etichetate *RULOURI DE ŢESĂTURĂ*. Din spate, se apropiară de o ladă mai mare, de doi metri pe doi metri şi având un metru şi jumătate înălţime, care fusese aşezată pe culoarul dintre rândurile de rafturi.

— Şi acum, spuse Wedge, când au ajuns în faţa lăzii, fă cunoştinţă cu... oh.

O uşă care, evident, fusese montată ulterior pe faţa lăzii zăcea pe podea, ieşită din balamale. În interiorul lăzii nu se afla nimic altceva decât ceea ce părea a fi un pat de iarbă şi resturi de pânză.

— E goală? spuse Janson.

— E goală. Wedge se uită în jur. Dar de cât timp? Trebuie să-l găsim, să reducem la minimum numărul de membri ai echipajului care îl văd...

Se auzi o mişcare blândă dinspre capătul îndepărtat al camerei, spre prova.

— Avem noroc, spuse Wedge. E încă aici. Întinse bolul cu mâncare. Poftim, ia puţin. Poate îl putem ademeni înapoi.

Janson făcu o grimasă în timp ce lua un pumn din mâncarea urât mirositoare.

Se îndreptară spre înainte, doar pentru a auzi uşa din faţă de la ieşirea din cameră deschizându-se şuierând, urmată de zgomotul paşilor şi de uşa care se închise din nou şuierând. Wedge porni înainte în fugă, cu Janson pe urmele lui. Uşa se deschise pentru ei, dezvăluind întunericul de dincolo, apoi Wedge derapă şi Janson intră în el. Se răsturnară împreună, izbindu-se de un fel de containere, iar lichidul, litri întregi, îi împroşcă. Un miros ascuţit, *otrăvitor* de curat îşi croi drum în nasul lor.

— *Scuipat de Sith*, ce-i asta?

— Un fel de lichid de curățare. Probabil că am dat peste ascunzătoarea unui droid de curățenie. Wedge se ridică în picioare. Janson îl putu vedea chiar şi în lumina slabă cum îşi strâmbă nasul. Undeva în altă parte a camerei, o uşă şuieră şi se deschide, apoi se închide din nou.

— Oh, asta nu e bine, spuse Wedge. Acum fuge pentru că îl urmărim şi va putea să ne miroasă de la kilometri distanță.

— Aşa că hai să-i chemăm pe Kell şi Tyria. Ei îl pot vâna în timp ce noi ne spălăm.

— Ei nu fac parte din conspirația noastră Kettch. Wedge se ridică şi se îndepărtă de baltă. Dezbracă-te.

— Ce?

— Dă-ți jos hainele alea. Vom freca o parte din mâncarea Ewokului pe părțile de piele care au lichidul de curățare pe ele. Asta ar trebui să ne permită să ne apropiem de el.

Wedge potrivi acțiunea cu cuvintele, desfăcându-şi fermoarul salopetei.

— Oh, sigur. Tu ai sta nemişcat dacă te-ar aborda doi bărbați goi cu mâncare de Ewok unsă pe ei?

— Nu, dar eu nu sunt Ewok. Fă-o şi gata. Wedge dădu din cap spre dreapta şi plecă. Se pare că sunt două uşi de ieşire de aici. Nu ştiu pe care a luat-o, dar amândouă vor duce în cantina Generalului Solo. Tu o iei pe aia, eu o iau pe asta.

— Wedge, asta e ultima dată când îl hrănesc pe Kettch.

— Şi eu.

* * *

Uşa se deschise pentru Janson şi se strecură prin ea în camera slab luminată de dincolo. La nici trei metri în față se afla un Ewok, purtând casca tradițională a speciei, în stil bonetă şi stând cu spatele la Janson. Acesta făcu un pas înainte, atent şi tăcut. Ewokul nu reacționă. Încă un pas şi era în raza de acțiune – Janson se năpusti, apucându-l pe Ewok cu mâna stângă, cea necontaminată de mâncare.

— Te-am prins!

Ewokul nu se zbătu. Şi nici nu cântărea prea mult. Janson se uită la el. Nu era un Ewok viu; era jucăria de pluş pe care *Spectrele* o aduseseră cu ei de la Baza *Liliecilor-Şoim*, cea pe care o numeau Kettch. Apoi Janson îşi dădu seama că încăperea era plină de persoane – toți ceilalți membri ai *Escadrilei Spectru*. În penumbră, stăteau ca nişte statui, în ipostaze care sugerau că fuseseră în mijlocul unei adunări sociale, în grupuri de conversație de câte doi sau trei, iar apoi fuseseră înghețați instantaneu.

Nu, nu chiar înghețați. Încă respirau. Unii se legănau puțin în picioare. Şi niciunul dintre ei nu se uita la Janson. Acesta rămase nemişcat o clipă, aşteptând o reacție din partea lor, sau ca ei realizeze că era acolo şi să-l informeze de ce stăteau nemişcați într-o cameră slab luminată. Dar nu veni niciuna.

Aşa că ținu jucăria Ewok de pluş în fața lui şi se dădu înapoi spre uşa pe care intrase. Pielea lui goală atinse metalul şi tresări. Uşa se închisese şi nu se deschise iar pentru el. Îşi răzui mâncarea Ewok de pe mână pe tocul uşii. Încet, în tăcere, cu sentimentul de irealitate crescând în el, se îndreptă în lateral spre cealaltă uşă din

acea cameră. Pentru a ajunge acolo, trebuia să treacă pe lângă *Piggy*, Shalla şi Elassar, care erau grupați lângă perete. Când se apropie de ei, se opri şi întinse mâna pentru a-l atinge pe *Piggy*, *Spectrul* cel mai apropiat de el. Degetele lui întâlniră un costum de zbor real şi carne solidă dedesubt. Îşi smuci mâna înapoi.

Nici *Piggy* şi nici ceilalți nu reacționară. Era un vis, trebuia să fie. Şi după regulile viselor, fără îndoială că urma să aibă un rezultat rău dacă nu reuşea să scape înainte să se trezească *Spectrele*. În caz că ar fi putut scurta procesul, se ciupi, sperând să se trezească prematur, dar nu avu acest noroc. Scena rămase în fața lui.

Mişcându-se cu mai puțină prudență, ajunse la cealaltă uşă şi dădu cu spatele în ea... iar posteriorul său gol intră din nou în contact cu metalul, deoarece uşa nu se deschise. Ei bine, atunci... Mai era încă o uşă care ieşea din acea cameră, care ar fi trebuit să se deschidă într-un coridor – un coridor pe care, cu puțin noroc, ar fi putut să se strecoare neobservat şi poate să ajungă la camera de pregătire a piloților, unde mai avea o uniformă în dulap. Continuă să se deplaseze în lateral de-a lungul peretelui, după colț... Ajunse la uşă şi se întoarse în ea.

Uşa se deschise brusc. Şi dincolo era Wedge, în uniformă completă, care strigă:

— Atenție!

Luminile din cameră reveniră la luminozitatea normală şi Janson îi auzi pe *Spectrele* din spatele lui luând poziție de drepți. Simți cum îi ard obrajii când îşi dădu seama că trebuiau să fie cu fața la fundul său gol.

Wedge privi la Janson, apoi la jucăria Ewok pe care o ținea protector în fața lui.

— Locotenente, nu eşti în uniformă. Şi ştii că a purta un Ewok pe post de costum de baie este o infracțiune pe unele lumi.

Janson aprobă din cap. Nu îşi putu împiedica un zâmbet mâhnit să i se formeze pe buze.

— Mi s-a întins o capcană, spuse el.

— Bună analiză, spuse Wedge. Dai dovadă de un real potențial de lider, printre altele. Locotenent Nelprin?

Shalla se apropie stând lângă Janson astfel încât acesta să o poată vedea fără să se întoarcă. În mâinile ei se afla o masă împăturită de pânză portocalie. Ea o desfăşură şi o afişă în fața lui. Era o mantie, în culoarea portocalie a costumului de zbor al Noii Republici, cu cuvintele *Yub, yub, Locotenente* scrise pe spate cu negru. I-o înfăşură pe umeri şi i-o fixă în jurul gâtului. Apoi se aplecă aproape şi şopti:

— Frumos *fund*, Locotenente.

Janson simți că îi ard obrajii şi mai tare.

— Mulțumesc că ai observat, Locotenente. Îi înmână păpuşa Ewok şi înfăşură mantia cât mai bine în jurul său. Să înțeleg că asta e o răzbunare pentru pariul acela că nu vorbeşti limba Wookieelor?

Wedge intră în cameră şi uşa se închise în urma lui.

— Ei bine, pentru asta, şi pentru bufoneriile tale cu Locotenentul Kettch aici şi la Baza *Liliecilor-Şoim*.

Janson nu îşi putu ascunde surpriza de pe față.

— Ştiai despre asta?

— Ei bine, nu de la început, desigur. Nu cu siguranță. Wedge aruncă un braț peste umerii lui Janson şi îl întoarse, conducându-l înapoi în încăpere, în mijlocul *Spectrelor* care rânjeau. Dar nu prea ai reuşit să-ți ascunzi urmele. Păpuşa a apărut imediat după întoarcerea ta de pe Coruscant, ceea ce înseamnă că probabil erai tu

sau altcineva implicat în acea călătorie. Apoi, după ce a fost evident că păpuşa se plimba cam în voie, am pus să i se coasă un transmiţător.

Janson tresări.

— I-ai urmărit mişcările. Şi ai ştiut că eram eu. Ai aşteptat în tot acest timp ca să te răzbuni.

— Deci, încă mai crezi că răzbunarea este sub demnitatea lui Wedge Antilles, *Eroul Noii Republici*?

— Nu sunt sigur că mai este ceva sub demnitatea ta. Cine se juca de-a Kettch? Sau Chulku, sau oricare a mai fost numele lui?

Wedge zâmbi.

— Prima dată, l-am avut pe *Squeaky* în cutia pe care ai văzut-o tu. Vorbeşte limba Ewokilor, bineînţeles.

— Bineînţeles, oftă Janson.

— Eu eram paşii pe care îi urmăreaţi acum câteva minute, spuse Dia. Şi tot eu am fost cea care te-a stropit cu găleata plină de detergenţi. Trebuia să mă asigur că ai destul pe tine. Nu ne puteam baza pe faptul că vei cădea corect peste găleţile pe care le plasasem.

Wedge acceptă de la Kell un pahar mic de lichid de culoare chihlimbarie, pe care i-l dădu lui Janson.

— O recompensă. O suporţi foarte bine, Wes. Ţine minte doar că, atunci când vine vorba de farse, tu ai entuziasmul necesar, ai inventivitatea şi ai experienţa... Dar eu am toate resursele.

— De acord. Janson sorbi din pahar, făcând o faţă apreciativă. Era *Whyren's Reserve*, un coniac Corellian cu o aromă bogată şi afumată. Dar acum s-a terminat. Nu mai am nicio pedeapsă asupra mea. Nu-i aşa?

Expresia lui Wedge deveni serioasă.

— Ei bine, nu după ce holoregistrarea evenimentelor din această seară va fi difuzată.

— Spune-mi că glumeşti.

— Ce, şi să refuzi universului şansa de a vedea un posterior pe care *Spectrele* l-au proclamat atât de holografic?

Janson nici măcar nu încercă să nu-şi arate consternarea de pe faţă.

— Te rog, spune-mi că glumeşti.

— Mă voi decide mâine. În seara asta sărbătorim.

Donos se aplecă înainte.

— Şi ţine minte ce mi-a spus odată un om foarte înţelept. *Nu poţi să pari demn când te distrezi.*

— Dacă aş şti cine este acel înţelept, spuse Janson, l-aş împuşca.

* * *

În dimineaţa următoare, ultimul pilot care intră în amfiteatrul de instructaj fu Donos. Rămase în picioare până când îl observă Wedge.

— Cer permisiunea să iau loc, domnule?

— De ce? Încă nu eşti pe lista activă.

— Aş vrea să mă ofer voluntar pentru această misiune.

Wedge păru momentan nedumerit.

— M-am exprimat greşit? Nu poţi zbura.

— Nu mă ofer voluntar ca pilot, domnule. Dar nimic din reevaluarea mea actuală nu indică faptul că nu sunt apt să mânuiesc armele unei nave. Aş dori să mă ofer voluntar ca membru al echipajului de pe *Falsul Mileniului.* Sunt Corellian, cunosc echipamentul şi sunt un bun trăgător.

Asta era puţin spus; deşi cel mai mare talent al său era cu puşca de lunetist, Donos era calificat ca trăgător de elită cu majoritatea tipurilor de arme blaster şi laser.

— Bine spus, acceptă Wedge. Da, poţi asista la şedinţa de informare; voi lua o decizie mai târziu cu privire la cererea ta.

Se ridică în spatele pupitrului şi se întoarse spre piloţii adunaţi.

— Astăzi este un exerciţiu standard de tipul *lasă-i să vadă Falsul, apoi fugi.* Ţinta noastră este sistemul Comkin. Măsurile de securitate de pe Comkin sunt mai extinse decât cele pe care le-am întâlnit recent, aşa că nu putem conta pe escorta noastră de interceptoare TIE. Cu toate astea, Chewbacca a ataşat temporar pe suprafaţa *Falsului* o placă care îi conferă un ecou al senzorilor mult mai asemănător cu cel al unui cargobot YT-2400, iar acea placă va conţine o mică surpriză pentru apărătorii lui Comkin. Avem date de transponder care corespund cu cele ale unui mercenar comerciant cu un YT-2400 real, aşa că ar trebui să putem ajunge la suprafaţa planetei; totuşi, dacă suntem identificaţi la intrare, evacuăm şi ne atingem obiectivul principal, o nouă apariţie a *Şoimului Mileniului.* O altă modificare pe care am făcut-o pe *Falsul Mileniului* va permite un timp de răspuns mai rapid din partea escadrilei de sprijin atunci când va trebui să vină pentru salvare: am instalat o unitate de holocomunicaţii în miniatură care valorează mai mult decât restul navei la un loc. Da, *Face*?

— Domnule, este un moment nepotrivit să subliniez faptul că un pahar bun de coniac valorează mai mult decât restul navei la un loc?

— Da. *Escadrila Spectru* va fi escorta noastră principală…

* * *

Melvar apăru în tăcere lângă postul Larei. Cuvintele sale blânde contrastară cu cruzimea trăsăturilor sale.

— Baronul Fel ar vrea să te vadă zburând.

— Serios. Lara făcu o faţă care sugera că era surprinsă şi mulţumită. Vreţi să spuneţi, pe bune, nu într-un simulator.

— Pe bune. *Escadrila Broadaxe* va suplimenta *Escadrila 181* şi au un pilot mai puţin. Ai vrea să te îmbraci şi să zbori cu ei?

— Aş fi încântată.

— Prezintă-te la camera lor de pregătire la ora 13:00. Melvar îi oferi un zâmbet lipsit de haz. Să nu te descurci prea bine. Nu ne-ar plăcea să te pierdem ca analist.

— O să ţin minte asta. Vă mulţumesc, domnule.

Când el plecă, ea se holbă la ecran, fără să vadă niciuna dintre datele de pe el, şi încercă să nu tremure. Se ruga să se fi înşelat în evaluarea ei iniţială, ca următoarea lovitură a *Mon Remondei* să fie pe orice alt sistem decât pe Comkin 5.

Pentru că, dacă ar fi avut dreptate, ar fi putut ajunge să se confrunte cu foştii ei colegi de echipă într-o luptă mortală.

* * *

Comkin 5 era o lume verde-albastră care se învârtea în jurul unei stele galbene. Pe măsură ce *Falsul Mileniului* se apropia de suprafața planetei, petele de culoare se alcătuiră în marea albastră, tropicele de un verde intens şi benzile de nori, cu doar foarte mici pete de gheață arctică.

— Drăguț, spuse Donos. Ce aruncăm în aer mai întâi?

Wedge, aflat în fața lui în scaunul pilotului, se întoarse să se uite la el.

— Notează asta, spuse el. Ăsta ar trebui să fie sloganul *Escadrilei Spectru*.

— Bună observație. *Squeaky*, notează asta.

— Dacă trebuie.

Atenția lui Wedge fu distrasă de datele de pe consola de senzori.

— Tocmai am fost interceptați de senzorii planetari. Acum vom afla dacă i-a păcălit camuflajul nostru.

— Nu văd cum ar putea, spuse *Squeaky*, cu o voce şi mai enervantă decât de obicei. La o examinare atentă, extensia de pe flancul nostru drept pur şi simplu nu pare autentică. Iar Chewbacca nu a reuşit să minimalizeze *mandibulele* din față ale *Falsului*, care sunt, dacă nu mă înşel, caracteristice unui YT-1300, dar nu şi unui YT-2400. Cred că suntem, probabil, morți.

Donos se încruntă la unitatea 3PO bicoloră aşezată lângă el. *Squeaky* părea absurd în *hainele* sale neasortate, o uniformă normală a Noii Republici.

— Atunci de ce te-ai oferit voluntar pentru această misiune?

— Obişnuința?

— Nu.

— Pentru că am crezut că absența mea ar fi condamnat misiunea?

— Deşi *Emtrey* ar fi putut să te înlocuiască.

Chewbacca mormăi ceva.

— Cu siguranță că nu, spuse *Squeaky*, tonul său devenind indignat. Nu este amuzant şi nu mi-ar lipsi.

Chewbacca mârâi din nou.

— Nu, nu trebuie să-mi tot aminteşti să pun centura. Am centura bine pusă. Centura mea e fixată cu mai multă finețe decât oricare altă centură din acest cockpit.

Donos scutură din cap. Poate că acum ar trebui să se instaleze la una dintre turelele de la port-mitralieră.

* * *

Lara stătea în cabina de pilotaj, udă de sudoare şi se simțea mizerabil.

Nu era din cauză că acea cabină de pilotaj era mai inconfortabilă decât de obicei sau din cauza timpului îndelungat pe care îl petrecuse în ea.

Făcuse cunoştință cu piloții *Escadrilei Broadaxe* şi i se repartizase un Interceptor TIE şi un camarad de zbor, Comandantul escadrilei. Trecuse prin lista de verificare de rutină pentru pornire şi se transferase, împreună cu restul *Escadrilei Broadaxe* şi al *Grupului 181*, pe o altă navă – un crucişător greu, mai vechi decât Imperiul, numit *Represaliile*. Îşi amintea de el din timpul misiunii Levian. *Escadrila Broadaxe* ocupă compartimentul de luptă al crucişătorului, în timp ce *Grupul 181* fu

împărțit între compartimentele pentru ofițeri şi compartimentele de marfă. Lara clătină din cap în legătură cu asta; ar fi crezut că unitatea mai prestigioasă ar fi ales compartimentul mai convenabil.

Ea fusese printre ultimele TIE-uri care aterizaseră şi era poziționată pentru a fi printre primele care se lansau, vizorul ei fiind la doar un metru de scutul magnetic al hangarului. Comandantul ei temporar râsese de zelul ei, dar mai era un motiv pentru care îşi dorea acea poziție: nimeni nu avea şansa să treacă prin fața TIE-ului ei şi să vadă ce făcea înăuntru. De când se instalase, lucrase din greu.

Începuse prin a-şi cupla comunicatorul personal la un datapad pe care îl furase de la un alt membru al echipajului *Pumnului de Fier* în timp ce se aflau în sala de mese a ofițerilor. Nu fura echipamente de pe punte; ar fi fost prea uşor de urmărit până la ea. Înregistrase un mesaj lung, unul care îi readuse gândurile sumbre. Apoi ridică un panou de sub picioarele ei, unul care le dădea acces tehnicienilor la generatoarele de energie laser ale vehiculului. Opri toate sistemele vehiculului, cu excepția unității de comunicații şi a luminilor exterioare, ceea ce i-ar fi permis să pretindă că sistemul încă era complet alimentat – presupunând că nimeni nu efectua o scanare senzorială asupra ei sau că nimeni nu cerea, în următoarele câteva minute, decolarea imediată.

De la generatoarele de energie plecau regulatoare de putere, care puteau împiedica un puls fatal de energie să prăjească sistemele navei în cazul în care generatoarele erau lovite sau funcționau defectuos în timpul luptei. Deschise unul dintre regulatoare, cel care proteja tunurile laser de pe flancul drept, şi îmbină un set de cabluri. Le ataşă la portul de cuplare al computerului din datapad. Apoi activă datapadul şi îl strecură în cavitatea generatoarelor de energie laser, fixându-l bine cu bandă adezivă. Lăsă un fir, care se termina cu un simplu comutator, să ajungă în cabina de pilotaj. Închise trapa de acces peste el, apoi lipi comutatorul de manşa pilotului. În cele din urmă, reîncepu pornirea, sperând că modificarea ei nu va provoca defectarea vreunui sistem al navei, că nu va activa vreun senzor pe care nu-l cunoştea. Dacă funcționa, era cu un pas mai aproape de distrugerea *Pumnului de Fier*. Dacă nu reuşea, dar era foarte norocoasă, poate că activitățile ei nu ar fi fost observate.

Poate.

După doar zece minute de activitate frenetică, începu să-şi controleze din nou respirația. Stelele de dincolo de câmpul magetic se răsuciră brusc şi se încețoşară atunci când *Represaliile* intră în hiperspațiu.

— Va fi un salt scurt, spuse Comandantul ei. Pregătiți-vă de lansare la sosire.

* * *

Falsul Mileniului aştepta pe o orbită planetară joasă, echipajul său urmărind lumea verde şi luxuriantă care se întorcea încet sub ei.

— A trecut prea mult timp, spuse Donos. Sunt pe urmele noastre.

— Probabil, spuse Wedge.

Nu părea deloc neliniştit.

— Văd şi alte nave care aşteaptă autorizația finală de coborâre, spuse *Squeaky*.

— Ori nu sunt pe urmele noastre, spuse Wedge, şi în acest caz aşteptarea noastră aici este o procedură standard, ori sunt pe urmele noastre şi pun alte nave

să aştepte în apropiere ca să nu devenim suspicioşi.

— Oh, spuse *Squeaky*. Dar noi suntem oricum suspicioşi.

— Deci au eşuat, spuse Wedge.

— Va conta dacă ne vor distruge oricum?

— Nu chiar. Consola bipăi lângă Wedge, iar acesta se apleacă să se uite la ecranul de text al unității de comunicații. Avem aprobarea finală pentru a coborî în zona noastră de țintă primară.

Chewbacca clătină din cap, scoțând un sunet aproape subsonic de dezacord. Apoi făcu un gest către panoul de senzori. Acolo, apropiindu-se dinspre estul planetei pe o orbită similară, se afla un semnal mare şi indistinct.

— Se pare că sunt nave de luptă, spuse Wedge. Cel puțin o escadrilă completă. În regulă, mergem. Se desprinse din hamuri. Donos, ocupă-te de turela de la pupa, eu mă ocup de cea de sus. Chewbacca, comenzile sunt ale tale. *Squeaky*, tu ai unitatea de comunicații. Cheamă *Spectrele*, apoi apelează *Mon Remonda* prin unitatea de holocomunicații şi rămâi pregătit în noul tău mod.

— Voi fi atât de încântat să-mi fac debutul.

— Doar dacă ți se adresează.

— Da, domnule.

Donos îl urmă pe Wedge până la tuburile de acces la turelă şi coborî în turela sa. O porni, îşi întoarse armele înainte şi înapoi de câteva ori pentru a le măsura viteza şi capacitatea de reacție. Între timp, simți manevrele *Falsului* în timp ce se îndrepta spre spațiu şi accelera pentru a se îndepărta de Comkin 5.

Vocea lui *Squeaky* se auzi prin comunicatorul intern al navei.

— Chewbacca spune că mai sunt aproximativ două minute până când TIE-urile vor fi în raza de acțiune. Cel puțin cinci până când vom fi suficient de departe de umbra de masă a planetei pentru a intra în hiperspațiu. *Spectrele* raportează că ne vor intercepta în trei minute şi jumătate.

Vocea lui Wedge se auzi următoarea.

— Deci au la dispoziție un minut şi jumătate pentru a ne lovi înainte să primim întăriri. Ar trebui să ne putem descurca.

— Chewbacca spune... Oh, Doamne. Oh, Doamne, spuse *Squeaky*.

— Raportează, *Squeaky*, spuse Wedge.

— Eşti sigur că vrei să ştii? Nu e de bine.

— Vrei să mergi pe jos până acasă? Raportează.

— Chewbacca spune că o navă capital iese din hiperspațiu de-a lungul vectorului nostru de evadare. E mai aproape decât *Spectrele* şi desfăşoară nave de luptă TIE. Scuze, Interceptoare TIE. Două escadrile. Se desfăşoară în ceea ce el numeşte *formație umbrelă* şi se apropie.

— Şi urmărirea noastră? spuse Wedge.

— Se pare că se abțin. Ne urmăresc, dar nu mai câştigă teren.

— Ne conduc spre vânători. Mulțumesc, *Squeaky*. Urmă un moment lung de tăcere. Chewbacca, îndreaptă-te spre nava capital. Când eşti în afara razei de acțiune a razelor ei tractoare, activează *Pachetul Unu* şi îndepărtează-te. Apoi permite *Pachetului Doi* să se desfăşoare la discreție.

Un mormăit răsună în unitatea de comunicații.

— Nu pare să fie mulțumit de ordinul dumneavoastră, domnule, dar se va conforma. Ah, nava capital este identificată. Un crucişător greu de clasa *Rendili Star-*

Drive. Oh, este *Represaliile*! Ce bine că e încă funcțional. *Represaliile* a vizitat Kesselul odată.

— Păstrează-ți amintirile pentru mai târziu. Şi pune-ți masca.

— Da, domnule.

Vocea droidului păru resemnată.

Capitolul 13

Lara puse totul în accelerație, lansându-se spre *Falsul Mileniului* cât de repede putea călători. Nu ar fi trebuit să fie capabilă să depăşească celelalte Interceptoare TIE ale unităților combinate, dar majoritatea dintre ele rămâneau încet înapoi. În câteva clipe, se afla în față cu alte trei TIE-uri – camaradul ei de zbor şi două Interceptoare ale *Grupului 181*.

Unul dintre ei comunică cu ea.

— Eşti nerăbdătoare să lupți, Locotenente?

Era vocea Baronului Fel.

— Nerăbdătoare să arăt din ce sunt făcută, spuse ea.

— Să nu se spună niciodată că nu sunt galant, spuse Fel. Primul rând de salve este al tău.

Ea reuşi să proiecteze recunoştință şi entuziasm în vocea ei.

— Mulțumesc, domnule.

Dar cuvintele erau ca o fiere pentru ea. Ştia ce se întâmpla. Era un test. Dacă era văzută că nu dădea tot ce avea mai bun pentru distrugerea falsului *Şoim*, ei ar fi ştiut că nu era de încredere.

Ei bine, avea să le arate ceva. Va lovi *Falsul Mileniului* din nou şi din nou.

* * *

— *Şoimul Mileniului*, veni vocea femeii, aici este fostul *Spectru Doi*. Pregăteşte-te să mori.

Sursa transmisiei, Interceptorul TIE din frunte, deschise focul.

Vocea era a Larei. Donos înțepeni. Urmărise TIE-urile care se apropiau, țintind către nava de luptă din frunte, dar acum îşi lăsase ținta să se abată de la ea.

Salve de laser verde curseră dinspre Interceptor. Fusese singurul dintre cele patru TIE-uri care trăsese. Primele câteva rafale legate ratară, apoi Lara începu să corecteze, iar *Falsul Mileniului* se zgudui sub impactul loviturilor ei.

Prima pereche de TIE-uri trecu în viteză pe lângă *Falsul Mileniului* şi făcu imediat o buclă pentru o a doua trecere. A doua pereche intră în acțiune, iar o voce nouă răsună pe undele sistemului de comunicare.

— Mă adresez Generalului Solo. Puteți cruța viețile echipajului dumneavoastră dacă vă predați acum.

Donos mai auzise aceea voce înainte, în lupta cu *Implacabilul*. Baronul Soontir Fel. Se răsuci să se uite la Wedge prin tubul de acces. Comandantul său avea un fel de relație personală cu Fel, fără îndoială ceva ce apăruse în timpul scurtei perioade în care Fel servise în *Escadrila Vagabond*, deşi Donos nu ştia despre ce era vorba. Şi, cu siguranță, Wedge înțepenise în scaunul său, şovăind. Donos aproape că zâmbi. Era bine de ştiut că nu era singurul prins cu garda jos de forțele cu care se confruntau.

Apoi se auzi o altă voce pe comunicator. A lui Han Solo.

— Baron Fel, spuse vocea lui Solo. Încă se spune că eşti cel mai bun pilot

Imperial de la Darth Vader încoace. Când erai *Vagabond*, nu am vrut să-ți rănesc sentimentele, dar acum pot să-ți spun că am zburat împotriva lui Vader – şi nu eşti potrivit nici pentru a-i lustrui casca.

— Nu vom şti niciodată, spuse Fel. Cu siguranță sunt suficient de bun pentru a te termina pe tine.

El şi camaradul său de zbor veniră, trăgând, cu alte douăzeci de interceptoare TIE în urma lor.

* * *

Ținta lui Donos fu dată peste cap când *Falsul Mileniului* începu brusc să se rotească de-a lungul axei sale de la prova la pupa. Recunoscu intenția manevrei, de a schimba profilul de vizibilitate al navei, astfel încât atacatorii care se apropiau să aibă o țintă neregulată.

Fel şi camaradul său trecură, focul lor laser lovind prova şi mandibulele din față. Luminile navei se diminuară în timp ce scuturile se străduiau să reziste sub asalturi. Donos ripostă la focul lor, ratând ambele TIE-uri, dar reuşi să se întoarcă şi să lovească al doilea Interceptor din următoarea pereche. Salvele sale trecură prin aripile solare şi trimiseră Interceptorul să se învârtă în întunericul spațiului. Pe ecranul senzorului, cel de-al doilea Interceptor dispăru; dungile de resturi explodând departe de ultima sa poziție, apoi nu mai fu nimic.

Apărură şi mai multe TIE-uri în timp ce, în depărtare, corpul crucişătorului devenea din ce în ce mai mare.

* * *

Squeaky privi fascinat cum universul se învârtea nebuneşte în fața lui. Reveni la vocea sa normală.

— E adevărat. Dacă aş fi fost om, îmi imaginez că aş fi vomitat pe toate panourile tale de control.

Chewbacca se întoarse şi mormăi ceva.

Squeaky se întoarse să se uite *uimit* la Wookiee – oricum, ceea ce putea vedea din Chewbacca, prin găurile măştii absurde şi supradimensionate pe care o purta.

— Hei, ăsta e cel mai drăguț lucru pe care mi l-ai spus vreodată. Chiar am vorbit ca el?

Chewbacca mârâi un consimțământ.

Squeaky se lăsă în spate, brusc încântat. Toată munca pe care o făcuse cu Generalul Solo, înregistrându-i vocea, analizând şi iar analizând frazele potrivite şi remarcile recurente, s-ar putea să fi dat roade. Nu numai că îl păcălise pe Baronul Fel, dar câştigase în sfârşit admirația lui Chewbacca.

Falsul se clătină, însoțit de zgomote de hardware şi sisteme care săreau de pe suporturile lor şi se izbeau de pereți, în timp ce primea mai multe focuri de armă.

— Chewbacca, nu putem face toate astea fără participarea forțelor inamice?

Wookiee îşi cruță o clipă pentru a se uita fix la el.

— Ce am spus?

* * *

Ultimul dintre TIE-uri îşi termină prima trecere. În spatele *Falsului*, începură să facă o buclă pentru o a doua trecere. Escadrila de nave de luptă TIE care îi escortase în afara atmosferei planetei se apropia din nou de planetă. Fără îndoială că primise ordin să se îndepărteze pentru ca *Represaliile* şi Interceptoarele sale să aibă parte de toată gloria rezultată în urma distrugerii *Şoimului Mileniului*. Donos îşi privi cu îngrijorare panoul de senzori. *Falsul* era norocos că supravieţuise acelei treceri.

Primii care aveau să se întoarcă vor fi Lara şi camaradul ei. Erau la doar câteva secunde de distanţa optimă de tragere.

— Comandante? spuse Donos. Ce părere ai despre Lara?

— Când facem mişcarea de desprindere, spuse Wedge, când ne îndepărtăm de prova crucişătorului, s-ar putea să ne depăşească. Încearcă una dintre aripile ei. Dezactivează în loc să omori.

Următoarea voce fu cea a lui *Squeaky*.

— Dacă mă scuzaţi, domnilor, cred că ar trebui să o lăsaţi pe Ofiţerul de zbor Notsil să continue să ne împuşte.

Focul laser de la Interceptorul Larei şi al colegului ei de escadrilă începu să se reverse din nou asupra *Falsului*. Cu coada ochiului, Donos văzu o hidrocheie care cobora în jos pe tubul de acces spre el. Încercă să se răsucească şi să se dea la o parte; scula se izbi de cutia lui toracică în loc de cap, iar el mârâi din cauza durerii bruşte.

— Ce? Vocea lui Wedge sugeră încruntarea pe care Donos şi-o putea imagina cu uşurinţă purtând-o. *Squeaky*, ţi-ai scuturat circuitele logice?

— Nu, domnule. Este destul de complicat. Va dura prea mult să explic. Aveţi încredere în mine. Vocea droidului era surprinzător de încrezătoare. Este ceva la care mă pricep. Ce anume? Ce? Chewbacca spune că mai sunt 30 de secunde până la *desprindere şi lansare*.

Donos se răsuci şi îşi trecu linia de tragere peste TIE-ul Larei, dar nu începu să tragă până când ţinta tunurilor lui nu trecu puţin pe lângă aripa ei. Seria lui de rafale trecu între ea şi camaradul ei de zbor, apoi una atinse cel de-al doilea TIE. Acesta sări în sus, câştigând altitudine relativă, şi dispăru brusc din vedere. Apoi deveni o minge luminoasă, în expansiune, în timp ce îl lovea salva lui Wedge.

* * *

Pe puntea de comandă a *Pumnului de Fier*, Zsinj şi Melvar urmăreau cu interes transmisia prin holocomunicaţii de la prova crucişătorului *Represaliile*. Aceasta arăta atacul sinucigaş al *Şoimului Mileniului* şi hoarda de Interceptoare TIE care se îndreptau spre cargobotul Corellian.

— Haide, haide, şopti Zsinj. Adu *Mon Remonda*. Vei muri dacă nu o faci.

* * *

— Zece secunde până la desprindere, spuse *Squeaky*. Nouă... Opt...

Chewbacca răcni la el.

— Vrei să mă ocup eu de lansare? Foarte bine. Mâinile metalice ale lui *Squeaky* căutară comutatorul mare care fusese lipit de consola principală mai devreme în

acea zi. Patru… trei…

Chewbacca opri mişcarea de rotaţie a cargobotului. *Falsul* tresări când un tir violent al Interceptorului lui Fel îl izbi în partea superioară a fuzelajului.

— Unu…

Squeaky apăsă comutatorul.

* * *

De-a lungul flancului drept al *Falsului Mileniului*, sigiliile care susţineau noua extensie, macheta care făcea ca nava să semene mai bine cu un cargobot YT-2400, se deschiseră cu mici sclipiri de încărcături explozive. Extensia pluti în derivă la o jumătate de metru de corpul *Falsului*.

Chewbacca trase cu putere de comenzi spre stânga. Compensatoarele inerţiale ale cargobotului ţipară în timp ce încercau să se adapteze la manevra de aproape nouăzeci de grade. Interceptorarele TIE, cu piloţii lor prinşi momentan cu garda jos de mişcarea surpriză, depăşiră *Falsul Mileniului*. Porţiunea de navă ejectată continuă să se îndrepte, drept spre prova cruciştorului *Represaliile*.

— Ofiţer de zbor Konnair, zise *Squeaky*, eşti liberă să te detaşezi când eşti gata.

* * *

Lara şi Fel făcură rapid o buclă înapoi, ajungând din nou pe poziţie în spatele *Falsului*. Îşi continuau mişcarea neregulată, dintr-o parte în alta, ceea ce făcea aproape imposibil pentru artileriştii navei să îi ţintească.

Lara îl auzi pe Fel raportând:

— Există ceva ataşat de *Şoim* acolo unde tocmai s-a desprins bucata de resturi. Este… oh.

Lara văzu *ceva* desprinzându-se de *Falsul Mileniului*. Era un A-interceptor. Se desprinse de cargobot cu ajutorul unor mici şuruburi explozive care detonară; apoi motoarele se aprinseră şi se îndepărtă cu viteza pe care numai un A-interceptor o putea atinge.

— Nu te lăsa distrasă, Petothel, spuse Fel. Rămâi cu ţinta principală.

— Nu-ţi face griji pentru mine, zise ea, şi deschise iar focul asupra *Falsului*.

Perechea lui Fel viră în urmărirea A-interceptorului.

* * *

Pe puntea de comandă a crucişătorului *Represaliile*, Căpitanul şi echipajul urmăreau mişcările *Falsului Mileniului*.

— Se îndreaptă să ne ocolească, raportă operatorul de arme. Probabil că va reveni la cursul său principal când va fi departe de armele noastre.

— Ordonă TIE-urilor să îl împingă înapoi spre noi, spuse Căpitanul, un bărbat voinic care nu se putea întoarce la casa lui de pe Coruscant până când Rebelii ca Han Solo nu erau epuraţi din galaxie. Nu-l putem împiedica pe Fel să tragă asupra lui, dar poate că putem să-i furăm *uciderea*. Care este situaţia resturilor?

— Pe un curs de coliziune cu noi, spuse specialistul de la senzori. Dar viteza şi tonajul sunt insuficiente pentru a ne face rău. Scuturile noastre le vor respinge.

— Foarte bine, spuse Căpitanul.

* * *

Lara şi Fel continuară să toarne focuri de laser în pupa *Falsului*, în timp ce se fereau cu viteza nebună şi manevrabilitatea de care numai Interceptoarele TIE erau capabile. Celelalte TIE-uri rămase măturară prova *Falsului*, adunându-se în calea navei şi dictându-i zborul prin culoarul lor sau un viraj – fie spre spațiu, de-a lungul flancului crucişătorului, fie înapoi spre planetă.

Dar Dorset Konnair, în A-interceptorul ei, trecu fulgerător prin spatele liniei de TIE-uri, trăgând încontinuu cu tunurile blaster, distrugând două dintre TIE-uri înainte să iasă pe cealaltă parte. Camaradul lui Fel o urmărea, trăgând de la distanța maximă, fără a reuşi să lovească nava de luptă.

Donos continuă să tragă ineficient asupra Larei ori de câte ori aceasta se afla în vizorul său, în timp ce încerca cu toată îndemânarea să îl lovească pe Fel ori de câte ori pilotul respectiv ajungea în raza sa vizuală. Nu avu mai mult succes să-l nimerească pe pilotul pe care voia să-l ucidă cum nu avea nici cu cel pe care voia să-l rateze. Iar salve după salve de la TIE-urile care îi urmăreau zguduiau *Falsul*, făcând să sune alarmele în timp ce scuturile amenințau să cedeze.

Chewbacca viră înapoi spre cursul de evadare, trecând pe lângă mănunchiul de TIE-uri. Manevra lui îi aduse prea aproape de crucişător; *Falsul* avea să zboare prin fața tunurilor crucişătorului. Donos clătină din cap şi rămase concentrat asupra problemelor sale imediate. Dacă îi lovea *Represaliile*, ar fi fost morți înainte să simtă ceva.

* * *

Zsinj urmărea fuga cargobotului Corellian. Lovi cu degetele de un perete despărțitor, încercând să îşi alunge nervozitatea prin activitate.

— De ce nu apare *Mon Remonda*? spuse el. Petothel a spus că aceste misiuni ale *Şoimului Mileniului* sunt sprijinite de crucişător.

— Poate că s-a înşelat, spuse Melvar. Sau au schimbat tactica.

— Nu, are sens. Doar că nu cheamă crucişătorul. De ce nu se ocupă *Represaliile* de acele rămăşițe?

Melvar aruncă o privire la fluxul de date de la crucişător.

— Nu este o construcție reală a navei. Este prea uşoară. Scuturile lor se vor descurca.

Zsinj aruncă o privire de la imaginea transmisă de pe puntea *Represaliilor* la fluxul de date. Suspiciunea rece îl zgândărea.

— Contactați *Represaliile*! Spuneți-le să distrugă acele resturi chiar acum!

* * *

Bucata de gunoi spațial care se rostogolea şi care fusese ataşată de *Falsul Mileniului* intră în contact cu scuturile crucişătorului. În interiorul resturilor, un senzor adaptat la şocuri bruşte şi variații gravitaționale înregistră impactul. Apoi declanşă depozitul mare de explozibili fixat în interiorul resturilor.

Bomba, destinată inițial pentru a fi lansată asupra uneia dintre facilitățile de producție ale Zsinj de pe suprafața lui Comkin 5, explodă cu o forță mult mai mare decât puteau suporta scuturile crucişătorului.

* * *

O strălucire orbitoare scăldă *Falsul Mileniului* din lateral. Donos aruncă o privire de la Interceptorul TIE al Larei pentru a se uita. Întreaga provă a *Represaliilor* părea să fie inundată de lumină strălucitoare şi flăcări.

Unitatea lui de comunicații pocni.

— Avem veşti bune de raportat, spuse *Squeaky*. Se apropie *Spectrele*.

* * *

Squeaky închise microfonul comunicațiilor şi se uită fix la Chewbacca.

— Nu mi-ai spus că era o bombă.

Chewbacca rosti un răspuns.

— Nu, acum este momentul să vorbim despre asta. M-ai făcut participant la această luptă! Chiar am provocat daune altor ființe! Nu am voie să fac asta. Nu ştiu dacă voi putea face față.

* * *

Face aduse cele şapte X-interceptoare ale *Escadrilei Spectru*, inclusiv pe Kell în nava lui Donos, în jurul pupei *Represaliilor*, de-a lungul flancului drept al acestuia, plasându-se pe aceeaşi parte a conflictului cu *Falsul Mileniului* şi urmăritorii lui.

X-interceptoarele se aflau deja în poziție de atac, cu aripile întinse şi blocate.

— Foc, spuse el.

Paisprezece torpile protonice fură lansate spre masa de TIE-uri inamice. La cât de aproape erau *Spectrele* de țintele lor, torpilele traversară distanța aproape imediat. La cât de strânse erau TIE-urile, atunci când cei din frunte reuşiră să se abată din drum şi să se rupă de ținta unei torpile, TIE-urile din spatele lor nu reuşiră să o facă. Pe ecranul senzorilor lui *Face* se înregistrară zece *ucideri*, apoi forța TIE se împrăştie, desprinzându-se câte doi şi se pregăti să se angajeze în luptă cu *Spectrele*.

— Asta nu va funcționa de două ori, spuse *Face*. Schimbați ținta pe corpul crucişătorului. Trageți.

Țâşniră încă paisprezece torpile protonice. *Face* văzu detonări în jurul fuzelajului *Represaliilor*, dar nu putu determina dacă acestea pătrunseseră în scuturile avariate ale crucişătorului.

— Rupeți şi atacați pe perechi.

* * *

Pe puntea de comandă a *Mon Remondei*, Han Solo stătea în scaunul său de comandă, cu stomacul amenințând să i se înnoade din ce în ce mai tare, în timp ce urmărea transmisia holocomunicațiilor de pe *Falsul Mileniului*. Porțiunea de afişaj a senzorilor din transmisie arăta *Falsul* în zbor de plecare şi toate navele din jurul ei.

În momentul de față, doar două nave de luptă TIE mai atacau *Falsul*. Crucişătorului nu trăgea, echipajul său de comandă fiind în mod evident ucis de detonarea bombei.

— Vor scăpa, Zsinj, spuse el, cuvintele nu erau destinate decât urechilor sale. Nu poți permite asta. Sări în ajutor. Adu *Pumnul de Fier* în luptă. Haide, Zsinj.

* * *

— Domnule, spuse *Squeaky*, le spunem *Spectrelor* despre Lara?

Wedge ezită. Dacă transmiteau un mesaj criptat prin care le spunea *Spectrelor* că Lara era într-unul dintre TIE-uri şi că era, eventual, un aliat, mesajul ar fi fost în cele din urmă decriptat. Un astfel de semnal oferea pur şi simplu prea multe date.

— Marcați-o ca fiind prietenă pe placa de senzori şi transmiteți doar această informație, şi doar ca date, spuse el.

Ar putea fi de ajuns – o actualizare minusculă de date era mult mai puțin probabil să fie interceptată de inamic sau decodificată.

— Da, domnule.

* * *

— Eu sus, tu jos, spuse Kell.

— *Noi* suntem camaradul tău, răspunse *Runt*.

Țintiră drept spre *Falsul Mileniului*, cu Kell apropiindu-se pe deasupra nivelului corpului cargobotului, şi cu *Runt* pe sub chila acestuia, amândoi trăgând asupra TIE-urilor care urmăreau cargobotul.

Kell ținu focul puțin mai sus, astfel încât nicio mică abatere a progresului său să nu-i aducă laserele asupra *Falsului*. Dar mişcarea neregulată a țintei sale o aduse spre câmpul său de tragere... Şi apoi, pe computerul de țintire, ținta îşi schimbă culoarea din roşu în albastru. Kell înjură, îşi luă degetul de pe trăgaci, iar *Falsul Mileniului* şi urmăritorul său trecură pe sub el. Începu un viraj cât se poate de strâns pentru a ajunge din nou în spatele *Falsului*. Sub el, *Runt* făcu acelaşi lucru.

* * *

Falsul Mileniului se legănă mai violent decât înainte şi, dintr-o dată, aerul începu să urle prin cargobot. Urechile lui Wedge pocniră când presiunea aerului se schimbă.

Pentru prima dată, vocea lui *Squeaky* conținea alarmă.

— Am fost străpunşi! Scuturile sunt căzute pe chila navei!

— Chewbacca, rostogoleşte-o! strigă Wedge.

În afara vizorului său, universul se roti la 180 de grade. Fel ajunse brusc în vizorul său în loc de Lara. Deschise imediat focul asupra lui Fel.

— Donos, blochează breşa din carenă. Chewie, menține scuturile noastre bune între noi şi Fel. Poate că Lara nu ne va vaporiza.

Pe ce trebuia să se bazeze. Pe asigurarea lui *Squeaky* că nu ar trebui să o distrugă pe Lara – şi acum, cu chila neprotejată a *Falsului* expusă tunurilor ei, putea să îi distrugă fără niciun efort.

* * *

Lara văzu *Falsul* rotindu-se, expunându-şi burta, iar senzorii ei arătară că scuturile de acolo dispăruseră. Putea să tragă, sau putea să se arate în faţa lui Zsinj ca fiind o trădătoare a cauzei sale. Sau ar putea...

În mod deliberat, mişcă puţin prea tare manşa pilotului şi manevra o duse înainte, direct în chila *Falsului Mileniului.* Dintr-o dată, se rotea necontrolat şi auzi un zgomot sinistru de crăpătură, în timp ce o linie zimţată apăru pe vizorul ei.

— Petothel? Era vocea lui Fel. Petothel, eşti rănită?

Ea nu răspunse.

* * *

Zsinj privea, cu gura căscată şi expresia neîncrezătoare, în timp ce afişajul holocomunicaţiei cu *Represaliile* continua. Vederea de pe punte dispăruse, bineînţeles. Dispăruse încă de când fusese distrusă puntea. Dar datele senzorilor continuau să curgă. *Represaliile* se descompunea. Explozia iniţială fisurase corpul navei, distrusese scuturile prova şi o privase temporar de comanda efectivă. Torpilele protonice care urmaseră provocaseră daune structurale masive vechiului crucişător. În prezent, acesta evacua în mod continuu atmosfera în spaţiu, pereţii de compartimentare care se prăbuşeau împiedicând închiderea uşilor etanşe. Căpitanul o trimisese în viraj chiar înainte de impactul bombei, fără îndoială pentru a urmări *Şoimul Mileniului* cu tunurile sale, iar stresul manevrei făcuse ca puternica navă veche să se rupă ca o nucă.

Zsinj se lăsă să cadă lângă peretele etanş.

— Nu-l pot ucide. Nu-l pot ucide pe Han Solo. Nu cunosc formula. Nu am planul necesar.

— *Grupul 181* s-a desprins, spuse Melvar, în urechea lui. Le-am ordonat să se desprindă de forţa de atac. Dar putem trimite o altă navă capital şi îi putem coordona din nou.

— Nu. Să aruncăm bani buni după bani răi? În plus, Solo va fi în hiperspaţiu înainte ca o altă navă să poată ajunge în poziţia corectă. Acest asalt s-a terminat.

Melvar salută şi se duse să se uite în jos, în boxa echipajului, unde se afla directorul său de nave de luptă.

— Trimiteţi navele de luptă la o bază planetară.

Vocea lui era încărcată de regret. Zsinj cunoştea acel regret. Cunoştea şi frustrarea. Nimic nu funcţiona. Pur şi simplu, nimic nu funcţiona.

* * *

TIE-urile încă viermuiau, dar brusc se îndreptară în altă direcţie, înapoi spre planetă. Nefiind nicio navă de luptă TIE suficient de aproape pentru a vedea prin vizorul cabinei de pilotaj, *Squeaky* renunţă la masca chipului de om pe care o purta. Aceasta servise doar pentru a ascunde tonul auriu al feţei sale şi era eficientă doar împotriva observatorilor îndepărtaţi sau care se deplasau rapid. La indicaţia lui Wedge, reveni la vocea lui Han Solo şi activă unitatea de comunicaţii.

— *Spectre*, formaţi-vă şi pregătiţi-vă pentru hiperspaţiu. *Polearm Şapte*, e

timpul să te întorci la andocarea cu *Şoimul.*

— Imediat, domnule General.

Wedge se aplecă peste umărul lui *Squeaky.*

— Acum spune: *Ai tras bine.*

— Ea nu ştie că a tras bine?

Wedge îi aruncă o privire încruntată.

— Fă-o şi gata.

— Bună tragere, Konnair.

— Mulțumesc, domnule General.

A-interceptorul lui Dorset Konnair se apropie de flancul drept al *Falsului Mileniului.* Cu delicatețe, îl manevră lângă stația de andocare instalată temporar în locul unde ar fi trebuit să fie una dintre capsulele de salvare ale cargobotului. O clipă mai târziu, *Squeaky* simți zgomotul de contact.

— Totul este gata, spuse cu vocea lui reală.

— Du-te şi ajută-l pe Donos să repare scurgerea aia, da?

— Dacă trebuie... Într-o clipă General, în următoarea tinichigiu.

Wedge îi zâmbi.

— Asta e viața în forțele armate.

* * *

— Petothel, răspunde.

Lara se agită, încercând să transmită prin limbajul corpului că era amețită. Se holba la vizorul din față. Interceptorul TIE al lui Fel zbura acolo, la doar câțiva metri de ea. Părea că se roteşte, deşi ştia că era propriul ei Interceptor cel care se rostogolea.

— Ce? Eu... Ce?

— Eşti rănită? Putem aduce o navetă cu rază tractoare pentru a te lua de acolo.

— Nu, sunt în stare să zbor.

Acesta era răspunsul automat al pilotului, fie că era vorba de Imperiu sau de Noua Republică, fie că era adevăr sau autoamăgire. Se îndreptă în scaun.

— L-am... l-am prins?

— Aproape, spuse Fel. Haide, tu eşti camarada mea.

Virară şi se deplasară spre planetă, îndepărtându-se de epava în flăcări a *Represaliilor*, aflată la doar câțiva kilometri distanță.

Îşi petrecuse timpul în mod productiv cât fusese *inconştientă.* Datapadul care transmisese comenzile neobişnuite către armele ei laser era acum înapoi într-un buzunar. Îşi izbise capul cu casca de partea laterală a cabinei de pilotaj până când chiar o duruse, până când fusese aproape la fel de amețită pe cât pretindea că este – avea nevoie de semnele fizice revelatoare ale rănilor când se întorcea la *Pumnul de Fier.*

O făcuse. Nu-şi putu reține zâmbetul de pe față în timp ce zbura pe urmele Baronului Fel.

* * *

Căpitanul Onoma stătea în fața lui Solo.

— Avem poziția unde a stat *Pumnul de Fier* pe tot parcursul angajamentului. O pereche de nave de luptă de pe *Mon Delindo* a detectat-o acum câteva minute.

Solo se ridică în picioare.

— Alertează *Escadrilele Vagabond* şi *Nova*, spune-le să fie pregătite. Comunicați cu *Mon Delindo*. Ne vom îndrepta spre poziția *Pumnului de Fier*...

— Domnule, *Pumnul de Fier* a ieşit deja din sistem.

Solo se prăbuşi în scaunul său.

— Abandonându-şi piloții? Nici măcar nu se oboseşte să ia supraviețuitori de pe *Represaliile*?

Onoma aprobă din cap în maniera ciudată Mon Calamari.

— Fără îndoială că se bazează pe forțele planetare pentru salvare şi va trimite un cargobot înapoi pentru escadrilele sale TIE. Acum a plecat, domnule.

Solo îi oferi o scuturare neîncrezătoare din cap.

— Pur şi simplu nu se va apropia suficient de mult de un sistem pentru ca umbra sa masivă să îi întârzie plecarea. Atât de speriat este.

— Ar trebui să fii onorat, Generale. Tu eşti cel care îl *sperie*.

— Eşecurile nu sunt onorante, Căpitane. Apoi scutură din cap, şi îşi întoarse privirea de la Căpitan. Trebuie să mă gândesc la asta.

* * *

Echipajul *Falsului Mileniului* – doi bărbați Corellieni, un Wookiee şi un droid 3PO în uniformă de General – coborâră rampa mai repede decât de obicei, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca nava ponosită să ia foc, şi se întoarseră să privească cargobotul.

Avea urme noi de laser pe toată coca. Fumul plutea de sub chilă şi se ridica până la tavanul hangarului.

— Nu-i rău, spuse Wedge. Am zburat şi mai rău.

— Sper că glumiți, domnule, spuse *Squeaky*.

Wedge îşi îndreptă atenția către droid.

— Şi acum că avem un moment sau două, *Squeaky*, ai vrea să-mi spui de ce ai spus că ar trebui să-i permitem Larei Notsil să facă găuri în corpul navei noastre?

— Ei bine, am crezut că încerca să ne spună ceva.

Wedge clipi. Apoi se întoarse spre Wookiee.

— Chewbacca, dă-i drumul. Rupe-i picioarele şi loveşte-l cu ele.

— Aşteaptă! *Squeaky* îşi ridică brațele ca şi cum ar fi vrut să se ferească de loviturile care urmau să vină. Lăsați-mă să vă explic.

Şi o făcu.

* * *

Generalul Solo, Căpitanul Onoma şi Wedge se aflau deja în sala de şedințe când sosi Donos. Într-un minut, li se alăturară Shalla şi *Face*.

— Această întâlnire o priveşte pe Lara Notsil, spuse Wedge. Fiecare dintre voi se află aici cu un scop diferit. Generalul Solo şi Căpitanul Onoma sunt aici pentru că acest lucru ține de planificarea misiunii. Shalla, datorită cunoştințelor tale despre tehnicile Serviciilor Secrete Imperiale... şi despre mentalități. Donos, tu eşti aici

datorită familiarității tale cu Lara. *Face*, datorită pregătirii tale ca actor; presupunem că îți poți recunoaşte *semenii*.

Face reuşi să zâmbească.

— Din când în când, spuse el.

— Mai devreme astăzi, spuse Wedge, *Falsul Mileniului* a fost atacat de Lara Notsil, care acționa ca pilot de Interceptor TIE pentru forțele lui Zsinj. *Squeaky*, acționând ca ofițer de comunicații, a observat că de fiecare dată când ne lovea cu focuri laser, unitatea noastră de comunicații stoca fragmente dintr-o transmisie.

Donos se încruntă.

— Atacurile ei erau de asemenea transmisii?

— Aşa este. Se pare că îşi aranjase unul dintre tunurile laser să pulseze în maniera unui comunicator cu laser în linie de vizibilitate. De asemenea, conform cu ceea ce putem determina, ea a redus oarecum puterea laserelor ei – altfel am fi suferit mai multe pagube.

— Cam asta a făcut Donos cu puşca sa laser la Halmad, spuse Shalla.

Deasupra acelei lumi, având nevoie să declanşeze un dispozitiv exploziv, dar fiind împiedicat să o facă din cauza bruiajului comunicațiilor, Donos modificase ieşirea puştii sale cu laser cu lunetă pentru a transmite semnalul de detonare.

Wedge aprobă din cap.

— Este posibil ca asta să fi fost ceea ce i-a dat ideea. Iată mesajul. Este doar vocal.

Se apropie de tastatura terminalului de lângă masa de conferințe şi apăsă un buton. Mai întâi se auzi un şuierat care sugera o înregistrare de slabă calitate, apoi se auzi vocea Larei.

— Sunt Lara Notsil şi transmit către *Escadrila Spectru* şi *Mon Remonda*.

Donos se încordă. Faptul că ştia că mesajul venea de la ea nu-l pregătise pentru a-i auzi efectiv vocea; se simțea aproape ca şi cum ar fi fost lovit fizic. Apoi deveni conştient de privirea Shallei asupra lui. Şi de cea a lui *Face*. Îi evaluau reacția. Cândva, şi-ar fi şters orice expresie de pe față, fără să le dea nimic de citit. Dar nu-i mai păsa de asta. Îl durea să o audă pe Lara. Nu conta dacă puteau să vadă tristețea expresiei lui. Închise ochii pentru a asculta mai atent.

— Eu am fost cea care i-a sugerat Lordului Războinic să vă întâlnească la Comkin 5. Dacă ați apărut acolo, sper că este pentru că face parte din planul misiunii voastre – că sperați să luptați cu el. I-am spus că ați putea apărea şi la Vahaba. Ar fi bine să țineți asta în programul vostru. Ar trebui să îl puteți angaja şi acolo.

Donos deschise ochii pentru a se uita la Solo şi Wedge. Aceştia schimbară o privire, iar Solo clătină din cap, cu o urmă de confuzie în expresie.

— Lucrez acum la un plan prin care aş putea să vă transmit locația *Pumnului de Fier*, aşa cum am făcut cu planul *Parazitului*.

În acea misiune, *Escadrila Spectru* plantase un program în computerul noului Super Distrugător, *Sărutul Briciului*, făcând ca navă să trimită automat locația sa către flota lui Solo. În cele din urmă, aceasta dusese la distrugerea navei.

— Dacă mor, planul ar putea continua în absența mea, aşa că nu renunțați pur şi simplu la el dacă cineva reuşeşte să mă doboare. Ataşat la acest mesaj este un pachet de date care arată ce am făcut şi la ce concluzii am ajuns. Sper să le puteți folosi. Vă rog să le spuneți *Spectrelor* că am încredere în ei. Urmă o pauză lungă, cu

sunetul distinct al Larei înghițind cu dificultate. Restul acestui mesaj este pentru Myn Donos.

Wedge apăsă o tastă de pe terminal şi vocea ei se întrerupse. Se uită scuzându-se la Donos.

— Îmi cer scuze. L-am auzit deja şi se referă la starea ei de spirit. Va trebui să îl auzim cu toții.

Donos aprobă din cap, neavând încredere în el însuşi să vorbească.

Wedge apăsă din nou pe tastă. Reveni un mic şuierat de fond, dar Lara nu vorbi timp de câteva secunde.

— Myn, nu este probabil să ne mai vedem vreodată. Aşa că am vrut să profit de această ocazie pentru a-mi lua rămas bun. Ei bine, mai mult decât atât. Am vrut să-ți explic. Despre ceea ce am făcut. Luptam într-un război, aşa cum fusesem antrenată, iar asta presupunea să mă infiltrez la inamic şi să duc secretele înapoi la superiorii mei, sau să sabotez datele pe care le deținea inamicul. Nu a existat niciodată un moment în care să văd un dosar cu eticheta *Cum să distrugi Escadrila Gheară* şi să mă gândesc: *Oh, asta vreau să fac*. Pentru mine, erau doar date despre teritorii ocupate şi granițe interplanetare. Apoi m-am infiltrat în *Escadrila Spectru*, doar ca o stratagemă pentru a mă face mai valoroase pentru potențialii angajatori, şi lucrurile au început să se întâmple. Tot ceea ce constituia modul în care gândisem şi simțeam despre lucruri toată viața mea a început să se destrame în capul meu. În prezent, alunecă şi se sparge în bucăți şi nu am nicio idee despre care părți sunt reale şi care nu. Vocea ei era acum tremurândă, sugerând că avea probleme în a o ține sub control. Mă doare şi, de multe ori, nu mai ştiu cine sunt. Dar ştiu ce trebuie să fac. Oricine aş fi, voi rămâne aici, ca o vibrolamă chiar lângă semnele vitale ale lui Zsinj, iar când va veni momentul potrivit îl voi înjunghia adânc. Acesta va fi probabil ultimul lucru pe care îl voi face. Nu am niciun prieten aici, cu excepția unui droid, şi nu am niciunul acolo unde eşti tu, sau oriunde altundeva în galaxie, aşa că atunci când voi pleca nu va fi nimeni care să-şi amintească cu drag de mine. Aşa că speram că măcar tu nu mă vei mai urî. Chiar nu suport să mă gândesc că acesta este singurul mod în care voi fi ținută minte.

Urmă o tăcere lungă şi sunetul unui sforăit. Vocea ei reveni în cele din urmă, mai liniştită decât fusese.

— Mi-aş fi dorit să fiu altcineva. Să-ți ofer acea şansă pe care ți-o doreai. Lara Notsil, terminat.

Donos îşi simți ochii arzând. Îşi puse mâna peste ei şi simți lacrimi sub degetele sale.

Tăcură cu toții o vreme. Apoi Wedge, cu regret în glas, spuse:

— Bine. Opinii. Shalla?

Shalla îşi drese gâtul.

— Greu de ales. La un anumit nivel, cred că Horn a avut dreptate. Din punct de vedere mental şi emoțional, Lara nu este întreagă. Dar pare să se țină de planul ei, de percepția ei că Zsinj este inamicul. Şi dacă am citit bine cuvintele ei, s-a resemnat să moară în acel efort. Asta face mai probabil ca vorbele ei să fie de încredere. Adăugați la asta modul foarte interesant în care a transmis datele. Era complicat, nu era de încredere. A fost o măsură disperată. Dacă era cu adevărat un agent al lui Zsinj, ar fi putut să ne trimită o transmisie cu fascicul strâns de la sistemul de comunicații al Interceptorului ei. Am fi ştiut că existau foarte puține şanse ca un astfel de mesaj să fie detectat. Abordarea pe care a folosit-o de fapt îmi

sugerează că îi este teamă că sistemul de comunicații al Interceptorului ei este ascultat, sau înregistrează, şi a vrut să ocolească orice măsuri ar fi fost luate în acest fel.

— În regulă. *Face*?

— Este o actriță destul de bună, spuse *Face*. În domeniul ei de activitate, ar trebui să fie. Dar în vocea ei se simțea o mulțime din ceea ce părea a fi o tensiune foarte autentică. Aş înclina spre partea că spune adevărul.

— Donos?

Decorul cerea să se uite la ei când răspunse. Pentru a face asta, trebuia să lase mâna în jos. Dacă ar fi făcut asta, i-ar fi văzut lacrimile. Şi-ar fi dat seama că nu se controla. Ar fi ştiut...

Ei bine, la naiba cu ceea ce ştiau, cu ceea ce credeau ei. Îşi trânti mâna pe masă. Shalla şi Solo tresăriră. Se uită în jurul mesei, sfidându-i pe toți să spună ceva despre lacrimile de pe obrajii lui.

— Spunea adevărul, spuse el.

— Am nevoie de ceva mai mult decât atât, spuse Wedge. De motivele tale.

— Acea ultimă parte... dacă ne atrage într-o capcană pentru Zsinj, pentru ce a fost acea ultimă parte? Ca să mă facă să mă simt prost? La ce bun? Respiră adânc, tremurând. Dacă ar fi vrut să mă manipuleze, să mă facă să fiu de partea ei, ar fi spus: *Dacă scap cu viață, mă întorc să fiu judecată.* Asta îmi spune totul, pune totul în cârca mea. Dacă vreau doar dreptate, am câştigat – ea va fi judecată. Dacă o vreau pe ea, câştig – stau alături de ea la proces şi pot visa că va scăpa cu viață. Asta e calea de a mă aduce alături de ea, dar nu a făcut asta. Doar şi-a luat la revedere.

Wedge aprobă din cap.

— În regulă. Poftiți, domnule General. Trei opinii, toate în aceeaşi direcție, din motive diferite.

— De ce a crezut că Vahaba va fi pe lista noastră? întrebă Solo.

— M-am uitat la fişierul de date pe care l-a ataşat la cel audio, spuse Wedge. Făcuse o treabă bună în calcularea criteriilor pe care le foloseam noi, cu excepția faptului că ea credea că planetele pe care le-ar vizita falsul nostru Han Solo ar fi fost toate foste partenere comerciale cu Alderaanul sau destinatari de bunuri comerciale obişnuite de la Alderaan.

Solo se lăsă în spate.

— Asta are sens. Aşa este. Unul dintre factorii pe care i-am folosit a fost alegerea lumilor care produceau anumite tipuri de materiale care sunt valoroase în vremuri de război şi în vremuri de pace. Aceasta ar corespunde într-o anumită măsură tipurilor de bunuri pe care le importa Alderaanul după ce interzisese toate armele. Poți să faci din nou calcule pentru proiecțiile noastre, înlocuind ceea ce foloseam noi cu comerțul cu Alderaan?

Wedge îi dădu un zâmbet.

— Am făcut-o deja. Şi ghici ce sistem, scăzându-le pe cele pe care le-am vizitat deja, sare în capul listei? Vahaba.

— Vahaba. Solo zâmbi. Dacă reuşim să reparăm *Falsul Mileniului* destul de repede, îl putem atârna din nou ca momeală pentru Zsinj. În regulă, Nelprin, Donos, mulțumesc că ați venit. Loran, mai am nevoie de tine pentru un moment.

Donos se ridică, oferi un salut şi fu primul care ieşi pe uşă.

Când plecară ceilalți trei, Solo se întoarse spre Wedge.

— Dacă Zsinj nu a vrut să vină la Kidriff să mă atace, nu va veni nicăieri. E prea conservator. Protejează *Pumnul de Fier* până la capăt. Aşa că, dacă nu putem aduce *Pumnul de Fier* suficient de aproape de un puț gravitațional pentru a-l prinde în capcană pentru o vreme, va trebui să aducem un puț gravitațional la *Pumnul de Fier*.

Wedge se încruntă.

— Ce înseamnă asta? Un crucişător Interdictor?

Aceste nave, neobişnuite chiar şi în flota Imperială, unde erau cele mai răspândite, posedau generatoare de puțuri gravitaționale care, atunci când erau activate, puteau împiedica toate navele aflate în raza de acțiune să intre în hiperspațiu.

— Aşa este.

— Comandamentul Flotei are vreunul disponibil pentru noi?

— Nu, spuse Solo. Se întoarse spre *Face*. Aici intervii tu.

— Oh, spuse *Face*.

— O să stabilesc o întâlnire între tine şi amicul tău Amiral Imperial. Vreau să te duci să-i ceri un Interdictor.

— Îmi cer scuze, domnule, spuse *Face*, dar eşti destul de nebun ca să fii un *Spectru*.

Solo zâmbi.

— Până când nu vei fi în echipajul meu timp de câțiva ani, puştiule, nici nu ai idee ce înseamnă *să fii nebun*.

Capitolul 14

Tonin decise că ar putea fi un lucru bun să fie *Regele Droizilor*. Acum era un lider puternic, la comanda a sute de droizi utilitari de la bordul *Pumnului de Fier*.

Îi modificase pe mulți dintre ei, înlocuindu-le roțile cu benzi de rulare magnetice, astfel încât să poată manevra pe corpul exterior al navei. Se grupau în dreptul motoarelor şi al antenelor de hipercomunicații, folosindu-şi uneltele interne pentru a-şi croi şi îmbina calea spre porturile de acces al sistemelor externe.

Alții se mutară în interiorul *Pumnului de Fier* la comenzile lui *Tonin*. Unii se aflau în compartimentele motoarelor. Alții se legaseră la cablurile de date ale computerului. Unul dintre ei se afla acum în sistemul de securitate care monitoriza camera Larei; acesta transmitea observatorilor înregistrări modificate ale acesteia, astfel încât ea putea să facă orice dorea în camerele ei, în timp ce ei vedeau doar imagini cu ea dormind. Alții trăgeau cabluri şi porturi de date prin pereți, oferindu-i Larei acces la porțiuni din ce în ce mai sigure ale navei şi la arhivele informatice.

Chiar şi aşa, jumătate dintre droizii utilitari pe care îi comanda *Tonin* se limitau la funcțiile obişnuite ale navei... pentru că *Tonin* trebuia să se asigure că în computerul central al navei nu se observă nicio scădere bruscă a populației de droizi utilitari. Dacă droidul MSE-6-P303K îşi petrecea ziua îndeplinind ordinele lui *Tonin*, droidul MSE-6-E629L îşi petrecea jumătate din zi îndeplinind sarcinile atribuite de computerul navei, apoi vizita una dintre interfețele speciale pe care le instalase *Tonin* în anumite puncte ale navei, îşi asuma identitatea lui MSE-6-P303K şi îşi petrecea cealaltă jumătate din zi îndeplinind sarcinile celuilalt droid. Până acum, computerul principal al navei nu observase nimic. Acest lucru se datora, reflecta *Tonin*, faptului că el era mult mai bun la această sarcină decât era computerul navei. Computerul navei putea să considere că întreținerea unei flote de droizi MSE-6 era sub demnitatea sa.

Droidul-gardă de pe coridor îi transmise un avertisment lui *Tonin*; acesta indica faptul că cineva se apropia de uşa Larei. *Tonin* se decuplă de la terminalul Larei şi se rostogoli grăbit în dulapul ei. Dar când uşa se deschise, intră însăşi Lara, care părea obosită şi chiar amețită – dar nu rănită sau nefericită, în măsura în care *Tonin* putea citi emoțiile umane.

— Bună dimineața, *Tonin*.

Îi transmis un semnal sonor de salut, apoi se întoarse la postul său de la terminal şi îşi extinse încă o dată conectorul în portul de date al acestuia. Pe ecranul terminalului, transmise:

AI FOST PLECATĂ MULT TIMP.

— Îmi pare rău. A trebuit să plec într-o misiune. Totuşi, cred că am reuşit să comunic cu *Mon Remonda*. Se aşeză pe pat, îşi scoase cizmele şi se întinse. Mi-am făcut şi o uşoară comoție cerebrală şi am fost felicitată personal de Generalul Melvar pentru *tenacitate şi curaj în urmărirea inamicului.*

CONTUZIA A FOST PROBABIL O IDEE PROASTĂ.

— Nu fi atât de sigur. Ea îi oferi un mic zâmbet. Tu ce ai mai făcut?

AVEM ACCES LA HOLOCOMUNICAȚII ORICÂND AI NEVOIE, DAR DACĂ ÎL

FOLOSEŞTI, EI VOR TE DETECTA FOARTE REPEDE. IAR DROIZII MEI AU GĂSIT O SECŢIUNE A NAVEI CARE NU A FOST CARTOGRAFIATĂ.

— Arată-mi.

Tonin accesă cea mai interesantă înregistrare din acea dimineaţă şi o transmise pe ecranul terminalului. Era o vedere foarte joasă, aşa cum era de aşteptat din cauza dimensiunilor mici ale droizilor MSE-6, a unui banc de vizoare dreptunghiulare văzute dintr-un coridor adiacent. Dincolo de vizoare se aflau camere care erau în mod evident secţii medicale. Una dintre ele era o sală de operaţii. O alta ţinea cuşti pline cu forme de viaţă inteligente şi cvasi-inteligente: Ewoki, Ranati asemănători rozătoarelor, Bilari cu trăsăturile lor de păpuşi de pluş, dar fără expresiile nepăsătoare ale celor mai mulţi din specia lor, un Ortolan roz cu nasul ca o trompă apăsat de barele din faţă ale cuştii sale, Chadra-Fani de un metru lungime cu feţele blănoase şi urechile lor gigantice, şi multe altele.

Ea se ridică în picioare, oboseala fiind aparent uitată pentru moment.

— Asta e tot ce ai pe această cameră?

DA, PENTRU MOMENT.

— Am nevoie de mai mult. Du un droid holocameră în acea zonă şi repartizează-l acolo permanent. Şi adu un droid cu o legătură de calculator în spatele pereţilor, să vedem ce fel de date putem intercepta. E foarte important.

VA FI FĂCUT.

— Acum, trebuie să dorm. Se lăsă pe spate pe pat. Contuziile nu sunt amuzante.

NU MAI FACE ASTA.

* * *

Amiralul Rogriss îngheţă cu paharul de vin la jumătatea drumului spre buze.

— Ce vrei?

Face zâmbi.

— Cu siguranţă aveţi unul disponibil.

Rogriss îşi puse paharul jos cu zgomot.

— Disponibil pentru mine, da. Dar nu pot să ţi-l pun la dispoziţie.

— Chiar şi pentru a-l distruge pe Zsinj?

— Chiar şi pentru asta. Ia în calcul probabilitatea ca *Pumnul de Fier* să îl distrugă. Ia în calcul probabilitatea ca voi, Rebelii, să îl distrugeţi – se mai întâmplă şi accidente. Apoi adaugă certitudinea că veţi primi creditul pentru distrugerea lui Zsinj indiferent de asta. Devin un ratat care, în cel mai rău caz, a colaborat cu inamicul şi, în cel mai bun caz, a pierdut un crucişător Interdictor. Nu, nu, nu.

— Ei bine, putem face o mulţime de lucruri pentru ca acest lucru să nu se întâmple, spuse *Face*. În primul rând, vom desemna două dintre propriile noastre Distrugătoare Imperiale să vă protejeze Interdictorul. În al doilea rând, dacă îi informaţi doar pe cei mai de încredere membri ai echipajului de pe puntea Interdictorului că lucrează temporar cu Noua Republică, majoritatea membrilor echipajului nu-şi vor da seama niciodată – vor vedea Distrugătoarele noastre apărând pe ferestrele lor şi vor presupune că sunt Imperiale. Mai târziu, puteţi spune că Interdictorul a nimerit din greşeală într-o luptă între Noua Republică şi Zsinj şi că a reuşit să dea lovitura de graţie în timp ce toţi ceilalţi se gândeau pe cine să

împuşte.

— Ce îmi vei da?

Face se încruntă.

— Cum adică?

— Dacă voi face asta, îți voi da un Interdictoriu chiar şi temporar. Îmi vei da, să zicem, un crucişător Mon Calamari pentru una dintre misiunile mele?

— Îți voi da un holo înrămat şi cu autograf al lui *Face* Loran, *Băiatul Actor*.

Rogriss se lumină.

— Excelent! Îl pot schimba cu un holo înrămat şi cu autograf al lui Tetran Cowall. Oricum, întotdeauna am preferat holodramele lui.

Face îşi puse mâna peste inimă.

— O lovitură bună, Amirale. Recunosc înfrângerea. Apoi îi aruncă Amiralului cea mai sinceră şi mai evaluativă privire a sa. În mod realist, nu ne dai nimic. Vă alăturați nouă într-o misiune de interes comun. Dacă reuşim, câştigăm amândoi. Dacă pierdeți Interdictorul, puteți fi sigur că noi vom pierde ambele Distrugătoare desemnate să îl protejeze... şi multe alte nave în plus. Cred că totul se reduce la întrebarea ce este mai important – îndeplinirea *Misiunii Zsinj* pentru că este bine pentru Imperiu sau pentru că este bine pentru Amiralul Rogriss.

Amiralul îşi atinse propriul piept, ca un ecou al gestului lui *Face*.

— Şi tu tragi bine. Privi în altă parte, spre peretele alb de compartimentare, şi rămase tăcut câteva secunde lungi. O voi face, spuse el.

— Mă bucur.

— Trebuie să avem un punct de întâlnire.

Amiralul îşi ridică paharul de vin. *Face* îl atinse cu al său.

— Mă bucur să colaborez cu dumneavoastră, Amirale.

* * *

Lara aproape că putea simți *privirea* lui *Tonin* asupra ei. Droidul R2 fusese foarte grijuliu de la întoarcerea ei din misiunea Comkin. Mai rău, părea să simtă felul în care îi scădea moralul în timp ce analiza datele pe care continuau să le primească din zona secretă de pe *Pumnul de Fier*. Erau lucruri îngrozitoare. Nu intra în cele mai rele dintre ele din rezumatul pe care îl înregistra pentru *Mon Remonda*. Fişierul de date ataşat ar fi oferit Noii Republici cele mai îngrozitoare detalii.

— *Proiectul Chubar* numesc ei tehnicile folosite pentru a creşte inteligența ființelor gânditoare şi aproape gânditoare. Numele provine de la un personaj dintr-o serie de holofilme pentru copii despre un Bilar, o creatură mamiferă simpatică, care este animalul de companie inteligent al unei fetițe. Holofilmele foloseau grafică animată în loc de actori. Este un fel de potrivire ciudată faptul că *Face* Loran a furnizat vocea pentru Chubar. Poate că nu ar trebui să-i spun că unul dintre rolurile sale a fost sursa de inspirație pentru numele proiectului. În orice caz, *Chubar* implică tratamente chimice şi un regim de învățare pentru a aduce funcțiile mentale ale unui umanoid la nivelul celor ale omului mediu – uneori chiar mai ridicate. În cazul creaturilor care sunt deja inteligente – de exemplu, Ewokii –, procesul îmbunătățeşte trăsăturile mentale care aduc tipul său de inteligență mai aproape de cel al unui om. De exemplu, se bazează mai puțin pe datele senzoriale şi mai mult pe analiză. *Proiectul Câmpul de Mine* este derivat din *Chubar*. Implică un al doilea set de

tratamente chimice, cu acțiune mult mai rapidă, care afectează mintea victimei mult mai repede. În timp ce substanțele chimice au un efect maxim, agenții lui Zsinj pot implanta o iluzie şi o misiune în mintea victimei. Iluzia este, de obicei, că o situație îngrozitoare este în vigoare şi nu poate fi oprită până când misiunea nu este îndeplinită. Atât iluzia, cât şi misiunea sunt asociate cu un declanşator, de obicei o frază cod. Până când fraza este folosită, victima nu este conştientă de ceea ce i s-a făcut… în teorie. Unele dintre adnotările medicilor indică faptul că victimele suspectează uneori că ceva nu este în regulă. Dar atunci când este folosită fraza, misiunea devine prioritatea numărul unu a victimei. Hm, această condiționare dispare după un timp. Perioada de timp în care rămâne viabilă variază de la o specie la alta, dar rareori depăşeşte un an standard.

Derulă ecranele de date de pe terminalul ei.

— Fraza de cod poate avea o variabilă în ea. Să spunem că misiunea este *răpirea cuiva* şi fraza de declanşare este *Am nevoie de un speeder nou, cineva l-a stricat pe al meu*. I-ai spune agentului cu creierul spălat*: Am nevoie de un speeder nou, Elassar Targon l-a stricat pe al meu*, iar victima ar interpreta asta ca fiind *răpirea lui Elassar Targon*. Este o configurație destul de versatilă. Până acum, tratamentul funcționează doar pe specii de mamifere.

Răsfoi mai multe ecrane de date.

— *Proiectul Funeral* este principala operațiune a lui Zsinj care foloseşte tehnica *Câmpului de Mine*. Sesiunea noastră de deducere a ghicit destul de bine scopul şi intenția sa – alimentarea suspiciunii între oamenii şi non-umanii din Noua Republică. Notele din dosare sugerează că proiectul a fost suspendat recent, în aşteptarea unei noi direcții sau a unei închideri. Cu alte cuvinte, a fost oprit, cel puțin temporar. O să fac tot ce pot pentru subiecții de test de pe *Pumnul de Fier*. Voi pune capăt suferinței lor, într-un fel sau altul. Am încheiat *Sesiunea Trei*.

Apoi opri înregistrarea şi se lăsă pe spate în scaun.

Se simțea ciudat. Crescând pe Coruscant, în tradițiile de lungă durată ale planetei cu privire la alte specii, crezuse întotdeauna în superioritatea oamenilor. Oh, nu era neapărat greşit să ai afecțiune pentru un membru al altei specii – un servitor casnic sau un comerciant de încredere care îşi ştia rolul în viață – dar Coruscantul era o lume pentru şi făcută de oameni. Doctrina Imperială solidificase acele tradiții în ceva de genul duracretei. Apoi, în calitate de infiltrată în Marina Rebelă şi, mai târziu, în *Escadrila Spectru*, dăduse din nou şi din nou peste dovezi care sugerau că acele tradiții pur şi simplu nu aveau sens. Cu *Escadrila Spectru*, presupunerea ei de superioritate chiar şi asupra non-umanilor pe care îi plăcea se ofilise pur şi simplu.

Iar acum, având ca prieten doar un droid – ținut de Imperiu într-o stimă şi mai mică decât cea a non-umanilor – şi tânjind să se întoarcă într-o societate plină de ceea ce ea considerase cândva extratereştri, ştiu din nou că Gara Petothel, identitatea ei încă din copilărie, era moartă. Moartă definitiv. Iar non-umanii din cuştile lor din adâncul pântecelui *Pumnului de Fier* începuseră să-i bântuie visele.

Pe ecranul ei apărură cuvintele: *EŞTI TRISTĂ?*

— Nu, minți ea. Doar obosită. Dar e timpul să mă întorc la muncă. Se aplecă din nou în față. Care este situația noastră cu hipermotorul?

AVEM UNITĂȚI INSTALATE PE TOATE MOTOARELE. POT ÎNCEPE SABOTAJUL ÎN ORICE MOMENT. DAR NU SUNT ÎNCĂ DESTULE ÎN POZIȚII CRITICE PENTRU A FI SIGURI CĂ POT DEZACTIVA HIPERPROPULSORUL.

— Continuă să aduni resurse, spuse ea. Trebuie să fim capabili să dezactivăm motoarele acelea oricând vrem noi. Să vedem aici... chiar dacă avem ceva acces la computerele navei, nu ne putem permite să ne jucăm prea mult cu ele. Vom fi detectați. Hackerii lui Zsinj nu sunt slabi. Aşa că m-am gândit la cel mai eficient mod de a oferi forțelor lui Solo un avantaj în orice confruntare directă cu flota lui Zsinj. Pentru mine, asta sugerează să ne jucăm cu coordonarea strategică a flotei lui Zsinj de către *Pumnul de Fier*. Am putea să marcăm temporar navele prietene ca inamice, iar pe cele inamice ca prietene. Putem proceda în acest fel?

DA.

— Şansele de a fi detectați?

FOARTE SCĂZUTE, ÎN FAZA NOASTRĂ INIȚIALĂ DE MANIPULARE A PROGRAMĂRII. ODATĂ CE PROGRAMUL ESTE ACTIVAT, ŞANSA DE DETECTARE ESTE DE 99% ÎN PRIMA SECUNDĂ DE FUNCȚIONARE, ŞANSELE CRESCÂND CU FIECARE SECUNDĂ SUPLIMENTARĂ. DURATA PROBABILĂ A PROGRAMULUI, ODATĂ CE A ÎNCEPUT SĂ FUNCȚIONEZE, ESTE DE APROXIMATIV 12 SECUNDE.

— Nu este suficient. Ce zici de ceva care să reducă scuturile navei?

PROBABILITATEA CA UN ASTFEL DE LUCRU SĂ SUPRAVIEȚUIASCĂ, CHIAR ŞI ÎN FORMĂ LATENTĂ, MAI MULT DE CÂTEVA MOMENTE ESTE FOARTE SCĂZUTĂ. MĂSURILE DE SECURITATE ALE COMPUTERULUI PRINCIPAL CAUTĂ PROBLEME DE GENUL ACESTA.

— Deci majoritatea formelor de autodistrugere nici măcar nu merită analizate.

AŞA ESTE.

— Ei bine, atunci ce... Se opri când îi veni o nouă idee. Ooh.

* * *

Documentul de pe ecranul lui Wedge era etichetat *Examinare de rutină*, dar ştia că era orice altceva, dar nu asta. Era un raport de aptitudini fizice, cu concluziile acumulate de cei mai experimentați medici şi analişti ai *Mon Remondei*.

Despre Myn Donos.

Comisia de examinare nu putuse confirma sau infirma faptul că lansarea torpilei fusese o *descărcare accidentală*. Asta era o şansă în favoarea sa. Cu toate astea, medicii îl pronunțaseră în mod colectiv ca fiind la limită. Un medic spusese că era o certitudine că îşi va pierde din nou controlul; trauma provocată de pierderea escadrilei sale şi sentimentele sale contradictorii în ceea ce o priveşte pe Lara Notsil făceau ca acel lucru să fie inevitabil. Ceilalți nu erau de acord, dar indicau că nivelul său de stres îl făcea un candidat mai puțin ideal pentru misiuni.

Era genul de torpilă care putea scufunda o carieră. Tot ce trebuia să facă Wedge era să le accepte concluziile, să-l şteargă definitiv pe Donos de pe lista de zboruri active, iar problema pe care o reprezenta el ar fi dispărut pentru totdeauna.

Dar una dintre părți nu votase încă, şi aceea era instinctul lui Wedge.

Răsună o bătaie în uşa lui.

— Intră, spuse el.

Donos intră şi salută.

— Mă prezint la ordin, domnule.

Expresia lui era sumbră, dar nu era masca rigidă pe care şi-o amintea Wedge din majoritatea interviurilor lor anterioare.

— Ia loc.

Donos se conformă, apoi schiță un zâmbet.

— Să-mi scot cizma, domnule?

— Nu de data asta. Locotenente, te-am chemat aici pentru a afla ce rol ai dori să joci în *Misiunea Vahaba*.

— Dacă aş putea face orice aş vrea?

— Da.

— M-aş întoarce în X-interceptorul meu. Acolo simt că îmi este locul.

— Şi dacă ți s-ar refuza asta?

— Mi-ar plăcea să fiu pus la comanda *Falsului Mileniului*.

Wedge se lăsă în spate. Comentariul lui Donos îl prinsese momentan cu garda jos, deşi credea că-şi păstrase surpriza ascunsă de pe față.

— Acesta este rolul meu.

— Bănuiesc că ați prefera să vă întoarceți în X-interceptor, domnule.

— Nu-mi amintesc să te fi invitat să încerci să-mi citeşti gândurile, Donos.

Expresia lui Donos deveni mai serioasă.

— Nu, domnule. Dar am zburat în aceeaşi escadrilă. Să înveți să anticipezi reacțiile colegilor tăi de escadrilă – atât cele emoționale, cât şi reflexele fizice – este o trăsătură de supraviețuire. Poate că vi se pare o insultă grosolană să fac predicții în acest fel, domnule, dar aş spune că vreți să vă întoarceți în cabina de pilotaj a unui X-interceptor şi că ați făcut acele curse cu *Falsul* doar din cauza datoriei. Pentru că sunteți cel mai calificat – al doilea, poate, după Generalul Solo. Dacă nu pot să pilotez propria mea navă de luptă, aş fi fericit să vă eliberez să o pilotați pe a dumneavoastră.

— Foarte generos din partea ta. Şi dacă nu ai putea pilota deloc?

— Atunci m-aş oferi voluntar pentru un post de artilerist pe *Falsul Mileniului*.

— Şi în oricare dintre aceste trei roluri, ce ai face cu Lara Notsil?

Donos ezită, iar expresia lui trecu de la sumbră la melancolică.

— Aş urma ordinele, domnule.

— Şi ce ordine ai prefera?

— Să o las să scape.

— Şi dacă ți s-ar ordona să tragi asupra ei?

— Aş face-o. Am depus un jurământ față de Noua Republică. Să pun nevoile ei mai presus de ale mele.

— Şi dacă ai ucide-o? Ce ai face atunci?

— Nu ştiu, domnule. Ochii lui Donos îşi pierdură concentrarea în timp ce priveau în depărtare – poate spre un viitor oarecare. Expresia sugera că acel viitor nu era atrăgător pentru el. Nu ştiu cine aş mai fi atunci, domnule.

— Destul de corect.

Wedge îl privi pe Locotenent pentru o clipă. Acesta nu era Donos pe care îl întâlnise cu câteva luni în urmă. Nu era un om a cărui fiecare grijă era să țină fiecare criză înăuntru, înăbuşită. Wedge tastă câteva cuvinte în terminalul său şi trimise fişierul la computerul central al navei.

— Donos, pentru informarea ta, ai avut dreptate. Aş prefera să fiu într-un X-interceptor, iar pentru angajamentele viitoare, chiar plănuiesc să fiu. Şi la fel vei face şi tu. Te certific apt să zbori. Te vei duce cu *Spectrele* la Vahaba.

Ochii lui Donos se deschiseră larg.

— Mulțumesc, domnule.

— Mulțumeşte-mi după ce-ți vei îndeplini sarcinile în mod satisfăcător. Atunci voi şti că nu am făcut o greşeală. Eşti liber.

* * *

Vahaba era un gigant roşu înconjurat de numeroase planete. La un moment dat în trecut, o catastrofă distrusese cea mai mare dintre acele lumi şi împrăştiase rămăşițele într-un inel subțire în jurul soarelui. Asteroizii erau răspândiți pe o distanță atât de mare încât *Centura de Asteroizi Vahaba* nu reprezenta un pericol pentru navigație; orice navă capital putea să o străbată în plină accelerație cu o grijă minimă în privința coliziunii cu unul dintre sateliții pietroşi diformi ai centurii.

Nu că *Mon Remonda* ar fi fost suficient de aproape pentru ca cei care o manevrau să simtă chiar şi acea îngrijorare minimă. Pentru ochiul lui Han Solo, Vahaba era un punct roşu îndepărtat şi niciuna dintre planetele sistemului nu era vizibilă cu ochiul liber. Flota lui Solo atârna în spațiu atât de departe încât niciun set de senzori Imperiali ai sistemului planetar nu i-ar fi detectat.

Între timp, perechi de X-interceptoare de pe *Mon Remonda* şi de pe celelalte crucişătoare ale flotei sale cercetară sistemul şi nu găsiră nimic.

Rezistă impulsului de a se plânge, de a bate darabana în brațul scaunului său, sau de a întreba încă o dată dacă existau noutăți. Sau de a-i spune noului ofițer de la senzori să nu se mai uite la el. Simțea privirea curioasă a femeii asupra lui încă de când *Rețeaua Stelară* se alăturase flotei sale. Pentru echipajul de pe punte, *Rețeaua Stelară* era o necunoscută, etichetată *Contactul M-317*. Plutea la distanță considerabilă de restul flotei, mult în afara razei de acțiune a celui mai performant dispozitiv de îmbunătățire a vederii. Mesajele de la *Contactul M-317* trebuiau să fie trimise direct la Solo, iar ofițerul de comunicații avea ordin direct să nu le monitorizeze şi să nu le înregistreze. Doar Solo şi alți câțiva ştiau că nava îndepărtată era un crucişător Imperial Interdictor, noua navă amiral a Amiralului Rogriss. Dar era mai bine ca acea informație să nu se răspândească.

— Un nou contact, domnule.

Cuvintele liniştite ale ofițerului de senzori aproape că îl făcură pe Solo să se ridice din scaun.

— Lasă-mă să văd, zise Solo, şi porni ecranul terminalului de pe propriul scaun.

Acesta se aprinse cu o imagine vizuală slabă. Nave îndepărtate, care se formau încet într-un grup de atac. Solo aprobă din cap. Două Distrugătoare, unul de clasă *Imperială*, unul de clasă *Victory*. Două crucişătoare grele. O navă mai mică, un ac fără caracteristici de la acea distanță; Solo nu putu să o recunoască.

— Standard pentru un grup Zsinj, spuse Solo. Întrebarea este dacă asta e tot ce a trimis la Vahaba sau este doar o parte din flota lui? Îşi ridică vocea. Care este sursa acestei înregistrări?

— O pereche de nave din *Escadrila Corsar*, a lui *Mon Karren*, spuse ofițerul de comunicații. Au înregistrat asta, folosind doar senzorii vizuali pentru a fi mai greu de reperat. Apoi, unul dintre ei s-a întors cu datele, în timp ce celălalt a rămas acolo să monitorizeze.

— Unde este asta?

— Pe orbita aproximativă a celei mai îndepărtate planete, aproape de Halmad.

— Întăriți X-interceptoarele care monitorizează acel grup cu încă o pereche. Pe măsură ce unitățile noastre de recunoaştere vin pentru realimentare, desemnați jumătate dintre ele să se concentreze pe orbita planetei cele mai îndepărtate, pe linia directă de apropiere de la alte stele din jur.

— Da, domnule.

Solo se lăsă în spate. Inima îi bătea puțin mai repede.

* * *

— Te-ai săturat deja? îl întrebă *Face* pe camaradul său temporar.

— *Ne*-am săturat de-a dreptul, *Face*, spuse *Runt*.

Nevoia de perechi de recunoaştere echipate cu hipermotor îl plasase alături de *Face* pentru acea misiune. Câmpul stelar din afara cabinei de pilotaj era strălucitor, neschimbat. Se deplasau cu viteze subluminice la ceea ce ar fi fost considerată limita sistemului Vahaba.

— Bine. *Face* îşi schimbă timbrul vocii, coborând-o cu un registru şi făcând-o lină şi insidioasă. *Te rog să nu-mi insulți inteligența. Te rog să nu-mi spui că nu ştii despre ce vorbesc*. Forță un falsetto. *Nu ştiu, chiar nu ştiu. Te rog pune jos pistolul. Mă înspăimânți*. Coborî din nou în registrul inferior. *Sperietura este cea mai mică parte din ceea ce vei suferi*.

— *Ne* înşelăm? întrebă *Runt*. Sau este atât de groaznic pe cât credem noi? Scriptul este îngrozitor. Iar tu nu îl îmbunătățeşti.

— Uneori te ridici deasupra materialului, alteori nu. A trebuit să învăț asta când încă aveam şapte ani. Nu m-a părăsit niciodată. Îşi scăzu din nou vocea. *Acum, spune-mi unde este harta, sau...*

— Contact nou, curs 13 grade, cu 82 jos.

Vocea lui *Runt* fu brusc clară şi profesională.

— Rulează pentru inspecția vizuală, dar înainte opreşte propulsia şi luminile cabinei de pilotaj. Rămâi doar cu senzorii pasivi.

— Recepționat, *Unu*.

Face îşi rostogoli X-interceptorul cu susul în jos. Ar fi fost o experiență tulburătoare într-o navă care nu ar fi fost echipată cu un compensator inerțial, dar din perspectiva lui părea doar că universul se rotea în jurul lui. Opri majoritatea sistemelor navei şi scană vizual zona de spațiu pe care o indicase *Runt*.

Nu era nimic; ținta era prea departe. Aduse amplificatorul vizual de pe panoul său de senzori şi îl îndreptă spre zona țintă.

După un minut de panoramare şi de căutare atentă dădu de țintă: un grup de patru nave în formație strânsă. Cea mai mică dintre ele era prea mică pentru a fi identificată după clasă, dar celelalte trei nu erau. Trei Distrugătoare, unul dintre ele era din clasa veche *Victory*, unul din clasa *Imperială*, iar celălalt...

— L-am prins, spuse *Face*. *Pumnul de Fier*. Dă-mi un minut cât timp calculez distanța, *Şase*.

— Da, domnule.

Face rulă numere prin computerul de navigație şi le compară cu ceea ce ştia despre razele de acțiune probabile ale senzorilor navelor capitale Imperiale.

— În regulă, spuse el. *Şase*, vreau să mergi înainte cu o treime din accelerație

timp de zece minute, apoi stabileşte-ţi cursul spre *Mon Remonda* şi tranzitează înapoi acolo. Ai înregistrarea, nu-i aşa?

— Da, domnule! Aşteaptă, stai să *verificăm*. Da, o avem.

— Bine. Mergi.

* * *

Vestea lovi puntea de comandă a *Mon Remondei* ca o rachetă de şoc. Solo se ridică de pe scaun şi începu să dea ordine. Căpitanul Onoma făcu acelaşi lucru. Adesea, cuvintele lor se suprapuneau unele peste altele.

— Chemaţi toate navele de luptă aflate în apropiere, spuse Solo. Lansaţi navetele noastre echipate cu hipermotor în regiunile în care am trimis unităţi de recunoaştere şi puneţi-le să transmită noile coordonate.

— La staţiile de luptă, spunea Onoma. Toate uşile etanşe să fie închise în trei minute.

— Transmiteţi cursul nostru către *Contactul M-317*, spuse Solo. Trimiteţi-le pe *Skyhook* şi *Crynyd* să se grupeze cu *M-317*. Trebuie să o urmeze tot timpul, să o protejeze cu orice preţ şi să nu interfereze cu operaţiunile ei.

— Aduceţi cursul nostru la 1-0-6 punct 2-2-4, elevaţie 36 punct 0-9-9. Transmiteţi acelaşi lucru flotei.

— Spune echipajului *Falsului Mileniului* să se retragă şi să treacă la parametrii misiunii lor secundare; nu vom mai avea nevoie de ei ca momeală.

Un vuiet scăzut şi neliniştit umplu puntea de comandă. Solo simţi cum i se ridică părul de pe braţe şi de pe ceafă. Se întoarse să îl vadă pe Chewbacca stând în picioare în uşă, cu o expresie fericită şi scoţând jubiliarul strigăt de vânătoare.

— Aşa e, Chewie, spuse el. Este cea mai bună şansă a noastră de până acum.

Capitolul 15

Lara aproape că fu zguduită de pe scaun de tonul ridicat şi de panica din vocea ofiţerului de senzori, la trei locuri mai departe de ea, în boxa echipajului.

— Contact, contact, o ieşire din hiperspaţiu. Citesc patru, cinci, şapte nave de mărimea unui crucişător sau mai mari, dimensiunea totală a flotei treisprezece nave. Deja au desfăşurat navele de luptă.

Cizmele zăngăniră pe pasarela de comandă de deasupra capului şi Lara îi văzu pe Zsinj, pe Generalul Melvar şi pe Căpitanul Vellar – bărbatul cu faţa severă care ar fi fost stăpânul *Pumnului de Fier* dacă Zsinj nu l-ar fi ales ca navă amiral –, alergând înainte, spre ferestrele principale de la prova. La jumătatea drumului, Zsinj se opri brusc, iar Melvar aproape că se izbi de el. Era evident că Zsinj putea vedea inamicul cu ochiul liber – erau aproape.

Lara îşi dădu scaunul în spate pentru a se uita la ecranul terminalului ofiţerului de senzori. Acesta era plin de puncte roşii, depăşind grupul lui Zsinj cu mai mult de trei la unu.

— Reveniţi la cursul iniţial, strigă Zsinj. Faţa îi era roşie. Pregătiţi-vă pentru hiperspaţiu. Semnalizaţi grupului. Informaţi *Grupurile Doi* şi *Trei*. Spuneţi-le situaţia noastră şi instruiţi-i să se pregătească să sară la locurile de întâlnire.

— Da, domnule.

Lara se rostogoli înapoi pe loc şi îl împinse pe tehnicianul de lângă ea, un agent al Serviciului de Informaţii dedicat analizării modelelor din traficul de comunicaţii.

— De ce fuge? întrebă ea. Ne depăşesc numeric, dar nu au cum să ne distrugă înainte ca restul flotei noastre să vină să lupte.

Analistul îi aruncă o privire de dispreţ.

— Doctrina lui Zsinj, spuse el. Indiferent cum arată şansele, dacă inamicul a ales câmpul de luptă, atunci are mai multe resurse decât ştim noi. Devine imperios necesar să alegem un nou câmp de luptă, unul pe care inamicul să nu poată fi pregătit. Nu confunda asta cu laşitatea.

— Niciodată n-aş fi făcut-o, domnule.

Îşi întoarse atenţia la terminal, apoi tastă o comandă, şaisprezece caractere aleatorii, şi trimise comanda. Undeva, sub podeaua de sub ea, un droid utilitar care era legat la cablurile de date ar fi trebuit să intercepteze comanda, să o interpreteze, apoi să comute terminalul de la sarcinile sale de analiză la o conexiune directă cu apartamentul ei – o conexiune pe care computerul navei nu putea să o monitorizeze.

BUNĂ, KIRNEY.

Îşi puse un set de ochelari de protecţie şi îl conectă la terminal.

— Bună, *Tonin*, şopti ea. Suntem pregătiţi să dezactivăm hipermotorul?

Următoarea transmisie a lui apăru pe ochelarii ei: *DA. DAR DIN MOMENTUL ÎN CARE VEI DA COMANDA, VA DURA CÂTEVA MINUTE PENTRU A-ŞI FACE EFECTUL.*

— Am înţeles. La comanda mea, îl imobilizăm şi ne luăm zborul. Trei, doi, unu…

— Domnule, suntem într-un puţ gravitaţional, strigă operatorul senzorilor.

— Stai aşa, *Tonin*.

Zsinj se aplecă să se uite în boxa echipajului.

— Nici măcar nu suntem aproape... La naiba. Senzori, identificați Interdictorul. Căpitane Vellar, el este ținta noastră principală. Trimite *Mănuşa Roşie* şi *Zâmbetul Şarpelui* să anihileze acea pacoste. Ține *Blood Gutter*[10] aproape de noi. Comunicațiile, un nou mesaj pentru *Grupurile Doi* şi *Trei*. Trimiteți-le poziția noastră actuală – actualizați-o constant. Spuneți-le să fie pregătiți să sară pe poziția noastră la ordinul meu. Dacă nu putem să sărim de aici înainte să fim probabil dezactivați, va trebui să aducem flota aici şi să luptăm pe terenul de joacă preferat al lui Solo.

— Mă deconectez, *Tonin*. S-ar putea să nu trebuiască să ne dezvăluim încă.

Tastă şi trimise contracomanda, restabilind terminalul la buna funcționare, şi se întoarse la treabă.

* * *

Wedge îşi conduse grupul într-o buclă largă în jurul lui *Skyhook*, *Crynyd* şi a *Rețelei Stelare*, navele de frunte ale flotei lui Solo, trecu în jurul *Mănuşii Roşii* şi a *Zâmbetului Şarpelui*, Distrugătoarele care veneau să elimine Interdictorul, şi apoi direct spre *Pumnul de Fier* care era în retragere.

Wedge era nava de luptă principală din escadrila de frunte a celor douăzeci şi patru de escadrile de nave de luptă – toate navele de luptă din flota lui Solo, cu excepția celor de pe *Skyhook* şi *Crynyd*, care erau însărcinate cu apărarea *Rețelei Stelare*. Câteva dintre escadrilele de X-interceptoare erau reduse ca număr, cu piloții încă împrăştiați prin sistemul solar, aşteptând veşti că bătălia începuse, dar grupul era totuşi impunător, cea mai mare forță pe care o condusese de ceva vreme.

— *Lider Vagabond*, aici *Mon Remonda*. Încă niciun semn de desfăşurare a navelor de luptă din partea țintei tale.

— Mulțumesc, *Mon Remonda*. X-interceptoare, setați-vă aripile pe poziții de atac. Toate navele de luptă, armați.

Wedge făcu o buclă pentru a se alinia mai bine cu axa lungă a *Pumnului de Fier*. Lipsa navelor de luptă nu îl surprindea; Zsinj spera să facă un salt în hiperspațiu şi nu voia să piardă timp şi piloți desfăşurându-şi TIE-urile şi apoi chemându-le înapoi. Dar acea decizie era pe cale să-l coste.

În față, turbolasoarele şi alte arme ale Super Distrugătorului prinseră viață. Spațiul din jurul grupului fu brusc luminat de lasere şi de detonarea în formă de bilă a rachetelor de şoc.

— *Liderul* către grup: faceți un şanț.

Wedge aruncă mai multă putere în accelerație şi *Escadrila Vagabond* sări în față. Escadrila de X-interceptoare din dreapta sa, *Mănuşile* de pe *Loialitate*, se retraseră şi alunecară în lateral direct în spatele său. Escadrila de Y-interceptoare din stânga, *Escadrila Fulger* de pe *Câinele de Luptă*, alunecă la fel de rapid în spatele lor. În câteva secunde, grupul larg de nave de luptă deveni o singură linie concentrată.

Wedge le coborî la joasă înălțime deasupra pupei *Pumnului de Fier* şi trase asupra corpului superior al Super Distrugătorului, laserele sale lovind în scuturile

[10] Blood Gutter – sau fuller – canelură sau o fantă longitudinală rotunjită de-a lungul laturii plane a unei lame (de exemplu, o sabie, un cuțit sau o baionetă) care serveşte atât pentru a uşura, cât şi pentru a rigidiza lama, având în vedere greutatea sa redusă.

marii nave, dar fiind disipate de acestea, iar torpilele sale protonice detonând la impactul cu ecranele defensive şi nu cu corpul navei. Cu toate astea, fiecare lovitură pe care o primea afecta integritatea scuturilor şi consuma resursele de energie de care avea mare nevoie… şi mai mult de două sute de nave de luptă înşirate în spatele său făcură exact acelaşi lucru. Apoi viră dintr-o parte în alta, variind altitudinea pe măsură ce se apropia, iar tirul de turbolasere era atât de dens încât interiorul carlingii sale era în permanență luminat de strălucirea lui.

Apoi, *Pumnul de Fier* căzu sub el şi trecură pe deasupra navei. Tycho era încă înghesuit lângă el, iar panoul său de senzori indica faptul că toți *Vagabonzii* erau încă prezenți.

— La sfârşitul cursei, spuse el, rupeți-vă pe escadrile şi faceți alte treceri la discreția voastră.

* * *

Zsinj ştia din felul în care *Pumnul de Fier* se zdruncina că unele dintre acele detonări aveau loc la nivelul corpului navei, nu deasupra acesteia. Începură să se audă bipurile şi sunetele rapoartelor de avarie. Un şir aproape constant de nave de luptă trecu în față pe lângă ferestrele punții.

— Ce a fost asta? întrebă el pe nimeni, apoi se aplecă peste marginea pasarelei de comandă. Petothel! Ce face?

Noul său analist se uită în sus.

— Îşi concentrează focul pe linia voastră centrală, din moment ce nu aveți un ecran de nave de luptă care să împiedice o astfel de mişcare. Dar nu va face o a doua încercare. Ştie că acum veți concentra atenția echipajelor de artilerie asupra liniei centrale, aşa că îşi va despărți grupul pentru mai multe curse standard de mitraliere. Nu vă lăsați păcăliți.

— Ți-am cerut analiza, nu sfaturile, spuse Zsinj, şi fu surprins de pocnetul din vocea sa. Se întoarse apoi spre Melvar. Pregăteşte-te pentru ca ei să se întoarcă pe la prova în acelaşi mod. Alertează artileriştii de sus şi de jos pentru o repetare a aceleiaşi tactici.

Melvar părea nesigur.

— Da, domnule.

Pe ecranele senzorilor, linia mortală de nave de luptă ieşi din cursa de mitraliere de la prova *Pumnului de Fier*, apoi se despărți în escadrile individuale şi se întoarseră în buclă spre navă, într-un nor larg de inamici.

* * *

Lara îşi permise un mic zâmbet de triumf. Se gândise că dacă îşi formula răspunsul într-un anumit fel, sugerând că Wedge Antilles ar putea să-l întreacă în gândire pe Lordul Războinic, Zsinj ar fi răspuns cu mândrie, în loc să se folosească de abilitatea sa tactică. Şi avusese dreptate. În situația de față nu prea avea importanță; echipele de artilerie făceau acum corecții, primind ordinul de a renunța la orice alte ordine anterioare. Dar răspunsul lui Zsinj însemna că va putea să-l manipuleze din nou. Dacă ar fi putut să-l convingă să-şi abandoneze grupul, să-i lase în urmă…

Apoi, oriunde ar fi apărut, ea ar fi putut să-i oprească hiperpropulsorul şi să cheme flota lui Solo pentru a-l distruge.

Se ridică în poziție verticală pe scaun. *Stai o secundă. Poate că îl pot face pe Zsinj să-şi abandoneze flota. Nu e nevoie de nicio convingere. Doar de o corecție minoră a cursului.* Îşi comută terminalul pe comunicarea directă cu *Tonin* şi îşi conectă din nou ochelarii.

— *Pumnul de Fier* a transmis deja cursul de salt către restul flotei? întrebă ea.

DA.

— Poți introduce o corecție de curs? Nu mă refer la a o introduce ca pe un nou curs – vor observa asta. Vreau să spun, ca o corecție minoră automată, în timp ce computerul de navigație continuă să proceseze noi date?

DA.

— Există o stea în raza de acțiune a tipului de variație pe care o poți introduce?

DA. SELAGGIS. IMEDIAT ÎN SPAȚIUL CONTROLAT DE ZSINJ. LA CÂȚIVA ANI-LUMINĂ DISTANȚĂ. O STEA GALBENĂ, CU ŞAPTE LUMI.

— Nu contează datele. Corectează cursul de salt al *Pumnului de Fier* astfel încât distanța să rămână neschimbată, dar destinația să fie pe partea cealaltă a unei linii directe prin soarele Selaggis.

DETECTAREA COLIZIUNII ÎN PROGRAMUL DE NAVIGAȚIE VA ÎMPIEDICA ACEST LUCRU.

— Oh.

Se lăsă moale în scaun.

DAR NU ŞI DACĂ ŞTERG SELAGGIS DE PE HARTA STELARĂ.

— Fă-o!

S-A FĂCUT. ACUM NE ÎNDREPTĂM SPRE SELAGGIS.

— *Tonin*, eşti minunat. Kirney, terminat.

Perfect. Ori *Pumnul de Fier* rămânea aici, prins de Interdictor, până când Solo îl distrugea, ori sărea la Selaggis, unde flota lui Solo îl putea termina.

Nu trecu înapoi la funcțiile normale ale terminalului. În schimb, îşi ridică ochelarii de protecție şi aruncă o privire în dreapta şi în stânga, asigurându-se că analiştii de o parte şi de cealaltă a ei erau complet ocupați cu sarcinile lor. Apoi începu să înregistreze.

* * *

Zsinj urmări cu o fascinație dureroasă desfăşurarea bătăliei.

Mănuşa Roşie, Distrugătorul de clasă *Imperială*, şi *Zâmbetul Şarpelui*, din clasa *Victory*, se retrăgeau acum suficient de mult pentru a ataca Interdictorul şi pe cele două escorte ale sale. Forțele sale erau oarecum depăşite; ecranul Interdictorului era format din două Distrugătoare de clasă *Imperială,* iar acestea îşi desfăşuraseră navele de luptă pentru a face daune suplimentare navelor lui Zsinj.

Dar *Mănuşa Roşie* şi *Zâmbetul Şarpelui* nu trebuiau să distrugă inamicul. Trebuiau doar să-l facă pe pilotul navei să se eschiveze. Şi trebuiau să o facă rapid.

Zsinj asimilă gama largă de date ale senzorilor de care dispunea. *Mon Remonda*, alte două crucişătoare Mon Calamari, un alt Distrugător Imperial, două fregate şi un roi de nave mai mici convergeau spre *Pumnul de Fier*.

Deja înțesate de navele de luptă Rebele – Zsinj putu vedea micile sclipiri ale laserelor şi torpilelor în semnalul vizual de mare distanță – navele sale căzuseră în raza de acțiune a tunurilor navelor capital inamice. Fluxuri strălucitoare de lumină se aprinseră între ele.

Mănuşa Roşie începu un viraj impunător spre dreapta, aducându-şi bateriile principale spre navele inamice. Flancul îi oferea mai multă putere de foc decât armele celor trei nave Rebele – şi, de asemenea, mai multă zonă de luat la țintă. Zsinj îşi muşcă buza.

— Afişați hologramele de avarie şi diagnosticare pentru *Mănuşa Roşie* şi *Zâmbetul Şarpelui*, spuse el.

— Da, domnule.

O fereastră din dreapta fu înlocuită de holoproiecția de dimensiuni uriaşe a unui ecran de date. Acesta arăta ambele sale nave cu scuturile intacte, cu avarii minore acumulându-se în toate sistemele lor, în special la *Zâmbetul Şarpelui* care era mai veche. Dar acea navă avea un căpitan isteț, care era şi un pilot excelent. În timp ce *Mănuşa Roşie* făcea să plouă cu salve distructive – şi de distragere a atenției – asupra inamicilor, se roti la nouăzeci de grade pe axa sa lungă pentru a-şi îngusta profilul de apropiere şi alunecă în lateral între Distrugătoarele Rebele.

Pe măsură ce înaintau, navele Rebelilor descărcară doar o parte din întreaga putere a bateriilor lor de flanc împotriva *Zâmbetului Şarpelui* – orice ratare putea continua să lovească cealaltă navă Rebelă. Şi, deşi *Zâmbetul* avea doar câteva tunuri la pupa pe care să le folosească împotriva Interdictorului, mai avea o armă – masa sa considerabilă, care decelera chiar în calea Interdictorului.

— Eschivează-te, spuse Zsinj.

Tot ce trebuia să facă Interdictorul era să se abată de la coliziune. Apoi, *Pumnul de Fier* şi, în cele din urmă, toate navele din grupul lui Zsinj puteau să se distanțeze suficient de mult pentru a sări în hiperspațiu.

Interdictorul intră în funcțiune, propriile sale tunuri trăgând acum asupra *Zâmbetului Şarpelui*.

— Eschivează-te, la naiba, spuse Zsinj.

— Am identificat Interdictorul, spuse Melvar. Este *Rețeaua Stelară*.

— *Rețeaua Stelară*? Prostii. Zsinj clătină din cap. Este o navă Imperială. Condusă de Barr Moutil. Nu are el curajul să facă ceea ce face căpitanul ăla.

— Tu ai fost cel care a spus că Rebelii şi Imperialii cooperează împotriva ta, îi reaminti Melvar. Şi se ştie că *Rețeaua Stelară* face parte din grupul operativ al Amiralului Rogriss.

— Rogriss. Zsinj aruncă o privire la panoul de senzori. *Rețeaua Stelară* venea în continuare, direct spre Distrugătorul de clasă *Victory* care decelera în calea sa.

— Dacă şi-a transferat pavilionul pe Interdictor... are mai mult tupeu şi o sincronizare mai bună decât omul meu. Căpitanul meu se va eschiva primul. S-ar putea să fim nevoiți să chemăm celelalte grupuri şi să luptăm. Pe câmpul de luptă ales de ei.

— Comunicații pierdute cu *Zâmbetul Şarpelui*, spuse ofițerul de comunicații.

— Prostii. Zsinj se uită încruntă la el. Încă avem fluxuri de date.

— Îmi pare rău, domnule. Mă refeream la comunicațiile de pe punte.

Zsinj se uită la imaginea îmbunătățită a zonei de luptă. Partea superioară a *Zâmbetului Şarpelui* era în flăcări, cu o mare parte din flăcări concentrate în jurul

turnului de comandă. Din ce în ce mai mult, bătrânul Distrugător arăta ca ceva pe care îl mestecase o bestie uriaşă.

— Primim comunicații de pe puntea lor auxiliară. Cer ordine.

Zsinj simți un sentiment de pierdere în timp ce îşi dădea seama ce trebuia făcut.

— Spune-le să se blocheze pe cursul actual, să lanseze toate navele de luptă şi să abandoneze nava.

— Ei spun că o pot salva, domnule.

— Faceți cum am ordonat. Zsinj se întoarse spre Melvar. Este o pierdere grea. Dar acum nu se mai pot eschiva.

Melvar aprobă din cap.

* * *

Solo privi cum *Zâmbetul Şarpelui* aluneca tot mai aproape de prova *Rețelei Stelare* care se apropia. Era inconştient de faptul că se legăna înainte şi înapoi în scaunul său. Jocurile *cap la cap* între nave capital tindeau să se soldeze cu un dezastru pentru ambii participanți, iar dezastrul era aproape de cele două nave pe care le privea.

— Se vor lovi, spuse Onoma. Nu se mai pot evita acum.

Rețeaua Stelară viră în cele din urmă, prova ei întorcându-se încet departe de epava Distrugătorului care se apropia. Solo aşteptă inevitabila coliziune dintre nave, dar *Zâmbetul Şarpelui* păru să încetinească pe măsură ce se apropia de Interdictor. *Rețeaua Stelară* se îndepărtă de Distrugător, cursul apropiindu-se periculos de cel al lui *Crynyd*, apoi se îndepărtă şi de acea navă. Dintr-o dată, se îndrepta spre spațiu, departe de Distrugătoarele Imperiale supraviețuitoare.

— Cum a reuşit să facă asta? spuse Onoma.

— Nu sunt sigur, spuse Solo. Dar dacă aş fi condus o navă în acea situație, aş fi inversat generatoarele de gravitație, astfel încât să împingă în loc să tragă. Asta mi-ar da o propulsie suplimentară pentru a sări departe de orice masă din zonă. Trebuie să fi făcut ravagii în gravitația artificială a navei, totuşi. Nu poate fi configurată să facă aşa ceva în mod normal. Nu putu să-şi ascundă dezamăgirea surdă din voce. Cursul *Rețelei Stelare* era acum înclinat față de cel al *Pumnului de Fier*. Distanța creştea între cele două nave. Armele, în cât timp vom depăşi *Pumnul de Fier*?

— Vor fi în raza de tragere în treizeci şi opt de secunde, spuse ofițerul de arme. În raza de avariere efectivă într-un minut şi zece secunde.

— Senzorii, în cât timp, presupunând o pilotare optimă de către *Rețeaua Stelară*, poate *Pumnul de Fier* să iasă din umbra masei proiectate?

— Două minute şi cincisprezece secunde, domnule.

— Armele, pregătiți-vă tunurile.

* * *

Wedge aduse *Vagabonzii* pentru o nouă trecere. Pierderile fuseseră mari în grupul său din cauza efortului susținut împotriva *Pumnului de Fier*; dintre *Vagabonzi*, *Hobbie* fusese lovit de un tun ionic, iar nava sa fusese scoasă din luptă, deşi era nevătămat, iar Asyr Sei'lar fusese nevoită să se ejecteze când avariile

provocate de un turbolaser îi trimiseseră X-interceptorul într-o rotire fatală spre coca *Pumnului de Fier*. O navetă de pe *Mon Karren* se străduia acum să o recupereze. Pierderile erau şi mai grave în celelalte escadrile, în special în cele mai lente, de Y-interceptoare şi în escadrila de nave de luptă *Cloakshape* a *Câinelui de Luptă*.

Dar *Pumnul de Fier* începea să arate rău, cu porțiuni ale punții de pe care țâşneau flăcări. *Mon Remonda* raportă că *Zâmbetul Şarpelui* fusese distrus, iar *Mănuşa Roşie* era grav avariată de cele două Distrugătoare de clasă *Imperială* cu care se confrunta.

— *Vagabonzi*, rămâneți la prova ei, ordonă Wedge. Grupul lui Solo se apropie de pupa ei şi nu vrem să fim prinşi în focul încrucişat.

Se rostogoli spre Super Distrugător, îşi egală scuturile şi deschise focul încă o dată. Laserele sale intrară prin scuturile *Pumnului de Fier* şi văzu cum plăcile carenei explodară sub presiunea atmosferei pe care o reținuseră cândva. În timp ce făcea o buclă laterală din acea cursă de mitraliere, văzu tunurile *Mon Remondei*, ale lui *Mon Karren* şi *Mon Delindo* cum se îndreptau spre pupa *Pumnului de Fier*, iar bateriile Distrugătorului răspundeau împotriva crucişătoarelor Mon Calamari.

Apoi, *Pumnul de Fier* deveni o singură dungă de lumină care sărea în spațiu. O clipă mai târziu, Distrugătorul dispăru. Rămase doar crucişătorul cu aspect ponosit care îi îmbrățişase burta, iar o secundă mai târziu dispăru şi el.

Wedge îşi încleştă maxilarul. Nu ăsta era genul de victorie de care aveau nevoie.

— *Vagabonzi*, adunați-vă. Să evaluăm amenințările rămase.

Dar epava în flăcări care era *Zâmbetul Şarpelui* nu mai reprezenta o amenințare, şi nici *Mănuşa Roşie* şi cele trei nave din jurul ei – *Crynyd*, *Skyhook* sau *Rețeaua Stelară* – nu mai trăgeau. Celălalt Distrugător al lui Zsinj se predase.

* * *

— Nu-l pot învinge, spuse Solo.

Vocea lui era mai stinsă decât înainte, chiar şi pentru propriile urechi. Se pare că nu reuşea să-şi adune energia nici măcar pentru a se preface că este entuziast.

— Am pierdut.

Căpitanul Onoma îl privi fix; ochii Mon Calamariului erau mari şi evaluativi.

— I-am redus puterea.

— Se va umfla din nou. Şi vom rămâne blocați în luptă pentru totdeauna. Apoi scoase un oftat. În regulă. Cheamă navele de luptă. Adună grupul. Asigurați *Mănuşa Roşie* şi puneți un echipaj la bordul ei. Poate o putem folosi împotriva lui Zsinj până când va decide Comandamentul Flotei să o realoce.

— Da, Generale.

— Mesaj de la *Contactul M-317*, spuse ofițerul de comunicații.

— Fă-mi legătura.

Fața Amiralului Rogriss apăru pe ecranul privat al lui Solo. Nu părea şocat sau nedumerit de evenimentele din ultimele câteva minute.

— Generale Solo.

— Amirale. Permiteți-mi să vă felicit pentru zborul dumneavoastră.

— Mulțumesc. Totuşi, cred că am terminat aici. Ce păcat. Amiralul ridică din umeri. A fost o capcană care ar fi putut reuşi.

Solo aprobă din cap.

— Lasă-mă să te întreb. Ai face-o din nou?

Rogriss îngheță. După o clipă, aprobă uşor din cap.

— Îmi imaginez că aş face-o. Aveți frecvența mea.

— O am. Mult noroc... împotriva Lordului Războinic, oricum.

Rogriss râse. Apoi imaginea lui dispăru de pe ecran. O clipă mai târziu, *Rețeaua Stelară* făcu saltul în hiperspațiu şi dispăru.

Solo stătea, singur cu gândurile lui, echipajul său alegând să nu-l deranjeze. În murmurul vocilor, putu capta detalii despre starea lor. Câți piloți pierduseră. Câte nave de luptă erau ieşite temporar din luptă, câte definitiv. Numărătoarea pagubelor. Rapoarte de la piloții de recunoaştere care se alăturaseră în sfârşit grupului.

Apoi ofițerul său de comunicații spuse:

— Domnule, primim trafic de holocomunicații.

— Ăsta trebuie să fie Zsinj, spuse Solo. A sunat să se laude.

— Nu, domnule.

* * *

Cu mult timp înainte să se întâmple asta, *Pumnul de Fier* ieşi din hiperspațiu. Chiar în fața lor, deşi la o distanță suficientă pentru a nu fi în pericol, se afla un soare galben. Zsinj se aplecă să urle la navigatorul său.

— Ce este asta?

— O stea, domnule, spuse navigatorul, apoi se ofili când îşi dădu seama cât de inutilă era afirmația. Nume necunoscut. Nu se află pe hărțile mele.

— Nu se află pe hărțile tale? Cuvintele îi scăpară lui Zsinj într-un urlet. Cât de incompetent eşti? Cât de departe am călătorit?

— Mai puțin de opt ani-lumină, domnule.

Zsinj se simți ca un peşte.

— Nu există sisteme necunoscute la opt ani-lumină de Vahaba! Se întoarse spre Melvar şi scăzu volumul vocii la o şoaptă. Există?

— Ei bine, dacă am şti, spuse Generalul, nu ar fi necunoscute. Dar, ca să răspund mai adecvat la întrebare, niciun soare galben ca acesta nu ar putea exista la opt ani-lumină de Vahaba fără ca oamenii de pe Vahaba să nu ştie – şi asta înseamnă că ar trebui să fie pe hărțile noastre stelare.

Zsinj îşi întoarse atenția asupra navigatorului.

— Ei bine, întoarce, scoate-ne din acest puț gravitațional, sari în hiperspațiu şi du-ne la punctul de întâlnire.

Nu se obosi să-şi ascundă furia din voce.

— Domnule? Era o altă voce, cea a ofițerului responsabil cu ingineria. Avem noi rapoarte de avarii. Ne confruntăm cu o defecțiune progresivă a sistemului nostru de hiperpropulsie.

Zsinj simți cum i se răceşte stomacul.

— Defineşte *defecțiune progresivă.*

— Subsistemele primare sunt oprite, iar sistemele secundare şi redirecționările opționale cedează. Dar nu este ceva instantaneu. Se răspândeşte, ca o boală.

— Cât timp va dura până când sistemul va fi inoperabil?

— Un minut, poate două.

— Navigația, cât mai durează până când vom putea face următorul salt?

Navigatorul îşi ridică privirea şi clătină încet din cap.

— Repară sistemul, spuse Zsinj. Acum. Imediat.

— Avem un mesaj prin holocomunicații, strigă ofițerul de comunicații.

— Îndreptat către cine? întrebă Zsinj.

— Nu ştiu, domnule. Nu este către noi. Este de la noi.

— Nu am autorizat... Oh, Melvar, avem probleme. Comunicațiile, pune mesajul acolo unde îl pot vedea.

Tabloul de stare holoproiectat fu înlocuit de un chip – cel al Garei Petothel. Avea ochelarii de protecție împinşi pe frunte şi se aplecase aproape de holocameră. Expresia ei era sumbră. În spatele ei se vedea peretele din spate al boxei echipajului. Zsinj se uită în jos la locul ei din boxă; era gol.

— Generale Solo, spuse femeia. Dacă totul a decurs corect, *Pumnul de Fier* se află acum în sistemul Selaggis cu hiperpropulsorul nefuncțional. Alte porțiuni ale flotei lui Zsinj îşi continuă drumul spre punctele de întâlnire şi nu vor putea ajunge la el pentru o vreme – câteva minute în unele cazuri, ore în altele. Vă recomand să veniți să aruncați o privire. Oh, adu-ți şi flota. Lara Notsil, terminat.

Imaginea dispăru.

Zsinj rămase imobil pentru o clipă, cu mintea goală. Pentru prima dată după mulți ani, nu se putea gândi la nimic de spus. Apoi observă liniştea de mormânt care se aşternuse pe punte. În cele din urmă, se întoarse spre Melvar.

— Trimite securitatea. Să fie găsită şi adusă în camera de interogatoriu. Respiră adânc. Intenționez ca moartea ei să fie atât de oribilă încât să-mi provoace coşmaruri.

Melvar aprobă din cap şi îşi scoase comunicatorul.

— Suntem la Selaggis, se adresă Zsinj navigatorului. Selaggis ar fi fost în mod normal pe hărțile noastre. Ce îți sugerează asta?

— Hărțile au fost falsificate, domnule. Le restaurez deja din arhivele noastre.

— Foarte bine. Tocmai ți-ai salvat propria viață.

Zsinj îşi îndreptă atenția către Căpitanul Vellar.

— Cât de repede putem aduna flota aici?

— Dacă au pornit deja spre punctele de întâlnire, spuse bărbatul, cam şase ore pentru celelalte unități din *Grupul Unu*, patru pentru *Grupul Doi* şi două ore şi jumătate pentru *Grupul Trei*. Dar, domnule, *Grupurile Doi* şi *Trei* nu aveau niciun motiv urgent să părăsească Vahaba. Dacă au zăbovit, sunt la doar câteva minute distanță.

— Comunicațiile! Transmiteți un holosemnal către toate unitățile rămase la Vahaba. Aduceți-le aici. Zsinj îşi întoarse atenția asupra lui Vellar. Aduceți *A Doua Moarte*. S-ar putea să fim nevoiți să o folosim în rolul ei principal. Aduceți orice navă de sub comanda mea rătăcită în această regiune. Aduceți orice forțe de pirați sau mercenari pe care le-am folosit în trecut. Angajați orice navă de orice fel care operează în acest sistem sau în apropiere. Găseşte un loc bun în acest sistem unde să ne ascundem până la sosirea întăririlor sau până când va fi reparat hipermotorul nostru. Apoi respiră adânc pentru a se calma. Şi pregăteşte toate navele noastre de luptă pentru lansare. Ne aşteaptă o luptă.

* * *

La un pas pe jumătate alergare, Lara urma micul droid utilitar pe coridorul aglomerat, iar sublocotenentul Gatterweld o urma.

— Ar trebui să faci asta? întrebă Gatterweld. Nu ar trebui să fii la postul tău?

— Nu, nu trebuie, spuse ea. Mă ocup de o urgență.

— Ce-i cu droidul?

— Ştie unde trebuie să mergem.

Droidul se opri sub o trapă de acces la utilități. Lara tastă numere pe tastatura de lângă el.

— Dacă nu aş fi fost autorizată, aş fi putut să o deschid?

Trapa oferi un clinchet de confirmare şi se deschise. Dincolo, în puțul de acces îngust, aştepta un alt droid utilitar. O cutie lată era legată de partea sa superioară.

— Presupun că nu. Unde mergem?

Lara întinse mâna, deschise parțial cutia şi bâjbâi prin ea. Mâna ei se odihni mai întâi pe o țeavă. Apucă apoi mânerul armei şi trecu de la setările de ucidere la cele de neutralizare.

— Voi fi omorâtă. Dacă nu eşti deştept, la fel vei fi şi tu.

Se întinse înapoi cu mâna liberă pentru a-i da o împingere, legănându-l în spate pe călcâie, apoi se întoarse şi îl împuşcă. Raza paralizantă îl prinse în mijlocul corpului. Omul căzu pe spate, lovindu-se de podeaua metalică a coridorului cu un zgomot puternic. Trecătorii – ofițeri, membri ai echipajului, piloți care se grăbeau spre rampele lor de lansare – priviră cu surprindere momentană, iar unii se năpustiră asupra ei.

Ea intră în puțul de acces şi închise trapa. Ciocănitul pumnilor răsună în trapă. Lara scoase pachetul gol din spatele droidului utilitar şi îl aruncă. Apoi bătu droidul de trei ori. Acesta se întoarse serviabil şi porni prin puț, cu Lara imediat în urma lui.

* * *

— Dar putem s-o credem? întrebă Solo.

Căpitanul Onoma ridică din umeri.

— Echipa ta de analiză a crezut-o înainte, iar angajamentul nostru aici, la Vahaba, a confirmat datele pe care ni le-a dat.

— Adevărat. Dar tot ar putea fi un plan pentru a ne atrage într-o capcană pe care a pus-o Zsinj la Selaggis. A avea încredere în ea ar putea însemna sfârşitul flotei.

Solo se lăsă în spate, frustrat, luptându-se cu impulsuri contradictorii.

— Domnule, zise ofițerul de comunicații, iar avem trafic pe holocomunicații. Un mesaj înregistrat, nu o transmisie în direct.

Solo se ridică în picioare.

— Din nou de la Notsil?

— Nu, domnule. De la un fel de router automat din sistemul Halmad. Totuşi, nu a venit direct de acolo. Datele de traseu spun că a mers mai întâi la un satelit de releu din spațiul Noii Republici, apoi pe Coruscant, apoi la un satelit de înaltă securitate al flotei, apoi la noi. Este doar pentru Comandantul Antilles sau Căpitanul Loran.

Solo se încruntă.

— Asta e ciudat. Iar Halmad este atât de aproape încât sincronizarea nu poate

fi o coincidență. Căpitane, Wedge sau Loran s-au întors la bord?

Onoma aprobă din cap.

— Amândoi s-au întors.

— Du-i în cea mai apropiată sală de conferințe, chiar acum.

* * *

Solo se întâlni cu cei doi piloți în sala de conferințe. De îndată ce uşa fu închisă, spuse:

— Porniți mesajul.

Terminalul de comunicații al camerei răspunse cu ceea ce părea a fi o voce feminină înregistrată.

— Spuneți-vă numele şi gradul pentru verificare.

Wedge se uită la General, care aprobă din cap, şi apoi spuse:

— Wedge Antilles, Comandant, Comandamentul de Nave de Luptă al Noii Republici.

— Mulțumesc.

Holoproiectorul camerei se activă şi o hologramă se concentră în centrul mesei de conferință. Îl arăta pe Lordul Războinic Zsinj pe un fundal gri neutru.

— Generale Kargin şi *Liliecii-Şoimi*, salutări, spunea Lordul.

— Este o înregistrare, spuse Solo. Nu sunteți compromişi.

— Am o propunere pentru voi, continuă Lordul. Sper că sunteți încă staționați în afara sistemului Halmad, pentru că, dacă sunteți, vă pot oferi o sumă considerabilă pentru a vă alătura mie într-un fel de exercițiu improvizat. Dacă sunteți disponibili, vă rog să tranzitați imediat sistemul Selaggis – practic, vecinul vostru de alături. Cu toate astea, fereastra noastră de oportunitate este foarte îngustă – în foarte puține ore de la data şi ora acestui mesaj, ea se va închide. Sper să ne revedem curând.

Cu un zâmbet încrezător, Lordul închise transmisia şi imaginea holo dispăru.

— Notsil spunea adevărul, spuse Solo. Zsinj este prins în capcană la Selaggis.

Expresia lui se transformă din una de oboseală şi îmbătrânire prematură în aspectul său familiar şi încrezut.

— Şi are nevoie disperată de trupe, spuse *Face*. Îi cheamă pe *Liliecii-Şoim* şi probabil pe toți pirații cu care a avut de-a face de pe o rază de câțiva ani-lumină. L-am prins.

— Vreți să intrați ca *Lilieci-Şoimi*? întrebă Solo.

Face clătină din cap.

— Ar trebui să ne machiem, să revopsim câteva dintre Interceptoare. Să zicem o întârziere de o jumătate de oră până la o oră. Şi tot ce ne-ar aduce ar fi apropierea de *Pumnul de Fier* într-o jumătate de duzină de TIE-uri.

— De unde ştiu numele Selaggis? întrebă Wedge.

— O altă zonă de atac a lui Zsinj, spuse Solo. Una dintre primele pe care le-am analizat după ce am preluat comanda acestui grup operativ. Una dintre lunile lui Selaggis 6 a fost colonizată. Cred că Zsinj a decis să dea o lecție cuiva care a colonizat la granița sa fără permisiunea lui. *Pumnul de Fier* a distrus întreaga colonie. Cred că ar fi foarte potrivit ca el să fie anihilat în acelaşi sistem.

— Corect.

— Întoarceți-vă la escadrilele voastre, spuse Solo. Vom sări imediat.

Ieşi în fugă din cameră, arătând o grabă nepotrivită pentru un General.

Wedge şi *Face* se întoarseră în fugă la hangarul lor.

— Shalla va fi atât de uşurată, spuse *Face*.

— Cum aşa?

— Asaltul ei asupra lui Netbers în complexul Saffalore. Se bate cu pumnul în cap de ceva vreme, întrebându-se dacă ar fi trebuit să ne rişte tuturor viețile pentru a păstra secretă legătura dintre *Escadrila Spectru* şi *Liliecii-Şoim*. Acum va afla că a avut dreptate.

Capitolul 16

— *A Doua Moarte* este pe poziție, anunță ofițerul de comunicații al *Pumnului de Fier*.

— Foarte bine, spuse Zsinj.

— Domnule.

Zsinj se întoarse la auzul vocii lui Vellar.

— Căpitane. Ce s-a întâmplat? Aproape că zâmbeşti.

Vellar zâmbea cu adevărat.

— Am reuşit să apelez *Lanțurile Dreptății. Grupul Trei* nu intrase încă în hiperspațiu la Vahaba. Întregul *Grup Trei* este acum în drum spre noi.

Zsinj radie de bucurie.

— S-ar putea nu doar să supraviețuim – s-ar putea să fi câştigat acest angajament, Căpitane. Mulțumesc.

* * *

Mon Remonda şi flota Noii Republici ieşi din hiperspațiu în interiorul sistemului Selaggis.

— Contact, anunță operatorul senzorilor. Mai multe contacte se deplasează cu mult înaintea noastră. Cursul lor duce spre Selaggis 6.

— Arată-mi, spuse Solo.

Holoimaginea adusă pentru a atârna în fața scaunului lui Solo tresări şi pâlpâi ca rezultat al îmbunătățirii vizuale extreme necesare pentru a oferi orice detaliu de la acea distanță. Aceasta arăta o linie de nave care se prelungea treptat şi se îndrepta spre o lume distinctă galben-portocalie. Navele cele mai apropiate, cele din spatele formațiunii, erau două Distrugătoare – unul *Imperial*, unul *Victory* – şi o navă mai mică. La fel ca şi crucişătoarele din clasa *Carrack*, nava mică arăta ca o bară groasă cu zone îngroşate în față şi în spate, dar Solo recunoscu fregata din clasa *Lancer*. Mai mici decât clasa *Carrack*, navele *Lancer* erau configurate pentru a respinge escadrilele de nave de luptă. În fața acelor nave se aflau două Crucişătoare şi, mai în față, o navă mică ce ar fi fost greu de identificat dacă ar fi fost văzută dintr-un unghi mai înalt, unde ar fi arătat ca un simplu triunghi. Dar poziția *Mon Remondei* se afla puțin sub traiectoria de zbor a navelor care se îndreptau spre exterior şi, din acea perspectivă, Solo putu să vadă capsula de comandă în formă de lacrimă atârnând la prova şi compartimentul pentru navele de luptă de formă pătrată de la pupa. Era un transportor de nave de luptă din clasa *Quasar Fire*. Solo avea una în propria lui flotă.

Generalul rulă cifrele în minte. Era un obicei pe care îl căpătase ca General; obiceiul Corellian de a ignora şansele până când cineva îl izbea direct de ele era nepotrivit pentru un ofițer care avea vieți care depindeau de deciziile sale.

— Dacă se unesc cu *Pumnul de Fier*, ne vor depăşi în armament, spuse Căpitanul Onoma, confirmând calculele lui Solo.

— Dar nu cu o valoare imposibilă, spuse Solo. Va trebui doar să fim mai buni decât ei.

Solo ştia că lumea de care se apropiau forțele inamice era un gigant gazos frumos, galben-portocaliu, a cărui atmosferă era caracterizată de o activitate constantă a furtunilor. Furtunile schimbau neîncetat modelele de vârtejuri şi liniile de culoare ale planetei, astfel încât fiecare nouă zi oferea variații în peisajul lumii. Trebuie să fi fost o operă de artă în continuă schimbare pentru coloniştii de pe una dintre lunile lumii. Selaggis 6 avea, de asemenea, un inel de resturi grele despre care se crede că provenea de la o altă lună distrusă la un moment dat.

Solo aprobă din cap.

— Selaggis 6 este locul perfect pentru ca Zsinj să ia poziție. Poate folosi terenul în avantajul său. Un inel de asteroizi în care să se ascundă, o atmosferă planetară în care ar putea chiar să ducă *Pumnul de Fier* pentru a se ascunde. Asta e destinația noastră, Căpitane. Urmăriți acel grup.

* * *

Lăsându-l pe *Tonin* în urmă, Lara ieşi din turbolift pe o punte a *Pumnului de Fier* care nu ar fi trebuit să existe. O văzuse doar în înregistrările holocameră făcute de droizii utilitari. Nu părea la fel de cavernoasă dintr-o perspectivă umană.

În față era un coridor lung, slab luminat. În dreapta era un banc de vizoare care arătau camerele luminate.

Prima cameră pe lângă care trecu era cea pe care o credea a fi *grădina zoologică*. În ea se aflau câteva console de monitorizare şi un perete întreg de cuşti din metal şi oțel transparent, stivuite pe trei niveluri, cele superioare fiind accesate printr-un fel de turbolift portabil – o podea metalică în aer liber, într-un cadru vertical. Cele mai multe dintre cuşti păreau încă pline. Doi oameni erau aşezați la un birou, unul dintre ei tastând la un terminal mare. Niciunul dintre ei nu o observă pe Lara. Nu fu surprinsă; în interiorul încăperii puternic luminate, oțel transparentul al vizorului ar fi fost foarte reflectorizant. Dacă ar fi văzut-o, tot ce ar fi văzut ar fi fost un ofițer de marină care mergea cu o viteză lentă şi măsurată. O scotea din minți, fiind nevoită să se grăbească, acum că se afla din nou la vederea oamenilor şi a holocamerelor – deşi măsurile lui *Tonin* ar fi trebuit să facă ineficiente acele holocamere. Voia să se grăbească şi să-şi facă treaba. Dar nu-şi putea permite să atragă atenția, nu acum.

Următoarea cameră era o sală de operații. Masa de operație avea un număr exagerat de curele şi elemente de fixare de diferite dimensiuni. Erau, de asemenea, injectoare pe brațe robotizate, ecrane de monitorizare şi instrumente pe care nici măcar nu le putea recunoaşte. Îşi înăbuşi un fior.

Apoi, biroul. În interiorul acestuia, alți doi bărbați, tehnicieni medicali. Unul îşi ridică privirea când trecu pe lângă ei, miji din ochi şi îşi umbri privirea cu o mână pentru a o vedea prin reflexia parțială.

O luă pe la dreapta şi introduse combinația pe care i-o dăduse *Tonin* în tastatura uşii de acolo. Uşa alunecă şi se deschise. Cei doi tehnicieni, bărbați bruneți cu părul închis la culoare, cu trăsături atât de asemănătoare încât probabil că erau frați, se priviră unul pe celălalt şi expresiile lor se luminară.

— Un nou ofițer de legătură? întrebă unul dintre ei.

— Aşa este.

Lara intră şi închise uşa.

— Vă rog să..., spuse primul.

— Vă rog, vă rog, vă rog, spuse al doilea.

— Spuneți-ne ce se întâmplă cu nava?

— Am fost într-o bătălie, nu-i aşa? spuse al doilea. Am putut simți vibrațiile chiar şi aici jos.

— Eu le-am simțit primul.

Lara se uită la ei.

— Voi doi, şi oamenii din camera de izolare, sunteți creaturile cele mai demne de dispreț pe care cred că le-am întâlnit vreodată.

Cei doi bărbați se priviră unul pe altul.

— Nici măcar nu ai apucat să ne cunoşti încă, spuse primul.

Scoase blasterul de unde îl îndesase în centură, la spate şi ambii bărbați tresăriră.

— Duceți-mă în camera de izolare, spuse ea. Sau vă voi ucide.

În câteva clipe ajunse în camera mai mare, cu patru prizonieri stând în picioare, lipiți de un perete gol, în timp ce ea examina cuştile de la nivelul solului.

În cea mai apropiată dintre ele se afla un Ewok.

— Înțelegi Bazica? întrebă ea.

Acesta aprobă din cap, mişcarea sa fiind rapidă şi foarte umană. Ochii săi arătau ca cei ai unui Ewok, dar posedau o înțelegere care era tulburătoare.

— O să te eliberez şi o să te iau de pe această navă. Ca să te poți duce acasă sau să trăieşti oriunde vrei. Ți-ar plăcea asta?

Ewokul aprobă din cap.

— Zsinj te va ucide pentru asta, spuse unul dintre medici.

— Nu, mă va ucide pentru alte câteva lucruri.

Încuietoarea de la cuşcă era simplă, mecanică; ea o ridică şi Ewokul ieşi. Creatura se uită la medici şi scoase un mârâit jos, gâlgâit. Apoi, spre dezorientarea Larei, vorbi, vocea sa crescând şi coborând într-un cântec care nu aparținea niciunui dialect Bazic pe care îl auzise vreodată.

— Îi voi ucide.

— Nu, spuse ea. Te vei duce la fiecare cuşcă. Întreabă fiecare prizonier dacă se va abține să mă atace dacă va fi eliberat. Spune-i că îi voi scoate pe toți de pe această navă. Apoi eliberează-i pe cei care sunt de acord.

Ewokul se uită la ea, fiind atât de evident că se gândea la spusele ei şi la celelalte opțiuni pe care le avea, încât Lara aproape că putea să vadă un program strategic rulând în spatele ochilor lui. Apoi ridică din umeri ca un om şi se duse la următoarea cuşcă.

* * *

Prin fereastra de vizibilitate din față, Zsinj nu putu vedea decât asteroizii care se loveau şi sclipirile strălucitoare de lumină în timp ce tunurile frontale ale *Pumnului de Fier* îi spulberau pe cei mai mari dintre ei.

— Navetele raportează că pachetele noastre de explozibili au fost amplasate la timp, spuse ofițerul de comunicații.

— Bine.

— Iar *Lanțurile Dreptății* raportează contact pe senzori cu flota lui Solo, domnule.

— Foarte bine.

— Şi avem un raport de la inginerul şef.

— Aşteptaţi. Zsinj făcu un pas înapoi la holoplatforma din holul de securitate din spatele punţii. Trimite-mi-l aici.

Faţa şi jumătatea superioară a inginerului şef, a cărui constituţie subţire şi curăţenie scrupuloasă îi dezminţeau profesia, plutiră în aer.

— Domnule, am identificat problema. Compartimentele de inginerie sunt pline de… Ei bine, de droizi sabotori.

Zsinj îi aruncă o privire care sugera că omul nu trebuia să facă glume.

— Aţi dori să încercaţi din nou?

— Droizi utilitari MSE-6, domnule. Au înnebunit sau au fost reprogramaţi. Cu uneltele lor interne, deschid trape de acces, îşi croiesc drum în grupuri de cabluri, trimit date false, trag cipuri din carcasele lor. Toate în sistemele de hiperpropulsie.

Absurditatea a ceea ce spunea omul îl lovi pe Zsinj şi aproape că pufni pe nas.

— Şi ce faceţi în legătură cu asta?

— Noi… dăm cu bocancii în chestiile alea, domnule. Între sistemele primare şi cele redundante, restabilim funcţionalitatea sistemului. Dar când vom face saltul, va trebui să-l facem cu grijă; nu va exista niciun sistem de rezervă în caz de defecţiune a componentelor.

— Am înţeles. Cât timp?

— Pesimist, o oră. Optimist, ceva mai puţin. Nu ştiu cât de puţin.

— Cât mai puţin posibil, vă rog. Terminat.

Imaginea dispăru, iar Zsinj se întoarse spre Melvar.

— Foarte isteţ. Mi-aş fi dorit ca analiştii noştri să fi anticipat o astfel de abordare a sabotajului. Avem nevoie de gânditori ca ea în organizaţia mea, Generale.

— Nu o vom ucide, atunci?

— Am spus *ca ea*. Dar loiali. Soarta ei va servi la întărirea acelei loialităţi.

* * *

Navele de luptă ale flotei lui Solo apărură toate, apoi se despărţiră în funcţie de sarcini. Forţa operativă a lui Wedge includea patru escadrile de X-interceptoare, una de A-interceptoare şi *Spectrele*. Se întoarseră spre Selaggis 6 şi săriră înainte, îndepărtându-se puţin de calea urmată de grupul lui Zsinj, intenţia lor fiind aceea de a trece pe lângă el şi de a ajunge primii la planetă. Alte grupuri de nave de luptă se îndreptară direct spre Distrugătoarele din spatele formaţiunii, sperând să dea câteva lovituri timpurii, în timp ce altele rămaseră staţionate alături de flota lui Solo, ca un ecran defensiv.

— Grup, aici *Liderul*. Când ajungem la inel, ne vom despărţi pe escadrile pentru a ne îndeplini sarcinile care ne-au fost atribuite. *Escadrilele Vagabond* şi *Spectru* se vor îndrepta în sens invers şi se vor împrăştia pe lăţimea inelului pentru recunoaştere. *Escadrilele Corsar* şi *Zbor Înalt* vor face acelaşi lucru. *Escadrilele Polearm* şi *Umbră* se vor împărţi în perechi şi vor face recunoaşteri ale lunilor. Primul pilot care va vedea *Pumnul de Fier* primeşte o permisie suplimentară de trei zile.

* * *

— *Lanțurile Dreptății* raportează lansarea şi desfăşurarea navelor de luptă de pe *Mon Remonda*, anunță ofițerul de comunicații al *Pumnului de Fier*. X-interceptoarele se apropie. Y-interceptoarele rămân în urmă ca paravan.

Zsinj zâmbi.

— Lansează toate escadrilele noastre, cu excepția *Grupului 181* şi a celor experimentale. Se întoarse spre Melvar. În timp ce ei îşi trimit cele mai rapide nave de luptă în căutarea noastră, noi le putem concentra pe ale noastre asupra lor. *Mon Remonda* va primi bătaia pe care o merită.

* * *

— Se apropie escadrile de nave de luptă dinspre Selaggis 6, spuse operatorul de senzori.

Solo aprobă din cap.

— Puneți Y-interceptoarele în față. Lăsați-i să creadă că asta e tot ce avem. Duceți restul în spatele *Mon Remondei*.

Avea patru escadrile de Y-interceptoare, câte două de pe *Mon Karren* şi *Mon Delindo*, plus încă două escadrile de Y-interceptoare şi o escadrilă de *Cloakshape* de pe *Câinele de Luptă*. Y-interceptoarele erau bune pentru a lovi ținte mari şi suficient de rezistente pentru a suporta o mulțime de daune din partea navelor de luptă inamice. Dar nu erau suficient de rapide sau de agile pentru a împiedica navele de luptă TIE să le ocolească şi să lovească o țintă precum *Mon Remonda*. Cu toate astea, ultima navă din formația lui Solo, Distrugătorul Imperial *Skyhook*, după ce fusese capturat de la Imperiu, nu i se înlocuise niciodată echipajul de nave de luptă cu omniprezentele Y-interceptoare ale Noii Republici. În schimb, îşi păstrase efectivul original de şase escadrile de nave de luptă TIE, cu echipaje formate în cea mai mare parte din foşti piloți Imperiali care se alăturaseră Alianței de-a lungul anilor.

Forța care se apropia, nouă escadrile de nave de luptă TIE şi Interceptoare, se îndreptau într-un model dispersat spre *Mon Remonda*, ignorând celelalte nave din grupul lui Solo. La câțiva kilometri de *Mon Remonda*, când ajunseră la distanța maximă de tragere față de escadrilele de Y-interceptoare, deschiseră focul cu o salvă de lasere, apoi se desprinseră în jurul forței de Y-interceptoare în patru grupuri, lăsând navele de luptă ale Noii Republici, mai lente, să se întoarcă cu stângăcie în urma lor.

— Deschideți focul, spuse Solo. Numai tunurile din față. Pregătiți-vă să lansați la comanda mea. Aduceți TIE-urile.

Bateriile turbolaser din față ale crucişătorului şi tunurile ionice se aprinseră, iar Solo simți vibrații în călcâiele cizmelor, în timp ce val după val de energie distructivă se revărsa spre inamic. Pe panoul său de senzori, grupul de TIE-uri care aşteptau la pupa *Mon Remondei*, colorate în albastru pentru a indica statutul lor prietenesc, săriră brusc, mişcându-se jumătate pe deasupra crucişătorului, jumătate pe sub el.

Departe de prova crucişătorului, TIE-urile care se apropiau începură să atingă efectiv distanța de tragere. Crucişătorul pulsa şi vibra în timp ce scuturile sale absorbeau focul laser concentrat de la o sută de nave de luptă.

TIE-urile prietene ajunseră la jumătatea distanței dintre *Mon Remonda* şi forța de atac.

— Încetați focul masiv, spuse Solo. Începeți focul defensiv individual doar cu senzori – cu TIE-uri prietene de acolo, nu se pot baza pe imagini. Mult noroc piloților.

Apoi, tot ce mai putu face a fost să aştepte şi să privească.

Văzu o clătinare colectivă de-a lungul liniei de TIE-uri inamice în timp ce piloții lor, momentan eliberați de distragerea atenției de la barajul de turbolase, recunoşteau că TIE-urile care se apropiau nu erau prietene. Unii se întoarseră în buclă pe unde veniseră. Două puncte roşii dispărură instantaneu, distruse de Y-interceptoarele care le urmăreau. Apoi, norii de ținte roşii şi albastre se amestecară fără speranță.

Turbolasoarele deschiseră din nou focul, intermitent, artileriştii trăgând cu mai mult discernământ acum că forțele prietene şi inamice se aflau atât de aproape.

Departe în față, escadrilele de recunoaştere X-interceptor ale lui Solo trebuiau să ajungă în câteva momente la inelul lui Selaggis 6.

— Haideți, băieți, şopti el. Dați-mi ceea ce-mi trebuie, repede.

* * *

— *Lider*, aici *Polearm Unu*. Am *Pumnul de Fier*.

Căpitanul Todra Mayn, cândva de pe Commenor, acum în Comandamentul Navelor de Luptă, nu trebui decât să arunce o privire pe fereastra din stânga pentru a vedea puternica navă.

— Zbor în paralel cu marginea interioară a inelului de resturi. *Pumnul de Fier* se află la aproximativ 40 de kilometri adâncime în inel. Se pare că îşi croieşte un canal paralel cu marginea. Strălucirile turbolaserului m-au făcut să o văd.

— *Polearm Unu*, aici *Liderul*. Bună treabă. Rămâi pe poziție şi ne vom forma în jurul tău.

Pumnul de Fier nu îşi schimbă cursul în minutele care îi trebuiră lui Wedge pentru a-şi forma grupul de şase escadrile.

— Grup, aici *Liderul*. Aveți vreo bănuială cu privire la intențiile lor?

— *Lider*, aici *Umbră Unu*. Acest tip de inel include particule mult mai fine şi mai apropiate decât cele pe care le vedem în câmpurile normale de asteroizi. Cele mai multe dintre ele nu vor îngrijora un Distrugător protejat. Dar chiar şi bucățele de mărimea unui deget pot distruge un X-interceptor la viteze mari. Cred că îşi face un al doilea set de scuturi aici.

— Bine zis, spuse Wedge. Dar spațiul din jurul asteroizilor mai mari ar trebui să fie un pic mai liber – gravitația lor a atras o parte din particulele apropiate. Vom merge încet şi ne vom deplasa de la asteroid la asteroid până când vom fi aproape, o abordare de tip *sărind-din-insulă-în-insulă*. Ne despărțim pe echipe, fiecare echipă alegându-şi propria abordare.

Potrivi faptele cu vorbele, pornind spre dreapta şi coborând în raport cu orientarea *Pumnului de Fier*, de-a lungul marginii interioare a câmpului de resturi. *Escadrila Vagabond* se formă în spatele lui.

Intrarea în câmpul de resturi fu precum zborul într-o furtună ciudată de nisip. Resturile de asteroizi erau în cea mai mare parte mici şi suficient de bine distanțate astfel încât doar asteroizii mai mari să interfereze cu vederea. Dar, la fiecare câteva secunde, scuturile frontale se aprindeau din cauza impactului cu un asteroid micuț sau Wedge auzea un zgomot metalic când ceva îi lovea fuzelajul. Totuşi, diagnosticele

continuau să înregistreze presiune atmosferică maximă în cabină.

Îşi stabili cursul de la asteroid mare la altul. Unii dintre ei erau de mărimea unor luni mici, iar ceilalți erau mari doar cât nişte case de dimensiuni bune.

Unitatea sa de comunicații scârțâi.

— *Lider*, aici *Spectru Unu*. *Escadrila Spectru* e pe poziție pentru a începe atacul.

— *Spectru Unu*, aici *Liderul*. Bun zbor. Aşteptați până ajung toate escadrilele pe poziție.

— Am înțeles.

Escadrila Vagabond termină o jumătate de orbită în jurul unuia dintre asteroizii mai mari şi, dintr-o dată, *Pumnul de Fier* apăru din nou la vedere – la mai puțin de un kilometru. În afară de tunurile prova folosite pentru a-i deschide calea, armele navei nu erau active. Câțiva asteroizi mari pluteau între *Vagabonzi* şi ținta lor, ascunzând parțial vederea lui Wedge.

— Mențineți această direcție, spuse Wedge. *Escadrila Vagabond* pe poziție.

— *Escadrila Umbrelor* pe poziție.

— *Escadrila Corsar* pe poziție.

Un minut mai târziu, raportară şi celelalte unități.

La sfârşitul unei alte orbite rapide, Wedge spuse:

— *Liderul* către grup. Setați aripile în poziție de atac. Începeți cursele de asalt.

Făcu o buclă de la traiectoria sa orbitală şi plonjă spre Super Distrugător.

* * *

În timp ce *Escadrila Spectru* se forma pentru a începe cursa de asalt, Donos se simți brusc nesigur. Mai mult decât atât, se simțea inundat de irealitate.

Mai fusese aici şi înainte. Ştia că a fost. Ultima dată când se simțise aşa – deasupra unei luni care se învârtea în jurul celei de-a treia planete din sistemul solar M2398 – fusese martor la distrugerea astromecului său, *Shiner*. Apoi, sentimentul de irealitate îl cuprinsese şi se regăsi în ambuscada de la Gravan 7, care îl costase echipa… şi sănătatea mintală. Se întâmpla din nou…

Îşi înăbuşi sentimentul de disperare. Dar nici Gravan 7 şi nici M2398 nu aveau un câmp de asteroizi. Niciuna dintre ele nu semăna cu spațiul din jurul lui. Ce era aici care amenința să-l trimită din nou în stare de colaps?

* * *

— Desprindeți-vă, desprindeți-vă! Este o ambuscadă!

Wedge făcu o grimasă. Vocea era cea a lui Donos. Se înşelase. Mintea pilotului se întorsese din nou la ambuscada din sistemul Gravan.

— *Lider*, aici *Spectru Trei*. Vocea lui Donos avea din nou controlul. Te rog să ordoni anularea cursei de asalt. Asta este o ambuscadă.

— Grup, anulați. Retrageți-vă şi regrupați-vă. Wedge trase înapoi de manşă, îndepărtându-se de *Pumnul de Fier*. *Spectru Trei*, ar fi bine să ai dreptate.

Brusc, bateriile de tunuri ale Distrugătorului se activară, aruncând rafale laser în câmpul de asteroizi din jurul său. Wedge putu vedea sclipiri luminoase în timp ce zeci de asteroizi explodau. Traficul de comunicații relata condițiile celorlalți piloți.

— Aici *Zbor Înalt Trei*. Am fost lovit de resturi. Mă confrunt cu oprirea

motorului.

— *Umbră Doisprezece* a dispărut, repet, a dispărut! A intrat într-o bucată de asteroid.

— *Spectru Trei*, sunt două victime şi tot ce am făcut a fost să ne despărțim, spuse Wedge. Ar fi bine să ai un motiv întemeiat.

Aflându-se mult în afara razei de acțiune a armelor *Pumnului de Fier*, puse *Escadrila Vagabond* pe orbită în jurul unui alt planetoid.

— Da, domnule. Pentru o clipă am crezut că înnebunesc. Îmi amintesc foarte clar că am mai trecut prin exact acest tip de raid. De fapt, nu am făcut-o. A fost o cursă de simulator, pe vremea când am început să mă antrenez ca pilot al Alianței.

— Dă-i drumul.

— Simulatorul se baza pe o poveste, pe o lecție a unuia dintre instructorii mei. Fusese pilot de Y-interceptor. Unitatea lui întâlnise un vechi Distrugător din clasa *Victory* într-un câmp de resturi ca acesta. A urmat acelaşi tip de abordare, făcând salturi de la un asteroid mare la altul pentru a minimiza daunele provocate de resturi. Când au ajuns suficient de aproape, Distrugătorul a deschis focul – trăgând în asteroizii de care se aflau cel mai aproape. Resturile de rocă s-au supraîncălzit şi au explodat ca nişte bombe. A fost un dezastru pentru unitatea de Y-interceptoare. Am rulat simularea de mai multe ori. A fost un coşmar.

Wedge se gândi la asta. Barajul țintei lor părea să fi lovit o mulțime de asteroizi din apropierea navelor sale de luptă.

— Ce Distrugător din clasa *Victory* era?

— *Pumnul de Fier*, domnule. Cel original. Primul Distrugător comandat de Zsinj.

— Bună treabă, *Spectru Trei*. Grup, avem un nou plan. Escadrilele care se simt în stare să o facă pot să se apropie în continuare din lateral, dar să stea departe de orice asteroid suficient de mare pentru ca ei să îl vizeze şi să îl distrugă – să zicem, orice lucru pe jumătate din dimensiunea navei voastre sau mai mare. Restul, coborâți în urma *Pumnului de Fier*, pe calea pe care deja au deschis-o pentru noi, şi mitraliați-i pupa. Reluați-vă cursele de asalt.

Reporni X-interceptorul, alegând o traiectorie printre asteroizi, şi începu o altă cursă, cu *Escadrila Vagabond* urmându-l îndeaproape.

* * *

În adâncul proceselor automate ale computerului principal al *Pumnului de Fier*, un program de supraveghere, recent activat, detectă faptul că bateriile laser ale navei trăseseră recent asupra unor ținte reale. Un cronometru asociat cu programul porni, numărând invers de la trei minute.

* * *

Zsinj scoase un oftat greu.

— Capcana pentru navele de luptă pare să fi eşuat, îi spuse el lui Melvar. Aduceți înapoi propriile noastre nave de luptă de la *Mon Remonda*. Vom avea nevoie de ele.

— Au suferit pierderi substanțiale înainte să înțeleagă cu ce se confruntau

acolo, spuse Generalul. Va fi şi mai rău când vor trebui să se dezangajeze şi să fugă.

— Ştiu. Descurajat, Zsinj se uită la picioarele sale, o imagine neutră care nu-i putea aduce veşti proaste. Încep să obosesc, Melvar. Fac greşeli. Nu anticipez mişcările adversarilor mei aşa cum ar trebui. Şi va trebui să mă sacrific şi mai mult dacă vreau să câştig acest angajament. Torn credite pe această problemă în loc să o rezolv cu ingeniozitate. Îşi ridică privirea spre Generalul său. Aduceți-i înapoi.

* * *

Cei patru medici zăceau cu membrele legate, cu căluş la guri, în timp ce Lara îi aduna pe umanoizii pe care îi eliberase. Erau doi pachidermi Ortolani, trei Ewoki, doi Gamorreeni mascul şi femelă, trei Bilari care arătau ca nişte jucării mari de copii, doi Ranati până la genunchi cu ochii suspicioşi şi incisivii scoşi des la vedere, un Talz uriaş, cu blană albă, cu cei patru ochi plini de durere, şi cinci Chadra-Fani până la brâu, ale căror urechi se mişcau înainte şi înapoi între a asculta cuvintele Larei şi chinurile medicilor.

— Pot să vă scot cu capsulele de salvare, spuse Lara. Dacă nu cumva ştie vreunul dintre voi să piloteze o navetă?

Unul dintre umanoizi ridică o labă. Ewokul. Lara se uită fix la el.

— Glumeşti.

— Nu, spuse el. Doctorii m-au pus în sim-u-la-toare. Să vadă dacă Kolot poate învăța să zboare.

— Şi poți.

— Da.

— Kolot, nici măcar nu poți ajunge la toate comenzile.

— Lordul Războinic a pus mecanici să facă pro-te-ze. Pentru mâini şi picioare…

— Opreşte-te! Cuvintele ieşiră din Lara ca un strigăt şi ea îşi îngropă fața în mâini. Ştiu deja gluma asta.

— Glumă?

După o clipă, ea îşi descoperi fața şi îngenunche în fața Ewokului pentru a-l privi de la înălțimea lui.

— Kolot, suntem la fel, tu şi cu mine. Amândoi suntem minciuni care au devenit în cele din urmă adevăr.

Ewokul clătină din cap, fără să înțeleagă.

— Nu-ți face griji. Vei înțelege într-o bună zi. Să mergem.

Tonin era încă în turbolift, cu conectorul introdus în comenzile liftului. Scoase un fluierat uşurat când o văzu pe Lara întorcându-se în siguranță.

Ea îi numără ce cei pe care îi salvase în timp intrau în turbolift şi îi ieşiră doi în minus.

— Unde sunt Gamorreenii?

Îi vedea acum, la capătul coridorului, venind spre ea în viteză. Pe măsură ce se apropiau, putu vedea ceva diferit la ei. Sânge. Era stropit pe pieptul lor şi le curgea de pe colți. Se uită la vizorul *grădinii zoologice*. Nu putea să vadă mare lucru din camera de izolare, cu siguranță nu putea să vadă locul unde îi lăsase pe medicii legați, dar putea să vadă stropii de sânge pe interiorul colțului apropiat al vizorului.

Privi la Gamorreni şi nu se gândi la nimic de spus. Cum ar fi putut să protesteze față de acțiunile lor, ştiind ce se întâmplase cu ei, ştiind la ce îi supuseseră medicii? Când intrară în turbolift, o priviră fix, fără nicio urmă de regret

sau scuze în ochi.

Vocea ei se auzi în şoaptă.

— Să mergem.

* * *

Flota lui Zsinj se deplasă peste porțiunea largă a inelului de resturi al lui Selaggis, apoi se întoarse spre cea a lui Solo. Două dintre nave, fregata anti nave de luptă şi crucişătorul de mare capacitate care acționa ca un transportor de TIE-uri, continuară spre marginea interioară a inelului. Fluxul de nave de luptă TIE care fugeau de *Mon Remonda* şi navele de luptă care le urmăreau ajunseră din urmă cele două nave mai mici, trecură pe lângă ele, apoi se scufundară în inelul de resturi.

— Acolo îşi stabilesc poziția, spuse Solo. În regulă. Aduceți *Loialitate*, *Crynyd*, *Tedevium*, *Şoimul Eteric* şi *Lovitura Ession*[11] pentru a ataca şi ține pe loc flota lui Zsinj. Restul flotei noastre va sări în jurul lor şi se va îndrepta direct spre *Pumnul de Fier*. Cu excepția *Gardianului* – țineți fregata medicală în afara zonei de angajare.

Cele două Distrugătoare de clasă *Imperială* ale lui Solo, una dintre fregate, corveta *Marauder* şi nava Corelliană de blocadă înaintară, ca un vârf de lance îndreptat spre flota lui Zsinj. Solo aşteptă până când ajunseră mult în față, apoi îi ordonă navigatorului să introducă cursul care ar fi dus cele trei crucişătoare Mon Calamari, Distrugătorul rămas şi transportorul de nave de luptă *Quasar Fire* spre Zsinj.

* * *

În sistemul computerizat al *Pumnului de Fier*, numărătoarea inversă de trei minute se încheie. Programul căută şi găsi datele de diagnosticare a flotei care erau transmise pe puntea navei – analizele pagubelor de pe fiecare navă din flota lui Zsinj. Acestea erau deja asamblate într-un pachet convenabil pentru a fi afişate ca o holoimagine pentru uzul lui Zsinj.

Programul prelua pachetul şi îl criptă sub o schemă de comunicații a *Escadrilei Spectru*. Apoi verifică panoul de amenințări al *Pumnului de Fier*, identifică ținta îndepărtată *Mon Remonda* ca fiind principala amenințare desemnată şi transmise pachetul către crucişător ca un flux de date obişnuit.

* * *

— Transmisie de comunicații de la *Pumnul de Fier*, domnule.

— Chewie, corespondentul tău preferat te sună din nou.

— Nu, domnule, spuse ofițerul de comunicații. Este un flux de date. Vocea lui sugera confuzie. Sunt date de diagnosticare, domnule. Pentru toate navele din flota lui Zsinj. Este transmis sub o criptare recentă a *Escadrilei Spectru* pe frecvențele Noii Republici.

Solo îşi privi ofițerul de comunicații, apoi se uită la Căpitanul Onoma, care îl privea cu un ochi întors spre el.

— Asta este din nou Notsil, spus Solo. Probabil. Toate navele noastre primesc

[11] Lovitura Ession – numită inițial *Night Caller*.

aceste date?

— Nu, domnule.

— Trimite-le la toate navele noastre. Trebuie să folosească datele până când le spun eu altfel.

— Da, domnule.

Solo îşi permise un zâmbet.

* * *

Comunicatorul lui Zsinj sună, iar el îl deschise.

— Da?

— Domnule, aici Sala Motoarelor. Hipermotorul este din nou funcțional.

Zsinj îşi verifică cronometrul.

— Treizeci şi opt de minute. Excelent. Continuați reparațiile. Poate reuşeşti să faci funcționale unele dintre sistemele redundante şi să îmbunătățeşti şansele de a supraviețui unui salt în hiperspațiu.

— Mă ocup deja de asta, domnule.

Zsinj băgă dispozitivul în buzunar.

— Notează-l pentru un concediu suplimentar şi o mărire de salariu. Sunt de acord cu eficiența.

Melvar aprobă din cap, dar nu se uită la Lordul Războinic. Atenția lui era fixată pe holoraportul care arăta pagubele pe care le suferise şi pe care continua să le sufere *Pumnul de Fier*. Proiecția arăta o serie de reprezentări ale Distrugătorului, aşa cum se vedea de sus; zonele roşii care clipeau indicau zonele avariate. O listă secundară indica defecțiunile de sistem.

— Avem o scurgere de radiații pe puntea patru.

Zsinj făcu o grimasă.

— Văd şase scurgeri de radiații.

Se auzi o bubuitură imensă de deasupra şi luminile punții se stinseră momentan, deoarece o lovitură de torpilă de aproape supraîncărcă momentan unele dintre sistemele navei.

— Ah. Sunt şapte acum. Puntea 4 este cea mai mică problemă a noastră.

— Da, domnule. Totuşi, vreau să o verific personal. Am o bănuială.

Generalul făcu o plecăciune şi se întoarse spre ieşirea de pe punte.

Zsinj îl urmă, dar se opri la una dintre consolele de comunicații secundare din holul de securitate şi se aplecă peste umărul omului de acolo.

Ofițerul nu se întoarse, dar spuse:

— TIE-urile noastre s-au întors la *Pumnul de Fier*. Acum lansează un atac asupra escadrilelor care ne asaltează.

— Bine. Este vreuna dintre unitățile care ne asaltează acum confirmată ca fiind *Escadrila Vagabond*?

Bărbatul aprobă din cap.

— Da, domnule. Optzeci şi trei la sută probabilitate. Nu am descifrat codul lor actual de bruiaj al transmisiunilor, dar, pe baza performanțelor, avem o probabilitate mai mare de cincizeci la sută că Antilles îi conduce.

— Excelent. Zsinj îşi scoase din nou comunicatorul. Zsinj către Baronul Fel.

— Aici Fel.

— Pregătiți-vă de lansare. Nu-ți face griji pentru apărarea *Pumnului de Fier*. Îți vom da un curs care te va duce în raza vizuală a *Escadrilei Vagabond*, apoi te poți îndrepta spre o zonă de angajare pe care o alegi tu. Fă tot ce este nevoie pentru a-i îndepărta... Du-i foarte departe.

— Şi apoi?

— Voi trimite o escadrilă de sprijin câteva minute mai târziu. Piloții voştri, cu sistemele voastre speciale şi cu acel sprijin, ar trebui să reuşiți să-l ucideți pe Antilles. Vă rog să faceți asta.

— Lordul Războinic, va fi o plăcere.

Zsinj băgă dispozitivul în buzunar şi se deplasă încet înapoi la postul său preferat de pe pasarela de comandă. Era timpul, aproape, să se decidă. Următoarele câteva minute îi vor arăta dacă va învinge flota lui Solo sau a lui în acea bătălie. În cel din urmă caz, îl va trimite pe Solo înapoi în spațiul Rebelilor... sau, şi mai bine, îl va ucide. În primul caz, va trebui să distrugă *Pumnul de Fier*. Temporar, cel puțin.

* * *

Grupul de Distrugătoare al lui Solo se lupta cu forța lui Zsinj. Chiar şi de la acea distanță, Solo putea vedea sulițele laser care clipeau între navele angajate în luptă.

Operatorul de senzori ținea datele despre starea tuturor navelor sale proiectate sub formă unei holoimagini pe una dintre ferestrele punții. Dar acum imaginea era mai mică decât de obicei, la ea adăugându-se date similare transmise de *Pumnul de Fier*. Solo văzu zone roşii care se strecurau prin compartimentele motoarelor de pe ecranul de date etichetat *Flash Fire*[12]. Căpitanii propriilor sale nave, *Tedevium* şi *Şoimul Eteric*, începură să-şi concentreze focul pe pupa Crucişătorului greu şi roşeața se răspândi şi mai repede. Acel angajament era vizibil prin fereastra sa din dreapta. În față se afla modelul de culori glorioase care era Selaggis 6. Mai jos era câmpul de resturi care, de la distanță, era doar un inel, un ornament atractiv pentru planetă.

— Suntem deasupra *Pumnului de Fier*, spuse navigatorul.

— Foarte bine, zise Solo. Stabiliți cursul direct spre *Pumnul de Fier*. Alimentați scuturile la maxim. Senzorii, transmiteți către artilerişti datele despre toți asteroizii din calea noastră care ar putea să ne facă rău. Toate celelalte nave din grup să se alinieze în spatele *Mon Remondei*. Vom face o gaură direct spre *Pumnul de Fier* şi vom intra rapid.

* * *

Wedge şi Tycho trecură în viteză peste o creastă masivă de piatră a unui asteroid de mărimea unui oraş; în clipa în care ştiură că TIE-urile care îi urmăreau îi pierduseră din vedere, decelerară. Urmăritorii lor veniră cu viteză maximă, îmbrățişând suprafața asteroidului mai aproape decât ei, şi depăşiră cele două X-interceptoare. Wedge trase, văzu cum laserele sale legate câte două loviră partea laterală a țintei sale. TIE-ul, care nu fusese penetrat, se strădui să revină la cursul

[12] Flash Fire – incendiu instantaneu – degajare de vapori inflamabili (sau lichid care se vaporizează) care se amestecă cu aerul şi se extinde, aprinzându-se în cele din urmă. Odată ce are loc aprinderea, arderea se deplasează din punctul de aprindere spre punctul de eliberare, putând aprinde inclusiv sursa.

inițial, dar lovitura îl trimisese prea aproape de suprafața asteroidului. Viră direct într-o portuberanță de mărimea unui deal şi detonă.

Wedge se uită la Tycho, apoi la panoul său de senzori. Camaradul său era intact; celălalt TIE fiind o minge de gaze portocalii şi galbene la jumătate de kilometru în spate. Celelalte nave din grupul său rezistau bine în ciuda sosirii bruşte a mai multor escadrile TIE – şi nu toți noii sosiți erau inamici. Unii erau prieteni de pe *Skyhook*.

Wedge făcu o buclă înapoi spre *Pumnul de Fier* pentru o altă cursă de mitraliere – sau o altă confruntare cu TIE-urile. Un nou nor de TIE-uri – două escadrile de Interceptoare – se ridică din burta Distrugătorului şi viră în câmpul de asteroizi. Toate purtau dungi orizontale roşii pe aripile solare.

Wedge le verifică cursul. Ducea Interceptoarele departe de *Pumnul de Fier*, departe de angajamentul lui Solo, spre luna Selaggis 6, locuită cândva.

— *Lider*, aici *Doi.* Nu-mi place să văd aşa ceva.

— Nici mie, *Doi.* Îşi comută unitatea de comunicații pe frecvența de grup. Grup, aici *Liderul. Polearm Unu*, preia comanda grupului. *Vagabonzi*, *Spectre*, formați-vă în jurul meu. Avem ceva de verificat.

* * *

Lara împinse trapa de acces cu doar câțiva centimetri şi aruncă o privire pe coridorul de dincolo. Era gol, vuind de la o alarmă de radiații, fiind brăzdat de luminile roşii corespunzătoare unor astfel de condiții periculoase. Vizavi de trapă se afla uşa de acces în hangarul pe care îl dorea. Ieşi şi îl ajută pe *Tonin* să treacă peste buza trapei.

— Lăsați-ne un minut să deschidem uşa, le spuse ea non-umanilor înghesuiți în puțul de acces. Apoi uitați-vă în ambele direcții pentru a vă asigura că nu vine nimeni şi veniți după noi.

Aprobară din cap, puțin emoționați, dar încrezători, ca o cameră plină de oameni de afaceri chiar înainte de o întâlnire importantă. Ea rămase cu impresia tulburătoare că ghida o hoardă de oameni îmbrăcați fără vreun motiv anume în costume umanoide.

Uşa hangarului se deschise la apropierea lor. Răsuflă uşurată; ea şi *Tonin* nu vor trebui să facă un lung bypass la comenzile uşii. Comută controlul astfel încât uşa să rămână deschisă pentru umanoizii care o urmau; în ciuda inteligenței lor de nivel uman, sau de geniu, ar fi putut să fie totuşi speriați de bruschețea cu care uşile navei aveau tendința de a țâşni în carcasele lor.

În interiorul hangarului, mai rămăseseră doar trei vehicule: X-interceptorul Larei, o navetă din clasa *Lambda* şi o navetă mai mare, cu un design similar, o navă de desant Imperială.

— Le vom da nava de desant, îi spuse ea lui *Tonin*. O voi pregăti pentru lansare. Mai ai dosarul cu privire la X-interceptorul meu?

Tonin răspunse afirmativ pe Twitter.

— Deschide-l, dezactivează toate sistemele de transponder şi dezactivează orice altceva spune fişierul că i-au făcut. Nu vreau ca ei să poată să o detoneze de la distanță.

— Nu va fi nevoie.

Vocea, cultivată şi sigură pe ea, veni din spatele ei, din colţul cel mai apropiat de uşă. Ea se răsuci. Generalul Melvar stătea acolo, cu un pistol blaster în mână, iar sublocotenentul Gatterweld, cu un aer arţăgos şi trădat, ţinea o puşcă blaster pregătită lângă el. Amândoi bărbaţii se îndreptară spre ea.

— Trebuia să te întorci aici pentru X-interceptorul tău suvenir, spuse Melvar. Este, poate, singura ta greşeală într-o încercare abilă de evadare. Am ştiut că soseai aici, când tu sau droidul tău aţi falsificat scurgerea de radiaţii de pe această punte.

Lara văzu umbrele care se adunau în spatele celor doi bărbaţi, la uşa de acces în hangar. Îşi ridică mâinile.

— De aceea uşile hangarului nu erau asigurate. Mă aşteptai.

— Corect.

— Mă vei ucide acum?

— Nu. Asta e prerogativa Lordului Războinic. Melvar părea trist, iar Lara avu sentimentul tulburător că emoţia era autentică. Mi-aş fi dorit să fi fost credincioasă. Ai fi putut să-l ajuţi pe Lordul Războinic să deţină acest cadran al galaxiei. Este generos cu cei pe care îi respectă. Ai fi putut fi stăpâna unei lumi.

— Aş fi vrut să am ceva spiritual să-ţi spun, spuse ea. Dar gândul de a-l ajuta pe Zsinj îmi întoarce stomacul pe dos.

Umanoizii înaintau – o gloată non-umană – sunetele apropierii lor fiind mascate de alarma care răsuna pe coridor.

— Cred că…

Melvar se opri, cu ochii săgetând spre dreapta, unde unul dintre Gamorreeni tocmai se apropiase în cadrul vederii sale periferice. Se întoarse, ridicând blasterul. Celălalt Gamorrean, femela, îl apucă de antebraţ şi îl trânti pe podeaua metalică a hangarului. Gatterweld se întoarse, cu panica pe faţă…

Şi apoi non-umanii se năpustiră asupra celor doi bărbaţi, lovindu-i, trecându-le ghearele peste faţă, muşcându-le membrele, capetele şi corpurile.

— Opriţi-vă! strigă Lara.

Humanoizii se uitară la ea.

— Doar legaţi-i. Lăsaţi-i aici. Vor muri când va fi distrus *Pumnul de Fier*.

Se uitară unii la alţii, apoi se ridicară de lângă oamenii doborâţi.

* * *

În câteva minute, ea şi *Tonin* pregătiră cele două vehicule pentru plecare. Montă apoi o scară pe partea laterală a X-interceptorului.

— Eşti sigur că poţi pilota chestia aia?

Ewokul, care stătea la baza rampei navetei, aprobă din cap. Purta obiectele pe care le adusese cu el de la unitatea medicală – patru extensii protetice, două cu mâini articulate la capete, două cu picioare cu degete lungi.

Tonin rulă până la ea şi fluieră o întrebare.

Nu trebuia să cunoască vorbirea muzicală a droizilor ca să înţeleagă.

— Nu, *Tonin*. Tu mergi cu ei. Trebuie să difuzezi toate datele pe care le-am înregistrat despre proiectele lui Zsinj. Datele medicale.

El fluieră din nou – un mesaj complicat – pe un ton mai urgent, mai strident.

Ea îşi scoase ochelarii din rucsac, şi-i puse, apoi conectă firul de urmărire în flancul lui *Tonin*.

UNDE TE DUCI?

— Mă duc să mă alătur unității mele.

AI SPUS CĂ TE URĂSC. VOR FI DUŞMANII TĂI. FORȚELE LORDULUI RĂZBOINIC SUNT DUŞMANII TĂI. VEI MURI DACĂ FACI ASTA.

— Poate, spuse ea. Probabil.

NU O FACE.

Se uită fix în ochiul lui holocameră şi, dintr-o dată, i se păru că acesta, ca şi poziția lui *Tonin*, erau la fel de expresive ca manierele oricărui om.

— Oh, *Tonin.* Trebuie să o fac. Trebuie să fac asta pentru a fi cine am decis că vreau să fiu. Înțelegi?

NU. TE-AI RĂSCUMPĂRAT DEJA. ESTE DESTUL.

— Mi-aş dori să fie aşa. Dar intenția nu înseamnă nimic dacă nu o duci la îndeplinire.

Îngenunche, îşi înfăşură brațele în jurul droidului şi îl strânse cu o emoție pe care ştia că el nu o poate simți.

NE VEI SPUNE DACĂ AI NEVOIE DE AJUTOR. TE VOM AJUTA.

— Am comunicatorul, spuse ea. O să vă spun.

Lacrimile îi încețoşară vederea pentru prima dată în ultimele zile. Se ridică, îşi scoase ochelarii din contactul lui *Tonin* şi se urcă în grabă în cabina de pilotaj, incapabilă să se confrunte din nou cu droidul.

Tonin scoase un ultim sunet trist şi se rostogoli spre nava de desant.

Capitolul 17

Pe tabloul de bord al senzorilor lui Wedge, Interceptoarele *Grupului 181* aveau un avans bun; intrau deja în atmosfera lunii, unde odinioară se aflase colonia Selaggis.

Patru nave de luptă prietene urmăreau *Grupul 181*, fără să piardă teren în fața lor – Kell, Elassar, Shalla şi Janson, care pilotau patru dintre Interceptoarele TIE ale *Escadrilei Spectru*. X-interceptoarele *Escadrilelor Vagabond* şi *Spectru* erau în urma lor la o distanță care creştea cu fiecare minut.

— *Spectru Cinci* către *Lider*. Inamicul coboară spre coasta de vest a continentului principal. Cred că acolo era colonia. Condițiile atmosferice nu ne ajută. Plouă masiv şi este vânt puternic.

— Am înțeles, *Cinci*. Nu atacați. Continuă să ne informezi despre progresul lor. Transmiteți-ne datele senzorilor voştri.

Wedge îşi înăbuşi un blestem. Prefera X-interceptorul în locul oricărei alte nave de luptă fabricate vreodată, pentru echilibrul său aproape ideal între robustețe, viteză şi putere de foc, dar uneori – cum se întâmpla acum – îşi dorea cu ardoare mai multă viteză.

— Se îndreaptă spre un grup de ruine – colonia, cred. Nu e niciun semn de viață în ruine – mitraliază ceva! Trebuie să fie o țintă vie acolo jos, *Lider*. Cer permisiunea de a ataca.

Wedge închise ochii. Confirmase deja că nu exista trafic de comunicații nativ dinspre Selaggis. Înregistrările *Mon Remondei* nu raportaseră niciun supraviețuitor de la barajul lui Zsinj de acum cinci luni. Şi totuşi, Zsinj îşi trimitea cel mai bun pilot, cu cea mai bine antrenată unitate de nave de luptă, pentru a pune acele ruine la pământ.

Trebuia să fie o capcană. Trebuie să fie. Dar dacă nu era… Noua Republică nu era aici pentru a se proteja pe sine, ci pentru a proteja nevinovații. Ar putea fi supraviețuitori ai coloniei acolo jos. Era simplu. Apoi deschise din nou ochii. Doar o secundă trecuse pe cronometrul consolei sale.

— Permisiune acordată.

* * *

Kell viră şi plonjă spre una dintre cele două perechi de Interceptoare aflate mai în spate. Era dificil să le vadă; cerul era acoperit de nori, iar vânturile puternice suflau ploaia aproape orizontal pe traiectoria lui. Inima îi bătea cu putere – în gât, parcă – şi ştia că în orice moment putea să-şi vomite prânzul în interiorul căştii.

Vechea teamă. Îl paralizase în lupta cu *Implacabilul*. În lunile care trecuseră de atunci, nu-l părăsise niciodată complet. S-ar putea să nu-l părăsească niciodată. Îl făcea să se simtă ca naiba. Aşa că decise să se răzbune pe inamic.

Interceptorul cel mai din spate al perechii pe care o țintise tremură o fracțiune de secundă în suporturile de țintire, apoi se desprinse spre dreapta. Camaradul său făcu o decelerare bruscă, părând să se arunce cu spatele spre stânga lui Kell,

pregătindu-se astfel pentru un atac asupra lui…

Apoi explodă, dispărând de pe ecranul senzorilor.

— Bună lovitură, *Nouă*.

Viră strâns, încercând să rămână în raza țintei sale, dar manevra Interceptorului inamic fu mai ascuțită decât oricare alta pe care o făcuse Kell vreodată. O clipă mai târziu, Interceptorul apăru în spatele lui, la un sfert de kilometru. Kell își auzi sistemul de senzori urlând confirmarea fixării țintei inamicului asupra lui.

Plonjă spre sol – o suprafață bicoloră, mări cenușii în stânga lui, solul maro la dreapta, resturile clădirilor din prefabricate, în formă de cupolă, fiind acolo unde se întâlneau cele două culori. Laserele fulgerară deasupra lui, vizibile prin vizorul de sus. Se înclină spre mare, coborând aproape direct spre țărm. Pe măsură ce distanțierul scădea, simți cum vântul îl împingea spre stânga. Se luptă cu manșa, auzi din nou urletul senzorilor și făcu o manevră pentru a devia ținta urmăritorului său. Fu lovit din nou în stânga și, după plânsetele nemuzicale ale senzorilor, de data asta trebuia să fie de la o zgârietură de laser și nu de la condițiile atmosferice.

La doar câteva sute de metri de suprafața oceanului, trase cu laserele și smuci din nou de manșă. Laserele loviră suprafața apei, fierbând-o, trimițând în sus o coloană de abur. Trecu fulgerător prin ea, simți chiar rezistența ceții când Interceptorul său lovi coloana și viră spre stânga, într-o manevră atât de rapidă și de strânsă încât vederea începu să i se întunece. Urmăritorul său ieși din coloana de aburi, fără să se încline instantaneu – pilotul său având probabil nevoie de un moment pentru a-l găsi pe Kell. Acela fu momentul de care avea nevoie. Își menținu virajul, se luptă cu forțele centrifuge care încercau să-l trântească în partea dreaptă a cabinei de pilotaj și ajunse în spatele inamicului său. TIE-ul vibră în suporturile sale de țintire și el trase. Inamicul explodă spectaculos, transformat în cea mai mare minge de foc pe care o văzuse Kell vreodată produsă de detonarea unui Interceptor, o minge de distrugere cu diametrul de o sută de metri. Urcă pentru a rămâne deasupra norului de fum și flăcări care se ridica, apoi își scutură capul pentru a încerca să-și limpezească vederea.

— Doi doborâți, spuse el. Mai sunt douăzeci și doi.

— Douăzeci. Era vocea lui Janson. Dar și-au schimbat tactica.

Kell făcu o buclă, întorcându-se spre orașul în ruine, iar Elassar apăru alături de el. În față, Interceptoarele *Grupului 181* își continuau cursele de mitraliere la joasă înălțime împotriva ruinelor. Nu păreau să aibă o țintă anume; scopul lor părea să fie transformarea întregului ansamblu de ruine în moloz și pulbere.

Kell îi văzu pe Janson și Elassar pornind spre est, vizând o pereche de Interceptoare din apropierea graniței ruinelor. Țintele lor se îndepărtară spre centrul coloniei; alte două se întoarseră în direcția lui Janson și Elassar pentru o confruntare directă. Cele două *Spectre* virară spre noii veniți, dar și acele ținte se îndepărtară în buclă, în timp ce o a treia pereche manevra pentru a ataca *Spectrele*.

Era un joc mortal de ținere deoparte, piloții *Grupului 181* întorcându-se pentru a ataca *Spectrele* doar atât cât să le atragă atenția, apoi se desprindeau pentru a se întoarce la mitraliere. În timp ce Kell și Elassar se apropiau de țărm, două Interceptoare se întoarseră spre ei.

— Dacă vin spre noi, zise Kell, atacă-i *cap la cap*, după tiparul standard. Dacă se îndepărtează, nu le urmări.

— Am înțeles, spuse Elassar.

Duşmanii lor se îndepărtară cu mult înainte de a ajunge în raza de țintire. O nouă pereche intră în unghi dinspre nord, sincronizându-şi apropierea astfel încât să-i lovească pe Kell şi pe Elassar din lateral dacă *Spectrele* continuau să se apropie în linie dreaptă.

— Sus, spuse Kell şi trase înapoi pe manşă. Interceptorul său se ridică într-un ritm amețitor. Nu înțeleg. Joacă defensiv.

— Îi aşteaptă pe restul *Vagabonzilor* şi *Spectrelor*, spuse Janson.

* * *

Zsinj privi cu neîncredere crescândă cum afişajele pagubelor flotei sale deveneau tot mai roşii.

— Melvar, spuse el.

Căpitanul Vellar îl privi din poziția sa de pe pasarela de comandă.

— Nu s-a întors din misiune. Misiunea lui a implicat lansarea unei navete? Avem o navă de desant care decolează din hangarul pentru vehicule personale. Se pare că urmăreşte un X-interceptor.

Zsinj clătină din cap, fără să se îngrijoreze.

— Nu mai contează. Vellar, sunt chiar atât de buni? Oh, *Scuipat de Sith*, tocmai am pierdut *Venom*. Fulgere roşii se încrucişară şi traversară ecranul care arăta Distrugătorul de clasa *Victory* ca un foc de paie.

— Se pare că sunt, domnule, spuse Căpitanul. În vocea lui se simțea tensiune, dar expresia îi era neclintită. *Mon Remonda* este aproape în poziția de a ne ataca.

— Părerea ta?

Căpitanul se uită lung la holoproiecțiile senzorilor.

— Grupul nostru nu va reuşi să învingă grupul lor secundar. Sunt făcuți praf. Grupul principal al lui Solo, care este aproape nevătămat, ne va lovi în doar un minut. Suntem avariați şi nu ştim în ce măsură am fost sabotați în continuare. În cele din urmă, grupul secundar al lui Solo va întări grupul principal. Îşi întoarse o față plină de regret către Zsinj. Domnule, nu vom câştiga această luptă.

— Înainte cu toată viteza, zise Zsinj. Scoate-ne din câmpul de resturi. Stabileşte cursul spre poziția unde este *A Doua Moarte.* Aduceți toate navele de luptă din toate luptele – cu excepția *Grupului 181* şi a sprijinului lor – pentru a hărțui grupul lui Solo.

— Domnule, asta va accelera pagubele pe care le suportă restul grupului nostru.

— Crezi că nu ştiu asta? Zsinj nu putu să-şi rețină veninul din ton. De îndată ce ne vom elibera din inelul de resturi, dă ordin ca navele care supraviețuiesc să fugă pe rute alese la discreția lor.

Simți ceva ascuțit în piept, o durere care avea legătură cu pierderea bruscă a reputației sale de infailibilitate pe câmpul de luptă.

* * *

Escadrilele Vagabond şi *Spectru* pătrunseră prin norul înalt care ascundea lumea întunecată biciuită de ploi. Plonjară spre ruinele coloniei, despărțindu-se pe

perechi, fiecare pereche de piloți căutând prăzile care erau mai fragile, dar mult mai rapide decât ei. Văzură Interceptoarele inamice împrăştiindu-se câte două şi încercând să găsească un unghi avantajos pentru a respinge asaltul X-interceptoarelor.

Wedge încercă să distingă cu ochiul liber care dintre inamici era Baronul Fel. Nu era nevoie să se obosească. O pereche de Interceptoare se ridica direct spre el şi Tycho.

— Fel, tu eşti?

— Antilles, se auzi vocea familiară. Mă bucur să te văd în sfârşit. Din nou.

— *Pumnul de Fier* nu stă prea bine. Poți să te scuteşti de probleme dacă te predai.

Interceptoarele veniră direct spre ei. Dispozitivul de măsurare a distanței scăzu sub doi kilometri şi Interceptoarele traseră. Wedge alunecă în lateral, trimițându-şi X-interceptorul într-un dans defensiv, şi apăsă pe trăgaciul propriului laser.

Apoi, TIE-urile trecură, vuind înapoi pe unde veniseră Wedge şi Tycho. În mod ciudat, nu făcură imediat o buclă pentru a obține o poziție avantajoasă în coada X-interceptoarelor. Îşi continuară cursa spre est, făcură o buclă spre sud şi se îndreptară din nou spre coastă. Wedge şi Tycho se întoarseră să le urmărească. Manevra fu îngreunată puțin de un vânt cruciş care amenința să-i împingă spre est.

— Fel, hai să nu facem asta. Ai fost *Vagabond*. Chiar nu vreau să te omor.

— De ce nu, Wedge? Eu nu împărtăşesc un astfel de sentiment în ceea ce te priveşte.

Wedge strânse din dinți. *Pentru că încă nu mi-ai spus unde este sora mea. Spune-mi asta şi s-ar putea să-mi pierd orice remuşcare dacă te vaporizez în zbor.*

* * *

Kell şi Elassar virară în direcții opuse, Devaronianul pentru a se alătura lui *Face*, camaradul său obişnuit. Kell se întoarse şi ajunse în spatele X-interceptorului lui *Runt*.

— Bine ai revenit, spuse *Runt*.

— Mă bucur să fiu acasă. Să-i lovim.

Se întoarseră spre o nouă pereche de Interceptoare. Cei din *Grupul 181* păreau să fi renunțat la tacticile lor defensive, de fugă; acum păreau dornici să lupte cu *Vagabonzii* şi *Spectrele*. O pereche viră spre Kell şi *Runt*, accelerând.

Kell coborî în spatele lui *Runt*, ajustându-şi constant poziția pentru a menține X-interceptorul între el şi Interceptoarele care se apropiau. Pe măsură ce distanța se apropia de doi kilometri, sări deasupra lui *Runt* pentru un foc instantaneu împotriva Interceptorului din spate, apoi coborî sub camaradul său pentru un foc susținut împotriva TIE-ului din față. Focurile laser care se apropiau se loviră de scuturile din față ale lui *Runt*, care devenise verde pal, deoarece nu reuşeau să pătrundă.

Focul susținut al lui Kell se îndreptă în cele din urmă spre bila Interceptorului. Văzu verdele propriilor sale lasere lovind fuzelajul. Nu se văzu nicio schimbare vizibilă în exteriorul Interceptorului, dar inamicul principal căzu pe un curs balistic spre solul de dedesubt. Camaradul său viră la un unghi aparent imposibil chiar şi pentru un TIE şi se îndreptă înapoi spre centrul coloniei.

* * *

— Fuge, spuse Onoma.

Dincolo de fereastra din faţă, puteau vedea val după val de nave de luptă TIE care făceau curse sinucigaşe împotriva *Mon Remondei.* Trei dintre ele ajunseseră deja la câteva zeci de metri de a se izbi de flancul crucişătorului; doar o tragere strălucită din partea tunarilor de la turbolasere împiedicase coliziunile. TIE-urile lui Solo ajutau, dar erau depăşite numeric de forţa inamică, care fusese întărită de escadrilele deviate din cealaltă zonă de luptă.

Iar alegerea câmpului de luptă făcută de Zsinj se dovedea a fi una bună pentru Lordul Războinic. Y-interceptoarele lui Solo, oricât de rezistente ar fi fost, nu erau suficient de agile pentru a se descurca în câmpul de resturi la viteze de luptă – raport după raport soseau despre pierderi de piloţi din cauza unui viraj imprudent în calea unui asteroid. Între viteza pe care trebuia să o ia *Mon Remonda* pentru a ajunge din urmă Distrugătorul şi necesitatea de a devia majoritatea bateriilor de tunuri pentru a le folosi în scopuri *antirachetă*, crucişătorul nu avea suficientă putere laser pentru a curăţa în întregime de asteroizi calea din faţa sa; la fiecare câteva momente, pietre, unele de mărimea unor unităţi R2, altele de mărimea X-interceptoarelor, se izbeau de scuturile crucişătorului sau pătrundeau şi se izbeau de corpul acestuia.

Cu toate că *Mon Karren* şi *Mon Delindo* veneau în urma *Mon Remondei*, Solo ştia că trebuiau să sufere chiar mai rău. Scuturile şi învelişul lor nu se ridicau la nivelul specificaţiilor *Mon Remondei.*

— Suntem în raza de acţiune, spuse ofiţerul de senzori.

— Bateriile de turbolaser, deschideţi focul asupra *Pumnului de Fier.*

Solo răsuflă uşurat. În sfârşit, erau în contact. Partea superioară a pupei Super Distrugătorului se aprinse sub barajul de foc al *Mon Remondei.* Dar propriile baterii ale *Pumnului de Fier* deschiseră focul şi, dintr-o dată, spaţiul din faţa ferestrei din faţă fu luminat de fulgere laser. *Mon Remonda* se cutremură sub impactul cu scuturile sale.

* * *

În faţă, Fel şi însoţitorul său pierdură din viteză. Wedge şi Tycho se apropiară rapid. Într-o clipă, Wedge îi putu vedea din nou, două puncte care se transformară în Interceptoare înceţoşate de ploaie şi de distanţă. Sub ei se afla doar oceanul, iar ţărmul se afla la un kilometru sau doi spre dreapta.

Unul dintre Interceptoare căzu în spatele celuilalt, pierzând teren rapid, dar menţinând manevrele de mare viteză dintr-o parte în alta care erau atât de eficiente pentru a zădărnici ţinta unui urmăritor. Wedge şi Tycho traseră de la distanţă. Apoi, Interceptorul deceleră şi mai mult, direct în calea lui Wedge. Reflexul preluă controlul, mişcându-şi maneta spre stânga, astfel încât să iasă din calea lui.

Tycho viră, imitând cu îndemânare mişcarea lui Wedge – direct în calea Interceptorului. Nu ar fi trebuit să fie o problemă. La vitezele şi cursurile lor relative, nu era posibilă nicio coliziune; ar fi trebuit să se treacă cu mult pe lângă Interceptor. Dar vehiculul în decelerare explodă într-o minge strălucitoare de foc şi resturi – şi X-interceptorul lui Tycho zbură direct prin inima detonării. Ieşi din explozie, cu X-interceptorul scoţând fum şi cu aripile tremurând. Pierdu rapid teren în faţa lui

Wedge.

— *Unu* către *Doi*, răspunde.

Nu primi niciun răspuns. Tycho se înclină spre dreapta, înapoi spre uscat.

— Tycho, răspunde. Eşti în regulă?

Unitatea lui de comunicaţii şuieră, apoi se auziră cuvinte – cuvinte parţiale.

...eşec... să îl ţin... repulsorlifturi terminate...

În timp ce Wedge privea, aripa inferioară dreapta a lui Tycho începu să se agite mai puternic, apoi să se dezintegreze din cauza frecării aerului. În faţă, celălalt Interceptor TIE începu să se rotească pentru o confruntare frontală.

— Tycho, nu încerca să o ţii întreagă. E o epavă. Treci pe uscat şi ejectează-te. Ai înţeles?

... pământ... am înţeles.

Celălalt Interceptor porni spre ei. Spre Tycho. Wedge acceleră înainte, trecând pe lângă camaradul său, trăgând cu laserele drept spre Interceptor.

— Eşti Fel, sau am avut noroc?

— Nu ai avut noroc, Wedge. Asta este ultima ta luptă.

Interceptorul se apropie, trăgând. Wedge apăsă pe trăgaci, şi văzu laserele trecând inofensiv pe sub TIE. Laserele lui Fel nu ratară, lovind botul X-interceptorului lui Tycho. Fel trecu pe lângă el şi începu să se încline din nou.

Wedge văzu nava lui Tycho tremurând şi începând să se dezintegreze la nivelul botului. Cupola cabinei de pilotaj se ridică şi, o clipă mai târziu, Tycho se ejectă, fiind încă la o jumătate de kilometru de ţărm.

— Grup, aici *Liderul*. Am nevoie de o salvare a pilotului ejectat în această poziţie. Marcaţi-o şi trimiteţi pe cineva.

Wedge îşi învârti X-interceptorul pentru a-l înfrunta din nou pe Fel. Dar Interceptorul mai agil se aşezase pe poziţie în spatele lui, iar laserele sale îl încadrară pe Wedge. Acesta strânse din dinţi şi zbură spre sud, curăţându-şi mintea de distrageri, şi lăsând placa de senzori şi suporturile de ţintire să devină ochi în plus.

Fel se aşeză în coada lui şi nu se lăsă scuturat. Dar fostul *Vagabond* nu avu mai mult noroc să-l doboare decât avea Wedge să-l scuture; rafală după rafală de salve laser fulgerară la stânga, la dreapta, pe sub X-interceptor, în timp ce Wedge folosea toate trucurile pe care le ştia pentru a-l face să rateze.

Un alt vânt transversal violent îl lovi pe Wedge. Nu se luptă cu el; îl lăsă să-l propulseze spre ţărm, mişcarea bruscă prinzându-l pe Fel cu garda jos. Apoi, Fel trecu şi el prin vânt şi fu împins spre est, mai departe chiar decât Wedge.

Wedge simţi cum i se întăreşte coloana vertebrală. Asta era. Interceptoarele erau mai uşoare decât X-interceptoarele, cu secţiuni transversale mult mai largi...

Îşi reluă cursul iniţial şi aşteptă până când îl lovi din nou vântul. În timp ce îl împingea spre ţărm, răsuci manşa în direcţia aceea, întorcându-se spre zona în care era împins, şi văzu prin vizorul din dreapta cum Fel era victimă al aceluiaşi vânt. Interceptorul se rostogoli spre est, scăpând momentan de sub control. Wedge îşi menţinu bucla, fiind apăsat puternic în scaunul pilotului în timp ce se întorcea...

Şi apoi, pentru o scurtă clipă, ţinta sa deveni verde în jurul Interceptorului lui Fel. Wedge trase şi văzu sclipirile roşii ale laserelor sale marcând motoarele *mijitului*.

Interceptorul lui Fel căzu, pe jumătate scăpat de sub control, şi se înclină spre ţărm. Wedge îl urmă, atent la vreun truc. Dar Fel continuă să piardă altitudine într-un ritm periculos şi lovi solul într-o prăbuşire derapată, rostogolindu-se, pe jumătate

sub control, constituind cea mai proastă aterizare pe care o văzuse Wedge în ultimii ani. Înconjură Interceptorul doborât şi se înclină pentru a ateriza.

* * *

Corran Horn plonjă spre Interceptor, încercând să-şi aducă parantezele de țintire asupra acestuia, sperând să tragă de la distanța maximă – aceşti inamici erau mai manevrabili decât era obişnuit chiar şi el. Ținta sa continuă să alunece în lateral, dansând şi evitând blocarea țintei. Clipi. Era ceva fundamental în neregulă cu ținta lui. Ceva care îi îngheța stomacul. Nu abilitățile sale de pilot îi spuneau acest lucru. Era cealaltă abilitate a lui, cu Forța, care se îmbunătățea încet-încet…

— Grup, aici *Vagabond Nouă*. Fiți atenți. Ținta mea actuală nu este o ființă vie. Repet, nu este vie. Cred că e o navă droidă.

În cele din urmă, obținu o pâlpâire verde între paranteze şi trase. Laserele sale loviră fuzelajul Interceptorului. *Mijitul* detonă cu mult mai multă forță decât era potrivit pentru un vehicul cu două motoare ionice. Explozia fu suficient de puternică pentru a-l înghiți pe camaradul său aflat la cincizeci de metri în spatele exploziei. Acel Interceptor ieşi din mingea de foc învârtindu-se, în flăcări, scăpat de sub control, şi se izbi de cupola deja distrusă a uneia dintre clădirile coloniei. Explodă şi el, dar într-un mod mai subtil prin comparație.

— Grup, aici *Spectru Opt*. Vocea lui *Piggy* era stridentă şi mecanică. Sunt un idiot. Acesta este motivul pentru care camaradul fiecărei perechi din lupta cu *Sărutul Briciului* se comporta într-un mod atât de asemănător. Au piloți droizi. Şi sunt plini de explozibili. Dați-mi o clipă, cât timp calculez.

Corran făcu o buclă înapoi spre luptă, iar Ooryl, camaradul său de zbor, rămase strâns lângă el. Vocea lui *Piggy* reveni o clipă mai târziu.

— Observațiile sugerează că fiecare pereche este formată dintr-un pilot uman şi unul droid. În zbor liber, droidul vine în poziția de camarad. Manevrabilitatea unităților droide creşte pe măsură ce distanța dintre ei scade. Performanțele lor sugerează că se bucură de coordonare computerizată. Trebuie să transmită datele senzorilor către nava care se ocupă de coordonare. Cine e specialistul *Vagabond* în comunicații?

— Eu sunt. *Vagabond Şapte*.

— Cu permisiunea *Liderilor Spectru* şi *Vagabond*, vă ofer un plan.

Vocea lui Corran Horn se auzi instantaneu.

— Spune, *Spectru Opt*.

Cea a lui *Face* urmă după o clipă.

— Să-l auzim.

— *Vagabond Şapte* şi *Spectru Şase* să folosească echipamentul de comunicații pentru a bruia transmisiunile din zonă timp de treizeci de secunde. În acest timp, fie ne vom bucura de o îmbunătățire dramatică a capacității noastre de a ne descurca cu inamicul… fie nu ne va fi mai rău ca înainte.

— *Spectru Unu* autorizează, spuse *Face*.

— *Vagabond Nouă* spune să-i dăm drumul, spuse Horn.

* * *

Mon Remonda porni prin canalul pe care *Pumnul de Fier* deja îl străbătuse prin câmpul de asteroizi şi începu să avanseze spre Super Distrugător. Fiind încă suficient de aproape pentru a putea trage, crucişătorul Mon Calamari continua să tragă în pupa *Pumnului de Fier*, în ciuda distragerii atenției de către navele de luptă TIE care făceau asalturi constante împotriva provei şi punții *Mon Remondei.*

— Câştigăm teren, spuse Solo. Câştigăm teren.

— Detonare în față! spuse ofițerul de senzori.

— *Pumnul de Fier*?

— Nu, spuse ea. La dreapta de cursul lui. Ceva în partea cealaltă a planetoidului pe lângă care trece.

Solo îşi mută amplificatoarele vizuale pentru a se concentra asupra zonei descrise. Avea dreptate: asteroizii aflați vizavi de o bucată de rocă de doi kilometri lungime erau iluminați de un fel de explozie susținută care avea loc chiar pe suprafața îndepărtată a asteroidului mai mare. Oricare ar fi fost cauza ei, explozia era atât pentru detonare, cât şi pentru propulsie. Roca de doi kilometri începu să se deplaseze încet spre canalul lăsat în urma *Pumnului de Fier*.

— Navigator? întrebă Solo.

Ofițerul de navigație Mon Calamari întoarse un ochi spre el.

— Va bloca parțial canalul. Trebuie să îl distrugem sau să trecem pe lângă el.

— Armele?

Ofițerul său de arme clătină din cap.

— Este prea mare pentru ca armele noastre să îl dezmembreze înainte să ajungă în calea noastră.

Solo oferi un blestem bogat pe care îl învățase pe străzile lăturalnice ale Corelliei.

— Navigator, deviază cursul în jurul lui. Printre dărâmături. Anunță restul grupului nostru ce se întâmplă. Zsinj a aranjat cel puțin un asteroid, poate mai mulți, cu explozibili sau propulsoare pentru a-l muta în calea noastră. Rămâneți în alertă.

Mon Remonda începu o manevră lentă, virând spre dreapta, în interiorul traiectoriei asteroidului. Pe măsură ce prova crucişătorului intra în porțiunea neclară a câmpului de resturi, Solo auzi zăngănituri sinistre şi simți un tremur sub călcâiele sale. Lumini roşii apărură pe mai multe porțiuni din ecranul de diagnosticare al *Mon Remondei.* Cifrele de pe indicatorul care arăta distanța dintre *Mon Remonda* şi *Pumnul de Fier* îşi încetiniră coborârea rapidă, se opriră şi apoi începură să urce.

Mon Remonda rămânea în urmă.

* * *

Tabloul de senzori al Larei arăta că *Vagabonzii* şi *Spectrele* coborâseră în atmosfera lunii Selcaron, iar cele zece TIE-uri ciudate care îi urmăreau făcuseră acelaşi lucru. Intră şi ea în atmosfera lunii la unghiul necesar pentru ca frecarea aerului să nu o ardă de vie, apoi îşi reglă aripile în poziție de atac.

Când pătrunse prin învelişul de nori, putu vedea, în față şi dedesubt, navele de luptă neobişnuite împărțite pe perechi, majoritatea îndreptându-se spre angajamentul principal, însă patru dintre ele se îndreptau spre sud. Tabloul ei de senzori indica faptul că *Vagabond Unu*, *Vagabond Doi* şi un inamic se aflau în acea

direcție. Apoi citirea se actualiză şi mai rămaseră doar *Vagabond Unu* şi inamicul.

Făcu o buclă spre sud şi coborî aproape de suprafața apei.

* * *

Janson apăsă pe trăgaci şi Interceptorul TIE îndepărtat explodă cu o lumină strălucitoare, lăsând în urmă una dintre mingile de foc de o sută de metri diametru la care se aşteptaseră *Vagabonzii* şi *Spectrele*. Tehnica de bruiaj avusese un succes spectaculos – acea unitate de droizi şi oameni fusese antrenată să funcționeze în mod coordonat şi se prăbuşise imediat fără acel avantaj. În primele treizeci de secunde, *Vagabonzii* şi *Spectrele* reduseseră la jumătate numărul de Interceptoare. Apoi mai susținură o perioadă de bruiaj de un minut... şi ultimul dintre Interceptoare căzuse acum în mâinile lui Janson.

Bruiajul comunicațiilor dispăru.

— Grup, aici *Spectru Opt*. Avem trafic de intrare care coboară de la mare altitudine spre est-nord-est.

Janson viră în acea direcție şi urcă. Da, veneau mai multe nave de luptă.

Le mai aruncă o privire.

— Ce naiba sunt alea?

* * *

Wedge îşi balansă picioarele peste buza cabinei de pilotaj şi alunecă cu o grabă nesăbuită spre sol. Îşi scoase blasterul şi se deplasă în plină alergare pe nisip spre Baronul Fel. Acesta, evident rănit, se târa departe de Interceptorul său fumegând. Fel nu purta echipamentul tradițional de pilot TIE; salopeta neagră era standard, dar masca roşie fără trăsături, mănuşile şi cizmele, precum şi dungile galbene de pe acele accesorii erau clar uniforma unui *Raptor*.

Wedge se apropie de el şi îi puse o piedică. Fel se rostogoli pe spate. Piciorul drept nu i se întoarse aşa cum ar fi trebuit; Wedge putu vedea că era grav rupt sub genunchi. Îşi îndreptă apoi blasterul spre el.

— Te deranjează să răspunzi la câteva întrebări?

— Nu, deloc.

Vocea lui Fel era înăbuşită. Întinse mâna pentru a-şi elibera casca. Wedge clipi. Bărbatul de sub arma lui avea înălțimea şi constituția lui Fel, dar părul blond şi trăsăturile obişnuite nu erau ale lui Fel.

— Cine eşti?

Bărbatul îi oferi un zâmbet îndurerat.

— Numele meu este Tetran Cowall.

— Cunosc acest nume. Wedge se încruntă. Un fel de actor. *Face* Loran nu are o părere prea bună despre tine.

— Asta pentru că îmi este inferior din toate punctele de vedere, spuse bărbatul.

Vocea lui nu semăna cu cea a lui Fel. Era mai înaltă în ton, deşi melodioasă.

— Ai folosit un computer pentru a îmbunătăți vocea ca să semeni cu Fel.

— Foarte bine.

— Unde este Fel?

Bărbatul ridică din umeri.

— Ar trebui să ştii. Tu l-ai avut ultima dată. Unde era când l-ai văzut ultima oară? Îi aruncă lui Wedge un zâmbet. Serios, habar n-am.

— Deci totul a fost o stratagemă.

Wedge simți cum începe să-l roadă o epuizare bruscă. Toate lunile astea, sperând că acest om va avea veşti despre sora lui... şi se dovedise a fi omul greşit.

— De ce?

Cowall îşi puse încet mâinile la ceafă, într-o poziție de relaxare şi mulțumire care era contrazisă de transpirația de pe față şi de unghiul ciudat în care se afla piciorul drept.

— Ei bine, din cauza ta, de fapt. Se zvonea că Fel te-ar fi părăsit şi că ai luat-o în nume personal. Ai aranjat ca el să fie căutat de atunci. Lordul Războinic a decis că reapariția lui va fi un mister pe care trebuia să-l rezolvi. A pus la cale un nou *Grup 181*. Jumătate cu piloți umani, jumătate cu bombe zburătoare care puteau să se apropie de tine şi să se autodistrugă, făcându-l praf pe faimosul Wedge Antilles, în ciuda abilităților sale mult lăudate.

— Deci singura ta sarcină era să mă ademeneşti şi să mă omori.

Cowall zâmbi.

— Şi a funcționat.

— Nu chiar.

Cowall arătă spre est. Wedge făcu o manevră în lateral pentru a fi sigur că-l putea ține pe actor sub armă în timp ce se uita. În depărtare, la doi sau trei kilometri distanță, nave de luptă TIE, cu contururi neobişnuite, făceau o buclă, intenționând în mod evident să se întoarcă spre nord, în apropierea sau în dreptul țărmului.

— *Raptori* TIE, spuse Cowall. Design nou, plăcute de pilotat. Vor fi peste noi în câteva secunde. Şi nu poți să te ridici în aer până atunci. Eşti mort, Wedge Antilles.

Timp de un sfert de secundă, Wedge se gândi să-l împuşte pe om, apoi puse blasterul în toc şi o luă la fugă spre X-interceptorul său. Îl auzi pe actor râzând în spatele lui. Cowall avea dreptate, desigur. Putea auzi țipătul îndepărtat al TIE-urilor. Ar fi fost în poziție de tragere cam în momentul în care ajungea el în cabina de pilotaj. Ajunse la X-interceptor, sări înăuntru şi se lăsă în scaun.

Trei TIE-uri se apropiară şi erau de un tip pe care nu-l mai văzuse până atunci. Aveau cabina de pilotaj standard a unui TIE, ca o bilă, dar nu aveau piloni de aripă. În schimb, patru aripi trapezoidale, mai mici de jumătate din mărimea aripilor unui TIE obişnuit, ieşeau din carlingă la intervale egale. Se rostogoliră spre stânga pentru a se alinia de-a lungul secțiunii drepte a plajei şi intrară în picaj, cu motoarele vuind strident, la o secundă de a trage. Apoi Wedge văzu ceva albastru fulgerând deasupra capului său, din spate, şi TIE-ul central explodă. Celelalte două se desprinseră în stânga şi în dreapta, abandonându-şi momentan cursa.

Wedge termină de închis cupola şi îşi ridică X-interceptorul pe repulsorlifturi. Îşi blocă aripile în poziție de atac înainte să ajungă să plutească la zece metri.

Un alt X-interceptor trecu la câțiva metri pe deasupra lui. Era vopsit în griul închis al *Escadrilei Spectru* şi nu avea astromec. Wedge puse putere în accelerație şi îşi verifică panoul de senzori. X-interceptorul nu avea semnal de transponder.

Nava cea nouă făcu o buclă în urmărirea unuia dintre TIE-urile cu aspect ciudat, urcând în urma lui. Wedge se întoarse în direcția celuilalt, determinându-şi X-interceptorul să prindă viteză.

— Lara, tu eşti?

— Îmi pare rău că am întârziat. Vira din greu, încercând să își învârtă X-interceptorul într-un unghi care să-i permită să tragă asupra țintei. A trebuit să lovesc unul dintre aceste TIE-uri ciudate care încerca să tragă într-un *Vagabond* doborât.

— Tycho… este…

— E protejat acum. Cred că e foarte nervos.

— Când te întorci spre nord, s-ar putea să te loveşti de vânturi laterale. El le va simți şi mai rău. S-ar putea să-l împingă înapoi în calea ta. Ține-te bine.

Wedge se întoarse după ținta sa *Raptor*, văzând că vehiculul neobişnuit făcea acum o buclă pentru a ajunge în spatele Larei.

— Îți rămân dator, spuse el.

— Eu îți sunt datoare, spuse ea. Eu… Uite-l cum este lovit!

Pilotul *Raptorului* se lovi de o porțiune proastă de vânt transversal şi se rostogoli spre est. Lara trase, laserele ei lovind partea din spate a TIE-ului. O coloană de fum ieşi din ținta ei. Nava de luptă o luă în cădere liberă în mare, lovindu-se cu suficientă forță pentru a transforma tot ce se afla în interior în ceva asemănător unui jeleu.

Dar ultimul *Raptor* veni în spatele Larei şi începu să-i lovească spatele cu focuri laser. Wedge puse toată energia în accelerație, lansându-se spre angajament.

Raptorul TIE trase din nou, dar nu cu salve laser. O rachetă de şoc explodă chiar sub X-interceptorul Larei. Wedge îi văzu pupa sărind în sus, iar X-interceptorul se prăbuşi, fără aerodinamică, aruncând componente în toate direcțiile în timp ce cădea.

— Ejectează-te, ejectează-te, spuse Wedge, dar nu avu timp să se uite.

Se întoarse după TIE-ul *Raptor*. Pilotul încercă o rostogolire imediată spre stânga, plonjând spre apă, într-un efort frenetic de a-l scutura pe Wedge din coada lui. Wedge încercă să-l ia la țintă, dar nu reuşi să obțină o fixare. Aşa că trase direct pe deasupra fuzelajului *Raptorului* TIE, imediat deasupra vizorului său superior.

Pilotul se feri din reflex, direct în jos.

Marginile de atac ale aripilor sale ciudate se scufundară în valuri, iar TIE-ul se rostogoli înainte, aripile desprinzându-se şi fiind aruncate în sus cu mai multă viteză şi violență decât orice altceva care se desprinsese din X-interceptorul Larei.

Wedge făcu o buclă, căutând-o pe Lara. Îi găsi X-interceptorul la cincizeci de metri în larg. Era o chestie contorsionată, ruptă, care se rostogolea încet de pe burtă pe o parte. Trecu pe deasupra cu viteză mică, funcționând cu repulsorlifturi, şi se uită în cabina de pilotaj. Apoi clătină din cap şi viră înapoi spre Tycho şi spre colonie.

* * *

— La comanda mea, spuse *Piggy*, *Spectru Nouă* şi *Zece*, începeți zborul în linie dreaptă, dar mențineți manevrele evazive. *Vagabond Trei* şi *Patru*, urcați la un unghi de treizeci de grade, țintiți-i pe cei care îi urmăresc şi trageți. Gata… acum.

La doi kilometri sub el, Shalla şi Janson îşi întrerupseră eforturile de a ajunge în spatele neobişnuitelor TIE-uri care îi urmăreau. Accelerară în zbor direct spre vest. Urmăritorii lor accelerară, trecând în poziție de tragere în spatele lor. La un kilometru mai jos, Pedna Scotian şi *Hobbie* Klivian se ridicară spre angajamentul care trecea acum pe deasupra lor. *Piggy* putu spune momentul exact în care dobândiră fixarea

țintei: ambele TIE-uri urmăritoare se clătinară brusc în zbor, în timp ce piloții lor erau alertați de pericolul în care se aflau. Dar era prea târziu. Ambii *Vagabonzi* traseră. Laserele lui *Hobbie* străpunseră partea inferioară a vizorului din față al unui TIE şi continuară să se deplaseze odată cu ținta. O clipă mai târziu, *Piggy* văzu laserele ieşind pe deasupra motoarelor TIE-ului. Acesta înaintă balistic timp de o jumătate de kilometru, apoi explodă. Laserele lui Scotian ratară al doilea TIE. Acesta viră brusc în sus. Shalla şi Janson făcură o buclă strânsă şi porniră în urmărire.

Piggy se îndepărtă de acel angajament, privind din nou la punctele colorate care se învârteau pe panoul său de senzori. Vectorii de zbor, ratele de accelerație şi probabilitățile îi treceau prin minte ca nişte fluxuri de date. Văzu punctul care desemna întoarcerea lui *Vagabond Unu*. Avea să înceapă să intre în calculele sale în două minute. Apoi văzu un alt punct, galben pentru necunoscut, coborând de pe orbita lunară joasă spre zona de angajare anterioară a lui Wedge. Îl respinse. Nu va intra în ecuațiile sale până când nu se va apropia de zona de angajament actuală.

Sistemul său de comunicații se aprinse, indicând recepționarea unui mesaj înregistrat. Aruncă o privire la partea de date de pe ecran. Era un mesaj lung, marcat ca fiind de prioritate scăzută, adresat tuturor navelor de pe frecvențele Noii Republici. Îl respinse din mintea lui. Numerele şi formulele se aşezară la locul lor în calculele lui.

— *Spectru Şapte*, două ținte vor traversa spațiul tău dinspre est în şase virgulă patru secunde.

Dia, cu motoarele de propulsie defecte, funcționa acum doar cu ajutorul repulsorului; *Face* îi ordonase să rămână la adăpost, iar acum plutea în interiorul unui dom pe jumătate distrus al coloniei, putând să-şi orienteze armele spre oricare dintre cele trei găuri mari din dom.

— *Spectru Cinci*, te rog să îți stabileşti cursul spre est şi să atingi viteza maximă. Ar trebui să tragi doi dintre noii intruşi... da, aşa.

Kell viră aşa cum ceruse *Piggy*, abandonându-şi momentan camaradul de zbor care se deplasa mai lent, iar ambele TIE-uri noi care se aliniau pentru o cursă spre *Spectrele Cinci* şi *Şase* aleseră să-l urmărească. Kell trecu prin poziția Diei, iar TIE-ul din frunte care îl urmărea fu brusc lovit în cupolă şi apoi penetrat de laserele Diei. Se rostogoli, într-un tirbuşon înşelător de drăguț, şi apoi se lovi de dărâmăturile care fuseseră cândva o stradă de duracretă.

Piggy se pregăti din nou să vorbească, apoi văzu Interceptorul lui Kell virând înapoi într-un unghi ascuțit spre poziția lui *Runt*. Kell şi *Runt* se apropiară unul de celălalt ca şi cum ar fi plănuit un duel *cap la cap*, dar când *Runt* trase, îl lovi pe cel care îl urmărea pe Kell. TIE-ul neobişnuit trase şi el, racheta sa de şoc trecând pe lângă Kell şi lovind un zid ruinat, înainte ca laserele lui *Runt* să-i străpungă fuzelajul. TIE-ul deveni, pentru ochii lui *Piggy*, o minge drăguță de roşu, galben şi portocaliu. Gamorreanul se lăsă pe spate în scaun şi aprobă, mulțumit. Îi plăcea matematica.

* * *

— Suntem în spațiu deschis, Lord Războinic, anunță Căpitanul.

Zsinj îi oferi un zâmbet încordat şi nefericit.

— Stabileşte cursul direct spre *A Doua Moartea*. Dă-le instrucțiuni să desfăşoare *Camuflarea în Noapte* într-un canal suficient pentru ca noi să putem face

un salt în hiperspațiu de pe el. Şi pentru a termina această mascaradă, va trebui să aştept într-o navetă. Flota este în mâinile tale capabile.

— Da, domnule.

În hangarul de navete, Zsinj şi pilotul său găsiră naveta personală nevătămată, dar Melvar şi Gatterweld se aflau acolo într-o stare mult mai puțin bună. Amândoi erau legați, sângerau şi erau inconştienți. Trecu pe lângă ei, dar nu se opri. Timpul îl presa. Chemă o echipă medicală în timp ce el şi pilotul pregăteau naveta pentru zbor.

* * *

— *Pumnul de Fier* este pe curs de plecare, spuse Onoma. Şi la cât de mult ne întârzie câmpul de resturi, nu vom reuşi să îl prindem.

Solo se uită la proiecțiile de diagnosticare a avariilor, care arătau un total de avarii din ce în ce mai mare pentru *Pumnul de Fier*.

— Țineți navele de luptă asupra lui. Există o şansă să îl avarieze înainte să poată sări. Să se concentreze acolo, pe proiectorul scutului superior din față şi pe motoarele din dreapta. Ambele sisteme se *clatină* ca nebunele. Hipermotorul e şi el avariat. Trebuie să existe o şansă să cedeze când va fi activat.

Totalul avariilor *Mon Remondei* era şi el în creştere. Numeroase impacturi de asteroizi îi reduseseră puterea scuturilor, îi loviseră prova în mai multe locuri şi chiar evacuaseră atmosfera în porțiunile prova din apropierea chilei. Iar ecranul de nave de luptă al *Pumnului de Fier* se înghesuiau nebuneşte să lovească *Mon Remonda*.

Dar, dintr-o dată, navele de luptă inamice fugiră în urma *Pumnului de Fier*.

Solo stătea aşezat, cu muşchii încordați, nesiguranța arzându-l în stomac. Nu conta că el şi forța sa tocmai distruseseră sau capturaseră restul grupului lui Zsinj. Nu conta că supraviețuiseră fiecărei capcane pe care o întinsese Zsinj, fiecărei stratageme pe care o inițiase. Nu conta nici faptul că făcuseră *Pumnul de Fier* să fugă pentru a doua oară. Singurul lucru care conta, singurul rezultat acceptabil, era capturarea sau distrugerea *Pumnului de Fier*.

Mai multe date se târau pe ecranul său personal. *Escadrilele Vagabond* şi *Spectru* se întorceau de pe Selcaron. Cereau navete pentru salvarea piloților şi capturarea piloților inamici. *Vagabond Unu* se afla printre piloții care se întorceau. Solo răsuflă uşurat. Avea destul de puțini prieteni. Indiferent dacă pierdea sau câştiga, nu voia să mai piardă niciunul în acest angajament.

* * *

Tetengo Noor, *Polearm Nouă*, termină încă o trecere peste *Pumnul de Fier*. Trase mai multe salve laser peste prova navei. Turbolaserele şi tunurile ionice nu reuşiră să-i atingă A-interceptorul. Acum se înclina pentru o nouă cursă. Camaradul său era mort; cele mai multe dintre navele de luptă prietene vizibile erau Y-interceptoare şi chiar nave de luptă TIE. Selaggis 6 se micşora în spatele lui şi al țintei sale. Dar *Mon Remonda* venea în forță, în urmărire. Se alinie pentru o nouă cursă şi plonjă spre Super Distrugător, laserele sale provocând distrugerea pe carena acestuia.

La jumătatea drumului, simți ceva în neregulă spre stânga, spre prova navei. Aruncă o privire în direcția aceea, dar nu văzu nimic dincolo de prova. Nimic. Nicio stea. Nicio navă de luptă. Doar întuneric, o mare imensă de întuneric. Asta îl zgudui

atât de tare încât încetă să mai tragă, încetă să mai manevreze până când un turbolaser al *Pumnului de Fier* îl scoase din surpriza sa. Coca Super Distrugătorului intră în întuneric şi dispăru. Întunericul se rostogoli peste corpul navei şi îl înghiți pe Tetengo Noor. Toate stelele dispărură, dar încă putea vedea luminile *Pumnului de Fier*, încă putea vedea strălucirile tirului navelor de luptă prietene şi inamice. Îşi scutură nervozitatea şi se înclină pentru o nouă cursă spre colosalul său inamic.

— *Polearm Nouă* către *Mon Remonda*. Se întâmplă ceva ciudat aici.

Nu auzi nimic în afară de discuțiile alarmate ale celorlalți piloți din apropierea sa. Datele senzorilor erau ciudate. Arătau noi indicii acolo unde nu fusese niciunul în urmă cu câteva momente. Acum erau două nave capitale în apropierea sa. *Pumnul de Fier*, imediat la pupa lui, şi ceva care avea o treime din mărimea *Pumnului de Fier* – totuşi era mai mare decât orice Distrugător Imperial – aflat mult sub nava amiral a lui Zsinj. În plus, existau patru obiecte staționare dispuse într-un pătrat în spatele traseului pe care venise, şi alte patru, dispuse în mod similar, la kilometri în față, de-a lungul cursului de ieşire al *Pumnului de Fier*.

Făcu o buclă pentru a arunca o privire asupra noii nave capitale.

— *Polearm Nouă* către *Mon Remonda*, răspundeți. Cred că *Pumnul de Fier* are un sprijin suplimentar aici.

Nu îi răspunse decât statică.

* * *

Zsinj rămase pe comunicator în timp ce pilotul său îşi făcea treaba. Naveta sa decolă, se deplasă lin în întunericul straniu care înconjura acum *Pumnul de Fier* şi se îndreptă pe un curs perpendicular pe cel al Super Distrugătorului.

— Căpitane Vellar, raportează.

— Treizeci de secunde până la intrarea în hiperspațiu. Transmitem către *A Doua Moarte* numărătoarea inversă.

— *A Doua Moarte*, raportează.

— Da, Lord Războinic. Detonarea noastră este legată de numărătoarea inversă, cu un plus de două secunde. Am abandonat deja nava. Echipajul nostru este pe nava de desant şi am pornit.

— Ei bine, plecați de aici sau nu veți fi decât o amintire vagă şi un bonus la pensie. Zsinj se întoarse spre pilotul său. Asta e valabil şi pentru noi.

Pilotul taciturn aprobă din cap şi naveta prinse viteză. Câteva momente mai târziu, stelele reveniră ca şi cum ar fi fost pornite din nou de o ființă cosmică.

Zsinj îşi verifică senzorii. Nu era nimic în spatele lui, nici urmă de *Pumnul de Fier*, de *A Doua Moarte* sau de navele de luptă care se luptau în jurul lor.

* * *

— Nu, nu, nu, spuse Solo. Nu se poate să fi sărit. Am fi văzut semnele senzorilor de intrare în hiperspațiu.

Ofițerul de la senzori îi oferi o față plină de confuzie.

— Nu, domnule. Dar a dispărut. Este ciudat. Cu câteva minute în urmă, am crezut că am detectat o navă acolo, în acea poziție; ecoul senzorilor ei nu a fost ceva pe care să-l putem identifica, iar apoi a dispărut aproape imediat. Acum *Pumnul de*

Fier se duce acolo şi dispare şi el – la fel şi toate navele de luptă, ale noastre şi ale lor. Nici măcar nu primim comunicații de la ei. Primim o imagine ciudată.

— Arat-o.

Amplificatorul vizual afişă o hologramă a *nimicului*. Un pătrat negru care ştergea stelele chiar în fața *Mon Remondei*, exact pe drumul pe care îl luase *Pumnul de Fier*, la mai mulți kilometri în față. Trei navete plecau din anomalie. Câteva Y-interceptoare ale *Mon Remondei* se apropiau de ea cu viteză prudentă.

— Ce este aia?

Operatoarea de la senzori clătină din cap.

— Nu apare pe niciun senzor, în afară de cel vizual. Nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut vreodată.

* * *

Căpitanul Vellar privea fix pe fereastra din față şi încerca să nu afişeze nicio emoție pe față. Era greu. Trebuia să-şi concentreze toată energia asupra sarcinii sale. Era soldat. Îşi făcea întotdeauna datoria. De data asta, datoria lui, aşa cum fusese definită de către Zsinj, îi cerea să fie părtaş la uciderea a zeci dintre proprii săi piloți.

— Domnule Căpitan, îl apelă ofițerul de comunicații, liderul grupului de nave de luptă întreabă dacă este timpul să aducem TIE-urile.

— Spune-i că într-un minut, spuse Vellar. Apoi vom deschide cala şi vom transmite canale de apropiere pentru a nu fi făcuți bucăți de propriile noastre baterii.

— Da, domnule.

O clipă mai târziu, un alt ofițer strigă:

— Zece secunde până la hiperspațiu.

— Foarte bine.

Vellar închise ochii. Nu suporta să vadă ochii echipajului de pe punte. Ei ştiau de ce erau sacrificați toți piloții – pentru ca *Pumnul de Fier* să nu fie întârziat în saltul spre siguranță. Astfel, epavele amestecate de nave de luptă prietene şi inamice îl vor convinge pe Han Solo că *Pumnul de Fier* şi ecranul lui de nave de luptă au fost distruse.

* * *

Tetengo Noor îşi aduse A-interceptorul aproape de nava capitală diformă. Nu era luminată şi nu trăgea cu nicio armă. Aprinse luminile din față în timp ce trecea pe deasupra ei. Văzu o capsulă de motor, o capsulă de punte, un lonjeron lung care le unea şi trei kilometri de epave de vehicule între prova şi pupa.

O singură bucată de epavă o recunoscu instantaneu. Punctul triunghiular al provei unui Super Distrugător. Pe el erau pictate cuvintele *PUMNUL DE FIER*.

Fu cuprins de teamă – nu de teamă pentru el însuşi, ci de teamă pentru misiunea sa, pentru misiunea flotei sale. Se întoarse spre *Mon Remonda* şi acceleră. În spatele lui, negura totală deveni o strălucire pură şi arzătoare. Pentru o clipă, în timp ce înainta peste el, i se păru că simte căldură.

* * *

În timp ce Solo şi echipajul său de pe punte priveau, flăcările ieşiră din centrul întunericului, apoi se răspândiră şi îl cuprinseră în întregime. Y-interceptoarele care se apropiau virară, ferindu-se. Resturi metalice strălucitoare zburară din centrul exploziei. În câteva clipe, mingea strălucitoare de gaz exploziv dispăru – şi negura dispăru şi ea, iar stelele de dincolo apărură din nou.

Operatorul de la senzori clipi.

— Am avut semne de intrare în hiperspațiu chiar înainte de explozie, domnule.

— Află, spuse Solo. Află dacă a fost *Pumnul de Fier* sau nava fantomă.

— Da, domnule.

O clipă mai târziu, ofițerul de comunicații se clătină pe scaun ca şi cum ar fi fost pălmuit, apoi se întoarse spre Solo.

— Domnule, am primit o transmisie de la unul dintre Y-interceptoarele noastre. Pilotul crede că ar trebui să vedeți asta imediat.

— Afişează.

Câmpul stelar îmbunătățit tremură. Stelele se schimbară, iar o mare parte din priveliște fu înlocuită de o bucată de resturi, un triunghi enorm de metal care trăgea după el cabluri şi lonjeroane metalice. Porțiuni din resturi încă străluceau de la căldura exploziei. Pe partea laterală a triunghiului, care se rotea şi dispărea din vedere pe măsură ce resturile se roteau, erau scrise cuvintele *PUMNUL DE FIER*.

Căpitanul Onoma i se alătură.

— Asta este prova ei.

— Da.

Solo lăsă să-i iasă o gură de aer şi simți cum încep să îl părăsească cinci luni de presiune şi frustrare. Dacă ar putea să respire aşa o vreme, expulzând coşmarul acestei comenzi, respirație după respirație, ar putea într-o zi să redevină un om adevărat. Se duse înapoi la scaunul de comandă şi se aşeză greu. Pe toată puntea, ofițerii începură să aplaude, să ofere strângeri de mână şi să schimbe îmbrățişări.

— Comunicațiile, permite-mi să mă adresez flotei.

— Gata, domnule.

— Aici Generalul Solo. *Pumnul de Fier* este distrus. Vă vom spune mai multe pe măsură ce vom afla detalii. Îi făcu semn ofițerului de comunicații să înceteze transmisia. Senzorii, Comunicațiile, ce se întâmplă cu piloții noştri care au fost aproape de explozie?

Ofițerul de senzori clătină din cap.

— Erau îngrozitor de aproape de explozie. Dacă nu se vor mişca cu forțe proprii, nu vom putea să-i distingem de resturi.

— Am o transmisie de la un pilot de Y-intreceptor, spuse ofițerul de comunicații. Este rănit, se apropie cu un singur motor. Tocmai ieşea din câmpul de întuneric când a explodat *Pumnul de Fier*. A fost destul de dezorientat în timp ce se afla în câmpul de întuneric. A văzut o a doua navă capitală pe senzori; trebuie să fi fost cea care a intrat în hiperspațiu. Crede că majoritatea navelor noastre de luptă au dispărut, domnule.

Solo închise ochii. Poate că, doar poate, acelea erau ultimele ființe cărora avea să le ordone să moară.

— Mesaj primit, domnule. De la una dintre acele navete care pleacă. Spune că este Lordul Războinic Zsinj.

— Bineînțeles, murmură Solo. Nu ar fi rămas la bordul *Pumnului de Fier* şi nu

s-ar fi lăsat autodistrus. Nici măcar dacă l-aş ruga frumos. Îşi ridică capul. Chewie, tu i-ai vorbit ultima dată. Vino alături de mine pentru asta.

Chewbacca se mută în spatele lui Solo.

— Pune transmisia, spuse Solo.

Imaginea lui Zsinj, pe fundalul cabinei de pilotaj a unei navete *Lambda*, apăru atât pe ecranul privat al lui Solo, cât şi ca o holoproiecție deasupra ferestrei principale a punții. Nu mai rămăsese niciun strop de umor în expresia lui Zsinj. Transpirația îi întunecase părți din uniforma albă. Mustățile îi cădeau în ceea ce ar fi putut fi, în alte circumstanțe, un mod comic.

— Te-am apelat ca să-ți ofer felicitări, zise Lordul. Vocea îi era joasă, îndurerată. Îți dai seama că m-ai costat foarte mult.

Han îşi adună energia necesară pentru a-i oferi un zâmbet batjocoritor.

— Nu am prea multe să-ți ofer în compensație. Poate că te-aş putea lăsa să-mi săruți Wookieeul.

Chewbacca mârâi, cu un zgomot de dezacord.

Culoarea crescu pe fața lui Zsinj şi vorbi din nou – cuvinte pe care Solo nu le cunoştea, fiecare dintre cele câteva silabe sunând diferit în caracter şi intonație față de cele anterioare. Vociferarea dură aproape un minut, iar Solo se bucură că înregistrau în mod obişnuit comunicațiile de pe punte – ar fi vrut ca una dintre unitățile 3PO să traducă pentru el acea compoziție multilingvă de blasfemii. O explozie în limba Rodiană o înțelese destul de bine; aceasta descria compoziția chimică a lui Han Solo într-un mod care ar fi făcut să fiarbă sângele oricărui Rodian.

Apoi, Zsinj se prăbuşi, toată energia părând să-l fi părăsit.

— Generale, spuse el, ne vom întâlni din nou.

— Sunt sigur că ne vom mai întâlni. Solo îşi pierdu zâmbetul. Zsinj, eu nu sunt un om bogat. Nici chiar ambițios. Poate că ar trebui să te gândeşti la asta. Înseamnă că nu mă vei putea costa niciodată la fel de mult pe cât te-am costat eu pe tine. Niciodată.

Zsinj îl privi sobru pentru o clipă. Apoi holoimaginea lui dispăru.

— Naveta a efectuat saltul în hiperspațiu, raportă operatorul senzorilor.

Solo aprobă din cap. Apoi îşi ridică privirea spre Chewbacca.

— L-am prins. Nu e mort, dar flota lui e un dezastru, iar imperiul lui financiar se destramă. S-ar putea să nu-şi mai revină niciodată.

Chewie rosti un răspuns.

— Nu, niciodată nu ți-aş fi cerut cu adevărat să-l săruți.

* * *

Cu culorile hiperspațiului curgând pe lângă fereastra din față, semn că era, în sfârşit, în siguranță, Zsinj se întoarse spre pilotul său.

— Ce părere ai avut despre prestația mea?

Bărbatul se uită la el cu o privire pierdută.

— Presupun că a fost destul de bună, domnule.

— Este evident că nu apreciezi deloc teatrul, dragă băiete. Oh, în fine. În câteva minute, ne vom întâlni cu *Pumnul de Fier* şi ne vom îndrepta spre *Baza Rancor*, unde nu ți se va cere să faci critici artistice pe care nu eşti calificat să le oferi.

Apoi scoase un oftat.

Capitolul 18

Doctorul Gast stătea întinsă pe patul ei din camera minusculă care îi era celulă, şi se uita plictisită la aceeaşi holodramă pentru a treia oară în tot atâtea zile. Se numea *Vânturi Înalte* şi spunea povestea unor performeri nebuni de mers pe sârmă, care întindeau frânghii de fibră între zgârie-norii de pe Coruscant şi încercau să traverseze pentru a-i distra pe alții. Era o tragedie, bineînțeles; orice relatare de acest gen, făcută de holoproducătorii Imperiali, despre un astfel de comportament netradițional şi independent se termina întotdeauna cu tristețe şi moarte.

Se auzi un murmur de voci de afară, gardianul ei vorbind cu cineva, apoi se auzi o bătaie în uşă. Ea puse holodrama pe pauză. Actorul Tetran Cowall încremeni în mijlocul alunecării, cufundarea lui în moarte fiind amânată pentru câteva clipe, cu o expresie cu ochii mari şi fără speranță.

— Intră, spuse ea.

Nawara Ven intră şi o privi impasibil.

— Vei pleca mâine cu naveta *Narra* spre Coruscant. Nimeni nu vrea ca tu să ajungi cu flota lui Solo. Îi aruncă la picioare un pachet legat cu o sfoară. Noua ta identitate, spuse el. Maharg Tulis, decorator de case de pe Alderaan. Va rezista oricărei examinări, a Noii Republici sau Imperiale.

Ea nu se întinse după pachet.

— Este un nume urât.

— Pentru a se potrivi cu un spirit urât.

— Şi banii mei?

— Îți mai dau o şansă în privința banilor. Spune-mi că nu-i vrei, că îi donezi cauzei Noii Republici pentru a salva vieți. Ăsta ar putea fi primul tău pas pentru a te întoarce din ceea ce ai devenit.

— Voi lua banii, mulțumesc.

— Cum doreşti. Nu voi mai încerca niciodată să te protejez de tine însuți. Îi oferi un zâmbet cu dinți. Trebuie să trimitem o cerere pe holocomunicații pentru banii tăi. Cum preferi să primeşti creditele – de-ale Noii Republici sau Imperiale?

— Imperiale, bineînțeles. Ce altceva ai crezut?

— Imperiale să fie. De îndată ce sosesc, vei pleca pe Coruscant.

— Am nevoie de o gardă de corp! Voi transporta o jumătate de milion de credite. M-ar apăra să nu fiu jefuită. Asta ar da o imagine proastă asupra Noii Republici.

Twi'lekul aprobă din cap.

— Ai perfectă dreptate. Eu voi fi garda ta de corp până când vom ajunge pe Coruscant. Odată ajunşi acolo, poți să angajezi unul pe placul tău şi să-ți rezervi propria deplasare spre orice lume doreşti.

— Ei bine… presupun că vei fi destul de bun.

Ven făcu un pas înapoi şi închise uşa.

Gast luă pachetul cu documentele de identitate, smulse şnurul şi le examină, îndesând datacardurile unul câte unul în terminalul ei. O carte de identitate. Un istoric personal falsificat – născută pe Alderaan, călătoare printre lumile din Inelul

Exterior de la distrugerea planetei sale natale cu opt ani în urmă. Un permis care îi dădea voie să transporte o sumă mare de bani, până la o jumătate de milion de credite ale Noii Republici sau echivalentul. Apartenența la diverse bresle de decoratori – Imperiale, din Noua Republică, plus de pe unele planete nealiniate.

Se lăsă pe spate, mulțumită. Încă o zi sau două şi va scăpa pentru totdeauna de Zsinj, de Rebeli, şi de toată afacerea asta.

* * *

Wedge se uită la piloții de nave de luptă de pe *Mon Remonda*. *Vagabonzii* şi *Spectrele* erau prezenți în efectiv aproape complet; pierduseră ieri un singur pilot din aceste escadrile, şi era doar o pierdere temporară. Erau prezenți şi supraviețuitorii din *Escadrilele Polearm* şi *Nova*, piloți care fuseseră scoşi din luptă cu câteva minute înainte de detonarea *Pumnului de Fier*.

Aceasta era ultima dată când cele patru escadrile aveau şanse să fie reunite în acest fel. Piloții se holbau la el, cu expresiile obosite, solemne, bătute, triumfătoare.

În ciuda numărului mare de victime, fusese un angajament de succes. *Pumnul de Fier* dispăruse.

— Vom începe cu actualizările piloților, spuse el. Din păcate, toți piloții *Nova* şi *Polearm* dispăruți la locul ultimei confruntări cu *Pumnul de Fier* rămân pe lista celor dispăruți în acțiune şi presupuşi morți. Dar *Vagabondul* nostru rănit, Asyr Sei'lar, este în afara oricărui pericol, iar medicii spun că nu va suferi efecte permanente în urma expunerii sale. Cei mai mulți dintre *Vagabonzi* şi *Spectre* au primit o comunicare de la o navă necunoscută în timp ce plecau de pe Selcaron. S-a dovedit a fi un mesaj lung şi un pachet de date de la Lara Notsil, înregistrat înainte de moartea ei. Acesta includea multe detalii despre proiectul lui Zsinj de spălare a creierului, care ar trebui să permită Serviciului de Informații să demonteze operațiunea lui Zsinj de pe Coruscant. Probabil că nu va mai trebui să ne facem griji în legătură cu genul de circumstanțe care au dus la moartea lui Tal'dira şi a lui Nuro Tualin.

Aruncă o privire către Horn şi Tyria. Amândoi fuseseră uluiți de menționarea piloților pe care fuseseră forțați să îi ucidă, dar Wedge nu putu detecta incertitudine în expresiile lor. Horn ştia întotdeauna pe cine să dea vina pentru moartea colegului său de escadrilă. Se pare că Tyria începuse să înțeleagă şi ea.

— Multe laude vor rezulta din acțiunile noastre recente, continuă Wedge. Vom ajunge la ele mai târziu. Mai întâi ar trebui să vă anunț că cei din Comandamentul Flotei şi Comandamentul Navelor de Luptă par să fie de acord – că ați văzut cu toții destule misiuni pentru o vreme. Transferurile de escadrilă sunt în ordine şi vor fi efectuate într-o zi sau două. *Escadrila Vagabond* se poate aştepta să aibă parte de sarcini pe alte planete, cel puțin pentru o vreme. *Escadrilele Polearm* şi *Nova* se vor întoarce pe Coruscant pentru a putea fi reconstruite.

Mâna lui *Face* se ridică.

— Şi *Spectrele*? Rămânem cu *Mon Remonda*?

— Nu chiar. Pentru voi, am veşti bune, veşti rele şi veşti pe care va trebui să le interpretați singuri. *Face*, sunt obligat să te informez că funcția ta de Căpitan a rămas *blocată*. De acum încolo eşti Căpitanul Loran.

Piloții cei mai apropiați de *Face* îl tratară cu palme date pe spate. Dia îl gâdilă, făcându-l să se ferească de ea până când putu să-i prindă mâinile. Apoi se întoarse

spre Wedge, cu o expresie serioasă.

— Şi veştile bune?

— Vestea proastă este că, începând de astăzi, *Escadrila Spectru* a fost dezafectată ca unitate de X-interceptoare.

Face eliberă mâinile Diei şi se lăsă pe spate în scaun, părând la fel de uimit ca şi cum Kell tocmai îl lovise cu piciorul în cap.

— *Ce?* Domnule?

Wedge auzi icnete din partea mai multor piloți, nu doar a *Spectrelor*.

— Nu este chiar ceea ce pare. Se pare că ați făcut o treabă prea bună, îndeplinind un set larg de obiective, dintre care puține au legătură cu punctele forte percepute ca fiind ale unei unități de X-interceptoare. I-ați făcut o impresie bună Generalului Cracken, şeful Serviciului de Informații. Începând de acum, *Escadrila Spectru* a fost redistribuită ca unitate de informații. Comandouri, insurgenți, piloți – va face tot ceea ce va cere situația. Cu, din nefericire, mai puțină celebritate decât chiar şi puțina pe care o primeşte de obicei o unitate de X-interceptoare. Le oferi o expresie de scuze. Evident, guvernul nu vă va smulge pur şi simplu din Comandamentul Navelor de Luptă şi vă va da ca pe nişte cadouri unei alte ramuri a serviciului. Dar tot ce trebuie să faceți este să spuneți da şi transferul vostru în noua *Escadrilă Spectru* va fi acceptat instantaneu – şi cu mulțumiri. Generalul Cracken vă oferă speranțele sale personale că veți accepta transferul şi că veți rămâne împreună ca echipă.

— Eu mă întorc la *Escadrila Vagabond*, spuse Janson. Asta a fost înțelegerea.

Wedge îi zâmbi.

— Wes, *Spectrele* oricum nu te vor.

— Aşa este, spuse Elassar. Eşti ghinionist.

— Urăsc cât de serios este tot timpul, spuse Dia.

— Nu ne place cum mestecă mâncarea, spuse *Runt*.

— Dar ne va lipsi *fundul* lui, spuse Shalla.

Janson zâmbi şi acceptă strângerile de mână de la *Spectrele* şi *Vagabonzii* din jurul său.

— Acei *Spectre* care nu intenționează să accepte oferta Generalului Cracken îmi pot spune mai în particular decât a făcut Wes aici, spuse Wedge. Şi indiferent unde alegeți să mergeți, treceți pe la salonul piloților în această seară pentru o ultimă băutură împreună. Puteți sărbători pentru *unde ați fost şi unde o să vă duceți*. Acum, acele recomandări. Ofițer de zbor Dorset Konnair, un pas înainte…

* * *

Face se sprijini de barul salonului piloților şi simți cum coniacul îşi face loc uşor pe gât, încălzindu-l din interior. Era, de asemenea, cald şi în exterior.

Salonul era plin de piloți şi de prieteni – şi în acea seară, de mecanici, de alți membri ai personalului tehnic şi de astromecii care sprijineau escadrilele de nave de luptă. Căldura atâtor corpuri ridicase temperatura din salon la un nivel pe care niciun Mon Calamari nu ar fi vrut să-l suporte prea mult timp.

Era sfârşitul. Mâine, profesia lui avea să fie diferită, iar mediul înconjurător avea să se schimbe şi multe din ceea ce cunoscuse atâta timp aveau să rămână în urmă.

— Cum decurge votul? îl întrebă Wedge.

— Vom rămâne împreună, spuse *Face*. Încă nu a vorbit toată lumea cu mine, dar majoritatea *Spectrelor* vor fi de mâine *Spectrele* Serviciului de Informații.

Wedge aprobă din cap.

— Cred că este alegerea corectă. Am crezut întotdeauna că Noua Republică avea nevoie de o unitate ca *Spectrele*. Acum s-au alăturat şi alții acelei idei.

— Asta înseamnă că Amiralul Ackbar te-a lăsat în pace? Nu trebuie să accepți postul de General?

Wedge zâmbi.

— Am primit un mesaj de felicitare de la el în această dimineață. *Chiar şi eu am vrut să câştigi*, spunea el. *Cum aş putea vota împotriva unei unități de nave de luptă care şi-a dovedit valoarea?*

— Bine spus.

Donos se deplasă prin mulțime pentru a ajunge în fața lor, apoi îi întinse mâna lui *Face*. Acesta i-o luă.

— M-ai felicitat deja.

— Şi acum te las cu bine.

— Rămâi la Comandamentul Navelor de Luptă?

— Da. Zborul este ceea ce vreau să fac.

Donos ridică din umeri neputincios. *Face* îi zâmbi.

— Şi o să rămâi pe X-interceptoare?

— Sper că da. Am depus cerere de transfer la orice unitate de X-interceptoare cu locuri libere.

— Ah, spuse Wedge. Am uitat să menționez. Aprobarea ta pentru transfer a sosit mai devreme astăzi. Ai o nouă unitate.

— Serios? Care dintre ele?

— *Escadrila Vagabond*.

Donos făcu o jumătate de pas înapoi.

— Glumeşti.

— Nu, nu, nu. Wedge clătină din cap. Gluma sună aşa. *Pe următorul candidat îl cheamă Kettch şi este Ewok*. Vezi diferența?

Gura lui Donos se frământă o clipă. În cele din urmă spuse:

— Mulțumesc, domnule.

— Cu plăcere. Du-te şi vorbeşte cu noii tăi colegi de echipă. Poate reuşeşti să fii mai puțin distant cu ei decât ai fost cu cei vechi.

Donos reuşi să zâmbească.

— Da, cred că mi-ar prinde bine un pic de exercițiu.

* * *

Coborârea spre suprafața Coruscantului fu fără incidente, dar Doctorul Gast, care vedea fosta lume tron a Imperiului pentru prima dată după ani de zile, fu încântată de fiecare moment, de fiecare privire pe care fereasrea navetei i-o oferea asupra clădirilor înalte ale lumii şi a cerului plin de nori de ploaie.

Nawara Ven, alături de ea – mult prea aproape pentru liniştea ei, dar şi asta avea să se schimbe în curând –, evident că nu-i împărtăşea entuziasmul pentru atracțiile lumii. Stătea ignorând-o, cu fața împietrită pe toată durata aterizării. Şi

asta îi dădea un mic fior de victorie: era pur şi simplu minunat să îl descumpănească pe *subumanul* care îi oferise atâta suferinţă.

O oră mai târziu, ea şi Twi'lekul se apropiară de capătul liniei de intrare în vamă. Era una dintre multele astfel de linii dintr-o sală cavernoasă care era întreruptă, ca un labirint, de bariere din oţel transparent concepute pentru a împiedica sosirile să intre pe Coruscant fără a fi examinate şi taxate.

— Unde te duci de aici? întrebă Ven.

— Nu sunt atât de proastă încât să-ţi spun, spuse ea. Poţi fi sigur că este undeva departe de spaţiul Rebelilor. Undeva departe de Twi'leki urât mirositori şi prost-dispuşi. Un loc ordonat, unde cercetarea medicală de vârf este admirată şi respectată.

Ven aprobă din cap înţelept.

— Ei bine, atunci, ştiu exact unde te duci.

— Nu, nu ştii.

— Pun pariu pe jumătate de milion de credite că pot numi planeta.

Ea îi oferi o privire încruntată. Apoi, bărbatul din faţa ei de la coadă trecu de postul vamal, iar ea îşi balansă cele două genţi pe masa de examinare.

Vameşul, un bărbat uman îmbătrânit, trecu rapid un scaner peste genţile ei, apoi o deschise pe prima şi cercetă cele câteva haine şi obiecte personale care constituiau cea mai mare parte din ceea ce mai păstra din viaţa ei anterioară.

Apoi deschise cealaltă geantă şi îngheţă. Se uită la ea, cu uimire în ochi.

— Ce e asta?

— Bani. Îi întinse un datacard. Aici este fişa mea financiară. Constituie o autorizaţie pentru a călători cu o sumă atât de mare ca aceasta.

— Nu de sumă e vorba. Privirea lui sugera că ea era o victimă a nebuniei soarelui. Astea sunt credite Imperiale.

— Da, bineînţeles.

— Şi aducerea lor pe Coruscant este un act de contrabandă.

Mâinile lui împinseră valuta din geanta ei. Nawara Ven se aplecă mai aproape.

— De fapt, conform legii Coruscantului, aducerea atâtor credite Imperiale nu poate fi decât în scop de răzvrătire. Asta este o acuzaţie mult mai gravă decât simpla contrabandă. Îţi vei petrece cel puţin o viaţă întreagă în închisoarea de pe Coruscant.

Funcţionarul vamal pocni din degete şi făcu semn cu mâna, iar ofiţerii de securitate se apropiară. Gast se întoarse spre Ven.

— Mi-ai întins o cursă.

El o privi impasibil.

— Nu, te-am lăsat doar să faci exact ceea ce ai vrut. De asemenea, ţi-am salvat viaţa. Aş spune că te-am tratat destul de bine.

Ea îl scuipă. O masă lipicioasă îi lovi obrazul şi se agăţă acolo.

El scoase o batistă din pânză fină, şterse sputa şi apoi o aruncă, de parcă substanţa ar fi fost otravă şi stricase pânza pentru totdeauna.

Apoi, mâini puternice prinseră braţele Doctorului Gast şi ea fu luată de acolo.

* * *

Han Solo şi Wedge Antilles stăteau în cabina de pilotaj a *Falsului Mileniului*, cu picioarele pe panourile de control. Toate luminile din navă şi din hangar erau stinse, inclusiv cele din jurul câmpului magnetic, astfel încât aveau o vedere liberă asupra

vârtejului colorat al hiperspațiului de dincolo.

— Ce ai de gând să faci cu ea? întrebă Wedge.

— Hmmm? Solo se agită, cu şirul gândurilor întrerupt. Cu cine?

— Cu *Falsul*.

— Ei bine, tehnic vorbind, nu pot face nimic cu ea, spuse Solo. Aparține Noii Republici. Dar dacă mă ascultă – ceea ce se va întâmpla – le voi recomanda să o pună într-un muzeu. Ca o replică aproape identică a *Şoimului*. În acest fel, nimeni nu mă va mai deranja vreodată cu privire la donarea bătrânei fete.

— Care fată bătrână?

— Ştii la ce mă refer.

Unitatea de comunicații începu să funcționeze, speriindu-i pe amândoi.

— Puntea către Generalul Solo.

Solo trecu sistemul pe transmisie bidirecțională.

— Aici Solo.

— Aici Comunicațiile, domnule. Avem o situație.

— Spuneți.

— Cu ceva timp în urmă ați ordonat stației mele să treacă toate mesajele primite printr-un program de analiză vocală. Ca să fiți anunțat imediat dacă Lara Notsil vă va contacta din nou.

— Aşa este.

— Nimeni nu s-a gândit să încheie programul după moartea ei. Ei bine, chiar înainte să facă ultimul salt, am primit un mesaj înregistrat. Lăsați-mă să vi-l transmit, domnule.

— Aşteptați. Solo activă luminile şi porni ecranul terminalului din cabina de pilotaj a *Falsului*. Gata de recepție.

Terminalul se aprinse. Apăru un ecran de date, anunțând detaliile originii şi traseului mesajului înainte să ajungă pe *Mon Remonda*. Provenea de pe Corellia; fusese transmis inițial cu o zi înainte; destinatarul său era Myn Donos, Comandamentul Navelor de Luptă al Noii Republici. Datele se micşorară şi se mutară pe marginea din stânga, pentru a fi înlocuite de un mesaj complet.

Femeia pe care o arăta avea părul lung şi roşcat, împletit artistic pe umăr. Avea trăsături mai degrabă delicate, cu un zâmbet nesigur pe buze.

— Bună, Myn, spuse ea. A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut.

Solo şi Wedge se priviră unul pe altul.

— Este Lara Notsil, spuse Solo.

Wedge aruncă o privire spre fluxul de date.

— Nu, este cineva pe nume Kirney Slane.

— Nici măcar nu eşti surprins.

Solo se uită la el, cu suspiciune pe față.

— M-am întors pe Corellia acum, spuse roşcata, după câțiva ani în care am bătut câmpii prin galaxie.

— Ani? întrebă Solo. Mai degrabă câteva zile.

— Destul de bun accentul Corellian, spuse Wedge.

— Nu-mi vine să cred asta, spuse Solo.

— Şi ştiu că, după modul în care ne-am despărțit, s-ar putea să nu mai vrei să mă vezi. Dar trebuia să aflu dacă mai există vreo şansă pentru noi. Cred că în sfârşit sunt pregătită şi capabilă să încerc din nou. În expresia femeii se citea speranță şi

acceptare. Voi fi aici, la adresa indicată în antetul mesajului, în următoarele câteva săptămâni. Încerc să atrag trafic pentru noua mea afacere cu navete. Am o navă, o navă de desant din clasa *Sentinel* pe care am obținut-o recent. Am un copilot pe care trebuie neapărat să-l cunoşti şi un astromec pe care îl cunoşti deja. Contactează-mă, vizitează-mă... orice simți că vrei să faci. Voi accepta orice vei decide.

Imaginea dispăru.

— Aşteptați, Comunicațiile. Solo închise microfonul cabinei de pilotaj şi îi aruncă lui Wedge o privire acuzatoare. Ai spus, când i-ai survolat X-interceptorul, că nu ai văzut niciun semn că s-a ejectat.

— Aşa este. Wedge se întinse leneş. Nu a existat niciun semnal automat de comunicare care să indice o ejectare.

— Desigur, ar fi putut fi avariat în luptă sau ar fi putut să îl dezactiveze.

— Sigur, sigur. Oricum, X-interceptorul se rostogolea şi se scufunda în timp ce zburam pe deasupra, aşa că nu am putut vedea dacă scaunul pilotului mai era acolo.

— Comandantul *Ca-la-Carte* însuşi, arătând o urmă de duplicitate. Mințind prin omisiune. Nu-mi vine să cred.

— Poate că, în cele din urmă, cred în finaluri fericite, spuse Wedge. Pot spera la ele, oricum. În plus, cu *Escadrila Spectru* de o parte a mea şi cu Han Solo de cealaltă parte, cum aş putea să mă abțin să nu fiu infectat de duplicitate?

— Bună observație. Solo se gândi. S-ar putea să se întoarcă. Ceea ce a făcut ca agent Imperial nu este nimic în comparație cu ceea ce a făcut pentru noi.

Wedge clătină din cap.

— Gândesc la fel ca tine, dar legea nu. În identitatea ei falsă, a depus un jurământ față de Noua Republică, apoi a transmis date clasificate către Imperiu în timpul unei perioade de război. Asta e trădare. Singurul rezultat legal pentru ea ar fi pedeapsa cu moartea. Indiferent de ceea ce a făcut pentru noi. Indiferent de faptul că nu este nici pe departe aceeaşi persoană care a servit Imperiul şi pe Amiralul Trigit.

— Ai dreptate. Solo reactivă unitatea de comunicații. Comunicațiile, aveți o citire falsă. Asemănarea vocală a expeditorului cu Lara Notsil este o coincidență. Este moartă. Ați înțeles?

— Ăă, domnule, corelația noastră este ceva de genul nouăzeci şi nouă virgulă nouă-nouă-şapte...

— Să-ți spun ceva. Îl voi trimite pe Chewbacca acolo sus şi îl voi pune să-ți explice ceea ce tocmai ți-am spus.

— Nu, domnule, nu este necesar. Am înțeles.

— Transmiteți mesajul Locotenentului Donos şi apoi ştergeți toate copiile. Nu intră nimic în arhive. Ați înțeles?

— Pe deplin, domnule.

— Solo, terminat. Se ridică. Haide, mai avem o oră până la sosirea pe Coruscant. Îți fac cinste cu o băutură.

— Te voi lăsa.

În timp ce coborau pe rampa *Falsului*, Solo aruncă un braț peste umerii lui Wedge.

— De la Corellian la Corellian, ştii care e cel mai grozav lucrul în a fi General?

— Nu, care?

— Într-o mulțime de circumstanțe, poți face cam tot ce vrei.

Solo întinse mâna liberă şi ciufuli bine părul lui Wedge.

Wedge îi dădu mâna la o parte.

— Hei, opreşte-te.

— Nu, nu trebuie să o fac. Ar trebui să încerci să fii General. Ți-ar plăcea.

— Nu prea cred.

— O să-i trimit un mesaj lui Ackbar şi o să-i spun ce talent natural ai pentru acest grad.

— Generale, te avertizez...

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre. ”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

